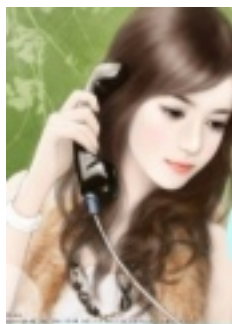

Tầng Phía Dưới Bầu Trời

Contents

Tầng Phía Dưới Bầu Trời	1
1. Chương 1: Dọn Nhà	2
2. Chương 2: Mục Tiêu Di Động	5
3. Chương 3: Tranh Chấp	11
4. Chương 4: Tình Cũ	17
5. Chương 5: Đối Tượng Khả Nghi	22
6. Chương 6: Con Bão	27
7. Chương 7: Biến Động Đầu Tiên	32
8. Chương 8: Dây Tơ Lòng	35
9. Chương 9: Thổ Lộ	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	44
12. Chương 12: Ác Mộng	50
13. Chương 13: Bác Sĩ Tâm Lý	54
14. Chương 14: Cá Trong Lưới	58
15. Chương 15	63
16. Chương 16: Theo Gió Cuốn Bay	63
17. Chương 17: Lạc Bùn	70
18. Chương 18: Kẻ Phản Bội	77
19. Chương 19	84
20. Chương 20	88
21. Chương 21	88
22. Chương 22: Sụp Đổ	94
23. Chương 23: Ngừa Bài	102
24. Chương 24: Cá Lọt Lưới	106
25. Chương 25	110
26. Chương 26: Mang Tôi Đi	110
27. Chương 27: Hãy Để Anh Yêu Em	120
28. Chương 28: Tình Yêu Của Chúng Ta	127
29. Chương 29: Tha Thứ	135
30. Chương 30: Chỉ Vì Yêu Em	145
31. Chương 31: Đợi Chờ Kết Cục 1	151
32. Chương 32: Đợi Chờ Kết Cục 2	158
33. Chương 33: Ngoại Truyện 1: Qua Giông Bão	168
34. Chương 34: Đoạn Cuối: Ngày Hôm Qua	180

Tầng Phía Dưới Bầu Trời

Giới thiệu

Những cuộc gặp gỡ định mệnh giữa hai con người khiến bầu không khí trở nên yên bình, khoảng không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-phia-duoi-bau-troi>

1. Chương 1: Dọn Nhà

Điều tôi không ngờ là, mình lại có thể gặp anh ấy ở nơi xa lạ này

—oo0oo—

DĨNH NGÔN

Tên tôi là Dương Đình Ngôn, 24 tuổi.

Khi bắt đầu những dòng này, tôi vẫn đang cãi nhau trong điện thoại với ba mình, và tôi hầu như phát điên khi ông ấy vẫn quyết định muốn chúng tôi đến một vùng đảo hẻo lánh nào đó trong vài tháng.

Dĩ nhiên, tôi không thích cái tin này tí nào.

Chỉ mới vài ngày trước đây, cảnh sát kéo vào nhà và làm xáo trộn cuộc sống của chị em tôi bằng cách xới tung mọi thứ lên. Vậy mà đến khi bắt được bọn tội phạm thì bọn tôi vẫn bị buộc phải chuyển nhà.

Thôi nào, tại sao trên đời lại có những chuyện bất công như thế chứ?

Cảnh sát nói với chúng tôi rằng cuộc sống của chúng tôi tại thành phố thời gian này không còn được đảm bảo vì ba chúng tôi có quá nhiều kẻ thù, mà cảnh sát thì không phải lúc nào cũng phải người theo bảo vệ tụi tôi được. Ừ, thì cứ cho là thế đi thì cũng chỉ cần thuê thêm vài tên vệ sỹ đến. Tôi sẽ không phiền hà tí nào nếu việc đó không ảnh hưởng tới công việc dạy học của mình. Thật đó.

Nhưng ba chúng tôi thì cứ nằng nặc đòi phải chuyển nhà, nào là lựa chọn an toàn nhất, rồi nào là ở đó ông vẫn có thể sắp xếp cho tôi lớp học khác để dạy.

Ôi dào, nói thì hay lắm. Sao ông ấy không giới mà chuyển đi cùng với chúng tôi chứ? Dù gì thì kể từ lần sinh nhật Đình Hân năm ngoái tôi cũng chẳng gặp lại ông nữa

Mẹ tôi đã mất trong vụ tai nạn cách đây 2 năm, nhà chỉ còn 3 người. Vậy nên, dù cho tôi có phản đối kịch liệt đến thế nào đi nữa thì chỉ cần ba tôi lên tiếng hỏi, Đình Hân bẽn lẽn trả lời: “Dạ, con sao cũng được, tùy ý ba” là tôi đã vấy cờ trắng rồi.

Đình Hân là em gái cùng cha khác mẹ của tôi, trước giờ tôi đều không mấy an lòng về nó. Đình Hân ở đâu, tôi sẽ ở đó, đây cũng là thói quen hình thành trong mấy năm nay rồi.

Mà lúc này thì Đình Hân đang thay tôi cầm điện thoại, không biết bên kia đầu dây nói gì mà chỉ nghe thấy nó riu rít dạ vâng không ngừng. Sau đó nó bỏ điện thoại xuống, mặc kệ ánh nhìn của tôi mà ngang nhiên đi như chạy về phòng.

Tôi đi theo sau nó, không chịu nổi khi đôi mắt sáng tinh nghịch đó cứ thi thoảng lại mang theo ý cười, cuối cùng đành lên tiếng:

“Này, em đi đâu đâu đó? Chuyện còn chưa giải quyết xong mà”

“Đi thu dọn đồ. Ba nói hai tiếng nữa sẽ có người đưa chúng ta ra sân bay.” –Nó đáp thản nhiên, chân thậm chí cũng không thèm đi chậm lại. Đúng là không nề mặt tôi chút nào mà.

“Đi gì mà đi chứ? Chị đã đồng ý bao giờ sao?”

“Ba nói cũng không cần chị đồng ý.”

“Thế là sao kia chứ?”

Dĩnh Hân hơi nghiêng đầu, ánh mắt trong suốt như thể vô tội nhìn tôi: “Ba nói lần này chỉ cần em đi thôi, ba rất lo cho sự an toàn của em. Ba nói chị muốn đi hay ở là quyền quyết định của chị. “

Nói xong, nó tiếp tục đi đứng đĩnh về phía cuối hành lang, để mặc tôi đứng đó trong trạng thái nào muốn bốc lên cả.

Đi hay ở là quyền quyết định của tôi? Ba tôi cũng có khiếu hài hước thật. Trong tình hình này, tôi còn có lựa chọn nào khác sao chứ?

Thế nên, chẳng trách được khi cuối cùng cả hai chúng tôi đều có mặt ở hòn đảo hẻo lánh ấy. Sau đoạn đường dài một giờ bằng máy bay, lại thêm cả giờ đồng hồ vật vờ trên xe để đến cái nơi xa xôi này thật sự khiến tôi phát điên.

Có lẽ về mặt tôi thể hiện sự bất mãn quá rõ ràng, đến cả Dĩnh Hân ngồi cạnh cũng không thể vờ không nhìn thấy được nữa. Nó quay sang hỏi tôi: “Em đã bảo chị không cần đi rồi còn gì? Xem mặt chị kia, xanh xao thế chắc chắn là say mây rồi.”

“Say mây là cái gì?” –Tôi ngơ ngác hỏi lại, trong đầu là hàng trăm dấu chấm hỏi lơ lửng.

“Bay lên, quá nhiều mây, choáng, gọi là say mây.” –Dĩnh Hân đưa bàn tay lên làm động tác như con diều gặp gió nhìn tôi, môi nó mấp máy thốt lên từng chữ một. Tiếc thay những lời này không khiến tôi sáng tỏ chút nào, lại càng ngơ ngác hơn lúc đầu.

Tôi định hỏi thêm vài câu nữa, nhưng chợt sức tỉnh mà vô vô đầu. Sao tôi lại ngơ ngẩn đến thế được nhỉ? Nói chuyện với Dĩnh Hân tuyệt đối chẳng thể dùng ngôn ngữ bình thường được.

Thế là tôi không thèm đáp lời nó, một mình xoay người nhìn qua kính tự ủ rũ. Trên đời này, trừ ba và lão quản gia ở nhà ra, sợ rằng chẳng ai biết được Dĩnh Hân chính là yếu điểm của tôi. Mấy năm nay tôi chưa từng để nó rời khỏi tầm mắt mình, thế nên làm sao tôi có thể đồng ý việc để nó một thân một mình ở nơi khác được chứ?

“Mở cửa.”

Tôi gọi rền rĩ trước ngôi nhà mới, một căn hộ trông như cái lỗ mũi so với biệt thự của chúng tôi ở thành phố, dù xem ra so với mặt bằng chung của vùng này thì nó cũng thuộc hàng tiện nghi nhất rồi. Tôi đứng trước cổng, quan sát con đường nhựa trước mặt một lúc, không nén được tiếng thở dài. Xem đi, không chắc độ cả cây số đó lại có nhà dân nào ở hay không nữa, đừng nói đến chợ búa siêu thị rạp chiếu phim gì khác.

“Đến rồi à?”

Mở cửa cho chúng tôi là một gã thanh niên trẻ, tóc dài quá tai và hơi màu mè. Tôi quăng cái giỏ đang mang vào tay cậu ta, đáp đứng đưng.

“Xách vào cho tôi.”

Bỏ mặc cậu ta cùng tay tài xế thu dọn bãi chiến trường, tôi dạo vòng quanh căn hộ một lúc. Xem ra ba cũng không ngược đãi chúng tôi lắm. Ở một nơi như thế này mà ông cũng thu xếp được ngôi nhà có ban công nhìn thẳng ra biển, bên trong lại có sân vườn, ga-ra, thiết kế nội thất cũng khá dễ chịu, chỉ là xa nơi náo nhiệt một chút thôi. Đi hết hai tầng của ngôi nhà, tôi cũng hơi an tâm. Nói nào ngay thì nơi đây cũng không khác mấy một khách sạn ven biển cả.

Nhà có năm phòng. Hai căn nhìn thẳng ra biển, hai phòng còn lại thì nằm phía trước, cửa sổ đối diện với sân vườn, cuối cùng là căn phòng nhỏ dành ột người dưới tầng trệt. Trước giờ tôi và Dĩnh Hân đều không

có thói quen ngủ chung, một phần vì tôi khá khó ngủ, cũng không chịu nổi mấy trò rỗi hơi ngày thường của đứa em gái này. Tham quan một lúc, tôi quyết định lấy căn phòng nhìn ra biển ở tầng hai. Và tầng hai chỉ có 2 căn phòng như thế nên tôi quyết định rằng căn phòng còn lại sẽ là của Đinh Hân luôn.

“Này.” –Tôi gọi với xuống đám người đứng bên dưới –“Xách đồ lên phòng này đi.”

Vốn dĩ chỉ muốn ra mặt một chút với đám nhân viên mới của ba, để bọn họ e dè mà nghe lời tôi, chẳng ngờ chính lúc này, tôi lại nhìn thấy anh ta.

Anh ta bước thờ ơ lên bậc thang, hai tay cho vào túi quần, tai giắc bluetooth. Về mặt ấy, có chết cũng không thể nào quên được

“Tại... tại sao anh lại có mặt ở đây?” –Tôi lắp bắp hỏi.

“Ba cô thuê một nhóm vệ sỹ để bảo vệ cô, mức lương cũng khá lắm.” –Anh ta bẽ môi, mắt lơ đãng nhìn xuống bên dưới, không có vẻ gì là để tâm tới vấn đề tôi vừa hỏi cả.

“Tôi không hỏi ba tôi làm gì, tôi hỏi tại sao anh lại ở đây kia mà.”

“Em không biết nghề nghiệp của anh là gì sao?” –Anh ấy nhíu mày nhìn tôi, đường nét trên mặt vẫn nghiêm nghị như trước đây. Chỉ một ánh nhìn, song lại khiến môi tôi như thể bị khóa chặt, chẳng cách nào mở lời được nữa.

Dĩ nhiên tôi biết nghề nghiệp của anh chứ. Ngay từ khi anh về nước, trở thành anh hùng trên mặt báo trong một vụ cướp thì tôi đã nhận ra anh ngay rồi. Thế nhưng điều tôi chẳng ngờ được là anh lại thật sự làm công việc này, một công việc vệ sỹ vốn chẳng cần mấy bằng cấp như thế lại khiến anh có thể hạ sinh tám bằng đại học danh giá ở Anh sao?

Anh cũng không thể tôi có thời gian hồi tưởng lâu, đã vội bước ngang qua tôi, đưa mắt nhìn vào căn phòng phía sau.

“Cô lấy phòng này à? Vậy tôi sẽ bảo mấy người bên dưới thu xếp.”

“N... này.”

“Tên tôi không phải là ‘này’.”

“H.. Hy Văn.”

“Nói đi.”

Tôi im bật khi anh quay sang, mắt anh ta bắt gặp cái nhìn của tôi, lồng ngực bỗng nhói lên, đau điếng.

Như cũng nhận thấy sự lúng túng từ tôi, Hy Văn kéo tôi trở xuống nhà dưới, đổi đề tài bằng cái vỗ tay lớn: “Nào, mọi người, tập trung lại. Chúng ta làm quen một chút.”

Tôi ngồi xuống bàn lớn cạnh Đinh Hân, con bé vẫn đang dọn dẹp lại mớ cọ màu và mấy chiếc lọ thủy tinh nuôi trồng thực vật. Thấy thế tôi khẽ nhíu mày, không ngờ Đinh Hân còn mang mấy cái lọ này đến tận đây.

Bất giác ngược mắt lên, bắt gặp cái nhìn của người kia, môi lại không kìm được tiếng lẩm bẩm:

Diệp Hy Văn.

Cái tên đã xuất hiện hàng ngàn lần trong giấc mơ của tôi.

Đến cả tôi cũng chưa từng nghĩ đến sẽ gặp lại anh trong cảnh tượng thế này.

Chẳng mấy chốc mấy cái ghế trước mặt tôi đã kín chỗ. Tôi đưa mắt quan sát từng người trong số họ, năm người con trai có vẻ mặt và khí chất khác nhau, song nhìn chung họ đều có vóc dáng khá ổn, một số người còn có gương mặt thật sự ấn tượng. Hy Văn chỉ từng người rồi giới thiệu với chúng tôi.

“Đây là Tôn Thiên Luân, lúc này hai cô đã gặp rồi.” –Anh trở vào người thanh niên có mái tóc lòa xòa đã rước chúng tôi từ sân bay –“Trong thời gian ở đây Thiên Luân cũng là tài xế cho hai cô.”

Tôi liếc xéo anh ta, vẫn còn ghim hận việc anh ta quăng chiếc vali tôi xuống đất một cách thô bạo. Thiên Luân không tính là điển trai, song anh có gương mặt dễ nhìn, đôi mắt một mí đặc trưng của người Á Đông. Anh ta cười nhạt đáp lại lời Hy Văn, tôi thấy thế cũng chẳng nói gì.

“Đây là Trương Chí Bản” –Hy Văn tiếp –“Cũng đã gặp rồi, trong thời gian chúng ta ở lại đây, Chí Bản sẽ theo dõi tình trạng của Dĩnh Hân.”

Chí Bản chính là cậu thanh niên đã mở cửa cho tôi. Cậu ta có vẻ là người ít tuổi nhất ở đây, nom gương mặt chắc cùng lắm cũng chỉ xấp xỉ Dĩnh Hân. Lúc được giới thiệu, cậu ta vẫn đang dồn tâm trí vào bài hát trong tai phone, mãi đến khi người ngồi cạnh huých vai mới sực tỉnh mà cười cười đáp lại.

Dĩnh Hân đang sẫm soi mớ đồ vừa chuyển đến, vừa ngược đầu lên thấy cảnh ấy bèn giơ tay vẫy vẫy lại. Khác với tôi, Dĩnh Hân xem ra có ấn tượng rất tốt với Chí Bản. Trước giờ nó chưa từng chủ động với người lạ như vậy bao giờ. Tôi cau mày, đột nhiên nghĩ đến việc ba tôi thuê cả hộ lý cho Dĩnh Hân, ông ấy lo lắng chu đáo như vậy, xem ra khoảng thời gian chúng tôi ở đây cũng không ngắn.

“Dịch Khải Nam, cậu ấy là đầu bếp một nhà hàng năm sao rất nổi tiếng.” – Giọng Hy Văn vẫn đều đều, thấp thoáng một nụ cười.

Trừ Dĩnh Hân, mấy người xung quanh đều len lén đưa mắt nhìn tôi. Dù là con gái song tôi chẳng mấy khi vào bếp, ở nhà cũng có đầu bếp làm sẵn nên những việc này chẳng bao giờ đến tay tôi cả.

Khải Nam là chàng trai cao lớn nhất cả bọn, nhưng anh lại có gương mặt khá trẻ, cùng một lúm đồng tiền nhỏ bên phải, tóc ngắn húi cua lịch thiệp, nụ cười cũng rất hài hòa. Tôi đưa mắt nhìn anh, bất giác lại có chút cảm tình với chàng trai này.

Hy Văn ho khẽ, sau đó anh chìa tay vào người cuối cùng trong cả bọn. Người này có gương mặt góc cạnh khá nam tính, nhưng lại toát ra vẻ lạnh lùng khiến người khác có cảm giác rùng mình.

“Đường Phi. Anh ấy và tôi – Diệp Hy Văn là sẽ chịu trách nhiệm chính để theo sát bảo vệ hai cô. Có gì cần hỏi nữa không?”

Tôi đặc biệt chú ý tới Đường Phi, sau đó đảo mắt quan sát tổng thể 5 người bọn họ một lần, không tránh được tiếng thở dài.

Ba tôi cũng thật là, chỉ tuyển người chăm sóc chúng tôi thôi mà, sao tôi có cảm giác cứ như ông đang chọn kén rể ấy. Trong số bọn họ, bất luận là gương mặt, vóc người hay khí chất, tùy tiện bốc đại một người ra cũng không chê vào đâu được.

Đột nhiên lại nghĩ đến Dĩnh Hân vẫn cười ngờ nghếch bên cạnh, tôi bất giác hiểu ra ít nhiều.

“Cũng vui đấy nhì.” -Tôi đứng dậy nói –“Đúng là bọn này cần một tài xế, một hộ lý và đầu bếp, nhưng cũng không cần những vệ sỹ quá dị như các anh. Các anh nghĩ chúng ta đang ở đâu chứ? Cho tôi xin đi. Nơi khí ho cò gáy này có phải thành phố đâu?”

“Hợp đồng với ba cô chúng tôi đã ký.” –Hy Văn nói –“Nếu 6 tháng sau cô vẫn còn sống để nói những lời đó thì cô không đuổi chúng tôi cũng sẵn sàng đi.”

Tôi im lặng, tránh cái nhìn của Hy Văn, cảm giác bức bách kìm nén trong lòng lúc này lại không có chỗ bộc phát. Bỗng nhiên tôi có chút hiểu quyết định của ba. Hẳn ông biết rõ chỉ cần là Hy Văn, tôi sẽ không tài nào có thể hờn dỗi, quát tháo hay phản nghịch được, thế nên ông mới để anh ấy đến đây, trở thành gông cùm khóa chặt bản tính bất kham nơi tôi, khiến tôi đành phải thuận theo quyết định của ông ấy.

Điều tôi hận bản thân mình nhất là, biết thế, nhưng tôi lại không có cách nào kháng cự lại được.

Ba tôi đã đúng. Chỉ cần là anh ấy, đừng nói là nơi hẻo lánh này, cho dù trước mặt là hổ lửa, tôi vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

2. Chương 2: Mục Tiêu Di Động

Khi một sát thủ chết đi, không chỉ thân xác anh ta hóa thành ngàn mảnh nhỏ,

mà cuộc đời anh ta cũng bị cả thế giới phỉ nhổ và khinh thường, tiếng xấu để lại muôn đời.

—oo0oo—

THIÊN LUÂN

Ấn tượng đầu tiên của tôi đối với Dĩnh Hân là thế này.

Hôm đó tôi ngồi ở bãi đỗ xe chờ Dĩnh Ngôn và Đường Phi đi siêu thị ra, tiện tay mở đĩa CD yêu thích. Bấy giờ là tròn một tuần lễ kể từ khi chính thức bắt đầu nhiệm vụ, song vẫn chưa nhìn thấy bất cứ manh mối nào. Dĩnh Ngôn lẫn Dĩnh Hân đều là những cô gái bình thường, à không, dù họ chẳng bình thường tí nào nhưng cũng không đến mức dễ tiếp cận như lời lão già truyền tin đã nói. Còn tên đồng sự bí mật của tôi thì vẫn bất vô âm tính. Hy Văn, Đường Phi, Khải Nam, Chí Bân và cả tôi, chẳng ai đeo nhãn cả.

Tôi vỗ vỗ tay vào vô lăng, khẽ thở dài.

Vốn là tôi muốn kết thúc nhiệm vụ càng sớm càng tốt, nhưng lại không biết nên bắt đầu bằng cách nào. Trong suốt cuộc đời làm sát thủ, tôi đã vào sinh ra tử rất nhiều lần, cũng đã tham gia rất nhiều vụ mua bán đẫm máu, nhưng trong số những vụ đó, chưa từng có yêu cầu bắt tôi phải tiếp cận mục tiêu, khiến họ từ từ tin tưởng để đạt được ý đồ cả. Tôi nên bắt đầu từ đâu đây?

Tôi châm thuốc, lặng nhìn đầu lửa đang dần tàn lụi đi trong đêm, bất giác cảm thấy buồn cười.

Cuộc đời sát thủ lúc còn sống thì rất oanh oanh liệt liệt. Có bao nhiêu người nghĩ đến được, chúng tôi thực chất cũng giống như điều thuốc đang cháy dở này, chỉ có thể trở mắt nhìn bản thân từng chút từng chút tự mình thiêu cháy chính mình, sau đó tan biến thành tro bụi.

Khi một sát thủ chết đi, không chỉ thân xác anh ta hóa thành ngàn mảnh nhỏ, mà cuộc đời anh ta cũng bị cả thế giới phỉ nhổ và khinh thường, tiếng xấu để lại muôn đời.

Tiếng nhạc vẫn rền rĩ trong không gian kín, làn khói thuốc len lỏi ra ngoài, chơi vơi trong không gian im ắng, mang theo một đốm lửa nhập nhòa.

Có lẽ do giai điệu du dương của bản nhạc, cũng có lẽ vì tâm tình vốn trĩu nặng, tôi hầu như đã quên đi rằng trong xe vẫn còn một người nữa. Mãi cho đến khi cái giọng nheo nhéo từ phía sau cất lên: “Hồi quá, anh quãng thuốc đi.”

Dĩnh Hân trôi lên từ ghế sau, một tay bịt mũi lại, tay kia chộp lấy điều thuốc trong tay tôi quăng ra ngoài cửa kính. Tôi thần thờ nhìn theo bóng điều thuốc xối xối, ngây ngốc hỏi: “Cô làm gì thế?”

“Bân nói tôi không được tiếp xúc với thuốc lá đâu. Anh hút thuốc ở đây tôi sẽ mách cậu ấy.” –Cô nàng khịt mũi đáp.

Tôi không đáp lời. Đối mặt với con bé này, xúc cảm của tôi dù thế nào cũng bay biến đi hết. Chiếc bật lửa trong tay hết mở ra rồi lại đóng lại, ánh mắt lại dõi theo từng bóng người thừa thốt lướt qua cửa sổ. Thoắt cái đã sắp vào thu rồi nhỉ?

Dĩnh Hân đang lôi một túi kẹo ra khỏi giỏ, nhìn thấy dáng vẻ thất thần của tôi, cô bèn chìa một nắm đến, cười cười cầu hòa: “Anh ăn kẹo nhé.”

Tôi hơi bất ngờ nhìn chiếc cổ tay trắng nõn đang chìa ra trước mặt. Bên dưới da cầu kỳ mang chút phong cách nổi loạn là những vết sẹo lồi lõm chẳng chịt đến đáng sợ, từng vết từng vết đè lên nhau. Nhìn không giống vết tích do vật nhọn để lại mà có phần giống dấu răng hơn.

Dĩnh Hân cũng không để ý đến vẻ mặt kỳ lạ của tôi, ngược ngùng tiếp: “Ăn kẹo nhé, ăn rồi đừng giận tôi nữa.”

Khóe môi tôi khẽ nhếch lên thành một đường vòng cung, đành cầm lấy một viên trong cái đồng cam cam vàng vàng đó. Dĩnh Hân nhìn thấy thế cũng có vẻ mãn nguyện, vội rút người lại ghế sau để tiếp kẹo trong các hộp khác ra.

Bất chấp việc không quen dùng kẹo sau khi hút thuốc, tôi vẫn ột viên vào miệng, cảm nhận vị ngòn ngọt chua chua lấp đầy khoang miệng, bất giác lại không kìm được mà lén nhìn Dĩnh Hân qua gương chiếu hậu. Cô bé vẫn ngồi chồm hổm trên ghế, tỉ mẩn phân loại các loại kẹo màu cam cho vào một túi riêng.

Hôm vừa đến đây, Dĩnh Ngôn và chúng tôi có trao đổi qua tình hình của cô nàng này. Thực ra Dĩnh Hân chỉ kém Dĩnh Ngôn một tuổi thôi, cuối năm nay cô ấy sẽ tròn 23 tuổi.

Khi Dĩnh Ngôn nói vậy, không chỉ tôi mà cả mấy người còn lại cũng không tránh được bất ngờ. Bởi Dĩnh Hân cho tôi một cảm giác cô ấy chỉ tầm 16, 17 không hơn. Tóc tém quá tai một chút, vóc người nhỏ nhắn tinh nghịch, hơn nữa thần trí cô ấy lại rất... không bình thường.

Dĩnh Ngôn nói, tình trạng em gái mình không phải bẩm sinh, nhưng vì sao ra nông nổi thế này thì cô lại không muốn tiết lộ.

Hôm đó Chí Bàn lén to nhỏ thì thầm với chúng tôi, cậu ấy được mời đến làm hộ lý cho Dĩnh Hân cũng vì vấn đề này. Thật ra cô mắc bệnh tim mạch vành. Căn bệnh của cô nảy sinh do một số biến chứng về rối loạn tâm thần, khiến người bệnh cảm thấy tim bị nghẹt đến không thở được. Thường người mắc bệnh cũng đều ngoài 40 tuổi, thế nhưng chẳng ai hiểu được tại sao một cô gái mới đôi mươi như Dĩnh Hân lại mắc phải.

Tôi cứ quan sát gương mặt tùm tùm cười của Dĩnh Hân một lúc lâu. Cô gái này lúc nào cũng thần nhiên như một đứa trẻ, nhưng ai có thể đoán được sau lưng đó chôn giấu bí mật gì? Tại sao tổ chức lại muốn chúng tôi tìm vật đó trên người chị em họ?

Bãi giữ xe trong thương xá không lớn lắm, lúc này dường như chỉ có mỗi chúng tôi. Tôi liếc đồng hồ, đã một tiếng trôi qua mà Dĩnh Ngôn và Đường Phi thì không biết khi nào mới trở ra, trong khi Dĩnh Hân đã bắt đầu gà gục sau ghế.

Tôi thoáng nghĩ, đây có phải là một cơ hội rất tốt không? Nhân cơ hội này đánh thuốc mê Dĩnh Ngôn một chút rồi lục soát người cô ấy. Cho dù cô tỉnh lại, với tính cách của cô hẳn cũng chỉ nghĩ mình vừa ngủ gục một giấc mà thôi.

Quyết định đầu vào đó, tôi mở ngăn tủ, lấy lọ thuốc mê đổ vào đầy chiếc khăn tay. Đưa mắt đảo quanh một lúc, vẫn không có ai lai vãng gần bãi đỗ, tôi bèn quay lại, định kiểm tra xem cô ta đã ngủ thật hay chưa.

“Dĩnh Hân, hai người kia có nói bao giờ trở ra không?”

Chẳng ngờ lúc này cô cũng đột nhiên ngẩng mặt lên cắt lời tôi: “Anh đang sơn móng tay à?”

Về thần nhiên của cô làm cánh tay đang cầm khăn tẩm thuốc mê của tôi bất giác xiết chặt. Không lẽ cô ta ngủ thấy mùi sao?

“Không.” –Tôi đáp, cố làm mặt thần nhiên –“Sao cô lại hỏi vậy?”

“Hồi ấy có một lần bé con của ông tổng giám đốc nào đó đến thăm nhà tôi. Ba bảo tôi chơi với nó, nhưng nó lại lén chạy vào phòng Dĩnh Ngôn, lấy sơn móng tay của chị ấy sơn đầy mặt.” –Dĩnh Hân cau mày nhớ lại, cái miệng hơi nhăn nhó –“Lúc tôi tìm được nó, về mặt nó giống hệt anh bây giờ vậy.”

“...”

Xung quanh tôi không có tấm gương nào phản chiếu lại, không thì tôi cũng đoán chắc mặt mình đã nổi vài vệt đen chưng hửng lên rồi.

Khi tôi kịp trấn tĩnh lại thì Dĩnh Ngôn đã xuất hiện ở cổng siêu thị, theo sát cô ta là Đường Phi

Tôi nhăn nhó thật sự. Lần này đúng là tôi có hơi hấp tấp, may là vẫn chưa kịp ra tay, nếu không giờ này Dĩnh Hân gà gục mà gọi mãi không dậy thì tôi dĩ nhiên là đối tượng đầu tiên bị nghi ngờ. Nhưng chẳng có thời gian đắn đo lâu, tôi thận trọng liếc qua Dĩnh Hân, đoạn mở toang cửa giả vờ bước ra để đón Dĩnh Ngôn.

Tôi biết cả 5 người được mời đến đây chẳng ai là tay mơ cả, mà Đường Phi càng không thể xem thường. Nếu hắn đánh hơi thấy gì đó trong xe tôi thì tôi có mà kết thúc nhiệm vụ sớm.

“Hai người đi Bắc cực mua gấu ấy à?” –Tôi phàn nàn.

Đường Phi nhún vai, hất mặt về phía Dĩnh Ngôn rồi im lặng cho đồng giò xách vào cốp xe. Theo quán tính tôi nhìn sang cô ấy.

“Nhiệm vụ của anh không phải là lái xe à? Có gì hay mà nhìn chứ?” –Dĩnh Ngôn quát, ánh mắt lại lườm lườm Đường Phi.

Nghe thấy thế tôi cũng biết không mà im bật. Mấy ngày nay ở chung, không ít thì nhiều tôi cũng lãnh ngộ được một chút cá tính của Dĩnh Ngôn. Tốt nhất là không nên động chạm đến cô ta quá nhiều.

Liếc thấy Đường Phi bên cạnh, cậu ta ngẩng mặt nhìn mây một lúc, môi huýt sáo vờ như không thấy gì. Vừa nhìn cũng đoán được cậu ta lại chọc giận Dĩnh Ngôn rồi bắt tôi lãnh đạn thay rồi.

Từ trung tâm thị trấn về đến nhà chúng tôi mất hơn 50 phút. Thường thì tôi cũng tốn chừng đó thời gian để đưa Dĩnh Ngôn đến lớp học của cô. Dĩnh Ngôn dạy ngoại ngữ ột trường cấp 1 trong thị trấn. Mỗi buổi sáng tôi thức dậy khá sớm, đưa Ngôn đến nơi rồi tôi đợi cô ấy ngoài cổng trong khi Phi hoặc Văn ngồi đọc báo hay uống café trong căn-tin trường, cách lớp cô vài bước chân.

Tôi cũng không hiểu Dĩnh Ngôn hành xác bản thân và cả chúng tôi như thế để làm gì. Cô ấy dĩ nhiên chẳng cần tiền, cũng chẳng có lý do để tìm công ăn việc làm ổn định, trừ phi cô cảm thấy chỉ có chúng tôi để cô quát tháo là chưa đủ.

“Về rồi đấy à, để xem mọi người mua gì nào?”

Như thường lệ, Khải Nam đón chúng tôi ở cổng. Ngoài việc nấu ăn và dọn dẹp, cậu ta còn lười thoi như một bà quản gia thứ thiệt, đến mức đôi khi gây phiền toái. Đây, nhìn vẻ mặt của cậu ta bây giờ là lại sắp than thở rồi. Y như rằng:

“Cái nồi lẩu tôi cần đâu? Không phải tôi đã dặn đi dặn lại rồi sao?” –Cậu ta hét toáng lên ngay khi vừa kiểm tra mấy thùng hàng –“Thế này thì mai các cậu muốn ăn gì chứ?”

“Thương xá hết hàng rồi, nơi đây có phải thành phố đâu mà cái gì anh cũng đòi thế hả?”

Dĩnh Ngôn hất hàm đáp trả. Khải Nam vẫn có vẻ chưa trút được, thế nhưng tranh cãi được mất với Dĩnh Ngôn chưa bao giờ là ý kiến thông minh. Thế nên cậu ấy cũng chỉ dám bểu môi giận dữ, sau đó lẳng lặng thu dọn đồ xuống nhà sau.

Không chỉ cậu ấy, hiển nhiên tất cả chúng tôi đều chẳng đại gì mà động vào Dĩnh Ngôn cả.

“Hy Văn và Chí Bàn đâu rồi?”

Đường Phi quắc mắt hỏi. Vì tất cả chúng tôi đều có nhiệm vụ, thế nên nếu không có lý do đặc biệt thì mọi người sẽ tụ tập lại dưới phòng khách. Đây cũng là để dễ dàng trông nom hai chị em Dĩnh Ngôn Dĩnh Hân hơn.

“Hy Văn, Chí Bàn” –Đường Phi lại hét gọi, dỏng mắt lên phòng họ vốn nằm ngay ngưỡng tầng trên –“Mau xuống đây. Có mua món mà hai cậu cần này.”

RẦM.

Đáp lời Phi là âm thanh ầm ĩ như thể cái gì đó to lắm vừa va vào tường. Chưa kịp định thần lại, tôi đã nghe tiếng Hy Văn rít lên: “Tôi nói lần cuối, đừng động vào đồ của tôi.”

“OK, OK. Có gì đâu mà phải làm lớn thế?” –Chí Bàn đáp, giọng điệu nhỏ hơn.

Ít phút sau, chúng tôi nhìn thấy hai người họ nhập bọn cùng. Hy Văn vừa đi xuống vừa nói lỏng cổ áo sơ mi trong khi Chí Bàn vuốt xoa cổ. Không mấy khó khăn để nhận ra những vết bầm hằn lên đó.

Mắt Hy Văn lướt qua cả đám chúng tôi. Cậu ta buông tiếng ngắn gọn “chào” rồi biến mất sau gian bếp. Hành động này khiến tôi, Đường Phi, Dĩnh Ngôn hết thấy ba cặp mắt đều đổ dồn vào Chí Bàn.

“Này, nói tôi nghe đi.” –Đường Phi ấn Chí Bàn xuống ghế, sau đó vắt chân lên chặn đường thoái lui của cậu ta –“Giữa hai cậu có chuyện gì? Tuần nào cũng đánh nhau là thế nào?”

“Mà chúng ta chỉ mới sống chung hơn tuần thôi.” –Dĩnh Ngôn bổ sung, vẻ mặt cô ấy cứ như vừa thông báo thời tiết, hôm nay có mưa, ngày mai có nắng thôi vậy.

“Ừ, cho là thế.” –Đường Phi đáp vội, lại quay sang Chí Bàn –“Nói đi chứ? Cậu có muốn tôi cù lét cậu đến chết không?”

“Ấy ấy, đừng...” –Chí Bàn hốt hoảng nói –“Các cậu không được tiết lộ nhé. Tôi phát hiện ra một bí mật của cậu ta.”

Nhịp tim tôi đánh thót một cái.

Bí mật?

Chợt nhớ đến ám hiệu mà lão Al đã nói về người đồng đội còn lại. Cả tuần qua dù đã cố gắng quan sát nhưng tôi vẫn chưa nhận ra người này là ai. Không lẽ Chí Bàn phát hiện ra Hy Văn chính là sát thủ thứ hai?

“Bí mật gì cơ?” –Đường Phi gần giọng, vẻ mặt cậu ấy đã chuyển sang nghiêm túc.

“Đó .. .đó là.. .Tôi nói rồi không được mách lại nhé. Cậu ta sẽ giết tôi mất.”

Tôi nhìn quanh, cố gắng suy xét xem lúc này có nên cảnh báo lại không, song cậu ta đã cười cười, đá lông nheo với bọn tôi một cách thần bí: “Ảnh Hy Văn bạn đồ con gái lúc nhỏ, năm trăm một tám, không giảm giá nhé.”

Trong thoáng chốc, cả phòng khách rộng trăm mét vuông chỉ còn nghe được tiếng cười của Chí Bàn.

Mất vài chục giây, cả tôi lẫn Đường Phi cũng không nén được mà bật cười. Chẳng biết Dĩnh Ngôn làm thế nào mà vẫn bình tĩnh ngồi sững ra đấy.

“Thằng ôn dịch này, còn không mang ra đây?” –Đường Phi nói ngay khi ngồi dậy được –“Chắc chắn là cậu chụp lại rồi phải không hả?”

“Đừng có mơ, tiền trao cháo múc nhé, không thì cả cái góc hình các cậu cũng đừng hòng thấy. Vì tấm hình này mà tôi suýt bị cậu ta giết đấy.”

“Được, năm trăm thì năm trăm.” –Đường Phi rút ví ra, giả vờ đếm –“Nhưng tôi bán cho tạp chí thì cậu không được đòi tiền thêm.”

“Chia năm- năm đi.” –Chí Bàn phụng phịu trả giá.

“Không được.”

“Ba- bảy.”

“Đừng có mơ.”

“Được rồi được rồi, mình hỏi này.” –Tôi nhảy vào, xem ngang cuộc trả giá có vẻ là bất hợp pháp này. “Vậy thứ tư tuần trước Hy Văn gây với cậu vì lý do gì? Đừng nói là cậu lại nghịch đồ của cậu ấy?”

“À, không phải. Thực... thực ra trưa hôm ấy tôi đã xem một phim kinh dị với Dĩnh Hân.” – Không hẹn mà gặp, cả 4 chúng tôi đồng loạt lướt mắt sang Dĩnh Hân, lúc này đang ôm cuốn sách dày hơn cả niên giám điện thoại và cúi mắt vào đó –“Thế nên... buổi tối tôi đã bị mộng du...”

“Ha ha, không phải cậu sàm sỡ cậu ta đấy chứ?” – Tiếng cười của Phi càng lúc càng rõ, tôi cũng không ngăn cậu ấy lại. Tăng đá đè nặng trong lòng lúc này đã vơi đi ít nhiều –“Cũng đáng đời, ai bảo cậu ta cứ lảm lảm lì lì thế làm gì. Coi như là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa đi.”

“Thôi đi mà, ai chả sợ khi xem phim kinh dị chứ?” –Chí Bàn giãy nảy phản ứng.

“Cậu 24 tuổi rồi, trẻ con gì nữa.” –Dĩnh Ngôn nói

“Mọi người không thể đối xử với tôi như thế được. Văn đuổi tôi rồi. Cậu ta nói nếu tối nay tôi không rời khỏi phòng thì cậu ta sẽ dọn xuống tầng trệt ở với Phi. Trong tối nay tôi phải đổi phòng đấy.”

“Để cậu ở một mình là được.” –Đường Phi đồng tình –“Không ai chịu nổi cậu đâu.”

“Không thể được, tôi bị mộng du mà. Tôi không thể ngủ một mình.” –Chí Bân tiếp tục rên rĩ như đứa con nít khóc nhè. Tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem cậu ấy có đứt lốt không mà lại được người nghiêm khắc như ông Dương Thái chọn đến đây nhỉ?

Tôi, Đường Phi và Dĩnh Ngôn nhìn nhau. Hôm đầu đến đây chúng tôi đã bốc thăm chia phòng cả rồi. Hiện giờ thì tôi ở chung phòng với Khải Nam. Đường Phi thì ngủ một mình ở tầng trệt. Tôi không thích Khải Nam lắm, cậu ta sạch sẽ và gọn gàng thái quá, nhưng so với Chí Bân thì Khải Nam quả là người bạn cùng phòng lý tưởng.

“Đừng nhìn tôi, không có chuyện tôi nhường phòng đâu.” –Tôi nhún vai bảo Đường Phi –“Tôi thích căn phòng hiện tại hơn.”

“Nếu muốn thì Chí Bân có thể ngủ chung phòng với tôi.”

Một tiếng nói đột ngột phát ra khiến chúng tôi phải ngó quanh quẩn để tìm ra người vừa lên tiếng, để rồi môi gần như méo xệch khi nhận ra đó là Dĩnh Hân. Cô ta vẫn chúí mắt vào cuốn niên giám, tay cầm quả táo cắn dở, hầu như không nhìn vào chúng tôi.

“Phòng mình khá rộng, nếu thích cậu có thể kê thêm cái giường.”

“Được đấy.” –Chí Bân thốt lên –“Mình thích cậu, Dĩnh Hân. Ngủ chung phòng thì ta có thể cùng nhau xem phim kinh dị.”

“...”

Mất hồi lâu, tôi, Đường Phi và Dĩnh Ngôn mới hiểu điều đó có nghĩa là gì.

“Dẹp dẹp.” –Dĩnh Ngôn hét lên thất thanh –“Ngủ chung cái gì chứ. Chí Bân, cậu sẽ dọn sang phòng Đường Phi. Thế là xong, không tranh cãi.”

“Không được.” –Đường Phi nói –“Phòng tôi rất nhỏ, làm sao nhét thêm cậu ta được chứ?”

“Vậy Hy Văn xuống phòng Đường Phi, Đường Phi lên tầng trên ngủ với Chí Bân. Thế là xong.”

“Thế thì Hy Văn hơi quá rồi còn gì.”

“Tôi quyết định thế rồi, không tranh cãi.” –Dĩnh Ngôn bịt tai lại, tiếp –“Tôi đi xem giáo án đây, đừng làm phiền đến tôi khi chưa tới giờ cơm.”

Đường Phi trông vẫn còn hậm hực khi Dĩnh Ngôn bước ra. Sau bữa cơm, tôi thấy cậu ta mất hút ngoài vườn. Ít phút sau lại nghe có tiếng cành gãy rảng rắc.

Hy Văn và Đường Phi đổi phòng cho nhau trong lặng lẽ. Thực tình thì không phải tới lúc này mới thấy rõ là họ không ưa nhau. Cả hai đều là những vệ sỹ giỏi, tài năng, kinh nghiệm thì ắt hẳn cũng khó phân thắng bại song Hy Văn lại được chỉ định làm đội trưởng. Đó cũng là vấn đề khiến họ hoạnh hộc nhau từ những ngày đầu, giờ lại thêm việc này...

“Cậu không ngủ sớm lấy sức à? Mai còn phải đưa Dĩnh Ngôn đến trường đấy.” –Khải Nam nói, cậu ta vừa tắm xong, vẫn không thềm mặc áo vào mà cứ nghênh ngang qua lại như thế trong hành lang. Tôi quết tay lên mũi. Tên này có cách hành xử khá lập dị, tính khí lại thay đổi thất thường. Đến cả tôi cũng khó khăn lắm mới thích ứng được với cậu ấy.

“Hy Văn và Đường Phi cứ âm ỉ cả đêm như thế cậu nghĩ tôi làm sao ngủ được?” –Tôi nói, thả người xuống giường như thể rất mệt mỏi. Thực chất tôi đã dành vài tiếng để thăm dò bãi đất phía sau biệt thự. Nơi này nằm cách ly hẳn với khu dân cư, vài trăm mét mới có một căn nhà nhỏ dựng tạm, gần hơn một chút là ngọn hải đăng bỏ hoang đã bị bọn tôi trưng dụng làm nhà kho, ngoài ra chẳng có gì đặc biệt. Tôi nghĩ đến món đồ tổ chức muốn tôi tìm kiếm, bắt giặc lại thở dài.

Xem ra ngày kết thúc nhiệm vụ vẫn còn xa lắm.

“Đừng có nhắc Tào Tháo như thế chứ, kéo...”

Khải Nam “ôi” lên một tiếng vì vô tình chạm phải ai đó đang đi tới. Tôi hơi rướn người, cố nhìn qua khe cửa trước khi tiếng Hy Văn vang lên: “Không phải phòng cậu cũng có gương sao? Cứ phải đứng trước gương ở hành lang để chải đầu à?”

“Cậu không biết gương ở hành lang kéo dài bề ngang hơn à?” –Khải Nam đáp, cố sức gồng bắp tay -“Nhìn có thể đo hơn đấy.”

Hy Văn lằm bằm gì đó nghe như là “đồ dở hơi”. Khi bước ngang qua cửa phòng tôi, gương mặt cậu ta trở nên cau có.

“Này.” –Khải Nam gọi –“Cậu đánh rơi này.”

Động tĩnh bên ngoài làm tôi hơi rướn người dậy, vô tình nhìn thấy Khải Nam chìa ra một sợi dây chuyền, lồng vào một chiếc nhẫn trơn loại mấy mươi đồng thường bán ngoài chợ.

Tôi không rõ trên nhẫn có khắc ký tự gì không, nhưng liên kết với sự việc xảy ra trong chiều hôm nay, đột nhiên lại nghĩ đến khả năng Hy Văn chính là người đồng đội còn lại.

Tôi bóp bóp trán. Không phải thật sự là cậu ta đấy chứ? Nếu là cậu ta, sao từ trước đến giờ đều không có bất cứ động thái nào liên lạc với tôi, hay cậu ta muốn kiểm tra xem năng lực của tôi thế nào?

Hy Văn chộp lấy sợi dây, đáp “cảm ơn” cụt ngắn với Nam rồi mất hút.

Tối đó tôi không ngủ được, lại trầm nghĩ đến biểu hiện kỳ lạ của Hy Văn trong mấy ngày này. Nếu cậu ta đã muốn thách đố tôi, tôi cũng không nên khiến cậu ta thất vọng.

3. Chương 3: Tranh Chấp

Tôi đưa tay vén tóc em sang một bên, bỗng nhiên lại nghĩ: bất luận trời và biển mệnh mông thế nào, nhưng khoảng khắc này lại chỉ có duy nhất hai chúng tôi.

Cứ thế này mãi cũng không tệ.

—oo0oo—

DỊCH KHẢI NAM

Thiên Luân và Chí Bán luôn cho rằng tôi rất giống mấy ông quản gia lắm điều. Thực ra tôi nghĩ mình chỉ đảm đang thôi, thời buổi này con trai cái gì cũng cần phải giỏi một tí.

Nấu ăn có thể xem là sở thích lớn nhất của tôi. Tôi luôn hào hứng với việc thử nghiệm những mùi vị mới và thích cả cảm giác ai đó ăn thức ăn của mình. Đó cũng là lý do khiến tôi luôn đánh thức mọi người thật sớm để họ có thời gian làm chuột bạch ón điểm tâm mà tôi sáng chế. Dù việc này đôi khi phản tác dụng vì Thiên Luân hoặc Dĩnh Ngôn thường buồn ngủ đến mức họ chỉ tọng bữa thức ăn vào bụng rồi khen tôi lấy lệ mà thôi.

Bù lại, trong nhà vẫn có một người biết thưởng thức những món ăn của tôi. Còn ai khác ngoài Dĩnh Hân nữa chứ?

Cơ thể Dĩnh Hân khá yếu ớt, lại thêm căn bệnh tim mạch vành nên chế độ ăn uống của cô ấy luôn được kiểm soát rất nghiêm ngặt. Tuy vậy, thỉnh thoảng vì yêu cầu của món ăn, tôi đều có hơi cho gia vị quá tay một chút.

“Thế nào ? Món hôm nay có vừa miệng không?” –Tôi kéo chiếc đĩa trước mặt con bé ra, hỏi hộp hỏi.

“Anh muốn em nói thật hay nói dối?” –Dĩnh Hân nheo mắt, láu lỉnh đáp trả.

“Nói dối đi.”

“Ừm, trong đời em chưa từng ăn món gì tuyệt đến vậy đó.” – Nó giương hai tay ra làm thành hình vòng cung khiến tôi không kìm được mà bật ra tiếng cười. Thế này thì thật sự quá khoa trương rồi. Tôi cốc vào đầu nó – “Hân này, em tăng bốc cũng có nghề lắm đấy. Nói thật đi.”

“Hương café trên bánh hơi nồng quá, hơi đắng.” -Dĩnh Hân bẽn lẽn nói –“Nhưng Khải Nam à, hình như em không được phép uống café đâu.”

“Đâu phải café, chỉ là...”-Tôi chống chế -“Chắc, mà lâu lâu dùng một tí cũng đâu có sao.”

“Chí Bân sẽ giận.”

“Ôi dào, Chí Bân vào thị trấn rồi, chỉ ít đến chiều Dĩnh Ngôn về thì cậu ta mới về.”

Tôi trấn an. Chí Bân là bạn thân nhất của Dĩnh Hân trong nhà, nhưng đồng thời cậu ta cũng là hộ lý cho cô nữa. Thông thường thực đơn mỗi ngày đều được Chí Bân xem qua. Nếu cậu ấy cho phép, Dĩnh Hân mới được động đũa đến. Hiếm khi cậu ta vắng nhà, tôi mới có dịp tự do sử dụng hương liệu như thế.

Chúng tôi đang ngồi trong vườn nhìn Dĩnh Hân tỉa cành. Đây là sở thích mới nhất của cô ấy sau thời gian cặm cụi vào việc nuôi kiến và chụp ảnh mây. Hồi mới đến đây Dĩnh Hân thậm chí còn vác theo mấy lồng thủy tinh đựng kiến nữa cơ, tiếc là có thể do khác biệt khí hậu, bọn kiến sống không được lâu, cô cũng vì thế mà buồn mất mấy ngày.

Sau khoảng thời gian đó, chúng tôi lại chứng kiến Dĩnh Hân đổi sở thích sang chụp ảnh đám mây. Cô nói mỗi đám mây đều có một hình dạng khác nhau, ghi lại những khoảnh khắc đó là điều rất đặc biệt. Cô còn muốn khi trở về thành phố H sẽ mở một buổi triển lãm ảnh về mây ọi người được thưởng thức. Với khả năng của ba cô, dĩ nhiên tôi cảm thấy điều này cũng không có gì quá sức tưởng tượng, thế nhưng chỉ mấy ngày cô lại chuyển sang thích cắt tỉa cành. Cây trong vườn này hầu như đã bị cô ấy cắt đến trụi lá cả.

“Dĩnh Hân à.” –Tôi gọi khi thấy cô ấy cứ dờ dẫm nhìn con sâu trên lá cây hồi lâu –“Hôm nay trời đẹp thế, chỉ ru rú trong nhà thì rất đáng chán. Chúng ta đi dạo một vòng đi.”

“Đi đâu chứ?” –Cô liếc mắt, không mấy tự nhiên.

“Ra biển nhé. Dĩnh Hân có muốn ngắm hoàng hôn trên biển không?”

Dĩnh Hân ậm ừ giây lát rồi gật đầu.

Thế là tôi lấy cano và kéo cô ấy ra biển.

Tôi dạy Dĩnh Hân lái cano. Cô ấy là một tay lái tồi, lại đáng trí. Có lúc tôi phát cáu vì cô không thể nào nhớ được bên nào là bên trái, bên nào là bên phải. Kết quả là chúng tôi suýt đụng phải đá ngầm trong một lần cô ấy rẽ ngược lại hướng mà tôi chỉ. Tôi nổi điên lên, nhưng Dĩnh Hân lại cười và tát nước biển vào mặt tôi. Thế là hết giận.

Xế chiều, chúng tôi thả nổi canô ngoài biển rồi nằm lẳng lặng nhìn lên vòm trời sắp ngả màu. Dù Dĩnh Hân cam đoan với tôi đó là màu xanh của Bảo Thạch Lam. Chúng tôi cãi nhau xem người ta đã lấy tên của đá đặt cho bầu trời hay lấy màu của bầu trời đặt cho đá. Và vì việc đó cũng như trứng hay con gà có trước nên tôi miễn cưỡng chấp nhận là cô ấy thắng vậy.

“Ở khoảng cách này nhìn bầu trời rất gần nhỉ?” –Dĩnh Hân buột miệng nói. Bàn tay nhỏ nhắn của cô ấy giơ lên, ánh mặt trời phản chiếu qua những cạnh sắc nhọn của viên kim cương trên nhẫn, đọng lại trên mặt cô một vầng sáng nhàn nhạt.

“Ừ.” -Tôi đáp lời.

Cả tôi lẫn cô đều thắm mệt sau cả ngày trời rỗng rã. Chúng tôi nằm dài trên cano, dõi mắt lên bầu trời dần ngả sang vàng. Mặt trời lặn dần, bắn những tia vàng chói le lói trên mặt biển, nhuộm màu tím thắm nước dưới chân chúng tôi.

Thứ ánh sáng tinh khiết này đột nhiên khiến tôi nhớ đến một quyển tiểu thuyết của nhà văn Pháp Marc Levy. Tôi không phải là người quá kiên nhẫn, vì thế khi được tặng quyển sách ấy, tôi chỉ đọc được vài trang rồi lăn ra ngủ, thế nhưng sau này khi có ai đó nhắc lại, tôi vẫn nhớ đến một câu nói ẩn tượng trong sách:

Bình minh bắt đầu từ đâu?

Cuộc sống trên thế gian này vì đâu mà sinh ra, lại vì sao mà chết đi?

Lúc nhỏ khi mẹ đưa tôi đi học, tôi vẫn vừa đi vừa ngắm nhìn mặt trời bên cạnh mình. Khi đó tôi cảm thấy thật kỳ lạ. Tại sao mặt trời lúc nào cũng đi theo tôi? Tại sao những vì sao chỉ xuất hiện khi mặt trời đã khuất bóng, rồi cuộc thì vũ trụ có hàng tỷ ngôi sao như thế, tại sao chỉ có con người chúng ta đơn độc trên cõi đời này?

Mãi cho đến những ngày tháng sau này, khi lần đầu tiên nhìn thấy một sinh mệnh rời khỏi tầm tay, tôi mới hiểu được trên đời này không phải bất cứ thứ gì cũng tìm được câu trả lời. Không phải cứ ngược với trắng thì là đen, khác với không thể là có thể. Con người quá nhỏ bé, giống như một hạt cát giữa sa mạc mênh mông, cứ khẳng khẳng đi tìm giá trị của mình mà không nhận ra bản thân nó cũng chỉ là một hạt cát trong vô vàn hạt cát khác. Cố chấp vùng vẫy cuối cùng cũng chỉ kết thúc trong tuyệt vọng.

Đời này tôi không muốn làm một hạt cát như thế. Tôi tin rằng, mỗi sinh mệnh trên thế giới này đều có ý nghĩa riêng của nó. Nếu như vận mệnh quyết tâm chọn tôi, tôi sẽ không vung vẩy phản kháng, để rồi nhận lấy kết cuộc bị thương nhất. Đây chính là điều tôi đã rút ra được sau bài học nhiều năm về trước.

Có lẽ tôi lặng đi quá lâu khiến cả Dĩnh Hân cũng để ý. Con bé nhích người sang ngồi sát cạnh tôi, vẻ mặt khó hiểu: “Anh đang nghĩ gì đấy?”

Tôi lấy lại tinh thần ngay tức thì, chỉ chỉ vào những vệt cam chói sáng lung linh trên mặt nước.

“Hân thấy nó giống gì không?”

Dĩnh Hân lắc đầu, đôi mắt lại mở to ra nghe tôi nói tiếp: “Em có nghe truyền thuyết về loài phượng hoàng chưa? Phượng hoàng khi chết sẽ biến thành một đám lửa thật to, tự thiêu đốt mình cho đến khi trở thành tro bụi. Có người nói, những vệt sáng này chính là những chiếc đuôi của con phượng hoàng đó.”

Con bé nhìn theo cánh tay tôi chỉ, hàng mi trên mắt hơi nheo lại: “Thế... đầu phượng hoàng ở đâu?”

“...” –Tôi suy nghĩ một hồi mới bật ra được –“Cháy mất rồi.”

“Anh lừa em nhé. Có phải giống như gà rán, đã bị đem vào KFC rán cả rồi không?”

“...”

Tôi ú ớ một lúc, sau cùng đành phải cười cười, lấy tay xoa đầu con bé.

Tôi quên mất, những chuyện này chắc hẳn là Dĩnh Hân của hiện nay chắc chẳng thể nào hiểu được.

Thật ra tôi còn muốn nói rất nhiều thứ, nhưng những lời muốn nói mãi cũng chẳng thốt ra miệng được. Có lẽ cũng giống như thời gian không thể quay trở lại, một số bí mật tốt nhất là cứ để nó im lặng bị vùi lấp đi.

Tôi nhìn sang cô ấy, màu rắng chiều làm da cô trở nên mờ ảo, đôi mi cao vút mơ màng hòa quyện giữa nền trời.

Công tâm mà nói, Dĩnh Hân thật sự rất đẹp. Ngũ quan hoàn hảo, ánh mắt sáng lạnh lợi, chỉ là lại thiếu đi loại khí chất khiến người ta chú ý tới. Bao giờ cũng vậy, có lẽ do xuất hiện bên cạnh Dĩnh Ngôn, hai chị em họ người tĩnh người động, chúng tôi đã hầu như quên mất sự có mặt của cô gái này.

Vết thương của nhiều năm về trước rốt cuộc phải sâu đến thế nào mới có thể khiến một cô gái tinh tế thay đổi đến nhường này?

Gió biển thổi qua vạt tai chúng tôi, hất tung vài sợi tóc còn đọng lại trên mái tóc cột hờ của cô. Tôi đưa tay vén chúng sang một bên, bỗng nhiên lại nghĩ: trên đầu là trời cao, dưới chân là biển rộng. Mênh mông như thế, tựa như khoảnh khắc này cả thế giới chỉ còn lại hai chúng tôi.

Cứ thế này mãi cũng không tệ.

Thời gian lặng lẽ trôi, cho đến khi tia sáng cuối cùng sắp mất hút phía chân trời xa, chỉ còn lại vài vệt dài le lói. Tôi bật dậy, vừa định kéo Dĩnh Hân lên thì cánh tay con bé đã nắm chặt tay tôi. Lòng bàn tay lúc này ướt đầm mồ hôi run rẩy khiến cảm giác bất an trong tôi lại lớn dần.

Không ổn rồi.

Dưới ánh sáng mờ ảo cuối chân trời, tôi thấy làn môi Dĩnh Hân tím tái, đồng tử cô ấy co giập, còn tay thì ôm chặt lấy lồng ngực. Tay còn lại cô cứ siết chặt lấy tay tôi, không ngừng lẩm bẩm: “Khải Nam, em... đau quá. Đau.”

Trời ạ

Căn bệnh của cô ấy.

“Em để thuốc ở đâu?” –Tôi cố sức hỏi, dù đã đoán trước được câu trả lời.

Quả nhiên, Dĩnh Hân lắc đầu, tay chỉ vào bờ. Lúc này chúng tôi đi quá vội, hầu như đã quên mất túi thuốc vướng víu đã bị tháo ra, đặt trên bàn đá trong vườn.

Cả đời mình, tôi không nhớ được rằng đã có lúc nào mình hoảng hốt như thế chưa. Chỉ nhớ rằng tôi đã ôm chặt lấy Dĩnh Hân, giữ cho cô ấy khỏi cơn co giập, tay kia thì cho nổ máy ca-nô.

Chúng tôi mất đến gần mười phút mới cập bến, dù tôi đã sử dụng tốc độ cao nhất. Trong suốt khoảng thời gian ấy tôi luôn lo sợ Dĩnh Hân sẽ rời khỏi tay tôi, tôi sợ mình đến nơi mà không còn cô ấy ở bên cạnh. Nhưng khi tôi xóc cô vào hai bàn tay, cô vẫn thở, dù thoi thóp.

“Bân, Văn, Luân.” – Vừa nhảy xuống mặt cát, tôi đã thét lạc cả giọng, nhưng căn nhà vẫn im lặng như thể đang ngủ. Tôi chạy một mạch ra đến phòng khách, vừa chạy vừa tiếp tục hét, nhưng thanh âm cứ chìm vào thinh không.

Dĩnh Hân của tôi.

“Phi, Ngôn.” –Tôi thét lên lần nữa, sóng mũi bắt đầu cay.

May thay, vừa lúc ấy, chiếc xe quen thuộc đã đáp gọn ở sân trước. Nghe tiếng tôi gọi, Chí Bân và Dĩnh Ngôn hốt hải xông vào. Hơi yên tâm, tôi đặt Dĩnh Hân xuống ghế sofa.

“Cô ấy làm sao vậy?” – Bân hỏi, song tôi đã chẳng còn sức mà trả lời. Tôi khụy xuống bên bức tường, hớn hớn nhìn Bân thận trọng kiểm tra mạch dưới hàm cho Dĩnh Hân. Cậu ấy thở phào một tiếng, nhẹ nhàng lấy thuốc nhét vào miệng cô ấy rồi rút kim ra từ hộp y tế.

Đường Phi xuất hiện từ gian nhà sau. Nhận ra việc chẳng lành, cậu ta mới chạy đến.

“Cô ấy không sao chứ?”

Tôi hỏi, Chí Bân đã tiêm thuốc xong. Cậu ấy không trả lời tôi mà nhẹ nhàng xóc Dĩnh Hân trên tay. Phản ứng này khiến tôi bình tĩnh lại. Nếu thật sự nguy hiểm thì cậu ta đã gọi cấp cứu rồi.

Bân vẫn không nói tiếng nào với tôi, cứ lăm lỳ thế mà bế Dĩnh Hân về phòng.

“Hai người đi đâu cả buổi vậy?” –Dĩnh Ngôn quát –“Chúng tôi về tới nơi thì chẳng thấy ai cả. Phi thì bảo chẳng biết gì cả. Bọn tôi và Văn phải chạy đi tìm khắp nơi.”

“Chúng tôi...” –Tôi đáp, ấp úng –“Tôi dẫn cô ấy ra biển.”

“Anh có điên không? Anh biết Dĩnh Hân có bệnh mà vẫn dám mang nó ra biển sao?”

“Thôi thôi, dù gì cũng ổn rồi.” –Đường Phi xen ngang –“Quan trọng là bây giờ xem Dĩnh Hân thế nào. Cãi nhau thì có ích lợi gì kia chứ?”

Dĩnh Ngôn thở dốc, cô quảng cho tôi cái nhìn khinh miệt rồi cũng bỏ đi.

Hy Văn và Thiên Luân trở về nhà lúc trời tối mịt, mệt mỏi đến mức chẳng ai nói với ai câu nào. Chúng tôi dùng bữa trong im lặng. Tôi biết mọi người lo lắng cho Dĩnh Hân bao nhiêu thì họ cũng giận tôi bấy nhiêu. Mọi khi Dĩnh Ngôn, Thiên Luân, Đường Phi vào thành phố, Chí Bân và Hy Văn luôn túc trực bên Dĩnh Hân. Lần đầu tiên cả Hy Văn và Chí Bân vắng nhà thì tôi lại để xảy ra chuyện này.

“Từ mai chúng ta đặt ca cố định đi.” –Hy Văn nói, cậu ta đã buông đũa mà chưa động tới miếng cơm nào –“Đường Phi, cậu theo sát Dĩnh Ngôn, không cần thay ca xem kè với tôi như mọi khi nữa.”

“Này, ý cậu là tôi đã không trông nom Dĩnh Hân đằng hoàng đó sao?”-Đường Phi cự lại –“Cậu tưởng chỉ có mình cậu biết lo sao? Tôi cũng đã tìm họ suốt nguyên buổi chiều rồi. Điện thoại cậu ta có gọi được đâu.”

“Nếu cậu để ý kỹ hơn thì họ đã không thể đi” –Hy Văn lồng lên. Hiếm khi thấy cậu ấy giận dữ như vậy.

Không chịu nổi nữa, tôi đứng bật dậy: “Được rồi, là lỗi của tôi. Nếu ông chủ yêu cầu ai đó chịu trách nhiệm thì người đó sẽ là tôi. Mọi người hài lòng rồi chứ?”

Tôi bỏ mặc họ ở đó rồi trở lên phòng tìm Dĩnh Hân.

Dĩnh Ngôn vẫn ngồi túc trực ở đầu giường, đôi mắt cô đỏ hoe, gần như sực tỉnh khi nhận ra tôi bước vào. Tôi ra hiệu cho cô im lặng rồi kéo chiếc ghế trong góc ra.

Chúng tôi ngồi cùng nhau hàng giờ, có lẽ hơn, chỉ đơn giản là trở mắt nhìn theo nhịp thở của Dĩnh Hân. Thỉnh thoảng Hy Văn hoặc Chí Bân ghé mắt vào, nhưng có lẽ vì vẫn còn giận tôi mà họ chẳng buồn lên tiếng. Mãi mới nghe được giọng Dĩnh Ngôn thì thảo.

“Lúc này... xin lỗi. Tôi biết anh cũng chỉ muốn Dĩnh Hân được vui.”

“Cô mắng tôi là đúng mà.” –Tôi đáp lí nhí –“Tôi đã quên mất nhiệm vụ của mình.”

Đoạn đối thoại ngắn ngủi này rốt cuộc lại xóa tan bầu không khí trầm lắng vốn có này giờ. Tôi mỉm cười nhìn Dĩnh Ngôn rồi cô ấy đáp lại y thế với tôi. Cạnh chúng tôi, Dĩnh Hân rên lên khe khẽ.

“Dĩnh Hân, em tỉnh lại rồi.” –Tôi reo lên.

“Ừm.” Dĩnh Hân ậm ừ, đôi mi cô ấy chớp nhẹ định thần trước khi mỉm cười nhìn chúng tôi-“Khải Nam à?”

“Anh đây.” –Tôi đáp, nắm chặt tay cô ấy –“Đừng vội nói gì cả, vừa mới tỉnh dậy, em nghỉ ngơi thêm một lát đi.”

“Không được. Em đói sắp chết mất rồi. Anh không cho em ăn thì em sẽ chết đói thật đó.” –Dĩnh Hân bểu lần môi vốn đã tái nhợt ra, lại dụi dụi đầu vào tay tôi làm nũng –“Em-muốn-ăn-dăm-bông.”

“Tối rồi, ở nhà không còn dăm bông. Mai anh làm cho em được không?”

“Dăm bông.”

Ánh mắt kiên quyết của cô khiến tôi khẽ thở dài.

“Thôi được rồi. Anh làm ngay đây, nhưng phải chờ hơi lâu đấy.”

Thoáng thấy đôi mắt sáng rỡ như mèo thấy mỡ kia, cả tôi và Dĩnh Ngôn đều bật cười.

Nhưng đó cũng chưa phải là kết thúc ột ngày đầy rắc rối trong nội bộ chúng tôi.

“Cậu nói đi, cậu lén lút vào phòng tôi để làm gì?”

Lúc tôi vừa xuống nhà túm lấy chìa khóa xe thì đã nghe tiếng Hy Văn hét ầm lên như thế. Cậu ấy nổi giận khiến cả Chí Bân đang dán mắt vào tivi cũng phải thay đổi ánh nhìn.

“Đừng có ồn ào thế.” –Tôi hạ giọng thì thảo –“Dĩnh Hân chỉ vừa mới tỉnh thôi.”

Nhưng Hy Văn không để tâm tới lời tôi nói. Cậu ta nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống Đường Phi: “Nói đi chứ?”

“Đủ rồi.” –Đường Phi và Thiên Luân đang đánh cờ. Cậu ta miễn cưỡng đứng dậy, vài con cờ văng vung vãi khi cậu ta cố gắng đẩy cái bàn ra –“Cái nhà này có biết bao nhiêu người, sao cậu cứ chĩa mũi dùi vào tôi thế?”

“Tôi không ám chỉ mà tôi nêu đích danh.” –Hy Văn khoanh tay trước ngực, giọng điệu như tra khảo. Tôi hết nhìn cậu ấy lại nhìn sang Đường Phi, bất giác không biết phải giúp bên nào.

“Chúng có đâu? Bao giờ cậu có chứng cứ thì hãy vác mặt đến đối chấp tôi. Đừng nghĩ ông chủ cho cậu quyền làm trưởng nhóm thì có thể làm gì cũng được. Cậu nói chuyện không lý lẽ như thế thì ai nghe đây?”

“Nếu tôi có chứng cứ thì đã cho cậu một trận rồi. Cậu nghĩ tôi sẽ đứng đây tranh cãi sao?”

Cảm thấy bầu không khí không ổn, cuối cùng cả Thiên Luân cũng đứng dậy, giằng lấy một tay Đường Phi. Tôi vẫn giữ thái độ nhìn bọn họ. Thôi được, tôi thừa nhận mình có hơi chút cảm giác chờ mong xem bọn họ đánh nhau một trận. Cũng lâu rồi không có kích thích gì để xem. Hơn nữa hai người này hậm hực nhau cũng cả tháng rồi, nếu được, đây cũng coi như là thời cơ tốt để giải tỏa cơn tức giận.

“Câu không phục tôi đến vậy sao?” –Hy Văn cau mày. Đến cả tôi cũng cảm nhận được sát khí hùng hực toát ra từ cậu ấy.

“Tôi nào dám không phục cậu. Dù sao cũng là người ông chủ chọn.”

Phi nhếch môi, thản nhiên thừa nhận. Nhân cơ hội này, tôi liếc sang Chí Bân lúc này đang nấp sau ghế sofa lén lút xem trò vui. Cậu ta nhận thấy ánh mắt tôi, vội chỉ tay vào Phi, sau đó giơ lên ba ngón tay.

Thằng nhóc này, thời điểm này còn dám thả đá xuống giếng, bắt cược với tôi sao?

“Được, đã vậy, chúng ta bầu lại trưởng nhóm đi.” –Văn tiếp –“Tất cả chúng ta mỗi người một phiếu. Nhưng tôi hy vọng bất luận kết quả lần này thế nào thì cũng không có chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Gương mặt Đường Phi có vẻ không tin nổi, trong khi Chí Bân phía sau âm thầm thở dài. Chẳng ai ngờ Văn lại chọn cách này. Thôi được, cậu ta quyết định không đánh thì không đánh, dù sao bầu chọn lại trưởng nhóm một lần nữa cũng là cách hay để dàn xếp.

Vì phải đi mua dăm bông cho Dĩnh Hân, tôi đành phải bỏ lỡ tiết mục hay này một chút, lúc trở về mới bỏ phiếu cho xong. Lúc tôi đến gara, Bân vẫn còn chạy theo kỳ kèo một hai đôi cá cược với tôi. Tôi không đồng ý, nhưng vì cậu ta đòi đe dọa sẽ rủ Dĩnh Hân đang nghỉ ngơi cùng, tôi đành phải thỏa hiệp. Nói cho cùng cũng khó trách Bân phần khích đến như vậy. Chúng tôi ở đây lâu ngày vốn đã không có gì kích thích rồi.

Trở về từ thị trấn thì trời đã tối mịt, nhưng trong phòng khách vẫn còn đủ bóng dáng năm người kia, có vẻ như phải chờ tôi về để bỏ phiếu cho xong hôm nay mới chịu giải tán vậy. Tôi thở dài đem thức ăn cất vào ngăn tủ, sau đó mới đi ra hỏi tình hình.

Kết quả có hơi bất ngờ. Năm người họ, tính cả Dĩnh Ngôn thế mà bắt phân thắng bại. Tôi đứng trước mấy tấm phiếu, có hơi chau mày.

Văn và Phi dĩ nhiên tự bỏ phiếu cho bản thân mình. Bân bầu cho người cậu ấy cá cược là Phi. Đúng như tôi nghĩ, Dĩnh Ngôn bỏ phiếu cho Văn.

Bất ngờ ở chỗ là, Luân thế mà lại bỏ phiếu cho tôi.

Nhìn sang cậu ấy, tôi chỉ có thể nở nụ cười cầu hòa. Tên nhóc này còn sợ trận chiến không đủ loạn sao. Biết rõ chỉ mình cậu ấy bầu cho tôi, thế thì có thay đổi được gì cơ chứ.

Cả đám lúc này đều xoay cái nhìn khẩn thiết về phía tôi. Tôi cười cười, khoe môi có hơi giềng cọt. Xem đi, Bân đã bầu cho Phi, thế thì tôi không bầu cho Văn thì sẽ có lỗi với túi tiền của mình lắm.

Tôi nói ra đáp án, Hy Văn và Dĩnh Ngôn gần như thở ra. Phi trợn tròn mắt, song cũng không nói gì. Đúng vào lúc tôi nghĩ mọi việc đã giải quyết êm đẹp đâu vào đấy, chuẩn bị xuống bếp hâm lại cháo mang lên cho con bé kia thì nó đã từ trên phòng nũng nịu chạy xuống.

“Mọi người làm gì vui vậy? Em cũng muốn chơi.”

Bất giác, cả đám người trong phòng khách đều lấm tấm mồ hôi hột trên trán.

Chỉ có Bân là nhanh tay lẹ mắt nhất. Cậu ta kéo lấy tay Dĩnh Hân như thể vị cứu tinh đến. Dĩnh Hân mới khỏe lại, cũng không nhanh nhẹn là mấy, nhưng nó lại rất có hứng thú với việc bỏ phiếu này, vội xoa tay vào nhau, ánh mắt ngời sáng: “Em cũng được bỏ phiếu, phải không?”

Cả đám chúng tôi nhìn nhau, không ai dám lên tiếng phản đối.

“Vậy, em bỏ phiếu cho anh Phi.”

Chỉ một đáp án nho nhỏ, nhưng đã khiến biểu cảm trên mặt chúng tôi thay đổi khôn lường. Chí Bân cười khanh khách vì tìm được đường sống trong chỗ chết, thế nhưng đám người còn lại chẳng ai cười nổi.

Ba chồng ba, cuối cùng hóa ra vẫn là tỷ số hòa.

Sau đó, tôi không chịu nổi không khí căng thẳng mà vội chuồn đi nấu cháo. Dù sao mọi việc cũng chẳng liên quan gì đến tôi nữa. Tỷ số hòa, cá cược của tôi và Bản cũng không còn ý nghĩa gì.

Đúng như tôi nghĩ, cuộc bỏ phiếu không dẫn đến đâu, cục diện sau đó vẫn đâu hoàn đấy, Văn và Phi vẫn tranh chấp như trước. Chỉ là không ai biết, tối đó tôi đem cháo lên phòng Dĩnh Hân, tranh thủ lúc nó đang thổi phì phò vào chén mà hạ giọng hỏi: “Dĩnh Hân thích Phi à?”

Con bé ngẩng đầu lên nhìn tôi, cau mày: “Không ghét.”

“Vậy... sao em lại bỏ phiếu cho cậu ấy?”

“Vì anh ấy thua anh Văn một phiếu, nên em bỏ phiếu cho anh ấy.”

“...”

Cô nương à, rõ ràng là cô sợ chưa đủ loạn mà?

4. Chương 4: Tình Cũ

Bạn gặp một người, sẵn sàng dùng cả sinh mệnh của mình để yêu cô ấy. Thế nhưng khi thời gian trôi qua, bạn hết lần này đến lần khác chứng kiến mặt trời tái sinh sau ánh màn đêm mới hiểu được: trên đời này vốn không có chuyện thiếu ai đó thì không sống được.

—oo0oo—

DIỆP HY VĂN

“Monmon à, cho em thêm vài viên kẹo nữa đi mà. Đồng ý nhé.”

Tôi ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, vẻ mặt thản nhiên nhìn bản tin thời sự trên tivi trong khi cánh tay liên tục bị Dĩnh Hân lay không ngừng. Con bé hết lần này đến lần khác lại dụi đầu vào lòng tôi nũng nịu: “Cho em đi mà. Lần này nữa thôi.”

Tôi nở nụ cười méo xệch, trong lòng lại thầm nguyện rửa Khải Nam. Kể từ cái hôm lỡ dại ngồi xem bộ phim hoạt hình Doraemon với cậu ta thì cậu ta gọi chết tôi bằng cái tên này. Giờ thì cả Dĩnh Hân cũng gọi thế.

“Không được, hôm qua em đã ăn cả hộp rồi.” –Tôi cau mày, tóc mai con bé cứ đâm vào cằm ngứa ngứa –“Cứ như thế Dĩnh Ngôn sẽ phát điên mất.”

“Chị ấy không biết đâu mà. Em hứa đấy. Cho em đi mà Monmon.”

Tôi đẩy con bé ra, vuốt vuốt cằm ra chiều suy nghĩ: “Cho em cũng được, nhưng phải có gì đó đổi lại chứ?”

“Đổi với anh bộ sưu tập đĩa Avengers mới nhất nhé.”

Tôi đỏ mặt hỏi: “Bộ đĩa đó không phải của Bản sao?”

“Anh có bảo đổi đồ của em mới được sao?” – Dĩnh Hân bẽn lẽn, ánh mắt lại thoáng lên tia đắc ý.

Tôi thở dài: “Xoay ba vòng, giả tiếng mèo kêu đi.”

Chưa kịp dứt lời, Dĩnh Hân đã đứng lên xoay một hơi ba lượt, hai tay co lại như tai thỏ, miệng mấp máy.

“Meo... Meo... Meo...”

“...”

“Lại đi, anh chưa kịp thấy.”

“Meo... meo...meo”

Cuối cùng tôi cũng không tìm được mà cười phá lên, đành lấy trong túi ra một hộp kẹo để sẵn thấy lên bàn. Dĩnh Hân thấy thế bèn nhảy cóc tới. Vừa chộp được hộp kẹo thì nó cũng chẳng thèm để ý đến tôi nữa, cười hí hửng chạy bỏ đi tìm Chí Bản.

Lúc bóng dáng con bé khuất hẳn, ánh sáng trong mắt tôi cũng dần trở thành một mảnh lạnh băng.

Chiều thứ sáu Dĩnh Ngôn thường tranh thủ tạt qua siêu thị mua đồ về dự trữ nên cả Đường Phi lẫn Thiên Luân đều sẽ về trễ theo. Mà ba tên kia thì chẳng bao giờ chịu rời khỏi nhà cả.

Khải Nam đang tưới mấy chậu cây kiểng vốn đã bị Dĩnh Hân tàn phá vào mấy hôm trước. Tôi bước đến ngồi cạnh cậu ta. Tôi không nhớ đã nhìn thấy cậu ấy ngồi rồi rồi bao giờ chưa, nhưng bản thân Khải Nam thì hài lòng với cuộc sống hiện tại của cậu ấy.

“Ô, Monmon, Ố ố Monmon, ô ồ Món-món, ố ố Mòn-mòn.”

Khải Nam hát, trộn lẫn biệt danh mà cậu ấy đặt cho tôi vào thứ giai điệu ngớ ngẩn nào đó.

“Có tin cổ cậu sẽ bị bẻ gãy ngay lập tức không?” –Tôi chỉnh lại vạt áo mình, thản nhiên nói.

“Chà, lúc Hân gọi thì cậu đâu có ý kiến gì đâu.”

“Làm sao giống được, cô ấy là chủ còn chúng ta là người làm công.” –Tôi làu bàu –“Mà cô ấy cũng không hát.”

Khải Nam bật cười. Tôi nhìn cậu ấy tỉ mỉ ngắt từng tàn lá héo rồi châm chút chúng như bấu vật, gương mặt ngập tràn hạnh phúc. Dưới chân là tả những cành khô rơi rụng, không cần nhìn cũng biết là kiệt tác mà Dĩnh Hân để lại.

“Đã héo như vậy rồi, chăm chút đến mấy thì cũng có cứu được chúng không?” –Tôi nhàn nhạt mở miệng, cũng chẳng hiểu sao mình lại nhắc đến vấn đề này –“Cứ mua quách chậu mới cho xong.”

Động tác của Khải Nam có hơi cứng lại, nhưng ngay lập tức, cậu ta lấy vẻ bồn chồn như mọi khi:

“Có một số việc, nếu không thử thì làm sao biết được?”

“Nếu thử rồi mà vẫn thất bại thì sao?”

“Ít ra cậu cũng cố gắng hết sức rồi.” –Nam đặt bình tưới xuống đất, đoạn nở một nụ cười thản nhiên –“Trên đời này, chuyện khiến người ta hối hận nhất là bỏ qua thứ không thể bỏ qua, từ bỏ thứ không nên từ bỏ. Còn nếu cậu đã cố hết sức mà vẫn không được thì có thể thản nhiên kết luận là do ông trời không cho cậu cơ hội thôi.”

Cánh tay vẫn gõ trên bàn đá của tôi khẽ động, Khải Nam vẫn cười cười như không có gì, ngắt lấy một chiếc lá hiếm hoi còn sót lại trên cây. Chiếc lá vừa chạm môi, lập tức một điệu nhạc đồng quê âm áp khẽ vang vọng. Tôi không phải là người thích âm nhạc lắm, song vẫn bị giai điệu này đánh động, dần đắm chìm trong đó.

Mãi một lúc, cậu ta mới buông chiếc lá ra, để mặc nó lạnh lẽo rơi xuống thềm đá, tựa như một kẻ đã bị người khác lợi dụng đến tận xương cốt cuối cùng, rốt cuộc vẫn không thể tránh khỏi số phận bị vứt bỏ.

Khải Nam xoay người, tỉ mỉ quan sát một trong những chiếc lá non hiếm hoi còn sót lại: “Cậu nói xem, vườn cây này đã bị Dĩnh Hân phá nát đến như vậy, tại sao mình còn phải cố gắng khôi phục chúng? Chẳng qua là vì mình có chút tiếc nuối với mảnh vườn xinh đẹp trước kia. Còn cậu, bản thân cậu có vương mắc thì phải tự cậu tháo gỡ nó, không phải cứ trông chờ cuộ chỉ tự tháo cho cậu là được đâu.”

Tôi cau mày: “Cậu biết?” – Và biết được bao nhiêu?

“Haha, cậu và Dĩnh Ngôn ra mặt đến vậy còn cho là không ai nhìn ra. Cậu nghĩ chúng tôi đều mù cả rồi sao?”

Không thể thế được. Tôi có hơi sững sờ nhìn cậu ấy. Thực tế tôi và Dĩnh Ngôn che giấu khá tốt. Hầu như trước mặt mọi người đều không hề lộ ra điều gì. Vậy tại sao Khải Nam lại nhận ra được?

Như hiểu được suy nghĩ của tôi, cậu ta bật cười: “Thôi được rồi, đùa cậu đấy. Chẳng qua là sống chung với nhau cả tháng, có một số việc tinh ý chút sẽ nhận ra thôi mà. Có nhớ hôm đầu tiên chị em họ dọn tới không?”

Tôi cố định thần lại những sự việc xảy ra trong ngày hôm đó, nhưng dường như không có gì đáng nghi cả. Tôi lắc đầu.

“Dĩnh Ngôn khá xấu tính, cô ấy hầu như quát tháo tất cả mọi người mà cô ấy gặp, cho đến khi nhìn thấy cậu. Cô ấy nhìn cậu bằng đôi mắt...” -Cậu ta chìa hai ngón tay vào mắt tôi, rùng mình –“Nói chung là nồng nàn da diết lắm.”

Tôi vẫn nhìn đắm đắm vào cậu ta. Giống như nhận ra lúc này không nên đùa giỡn, Khải Nam mới lấy lại giọng điệu đường hoàng.

“Chỉ đùa thôi được chưa? Đừng nhìn mình bằng ánh mắt giết người như vậy.” – Cậu ta tiếp –“Trước khi tất cả chúng ta tập trung để giới thiệu, mình đã thấy Dĩnh Ngôn gọi tên cậu.”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Ừ, chỉ thế thôi.” –Khải Nam đáp, bắt đầu cao giọng ngân nga – “Ôi... tình yêu u u u... Chỉ một ánh mắt.”

“Mình bắt đầu hiểu tại sao cậu và Dĩnh Hân thích chơi với nhau rồi.” –Tôi ôm đầu, ra vẻ đau khổ lắm lắm.

Người ta nói ban ngày không nên nhắc Tào Tháo quả không sai. Vừa quay lại, tôi đã thấy bóng dáng Dĩnh Hân lấm lét ở sân vườn. Con bé nhìn thấy tôi, vừa định nói gì đó lại bắt gặp ánh mắt của Khải Nam, nó chau mày, không nói tiếng nào quay ngoắt trở vào nhà.

Từ hôm trước Khải Nam dẫn con bé ra biển rồi xảy ra chuyện tới giờ, tôi vẫn cảm thấy hai người này lén lút rời khỏi tầm mắt tôi. Khải Nam cũng biết mình gây ra lỗi lớn, thế nên cũng không đưa con bé ra biển nữa. Nó vì việc này mà ngược lại giận cậu ta đã mấy ngày.

Thấy Nam vẫn ngồi như phỗng trên ghế đá, tôi không nén được tiếng thở dài, cất bước theo chân Dĩnh Hân. Sao tôi cứ cảm giác như hai người này chẳng giống thanh niên sắp 30 gì ấy nhỉ?

Chiều tàn, nắng rải rác tười vào một góc trước sân nhà. Trong phòng khách dù đã che rèm kín kẽ song vẫn để lọt ra vài tia óng ánh vàng mỏng manh.

Dĩnh Hân đứng giữa phòng, tay hì hục đẩy chiếc ghế sofa rời bằng gỗ đến trước tivi. Một giọt mồ hôi lượn lờ qua những kẽ tóc mai nó, chậm chậm thả dài trên gò má vốn trắng nõn giờ đã ửng hồng.

Tôi bước đến chặn tay nó lại, nhẹ nhàng nhắc bóng chiếc ghế lên.

“Để anh làm cho, sao em không gọi anh?”

Dĩnh Hân lấy tay quạt lấy mồ hôi trên trán, bểu mô: “Có ai đó ở đây. Ghét chết đi được.”

“Ngốc nhất là vì giận người khác mà làm mệt bản thân mình, em có hiểu không?” –Tôi trách –“Sau này không được tùy hứng như vậy nữa. Trong nhà này có bao nhiêu người đều quan tâm đến em. Em có chuyện gì thì bắt bọn anh phải làm sao?”

“Sau này không làm nữa là được chứ gì.” –Nó nhìn ra vườn, chẳng có chút nào là tỏ vẻ hối lỗi.

“Còn có sau này, anh sẽ lột da em ra.”

Tôi đặt chiếc ghế nặng chịch xuống trước tivi, bắt giắc lại khe cau mày. Khoảng cách từ sofa đến tivi cũng chẳng xa gì, giờ lại ngồi đối mặt thế này thì không tốt ắt tí nào. Thấy ánh mắt tôi, Dĩnh Hân cũng rất nhanh nhẩu khai thật: “Đừng nhìn em như vậy, em chỉ muốn nhìn rõ một tí thôi.”

“Ngồi kia không phải cũng nhìn rõ sao?”

“Anh không biết à, phim này có mấy anh diễn viên đẹp trai lắm cơ. Phải ngồi gần chút để ngắm cho thật kỹ.”

“...” – Còn bé thế mà đã háo sắc rồi sao?

“Anh không tin à? Ngồi xem với em một lúc đi. Bảo đảm anh sẽ thích mê à xem.”

Thích cái đầu em ấy.

Nghĩ vậy, nhưng tôi cũng không thốt ra thành lời, chỉ lẳng lặng cốc đầu nó: “Không xem. Xem tivi thì có no được không chứ?”

“Sao lại không? Nhìn một cái là có thể không cần ăn cơm cả ngày ấy chứ.”

“Còn dám trả treo với anh? Vậy ngày mai anh không cho em ăn cơm, không cho em ăn kẹo. Em ngồi đó mà ngắm anh ta cả ngày đi nhé.”

Tôi chỉ nói đùa thôi, thật sự không có ý gì khác. Thật đấy.

Nhưng chiều hôm đó, Chí Bân lại ngạc nhiên thật sự vì Dĩnh Hân không giành tivi với cậu ta. Cứ chốc chốc, cậu lại xoay sang hỏi như không thể tin được: “Kẹo Chanh, cậu thật sự không xem à? Là Kim Bum, Kim Bum thật đấy. Cả Lee Min Ho nữa này.”

“Đã bảo đừng gọi tôi là Kẹo Chanh mà.” –Dĩnh Hân quay mặt, nhỏ giọng bực bội.

Kẹo Chanh là cái tên đặc biệt Chí Bân nghĩ ra để gọi Dĩnh Hân. Phần vì con bé này thật sự là một fans cuồng kẹo hương chanh chính hiệu. Dĩnh Ngôn bảo từ bé nó đã thích loại kẹo này, thường bắt mọi người mua kẹo chanh của nhiều nhãn hiệu khác nhau về. Những lúc ấy, nó sẽ ngồi chồm hổm ra đất, bày tất cả kẹo ra, vừa ăn vừa lẩm bẩm: “Lạ thật, sao vẫn không phải là hương vị ấy nhỉ?”

Chí Bân có hơi bất ngờ về thái độ của Dĩnh Hân, cậu ta nhướn mày: “Không xem thì mình mở siêu nhân nha, lát nữa đừng hòng giành với mình.”

“Được rồi được rồi. Cậu muốn xem gì mặc cậu.” –Dĩnh Hân đứng dậy, dùng dần bước lên phòng, môi lẩm bầm gì đó nghe như là: “Ghét chết đi được.”

Chí Bân lăm lét nhìn tôi, tôi cũng hoàn toàn ngó lơ cậu ấy.

‘Ghét chết đi được.’ – Câu này rốt cuộc là bảo ghét tôi, hay là ghét Chí Bân đây?

—oo0oo—

Đã thành thói quen, hầu như tối nào tôi cũng rảo vòng quanh nhà để kiểm tra cửa nẻo các phòng. Nghe ra thì có vẻ giống mấy ông bảo vệ trường tiểu học nhỉ? Song đó cũng là một phần công việc của chúng tôi.

Sẽ thật sự không công bằng nếu chúng tôi làm việc nghiêm túc suốt thời gian dài trước khi ai đó phạm sai sót, rồi “bùm” cái, sáng hơn sau Dĩnh Ngôn hoặc Dĩnh Hân, tệ hơn nữa là cả hai cùng bốc hơi khỏi mặt đất.

Vì thế cả những chi tiết vụn vặt nhất cũng không thể bỏ qua được.

Khắp mọi nơi trong nhà đều có thiết bị chống trộm. Tôi quan sát camera một lúc, sau đó rải bước dọc theo hành lang. Cửa chính, cửa sau và phòng Khải Nam luôn là những nơi khiến tôi an tâm, Khải Nam luôn cẩn thận kiểm tra những nơi này trước khi đi ngủ. Tuy vậy, phòng của Chí Bân và Đường Phi là cả thảm họa.

Thỉnh thoảng Chí Bân lại tái phát chứng mộng du. Tôi không biết làm thế nào mà ông chủ đồng ý để cậu ấy gia nhập đội song tôi luôn có cảm giác mình phải bảo vệ cả cậu ấy. Ngay cả khi cậu trở dậy lúc nửa đêm, đi vòng vòng quanh nhà, hay khi cậu nổi hứng mở cửa ban công chỉ để ngồi giương mắt về phía mặt biển đen ngòm thăm thẳm.

Tôi bước ngang qua Đường Phi, cậu chàng đẩy cái chăn vung vãi dưới đất, miệng ngáy khò khò. Tôi kéo chăn lên che chắn cho cậu, đoạn hạ nhiệt độ máy lạnh xuống.

Dĩnh Hân hầu như không bao giờ đóng cửa ban công, cô ấy còn tệ hơn Chí Bân nhiều. Đối với Dĩnh Hân, những cánh cửa thể hiện sự tù túng, giam hãm trí tưởng tượng con người, vì thế cô lúc nào cũng mở toang tất cả các cửa, dù chẳng bao giờ chịu thắc mắc tại sao chúng lại đồng loạt đóng lại vào sáng hôm sau.

Đôi lúc tôi nghĩ nếu tôi là bọn bắt cóc hay sát thủ gì ấy, tôi sẽ chọn Dĩnh Hân trước, cô ấy dễ đối phó hơn Dĩnh Ngôn nhiều. Dù vậy tôi không chắc rằng liệu sẽ có ai đó đủ tàn nhẫn để xuống tay với cô ấy hay không.

Phòng cuối cùng trên hành lang tầng một là phòng Dĩnh Ngôn.

Tôi luôn tránh lui tới phòng cô, một căn phòng lạ lẫm nhưng lại phẳng phất điều gì đó chỉ thuộc về hai chúng tôi, cho dù Đinh Ngôn luôn cố gắng phủ định. Tôi và cô hầu như không thể hiện gì trước mặt mọi người. Đinh Ngôn cố gắng cư xử với tôi như những người khác trong khi tôi thậm chí còn đối tốt với Hân hơn cả cô ấy.

Tôi nhìn quanh phòng rồi kiểm tra lại then chốt cửa. Chiếc đèn pin trong tay tôi run nhẹ tạo ra luồng ánh sáng linh động trong đêm tối.

Lúc quay lại mới giật mình, phát hiện ra Đinh Ngôn đã không còn ở trên giường của cô ấy nữa.

Một tiếng ‘cách’ vang lên, thoảng chốc cả căn phòng đã vội bừng sáng. Đinh Ngôn đang đứng ở cửa phòng, đôi mắt mở to nhìn tôi.

Lần đầu tiên chúng tôi chạm mặt nhau đơn lẻ. Không Đinh Hân, không Khải Nam hay Thiên Luân. Chỉ có tôi và cô ấy.

Gió lạnh lạnh thổi qua những chấn song trên cửa sổ, động thành tiếng gầm gừ vô nghĩa. Không gian vắng lặng dường như chỉ còn tiếng hít thở và thanh âm quả tim đang vội vã chạy nước rút.

Căn phòng dường như cũng chật chội hơn rất nhiều.

...

“Vậy... sau đó em thế nào?”

Tôi mở lời. Tôi và Đinh Ngôn đang ngồi ở mảnh vườn nhỏ trên sân thượng, gió biển lùa vào mái tóc lòa xòa của chúng tôi, chiếc xích đu kêu cọt két chậm dần rồi lặng đi.

“Tốt hơn anh có thể tưởng tượng ra.” –Đinh Ngôn đáp thản nhiên, nhưng giọng nói lại không giấu được vẻ bướng bỉnh cố hữu. Tóc cô ấy có hơi rối, trên người là chiếc đầm ngủ trắng toát vừa chạm đầu gối, để lộ ra đôi chân thon dài.

Bao lâu rồi nhỉ, kể từ lần cuối tôi nhìn thấy dáng vẻ xuề xòa của cô ấy?

“Anh đã hy vọng em có một cuộc sống hạnh phúc.” –Tôi nói.

“Vậy thì anh thấy rồi đó, tôi đang rất hạnh phúc.”

Đinh Ngôn nhún vai nói cứng. Tôi biết cô ấy là mẫu người ương ngạnh, không dễ gì khuất phục trước một ai đó, kể cả khi người đó là tôi. Tôi đã từng yêu cô ấy nhiều hơn mức mà tôi có thể, nhưng sẽ thật nực cười nếu so sánh điều đó với những gì cô dành cho tôi, dành cho kẻ đã rời bỏ niềm tin của cô mà ra đi.

“Vậy là anh toại nguyện rồi.” –Tôi nói khẽ, giọng nhạt đến mức muốn hòa tan vào trong gió.

Trước mặt chúng tôi, một tia sáng vàng heo hắt lóe lên từ đường thẳng cắt ngang lưng trời. Chúng tôi nán lại đó thêm hồi lâu nữa, song Đinh Ngôn dường như vẫn chưa lấy lại được can đảm thốt lên điều cô muốn hỏi, mà tôi cũng chưa sẵn sàng cho cô ấy biết câu trả lời.

Chúng tôi chào tạm biệt nhau. Thật sự khi đưa cô xuống những bậc thang lạnh toát hơi sương, tôi vẫn hy vọng cô sẽ bất chợt ghi chặt lấy tôi bằng cả hai bàn tay, nhưng như tôi biết, Đinh Ngôn rất mạnh mẽ. Cô ấy không cần sự thương hại của tôi.

Sau tất cả, vấp ngã, tổn thương, mất mát, và sự phản bội.

Con người cuối cùng cũng phải học cách tự đứng trên đôi chân của mình.

Cuộc sống luôn có những trường hợp như vậy. Bạn gặp một người, sẵn sàng dùng cả sinh mệnh của mình để yêu cô ấy. Thế nhưng khi thời gian trôi qua, bạn hết lần này đến lần khác nhìn thấy mặt trời tái sinh sau ánh màn đêm mới hiểu được: trên đời này, làm gì có chuyện thiếu ai đó thì không sống được.

Giữ lại cô ấy chưa chắc là hạnh phúc, để cô ấy đi cũng chưa hẳn là bất hạnh.

Bóng cô đã khuất hẳn từ lúc nào. Trong đêm đen tĩnh mịch, chỉ còn mỗi bóng dáng cô tịch của tôi đang đứng, lẳng lặng nhìn theo khoảng không mịt mờ, trong lòng lại giống như bị một đám mây bao phủ, lạnh đến thấu xương.

Rốt cuộc thì đến khi nào nắng mới lên?

5. Chương 5: Đôi Tượng Khả Nghi

Chẳng mấy chốc khoảng thời gian này sẽ bị lớp bụi thời gian bao phủ, mãi mãi chìm sâu vào khoảng trống mênh mông gọi là hồi ức. Có thể chúng tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại, hoặc nếu có, cũng chỉ như những kẻ qua đường đứng nhìn nhau mà thôi.

—oo0oo—

ĐƯỜNG PHI

“Có tin gì mới không?”

Tôi hỏi Thiên Luân trong bữa ăn sáng, cố nén tiếng ngáp dài. Như đã thành thông lệ, không cần biết đêm hôm trước chúng tôi làm gì, mệt mỏi ra sao thì Khải Nam vẫn sẽ đánh thức chúng tôi lúc 7 giờ đúng.

Tôi không phủ nhận đâu, cậu ta quả thật là tay phiền phức nhất thế giới.

“Động đất ở Haiti, Indonesia dựng tượng Obama.” –Chí Bân nói, chồm người qua vai Thiên Luân để đọc ké tờ báo –“Và một gã đầu bếp đã bị các khách hàng của mình ám sát vì lỡ bắt họ chờ quá lâu.”

“Mục đó nằm ở đâu? Sao tôi không thấy?” –Thiên Luân ngạc nhiên hỏi

“Ngay tại đây. Và gã đầu bếp đó là Khải Nam chứ ai vào đây nữa.”

“Nếu cậu ta nghe được thì tên bài báo sẽ bị đổi lại là: ‘4 thực khách bị ngộ độc thực phẩm vì lỡ đại chệ bai đầu bếp của mình’ đấy.” – Tôi thì thảo cảnh báo cậu ta.

Dĩnh Ngôn vừa xuất hiện ở ngưỡng bậc thang. Thực ra thì tôi chỉ nhận ra cô ấy khi Thiên Luân huých vào vai tôi. Lạ thật, Dĩnh Ngôn và tiếng quát tháo luôn song hành cùng với nhau mà.

Sống cùng một thời gian rồi nên tôi cũng hơi hiểu hai chị em nhà này một chút. Dĩnh Hân ngây ngô do mất trí thì không nói, ngay cả Dĩnh Ngôn tôi thấy cũng chẳng phải là người bình thường tí nào.

Nôm na thì Dĩnh Ngôn không sở hữu cái đẹp tinh tế như Dĩnh Hân, trên người cô mỗi thứ đều vừa chấp nhận được. Mắt to tròn, sống mũi không cao không thấp, chỉ có nụ cười là miễn cưỡng có thể xem như hút hồn. Thế nhưng cũng chẳng biết vô tình hay hữu ý, chỉ cần ở nơi có sự xuất hiện của chị em họ, Dĩnh Ngôn sẽ nổi bật hơn hẳn một cách đương nhiên.

Song nói thì nói thế, chứ so với Dĩnh Hân lúc động lúc tĩnh, hai người khác điên đầu thì tôi nghĩ tính cách tiểu thư kiêu kỳ của Dĩnh Ngôn cũng không phải là quá tệ.

“Thiên Luân.” –Cô túm lấy chiếc áo khoác trên giá gỗ, cũng chẳng thèm nhìn về phía tôi mà ra lệnh một tràng –“Anh chuẩn bị xe đi, chúng ta đi ngay bây giờ.”

“Tôi còn chưa ăn sáng.” –Thiên Luân ầm ức nói.

“Đưa tôi đến trường rồi anh quay về ăn cũng được.” –Cô tiếp, vẻ mặt chẳng chút biểu cảm. Cái dáng vẻ này thật không uống cho Chí Bân gọi sau lưng cô là “Nữ hoàng” –“Hôm nay trường tôi thanh tra. Tôi phải có mặt sớm.”

Thiên Luân bỏ cốc sữa của cậu ấy xuống, vẻ mặt đầy bất mãn. Tôi biết cậu ấy không thích Dĩnh Ngôn, mà thực tế thì cậu ấy cũng chẳng thích ai trong chúng tôi cả.

Tôi nhìn theo bóng Thiên Luân chạy lăng xăng ra ga-ra, suýt đâm bổ vào Hy Văn và Dĩnh Hân vừa đi tản bộ về. Hy Văn loạng choạng mấy bước trước khi đứng thẳng dậy, giọng bực dọc: “Luân, làm gì như bị ma đuổi vậy?”

Nhưng Thiên Luân cứ chạy một mạch mà chẳng thèm trả lời.

Tôi đưa cốc sữa lên hóp vài ngụm, Dĩnh Ngôn vẫn đang tất bật với chiếc giỏ xách của mình, đổ ra cả đồng thứ li ti từ son môi, phấn dặm đến hộp phấn bảng. Chẳng biết sao tôi lại mỉm cười.

“Có gì vui lắm sao?” –Dĩnh Ngôn giương môi lên cong cớn. Trong lòng tôi thầm thở dài một tiếng. Sao cô ấy không thể hiện điệu một chút nhỉ?–“Anh không đi à?”

Tôi giơ tay ra vẽ đầu hàng, Chí Bàn ngồi bên cạnh vội che miệng lại cười không ra tiếng. Tôi liếc mắt, giờ chân đá vào cẳng cậu ta.

Cậu ta có phải là kẻ vừa đánh rơi bữa ăn sáng đâu chứ?

...

“Nhanh nữa lên, tôi chỉ còn có 15 phút.”

Dĩnh Ngôn nhăm nhắng từ ghế sau, nhiều đến mức làm tôi phát bực. Bên cạnh tôi, Thiên Luân nhún ga tăng tốc. Về mặt cậu ấy còn khó chịu hơn một con khỉ vừa bị giật quả chuối trước mặt.

“Cô biết hôm nay phải đi sớm sao không báo trước cho bọn tôi?” –Tôi hỏi –“Giờ lại còn ca cẩm.”

Nếu người theo cô ấy là Khải Nam hay Hy Văn, hẳn bọn họ sẽ chẳng bao giờ ca thán lời nào. Nhưng tôi không phải họ. Tôi đã ngăn cô tiểu thư này đến tận cổ rồi.

“Tôi là chủ hay anh là chủ đây?”

Biết tốt nhất không nên nói gì, tôi vờ như đang nghịch ngón tay trước mặt, tai nghe bluetooth vẫn ra rả về kết quả bóng đá ngày hôm qua.

Đến đoạn cua gấp, Thiên Luân bẻ lái, lực quán tính làm cả người tôi nghiêng hẳn sang một bên.

“Anh lái xe kiểu gì thế hả?” –Dĩnh Ngôn la lên, cái giỏ cô ấy đang cố nhét đồ vào giờ lại rớt ra vung vãi trên sàn.

“Cô chẳng phải hỏi tôi nhanh lên còn gì?” –Thiên Luân đáp. Giọng cậu ta vốn khá trầm, cũng khó mà nghe ra được có bực bội hay không.

Dĩnh Ngôn tức tối cúi xuống nhặt chiếc giỏ. Tôi quan sát vẻ mặt cáu kỉnh của cô, không nén được cười.

Người kiêu ngạo như cô ta cũng chỉ có mấy tên lắm lì như Thiên Luân mới trị được thôi.

Mắt tôi lướt qua phần đệm chắn giữa tôi và cô, đặc biệt chú ý đến một vệt hoá chất dính lại trên lớp thảm.

Chờ đã nào, nếu tôi nhớ không lầm thì trong hộp tủ chỗ Thiên Luân ngồi cũng có.

Vệt hóa chất nhỏ li ti, đã khô từ đời tám hoánh nào rồi, song tôi vẫn đặc biệt chú ý đến nó vì màu xanh nhạt đặc trưng. Tôi biết một dạng thuốc mê khi khô lại sẽ có màu thế này.

Tôi kín đáo đưa mắt sang nhìn Thiên Luân.

Liệu có thể nào.???

—oo0oo—

Chúng tôi thường đi ngủ lúc 11 giờ hơn. Thường thì khoảng thời gian đó Dĩnh Ngôn sẽ bước xuống nhà và bảo rằng chúng tôi làm ồn khiến cô ấy không ngủ được, sau đó thì lừa chúng tôi như lừa đàn vịt. Độ một giờ sau, Hy Văn sẽ trở mình dậy để kiểm tra cửa nẻo.

Vậy là tôi chỉ có thể kiểm tra suy luận của mình vào khoảng 2 giờ. Thời gian đó ai cũng đã ngủ gà ngủ gật rồi.

Hôm nay là cuối tuần. Vì sáng hôm sau Dĩnh Ngôn không phải đi làm nên chúng tôi được phá lệ thức trễ một chút. Sau khi tôi tính toán đầu vào đầy, trở xuống nhà thì cả đám người kia đã túm lại ngồi quanh chiếc tivi rồi. Tuần này có một trận derby bóng đá khá gay cấn, những phần tử hiếu động ham mê cá cược như Nam và Bàn dĩ nhiên chẳng thể nào bỏ qua được. Song cái tôi chẳng ngờ là Dĩnh Ngôn cũng ngồi chiếm một chỗ trên cái ghế đáng ra là của tôi.

“Hân.” –Tôi gọi, kéo tay cô bé đứng dậy –“Ngoan, sang bên kia ngồi, nhường chỗ cho anh đi.”

“Sao lại phải nhường? Chỗ em giành trước mà?” –Nó mím môi dùng dằng đáp.

“Em là con gái thì xem bóng đá làm gì, sang kia tập về đi.” –Tôi chỉ chỗ Dĩnh Ngôn đang ngồi, thoáng cái lại bắt gặp cô ta vừa liếc mình một cái, thành ra hơi chột dạ -“À anh nhầm, bên này mới đúng chứ nhỉ?”

“Không đi.” –Dĩnh Hân giậm giậm chân.

“Không đi cũng được, thế thì mai khỏi mua bánh trứng và trà sữa mật ong nhé.”

Vừa nhắc đến trà sữa mật ong, mặt Dĩnh Hân đã xám xịt ngay. Con bé ngang bướng này về khoản đồ ăn thì cực kỳ kén chọn. Giống như bánh trứng hay trà sữa chẳng hạn, ngày nào tôi đưa Dĩnh Ngôn đi làm về cũng phải ghé mua cho nó một phần, nếu không sợ rằng đến tối cả ngủ nó ngủ cũng chẳng ngon. Dĩ nhiên Luân cũng có thể mua cho con bé, thế nhưng tôi vừa lườm cậu ta một cái, biết khôn thì tất cả đành giữ im lặng.

Thế là tôi khoanh tay, hài lòng nhìn Dĩnh Hân ôm gối trường khỏi ghế sofa, sau đó lượn lờ sang bàn nước ngồi đọc danh bạ điện thoại. Đứng hời tôi cuốn danh bạ dày cộm đó có gì để đọc nha, dù sao tôi cũng có phải đưa bị mất trí đâu chứ?

Trận đấu còn chưa bắt đầu, giọng Dĩnh Hân bên kia đã làm như vô tình cất lên: “Ước gì ngày mai có người mua thêm kẹo và chocolate ình nhỉ?”

Khóe môi tôi khẽ giương lên, vô thức đưa mắt sang Thiên Luân đang ngồi cạnh. Tôi giật lấy bịch snack trong tay cậu ta cho vài viên vào mồm, tinh thần đầy sảng khoái.

15 phút sau, lại có tiếng Dĩnh Hân lầu bàu: “Ước gì bây giờ có người chơi với mình nhỉ?”

Bất giác, Dĩnh Ngôn đang ngồi đọc sách trên ghế lười cũng phải ngẩng đầu lên, nhưng rồi ngay lập tức, như ý thức được đó là hành động đại dột, chẳng mấy chốc cô nàng đã cúi đầu xuống như trước, như thể chẳng có gì liên quan đến mình cả.

Dĩ nhiên phía bên đây, cả 5 thằng con trai chúng tôi đều biết khôn mà im thin thít.

15 phút sau nữa.

“Ước gì...”

...

Đúng như tính toán, trận đấu kết thúc khá sớm trước khi cả đám chúng tôi lục đục đi ngủ. Lúc 2 giờ 10 phút, tôi thận trọng trườn mình ra khỏi chăn, lên ra vườn.

Garage chỉ có mỗi hai chiếc xe, một của Thiên Luân vì cậu ấy là tài xế, xe kia để dự phòng khi chúng tôi cần đi đâu đó mà Thiên Luân lại không có nhà. Thường chiếc này do Hy Văn lái.

Tôi chui vào xe Thiên Luân, lật tấm thảm chân dưới ghế tài xế ra. Đúng như tôi nghĩ, đọng lại dưới sàn là những vết xanh nhỏ, thấm lốm đốm qua vải lót. Thanh kẹp phía trên có gói khăn ướt, song chỉ mới dùng một cái.

Chà, tôi không nghĩ Thiên Luân có thói quen xài khăn ướt.

Tôi mở đèn dạ quang, cố gắng tưởng tượng những tình huống có thể xảy ra.

>

Đến đây, tôi sững người lại, mím môi đầy khó hiểu.

Tại sao cậu ta không thực hiện ý đồ đó của mình? Lẽ nào vì tôi thường xuất hiện bên Dĩnh Ngôn nên cậu ta không có cơ hội ra tay?

Chờ đã nào. Cái hôm tôi hộ tống Dĩnh Ngôn và Dĩnh Hân đi mua sắm có phải Dĩnh Hân đã bỏ ra xe trước không?

Tôi tựa đầu vào ghế, sắp xếp lại toàn bộ sự việc ngày hôm ấy. Lúc tôi đưa Dĩnh Ngôn ra thì Thiên Luân đã đứng sẵn ngoài xe, tay cho thứ gì đó vào thùng rác.

Tôi kiểm tra lại ngăn cửa xe tức thì.

Tôi chưa từng lái chiếc Mercedes W211 này, nhưng trong trí nhớ, dường như xe có một túi rác thông dụng riêng dành cho tài xế. Thi thoảng Thiên Luân cũng có hút thuốc, ngăn chứa gạt tàn phía trên cũng chỉ lửng một nửa đầu lọc.

Mãi suy nghĩ, tay tôi bất cẩn chạm hụt vào tay nắm cửa, cửa xe mở toang kéo theo tôi ngã nhào ra theo quán tính. Tôi nằm chồm hổm trên đất, trước mắt là đôi dép lê của ai đó và một ống hóa chất vừa rơi xuống mặt cỏ ẩm ướt.

“Có phải cậu đang tìm cái này không?”

Không cần ngừng lên tôi cũng nhận ra giọng Thiên Luân. Khẩu súng chìa vào đầu lúc này khiến tôi không thể vỗ tay khen ngợi suy đoán của mình, chiêu dụ rảo ra hang này tuy cũ nhưng mang ra xài lại cũng không tệ lắm.

Thiên Luân vẫn mặc sơ sài chiếc áo thun mỏng khi ngủ. Tôi tranh thủ thời gian quan sát cậu ấy, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt lại sắc bén, thân thủ cũng nhanh nhạy. Xem ra cũng là một đặc vụ không tồi. Chỉ là trong lòng tôi vẫn có đôi chút thất vọng.

“Thật ra cậu là ai?” -Tôi hỏi, hai tay giơ lên ra hiệu cho cậu ấy là tôi sẽ không chống cự.

“Xin lỗi, tôi không thể cho cậu biết được.” -Thiên Luân lạnh giọng đáp. Ánh đèn vàng rơi vào mắt khiến gương mặt lãnh đạm thường ngày dường như thêm một tầng sát khí âm u.

Dĩ nhiên tôi không dễ dàng bỏ cuộc như thế, vội tìm cách câu giờ: “Ngay cả nguyện vọng cuối cùng cũng không thể sao?”

“Không.”

Tuy nói cứng thế, song mũi súng trên tay Thiên Luân lại hơi hạ xuống. Chỉ chờ có cơ hội đó, tôi vung tay hất vào tay cậu ấy. Dù bị bất ngờ, song cậu vẫn kịp thời cúi xuống né cú đá tiếp sau đó của tôi, đoạn nhanh nhạy xoay chân. Tôi thì người qua vai cậu ấy, lộn một vòng tiếp đất.

Thiên Luân đã lấy lại được thăng bằng, cậu ấy chìa súng về phía tôi, song trên ngực cậu lúc này cũng đã có một hòng súng khác.

“Cậu... rốt cuộc là ai?” -Cậu ấy sững sờ hỏi.

Tôi rút trong túi quần ra một chiếc nhẫn, chậm rãi đeo vào ngón út tay trái, hết sức chán chường mà đẩy mặt khắc hình con chim ưng ra trước ánh sáng.

“Là cậu?” -Dưới ánh sáng vàng vọt, Thiên Luân nheo mắt nhìn chăm chú con chim ưng trên nhẫn một lúc, cuối cùng cậu ta mới hạ súng xuống, vẻ tức tối -“Sao cậu không đeo nó ngay từ đầu?”

“Ha ,cái đó tôi phải hỏi cậu mới đúng.” -Tôi bật cười, dứt khẩu súng chưa gài đạn vào túi -“Không phải lão Al bảo là cậu cũng mang dấu hiệu của tổ chức sao?”

“Làm gì có. Lão chỉ nói cậu sẽ chủ động liên hệ với tôi. Mà trong chúng ta, trừ Đinh Hân và Đinh Ngôn cũng chẳng ai đeo nhẫn cả. Cậu không chủ động liên hệ với tôi, tôi cũng hoàn toàn mất liên lạc với tổ chức. Lúc trước cũng có nghĩ đến Hy Văn. Tôi thử ám chỉ với cậu ta vài lần nhưng lại chẳng nhận được tín hiệu nào phản hồi cả. Tôi còn tưởng đầu mình phải tự lập tác chiến rồi.”

“Tôi cũng tưởng vậy.” -Tôi ngồi xổm xuống đất, chống cằm. Nghi vấn trong lòng đã được giải tỏa, song chẳng hiểu sao cũng không thấy hứng thú như mình đã nghĩ. Nhìn lên vẻ mặt căng thẳng của Thiên Luân, tôi tiếp -“Chính vì thế mà tôi mới lên vào phòng Hy Văn. Vốn đã cẩn thận lắm rồi, không ngờ cậu ta vẫn có cách phát giác ra được. Cậu ta canh phòng cẩn mật chỉ làm tôi thêm sinh nghi chứ chẳng nghĩ tới cậu.”

Chúng tôi trở mắt nhìn nhau hồi lâu, tất cả sự kiện như được xâu chuỗi lại một cách bất ngờ.

Suốt thời gian dài tôi cứ nghĩ Hy Văn mới là đồng đội của mình. Trong số chúng tôi thì cậu ấy nhanh nhẹn, đa mưu túc trí và có những hành động khả nghi nhất. Tuy vậy tôi cũng không muốn cậu phát hiện ra mình sớm, tôi thích thử khả năng người đồng đội của mình nhiều hơn.

“Nếu sớm biết là cậu thì tôi đã không ẩn mình lâu đến vậy.”

Tôi nói. Thiên Luân đang ngồi trên ghế đá trong vườn, cậu ta nhướn mày giận dỗi:

“Ý cậu là năng lực của tôi không bằng Hy Văn sao?”

“Không phải vậy.” –Biết mình vừa lỡ lời, tôi đành lấp liếm sang chuyện khác –“Ừm, mà hai tháng nay cậu đã điều tra được gì rồi?”

“Cậu tự cho là mình thông minh mà, cậu nói thử xem.” –Thiên Luân đáp. Tuy giọng cậu ta rất lạnh nhạt, nhưng tôi vẫn nghe ra vài phần căm kính trong đó.

“Đàn ông con trai không phải vậy mà cũng giận chứ?” –Tôi vỗ vỗ vai cậu ấy, dần hòa.

“Không có.”

“Thôi mà, bắt quá tôi cho cậu biết vài thứ mà tôi thu thập được.”

Thiên Luân liếc xéo tôi, nhưng cậu ấy không tỏ vẻ vờ vĩnh nữa. Cậu hỏi:

“Vậy cậu tìm ra được gì rồi?”

“Ừm, tôi đã dùng máy dò tìm thiết bị vi tính kiểm tra khắp phòng của Dĩnh Hân và Dĩnh Ngôn. Trong đồng hành lý mà Dĩnh Ngôn đem tới không có gì đáng ngờ, Dĩnh Hân cũng vậy. Tôi đang nghĩ có khi nào thứ đó nằm trên người họ không.” –Tôi nhảy lên thanh sắt chắn giữa garage và vườn cây, ngẫm nghĩ một lúc mới tiếp tục. –“Thứ lão Al muốn chúng ta lại là hai con chip rất nhỏ, cho dù đã tìm hết, tôi vẫn không thể cam đoan họ có giấu chúng vào đâu đó không. Đây mới là vấn đề khiến tôi lo nghĩ.”

Thiên Luân bước đến cạnh tôi. Cậu ấy khó chịu rút ra một điều thuốc, bật lửa thản nhiên. Ánh lửa âm u tàn tàn trong đêm tối bất giác lại khiến tôi có cảm giác thú vị. Tôi giật lấy bật lửa trong tay cậu ấy, xoay xoay tròn, lại cười đầy ẩn ý.

“Không phải dấu thuốc mê trên thảm là lần đó cậu đi với tôi và chị em họ ra thị trấn chứ? Có cơ hội như vậy, sao lại không làm cho trót?”

“Không kịp. Tôi vừa chuẩn bị xong thì cậu đã xuất hiện rồi.” –Cậu ta âm ừ đáp.

Nếu tôi nhớ không lầm, cậu ta ngồi trong xe với Dĩnh Hân đến gần cả tiếng đồng hồ. Nếu thật sự muốn, sao lại phải lè mề thế chứ?

Nghĩ đến đây, tôi lại có cảm giác bức dọc với lão Al. Hóa ra lần này lão bắt tôi làm việc với một gã đồng đội không chỉ cù lần mà còn lại chậm chạp thế này.

“Tôi thấy tình hình thế này thì ý định lúc đó của cậu cũng có thể xem là hợp tình hợp lý.” –Im lặng lúc lâu tôi mới lên tiếng –“Chúng ta tìm cách lừa được Dĩnh Hân trước. Thần trí con bé không tinh táo, sau khi thành công thì tùy tiện tìm vài lý do để khiến nó tin là được. Vấn đề là làm sao loại bỏ được đám người kia.”

“Nếu không thành công, cô ấy nhận ra chúng ta thì làm thế nào?”

“Vậy cũng chẳng còn cách nào khác.” –Tôi cười cười, đưa bàn tay lên ngang cổ ra dấu, giọng nói lại lạnh như băng –“Nếu đã có gan bắt cóc thì phải có gan xử lý hậu hoạn. Tôi sẽ không bao giờ để người khác có cơ hội uy hiếp mình.”

Ánh mắt Thiên Luân có vẻ là lạ, song cậu ấy vẫn không phản bác ý định của tôi. Nói nào ngay tôi nghĩ Thiên Luân cũng không phải ngày một ngày hai làm nhiệm vụ, cậu ấy sẽ biết loại bỏ những chương ngại không cần thiết.

Cho dù là tôi hay cậu ấy, cuộc sống cả tháng qua trên hòn đảo này cũng chỉ là một vai diễn ngắn ngày. Hợp hợp tan tan, chỉ cần nhiệm vụ kết thúc, chúng tôi lại lao đầu vào một cuộc chiến khác có lẽ còn gian nan hơn gấp bội. Chẳng mấy chốc khoảng thời gian này sẽ bị lớp bụi thời gian bao phủ, mãi mãi chìm sâu vào khoảng trống mênh mông gọi là hồi ức. Có thể chúng tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại, hoặc nếu có, cũng chỉ như những kẻ qua đường đứng nhìn nhau mà thôi.

Dĩ nhiên, với Thiên Luân đã vậy, thì những người khác cũng chỉ là nhân vật phụ để thúc đẩy vai diễn này nhanh chóng hạ màn.

“Tôi nghĩ việc này nên xem xét lại đã. Trước mắt tôi và cậu vẫn cứ chia ra, dùng thiết bị dò tìm đã.” – Sau một lúc lâu, Thiên Luân mới lên tiếng – “Dù sao ba người kia cũng không phải tay mơ gì, nếu chúng ta ra tay mà không thu lại kết quả, ngược lại càng khiến họ sinh nghi. Vả lại cậu cũng đừng quên trong nhà có lắp camera. Bất cứ sơ hở nào cũng có thể bị họ nhìn thấy cả. ”

Tôi xoa cằm không nói gì. Về lý thuyết thì lời cậu ta có vẻ hợp lý đấy, thế nhưng sao tôi vẫn cảm thấy có gì đó không bình thường nhỉ?

Không đợi tôi tán đồng, Thiên Luân đã nhảy xuống đất. Nghĩ cũng đã xong xuôi, tôi ra hiệu cho cậu ấy về phòng. Cậu ấy ngủ cùng phòng với Khải Nam, nếu nửa đêm không thấy mặt khó trách Khải Nam sẽ sinh nghi.

Tôi nhìn theo bóng lưng Thiên Luân trở về phòng, cũng xoay người bước về phía ngược lại với cậu ta, quyết tâm trong lòng lại dâng cao thêm một chút.

Nhiệm vụ này, tôi muốn kết thúc càng sớm càng tốt.

—Hết chương 5—

< align="center" style="margin-bottom:10px;">

6. Chương 6: Cơn Bão

Chương 6. Cơn bão

Đột nhiên tôi có một cảm giác, sự thay đổi này chỉ là bắt đầu. Có thể còn rất nhiều, rất nhiều cơn bão khác đang đợi chúng tôi.

CHÍ BÂN

Mùa thu năm đó, một trận bão lớn kéo qua vùng đảo mà chúng tôi lưu lại. Suốt mấy ngày, trời mưa to và gió lốc liên hồi, sóng truyền hình lúc được lúc mất, bản tin thời sự không ngừng nhắc nhở người dân đề phòng cửa nẻo, không được ra khỏi nhà. Mọi hoạt động thường ngày đều bị đình trệ.

Đa phần chúng tôi đều chưa từng đón bão trên đảo như thế này bao giờ, thế nên mọi người đều không tránh được lo lắng. Hi Văn và Khải Nam thay nhau sửa lại mái tôn trên nhà, chỉnh trang lại trụ điện. Đường Phi và Thiên Luân lại ra thị trấn sắm sửa đồ dùng cần thiết. Xong xuôi đầu đấy, chúng tôi gần như nín thở nhìn nhau chờ đợi.

Lúc bão kéo đến, tôi và Kẹo Chanh đang ngồi vắt vẻo trên ghế xem đĩa. Hơi mỗi chân, tôi rướn người, đá chân lấn sang vạch phân cách mà Kẹo Chanh vẽ ra. Con bé quay sang đập một cú đầu đinh vào chân tôi, bấu môi si và.

“Cậu lấn vạch một lần nữa thì dừng hỏi sao mình không khách sáo”. Kẹo Chanh khịt mũi nói.

“Thôi đi nào, có phải học sinh lớp một đâu mà chơi trò này”. Tôi vỗ vỗ vai cô bé. “Cậu nhỏ xiu như thế, chiếm nửa cái ghế thì không công bằng tí nào cả”.

“Cậu nói nữa mình mách Dĩnh Ngôn liền đấy”.

“Ngay và luôn đi!”.

Thấy tôi không có vẻ gì là muốn xích sang bên kia ghế, Kẹo Chanh khịt mũi, làm động tác như chuẩn bị la lên thật: “Dĩnh...”.

Con bé không thốt lên được thành lời bởi miệng đã bị tôi bịt chặt lại, đoạn chậm chậm lùi về phía sau. Vỗ vỗ lên mặt con bé, tôi phì cười: “Được rồi, được rồi, sợ cậu thật đấy. Tôi nhường một tí là được chứ gì”.

Thấy thế, Kẹo Chanh mới vừa lòng im lặng, lại dán mắt vào màn hình tivi. Tôi làm động tác như cốc vào đầu nó, lại liếc nhìn cái vạch phân cách chiếm đến bảy phần mười cái ghế, tức tối không nói thành lời.

Đang định trêu nó thêm lần nữa thì tiếng Khải Nam đã vang đến từ trước nhà: “Này các cậu, bão đang đến đấy”.

Cậu ta đứng trước ô cửa sổ, chỉ tay vào một đám mây đen đang dần kéo tới. Bầu trời bỗng nhiên tối sầm.

Ban đầu chỉ là gió vừa phải và những cơn mưa nhạt quét qua, sau đó thì gió rít lớn đến nỗi tất cả chúng tôi đều sờn da gà. Trước đó, Hi Văn đã ra lệnh đóng tất cả các cửa, thế nên trong thoáng chốc trong nhà chỉ còn ánh đèn điện im ắng đến khó chịu.

Dĩnh Ngôn vẫn ngồi im lìm trước chồng giáo án. Vài ngày nay do có bão nên trường học đều đóng cửa, tôi không hiểu cô ấy lười dẫu ra làm công việc đến thế? Trong khi đó bốn tên nhãi kia đã bắt đầu trải vải trên bàn, chuẩn bị lao vào sát phạt nhau.

Đang mải quan sát bọn họ, chính tôi cũng không nhận ra cánh tay mình đã bị níu chặt từ lúc nào.

“Này, không phải cậu nói không được lần vạch sao?”. Tôi hást hàm hỏi.

Mặt Kẹo Chanh đã cắt không còn giọt máu nào, thế mà vẫn ngang ngạnh đáp trả tôi: “Hôm nay mình cho phép cậu lần một ngày đấy”.

“Rõ ràng là cậu đang lần mình mà”.

“Mình cho phép cậu được mình lần một ngày đấy”.

“...”.

“Bản này!”. Con bé lại nép sát vào người tôi hơn.

“Gi hử?”.

“Nếu tất cả mây trên trời đều đổ mưa thì trái đất có bị ngập lụt không nhỉ?”.

“...”.

Thế đấy. Bạn đã thấy tôi có sức chịu đựng lớn thế nào chưa?

Suốt mấy ngày mưa dầm dề, cuối cùng cơn bão cũng vui vẻ ra đi. Lần đầu tiên đón bão ở xa của chúng tôi không để lại kinh nghiệm gì đặc biệt, ngoại trừ việc chơi game đến phát ngấy và ngán ngẩm vì tính khí thất thường của hai chị em họ Dương thì mọi việc cũng không đến nỗi khó chịu lắm.

Khi Dĩnh Ngôn lại trở lại với công việc cũng là lúc chúng tôi cũng được thả trại. Ngày thứ hai sau khi bão tan, Kẹo Chanh nằng nặc đòi Hi Văn dẫn cô đi chơi quanh đảo. Cậu ta cân nhắc vấn đề này suốt cả ngày trời, cuối cùng mới bảo tôi cùng đi.

Đối với tôi, việc này cũng chẳng hay ho gì. Hòn đảo này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không hẳn nhỏ. Nhưng bốn mặt giáp biển, liệu có gì thú vị để vui đùa?

Không ngoài dự đoán của tôi, Hi Văn chẳng qua chỉ chở chúng tôi dạo một vòng quanh hòn đảo. Thi thoảng đến một cảnh đẹp nào đó, cậu ta và Kẹo Chanh liền dừng lại, kẻ hò người hét nhảy xuống xe chụp ảnh. Trong khoảnh khắc nào đó, tôi đột nhiên lại có cảm giác mình giống như cản trở bọn họ.

Cái tên Hi Văn này, mục đích cậu ta dẫn tôi theo không phải chỉ để giữ xe chứ?

Sau cơn bão, trời rất trong, thậm chí không gợn chút mây. Tôi đứng bên ngoài xe dõi cái nhìn theo Hi Văn và Kẹo Chanh đang trêu đùa trên bãi biển. Giữa phòng nền màu xanh nhạt bị chắn giữa một dòng kẻ ngang kéo dài đến vô tận, hai chiếc bóng trắng của họ thoát ẩn thoát hiện. Một cái bóng cao lớn, cái bóng kia nhỏ bé thu mình lại, trông càng hòa hợp đến kì lạ.

Lúc này Kẹo Chanh thét vào tai Hi Văn gì đó, cậu ta cười cợt xoay người lại, Kẹo Chanh nhân cơ hội đó bèn nhảy lên lưng cậu ta.

Hi Văn cũng chẳng phản ứng gì, chỉ nhẹ nhàng xốc cô lên. Kẹo Chanh vừa bật cười, vừa choàng tay ôm cổ cậu ta, gương mặt cô tựa vào bờ vai rộng lớn kia, nụ cười lại càng trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Tôi hơi lùi lại, đột nhiên lại có một cảm giác khó nói thành lời.

Hi Văn và Kẹo Chanh thế này, dường như không giống anh em bình thường. Giữa bọn họ có một sự ăn ý, giống như đã quen biết nhiều năm, tựa như cá và nước, như chim và trời. Một sự hòa hợp đến kì lạ. Tựa như tình nhân.

Tôi cố gạt đi suy nghĩ này trong đầu. Sao lại có thể như thế được? Kẹo Chanh là một cô gái bị mất trí, trong khi đó Hi Văn... Hi Văn, cậu ta không phải thuộc về Dĩnh Ngôn sao?

Tôi ôm đầu. Thôi thì mối quan hệ rắc rối này dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả. Tôi suy nghĩ chỉ cho phức tạp thế nhỉ? Thế nhưng quay đầu lại, nhìn thấy làn váy trắng bé xíu đang bay trong gió kia, lại có cảm giác không cam tâm...

Xế chiều, chúng tôi ghé một nhà hàng đặc sản ở gần đó để dùng bữa. Như thường lệ, Kẹo Chanh lại chúi đầu vào tờ thực đơn, được một lát, cô quay sang gõ đũa vào chiếc chén trống trên bàn.

“Bánh bao xá xiu”.

“Cô à, nhà hàng chúng tôi không có bánh bao xá xiu. Cô gọi món khác giúp nhé”. Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng đáp, ánh mắt lại nhìn sang tôi cầu cứu. Tôi huyết sáo, vờ như không nhìn thấy vẻ mặt cậu ta.

“Không được. Hi Văn, em muốn ăn bánh bao xá xiu”.

Kẹo Chanh vẫn ngang ngược là thế, chẳng uống công Khải Nam gọi cô bé là công chúa đồng danh. Hồi mới đến, con bé này hầu như khiến chúng tôi đau đầu mỗi ngày. Cứ dăm ba bữa lại đòi ăn bánh bao, bánh trứng, há cảo gì gì đấy. Khải Nam cũng hết lòng chiều chuộng, hầu như chạy khắp chợ, lên mạng tìm tất cả phương thức nấu ăn khác nhau, nhưng cô bé chưa bao giờ hài lòng.

Lúc này, ánh mắt đó vẫn đang nhìn đăm đăm vào Hi Văn. Cậu ta bỏ thực đơn xuống, vẻ khó xử: “Dĩnh Hân ngoan, ăn thử cơm hải sản ở đây nhé. Khác hẳn ở nhà làm đấy”.

“Không, bánh bao xá xiu”. Cô bé dùng dằng, gõ mạnh hơn vào chiếc chén.

“Được rồi, được rồi. Bánh bao xá xiu, nhưng phải đợi hơi lâu đấy nhé”. Hi Văn vén tóc Kẹo Chanh lên, nhìn về mặt phụng phịu của cô mà không nén được nụ cười. Ngón tay cậu ta cứ xoa xoa lên gò má trắng nõn, dường như không muốn buông tay.

Mãi cậu ta mới quay sang tôi tiếp: “Cậu trông Dĩnh Hân, tôi đi bảo họ làm”.

Kết quả là lần này Hi Văn đi những cả tiếng đồng hồ.

Lúc cậu ta quay lại, Kẹo Chanh đã gà gât trên bàn. Mắt tôi tinh ý lướt qua bột phấn còn dính trên tay áo mà Hi Văn chưa kịp kéo xuống, cũng không nói gì. Nhân viên lại mang khay hấp bánh bao nóng hổi ra đặt trên bàn. Nghe thấy mùi thơm. Cục thịt lười biếng kia mới ngẩng đầu dậy.

“A, bánh bao xá xiu”.

Hi Văn đang dùng khăn giấy lau lấy lau để hàng mồ hôi đọng trên mặt. Nhìn thấy đôi mắt sáng như sao trời kia, bất giác cũng nở một nụ cười.

Chẳng hiểu sao, cảm giác kì lạ khi đó lại dâng trong lòng tôi. Một nỗi bất an mơ hồ.

Tôi thừa nhận, loại bánh bao này có mùi vị khác với Khải Nam vẫn thường làm, nhưng vẫn không thể gọi là ngon. Tôi ăn được nửa cái, buồn buồn buông bánh, không thể giả vờ tiếp tục ăn được nữa.

Thế mà đối diện, Kẹo Chanh vẫn ăn ngon lành.

Tôi nhìn con bé ăn đến cái thứ ba, vừa uống nước ho sảng sặc. Hi Văn dùng tay vỗ nhẹ lên lưng nó, dáng vẻ rất dịu dàng. Nó cười hì hì, tay lại bốc đến cái thứ tư.

Hi Văn vội cản tay nó lại: “Không được ăn nữa. Em ăn nhiều lắm rồi”. Giọng cậu ta đầy cảm đoán.

Kẹo Chanh biu môi, song cũng buông tay ra, lại phụng phịu vỗ vỗ chiếc bụng căng tròn.

Tôi thấy thế không kìm được, bật ra câu hỏi: “Ngon đến thế cơ à?”.

“Chứ còn gì nữa? Siêu siêu ngon luôn ấy”. Con bé đưa ngón tay cái về phía tôi, sau đó lại quay sang Hi Văn. “Sau này anh đưa em đến đây ăn nữa nhé. Bánh bao ở đây mới thật sự gọi là ngon”.

“Có ngon hơn Khải Nam làm không?”. Hi Văn mỉm cười dịu dàng.

“Dĩ nhiên rồi. Ngon gấp ngàn lần luôn ấy”.

Mắt tôi mở lớn, thầm nghĩ nếu Khải Nam nghe thấy những lời này thì cậu ta có đập đầu vào gối tự sát không nhỉ? Thế nhưng cái vẻ mặt rạng rỡ này thì không thể giả vờ được. Tôi mím môi, cầm lên nửa cái bánh mình đang ăn dở, ngửi ngửi rồi cắn thêm một cái. Thật sự vẫn chẳng thể nào nuốt trôi.

Lúc chúng tôi về đến nhà thì trời đã tối mịt. Khải Nam đang đứng quét sân trong vườn. Trận bão vừa qua đã làm tắt cả công sức của cậu ấy như đổ sông đổ bể. Cây cảnh trong vườn gần như đều trụi đến gốc.

Tôi dợm chân đứng trước sân, nhìn thấy Dĩnh Ngôn đã ngồi trong nhà từ lúc nào. Phía sau tôi, Kẹo Chanh vẫn còn níu tay Hi Văn riu rít đủ thứ chuyện, ánh mắt con bé sáng như sao trời.

Đột nhiên tôi có một cảm giác, sự thay đổi chỉ là điểm bắt đầu. Có thể còn rất nhiều, rất nhiều cơn bão khác đang đợi chúng tôi.

—ooo—

“Bân, vào chơi giải cứu công chúa với mình đi. Hôm nay mình đã chơi đến vòng chín rồi này”.

Kẹo Chanh nhảy lú lút đến chỗ tôi. Lúc này tôi đang ngồi một mình ở bậc thang sau nhà, đoạn hướng ra biển. Con bé kéo tay tôi, huyền thuyên mãi một lúc mà không thấy tôi đáp lời bèn giơ chiếc cốc đang cầm ra trước mặt tôi, cau mày hỏi: “Cậu sao vậy? Không vui à?”.

“Không. Chỉ là đang suy nghĩ một số thứ”. Tôi sờ sờ mũi, nửa thật nửa đùa nói.

Nghe thấy vậy, Kẹo Chanh mở to mắt tròn xoe nhìn tôi. Con bé cứ giữ tư thế đó khiến tôi thoáng nhìn thấy cũng phải nổi da gà.

“Này, đừng có nhìn mình như vậy. Mình không phải quái vật đâu”. Tôi rên rĩ.

“Haha, đúng rồi. Cậu đâu phải quái vật”. Kẹo Chanh cười rạng rỡ, giọng điệu có phần châm biếm.

“Thế sao lại nhìn mình với cặp mắt đó?”. Tôi hỏi, rồi chợt nhớ ra gì đó, vội lấy điện thoại ra sẫm soi. “Mặt mình dính nhọ sao? Ở đâu?”.

“Ha ha. Đừng tìm nữa, không có đâu. Chỉ là mình càng lúc càng cảm thấy cậu giống người thôi”.

“...”.

Tôi há hốc miệng. Một câu “cậu mới không giống người ấy” nghẹn lại trên môi mãi mà không thốt ra lời được.

Chọc được tôi thất thố như vậy, Dĩnh Hân lại càng cười toe toét. Nhìn thấy thế tôi cũng cười theo. Tôi nghĩ trên thế gian này sẽ luôn có một người giống như vậy, chỉ cần cô ấy cười, bạn sẽ cảm thấy bầu trời nở hoa, trong chớp mắt màn đêm đen tối cũng trở thành ánh mặt trời rực rỡ.

Trăng lúc này đã lên cao lắm rồi, treo lủng lẳng giữa tấm màn đêm thăm thẳm. Tôi liếc sang Dĩnh Hân, cô ấy đang ngẩn ngơ nhìn thì bất chợt hỏi: “Bân à, ‘thích’ rốt cuộc là gì nhỉ?”.

“‘Thích’ theo nghĩa nào?”. Tôi nghiêng cổ, bắt đầu hứng thú với đề tài này.

“Thì là ‘thích’, ‘thích’ ai đó ấy. Giống như là... là...”.

“Đừng nói với mình là Kẹo Chanh nhà ta đã thích ai đó rồi đó nha”. Tôi bật cười. Đôi khi tất cả chúng tôi đều quên mất Kẹo Chanh đã hai mươi ba tuổi, cô ấy chỉ nhỏ hơn tôi một tuổi mà thôi. Nếu xét mức độ phát triển từ bệnh của cô ấy, lúc này có thể xem như cô ấy đang dậy thì rồi không nhỉ?

“Haizz, không biết nữa”. Dĩnh Hân thở dài, trở mình ngồi chồm hổm trên đất, tay lại vốc một nắm cát lên. Hành động này khiến tôi bất giác chau mày. “Trong phim các em nhỏ mặc đồng phục đã bắt đầu biết thích rồi đấy”.

Thì ra là vấn đề này. Tôi lại sờ mũi, con bé này hẳn đã xem tivi quá nhiều rồi đây mà. Nhưng thiết nghĩ, trong căn nhà này cũng có cả bầy lang sói như thế, để một cô bé vẫn còn đang phân vân thích hay không thích là thế nào thì thật...

Tôi lặng đi trong chốc lát, chợt nghĩ đến chuyện, một ngày nào đó Đinh Hân, cô bạn gái thân nhất của tôi sẽ có cảm tình với một gã nào đó, trong lòng bỗng có cảm giác nửa như khó chịu, nửa như đang xúc động mãnh liệt. Tôi nghĩ nó cũng na ná như cảm giác của một người mẹ khi biết tin con gái mình đã trưởng thành vậy.

“Lại đây!”. Tôi chộp lấy cốc nước lọc trong tay Đinh Hân, khoác tay lên vai cô bé rồi kéo dí cô về phía mình. “Có nhìn thấy ngôi sao ở trên kia không hả?”.

“Ngôi sao nào cơ?”. Kẹo Chanh cau mày khó hiểu.

Nhân cơ hội đó, tôi nghiêng người, đặt một nụ hôn tình tứ lên trán cô bé. Chẳng phải môi, chẳng phải mắt, đơn giản vì rất lâu trước đây có người đã nói với tôi cô ấy thích nhất là được hôn lên trán, thế thôi.

Sau mấy giây thất thần, Kẹo Chanh lập tức đẩy tôi ra, xoa xoa tay lên trán.

“Cậu điên à? Làm gì thế hả?”.

“Muốn biết thích hay không, phải hôn thử mới biết được chứ”. Tôi mím môi, nâng cốc nước lên uống một ngụm. Trên miệng cốc dường như vẫn còn lưu lại hương vị ngọt ngào của Kẹo Chanh. Tôi hất vai cô. “Thế nào? Mình hôn cậu có cảm giác xiu nào không?”.

“Ghe chết đi được!”. Mặt Kẹo Chanh đã đỏ ửng. Cô bé ngồi tránh tôi ra một khoảng, mãi lúc sau mới lấy lại tinh thần xoay sang hỏi tiếp. “Thế... phải hôn mới biết thật à?”.

“Ừ, mình đối cậu làm gì cơ chứ?”.

Sắc mặt Kẹo Chanh càng tái hơn: “Thế thì bắn lắm!”.

“... ”.

Cốc nước trong tay tôi bắt đầu run nhẹ, quên mất cô bé này có quan niệm về sự riêng tư mạnh mẽ đến mức sắp thành biến thái, có phần còn hơn cả Khải Nam ấy chứ.

Có lẽ về mặt tôi quá thất thần, cả Kẹo Chanh cũng nhận ra ngay điều đó. Cô lại tưởng tôi đang nghĩ tới ai đó, bèn huých vai, miệng cười tủm tỉm hỏi: “Nói thật mình nghe đi, Bân. Cậu đã từng thích ai chưa?”.

“Ồ... Ừm...”. Tôi đáp ngập ngừng. “... Rồi”.

“Có thể kể mình nghe không?”.

“Cô ấy... là bạn cùng lớp với mình những năm cấp 3...”. Tôi ậm ừ, bắt đầu phân vân, không biết nên kể cho Kẹo Chanh hết toàn bộ hay chỉ là phân nửa sự thật. “Nhưng cô ấy đã có người trong lòng rồi. Mình không thể phá vỡ hạnh phúc của họ nên mình quyết định từ bỏ. Chỉ vậy thôi”.

Kẹo Chanh nhìn tôi chăm chú. Mất hồi lâu cô ấy mới vỗ vai tôi nói: “Bân à, cậu cao thượng chết đi được ấy”.

“Không phải, chỉ vì mình hiểu cái gì không phải của mình thì có níu kéo mấy cũng vô ích”. Tôi đáp. “Huống chi... người trong lòng cô ấy lại là bạn thân nhất của mình”.

Thấy Kẹo Chanh vẫn trầm tư không nói gì, tôi cười cười, kéo phần nón áo khoác trùm lên đầu cô ấy, khiến cô trông như một chú gấu con. Cô ấy khịt mũi, cặp mắt lại long lanh như trách tôi.

“Thôi nào, nói mình nghe. Có phải cậu đã suy nghĩ suốt đêm, phát hiện ra là đang yêu thầm mình không hả?”.

Kẹo Chanh nghe thấy thế mặt đỏ bừng: “Xí! Không nói chuyện với cậu nữa”.

Đinh Hân đứng bật dậy, kéo áo khoác lên đến tận cổ rồi lon ton chạy về nhà.

Tôi nhìn theo đến khi bóng cô ấy khuất hẳn, không nén được tiếng thở dài.

Mỗi người trên đời đều có một bí mật cho riêng mình, kể cả khi đó là những người bạn thân thiết như tôi và Dĩnh Hân...

Thật ra, tôi cũng muốn hỏi cô bé, nếu tôi gặp lại người yêu cũ của mình, nhìn thấy cô ấy và người trong lòng không đến được với nhau, tôi lại muốn giành lại cô ấy thì có còn gọi là cao thượng nữa không?

Đời này, tôi chẳng hối hận vì bất kì điều gì, ngoại trừ lần ‘cao thượng’ duy nhất mà cô bé nhắc đến đó.

7. Chương 7: Biến Động Đầu Tiên

Tôi thật sự không để tâm sao? Ngay cả khi cô thích một người khác, muốn cùng người đó hẹn hò, hôn môi, kết hôn, đi hết phần đời còn lại, tôi cũng không để tâm?

KHẢI NAM

Nửa đêm, tôi tiếp một cú điện thoại từ thành phố, sau đó lại chẳng thể nào ngủ tiếp được nữa.

Mắt cứ đăm đăm nhìn màn đêm một lúc lâu, lại vò đầu bứt trán vì tiếng ngáy ồm ồm của Thiên Luân giường bên kia. Lại thật, trước đây tôi vốn là người rất khó ngủ, thế mà mấy ngày nay lại có thể yên ổn ngủ một giấc ngon lành đến vậy.

Ngẫm lại, đã bao lâu rồi tôi không giật mình vào giữa đêm nhỉ?

Trước đây, có lần tôi đọc được ở đâu đó rằng, sinh vật trên trái đất này đều hợp theo loài, tức những thứ có cá tính giống nhau thường sẽ quy về một khối, cách biệt hoàn toàn với những khối khác về nếp sống, sinh hoạt... Thế nhưng, con người cũng là một loài rất kì diệu. Hầu như chúng ta luôn có khả năng thích nghi với mọi hoàn cảnh, vì thế mấy chữ ‘vật hợp theo loài’ này, chung quy lại không hợp lắm nếu dành cho chúng ta.

Lấy thí dụ như bảy người chúng tôi chẳng hạn. Trước đây, tôi chưa từng nghĩ rằng mình có thể sống hòa hợp với những con người nói lời thôi có lời thôi, kì quặc có kì quặc như bọn họ. Thế nhưng, mấy ai ngờ được, mới chỉ trải qua hai tháng, tôi đã xem họ như người trong gia đình, thậm chí có lúc còn bị ảnh hưởng một chút cái nhếch nhác của Đường Phi, sự quái gở của Dĩnh Hân nữa kia.

Thì ra, đồng tiền thật sự có sức mạnh vô biên. Ngày đó, tôi vì lóa mắt trước mức lương khổng lồ của ông Dương Thái - ba của Dĩnh Ngôn - nên đã bỏ công việc ổn định để chạy đến đây, rồi lại gặp phải bọn Hi Văn. Không ngờ, công việc này không chỉ cho tôi nguồn thu nhập khá khấm, mà còn mang đến cho tôi cảm giác thanh bình khó tả, có lẽ được gọi là gia đình.

Tiếng ngáy khò khò vẫn vang lên trong đêm. Trước mắt tôi, chiếc chăn trên người Thiên Luân khê ngo nguậy, nhưng ngay sau đó cậu ta lại chếp miệng, đổi một tư thế khác thoải mái hơn. Tôi thở nhẹ, nghĩ cũng không ngủ được nữa, bèn bước xuống nhà bếp tự tìm một cốc nước.

Phòng tôi nằm ở tầng hai, lúc đi ngang qua phòng Dĩnh Hân ở tầng một, đột nhiên lại nghe thấy giọng thều thào gì đó của cô bé. Giữa đêm yên tĩnh, thanh âm này lại trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Tay chống nạnh, có đôi chút khó hiểu. Không phải Dĩnh Hân lên chúng tôi thức đêm đấy chứ?

Phòng cô bé chẳng bao giờ đóng cửa, lí do thì ai cũng biết là gì rồi đấy. Tôi bước đến gần hơn, mím môi nhìn gương mặt nhỏ bé kia đang chìm trong yên tĩnh. Dưới ánh đèn vàng, chẳng hiểu sao hàng mi lại khê run run.

Tư thế ngủ của Dĩnh Hân mọi khi đã chẳng ngay ngắn gì rồi. Cả người co quắp lại, nghiêng hẳn sang một bên. Người ta thường nói đấy là tư thế ngủ của những người thiếu cảm giác an toàn.

Thế nhưng, với Dĩnh Hân thì không chỉ có thế.

Môi con bé mím chặt, hàng lông mày khê cau, cánh tay siết lấy chiếc chăn trong ngực. Chẳng biết sao, nhìn thấy cảnh tượng như thế, tôi lại cảm thấy rất đau lòng.

Có lẽ Dĩnh Hân gặp ác mộng. Dưới ánh đèn vàng vọt, hàng lông mi dài nhẹ như lông lay trước gió. Tôi bước đến gần hơn, định bụng kéo chăn lên cho con bé, nào ngờ cánh tay con bé đã nắm chặt tay tôi.

“Đừng... Cút đi... Đừng...”.

Tuy miệng nói thế, song cô lại bầu chặt lấy tôi hơn. Ngón tay cào mạnh vào da thịt khiến tôi xuýt xoa nhưng lại không nỡ buông tay. Trong mơ, Dĩnh Hân vẫn đang đấu tranh không ngừng, môi lẩm bẩm những lời tôi không sao hiểu được, tất cả đau thương đọng lại trên hàng lông mày, mỏng manh đến mức tôi chẳng dám chạm tới.

Cô gái trước mặt này, thật sự là Kẹo Chanh sao?

Tôi nhớ nụ cười tinh nghịch của cô ban chiều, nhớ cái bĩu môi giận dỗi mỗi khi cô giận tôi. Có lẽ, tiếp xúc quá nhiều với một Kẹo Chanh như thế khiến tôi buông lỏng đề phòng, cũng dường như quên mất đáng về thật sự của cô.

Phát hiện này khiến tôi có đôi chút hoảng hốt.

Nếu Dĩnh Hân thật sự không bị mất trí thì sẽ thế nào? Sẽ ra sao nếu một Kẹo Chanh luôn tươi cười niềm nở đột nhiên biến mất?

Thật ra mà nói, trí nhớ của cô gái này chính là điều mà tất cả chúng tôi luôn tìm kiếm. Thế nhưng một khi bức màn được hé mở, kết cuộc phía sau nó, bản thân tôi cũng không dám tưởng tượng.

Ngón tay không bị nắm của tôi vô thức chạm nhẹ lên hàng lông mày đang nhíu chặt kia. Hơi thở dồn dập khiến tôi phút chốc hoang mang.

Giả sử tất cả chữ ‘nếu’ đó đột nhiên trở thành sự thật, thế cuộc hiện nay chắc chắn sẽ vô cùng khó lường. Mà đến lúc đó, tôi biết phải làm thế nào với cô gái mỏng manh này đây?

Còn em? Khi đó có phải em vẫn sẽ đối xử với tôi như hiện nay, hay sẽ hận tôi, ghét bỏ tôi, thậm chí là... xem tôi như một người xa lạ.

Cứ thế, trong nhịp thở hỗn loạn, tôi không biết mình đã ngồi đó bao lâu. Đến khi trời hửng sáng, đến khi những tia nắng đầu tiên trong ngày le lói tuổi qua màn cửa sổ, nhuộm một mảng màu nhàn nhạt trên tóc em.

Rõ ràng là mặt trời vừa lên, nhưng sao không có tia nắng nào soi sáng trái tim tôi?

—oo0oo—

Những ngày sau đó, tâm trạng Kẹo Chanh vẫn khi tốt khi xấu. Thi thoảng tôi vẫn đi dạo với cô bé, dĩ nhiên là không dám đưa cô bé ra biển nữa, dù cho cô có năn nỉ, thề thốt thế nào chẳng nữa. Những lúc ấy, cô bé sẽ nổi cơn lôi đình rồi giận tôi suốt mấy ngày, song cũng đành chịu. Có một số thứ đã trải qua một lần, tôi không dám mạo hiểm vì sự tùy hứng nhất thời của mình nữa.

Hi Văn và Đường Phi vẫn hục hặc nhau như trước. Thế nhưng, gần đây, bọn họ hầu như cũng rất ít gặp mặt nên mâu thuẫn không có cơ hội xảy ra. Hoặc giả nói chính xác hơn là, tôi cảm thấy Đường Phi đang bận rộn chuyện gì đó. Cậu ta không còn để tâm chuyện hơn thua với Hi Văn nữa.

Trái với suy nghĩ của tôi, Phi càng lúc càng thân thiết với Luân một cách đáng ngạc nhiên. Trước đây tôi luôn nghĩ hai người bọn họ hầu như chẳng có điểm tương đồng. Ấy vậy mà...

Tháng thứ ba trong lịch trình trôi đi chậm chậm. Bên dưới ánh nắng hiu hắt của ông mặt trời vẫn còn ngái ngủ, Chí Bân vừa ngáp dài vừa đặt một quân cờ lên bàn lúc này đã chi chút xanh đỏ.

Mới sáng ra, Bân và Kẹo Chanh đã đánh cờ ca- rô với nhau, dĩ nhiên Kẹo Chanh chẳng phải là đối thủ của cậu chàng. Lúc hạ ván cờ, Kẹo Chanh bí quá hóa liều, giật giọng đòi đi lại một nước, song cô nàng nghiền ngẫm mãi cũng không ra được một vị trí nào có thể thoát khỏi thế thua, thế nên ván cờ vẫn bị kéo dài đến tận giờ.

Cách họ khoảng mấy bước chân, Hi Văn vẫn đang dán mắt vào tờ báo sáng. Cạnh bàn cậu ta là tách cà phê đang bốc khói.

Vẫn có thể xem là thằng nhóc có thói quen công tử nhất trong đám bọn tôi. Sáng nào cậu ta cũng phải làm một tách cà phê, mà còn phải là Latte nhập khẩu từ Ý. Cũng may cậu ta cũng là đứa biết người biết ta. Cậu pha chế Latte khá ổn và thường tự mình làm chứ không nhờ vả đến tôi.

Dĩ nhiên, có nhờ cũng chẳng được, vì tôi là đứa pha chế vô cùng vô cùng tệ. Trước đây thầy dạy nấu ăn cho tôi cũng phải chào thua cơ mà. Ban đầu ông ấy còn bắt tôi phải học, cho đến khi tôi tự đưa mình vào bệnh viện vì dị ứng cà phê thì ông mới lắc đầu chịu thua.

“Thiên Luân!”.

Giọng Đinh Ngôn cùng với tiếng giậm chân thuyền thuyền vang vọng xuống hai tầng lầu, góp phần khiến Chí Bân và Đinh Hân đang ngồi lì trước tivi phải bật tai lại, trong khi Hi Văn dùng tay vịn chiếc bàn lại cho bớt rung rinh.

Đấy, ‘nữ hoàng’ của chúng tôi lại đến rồi đấy.

“Khổ cho Thiên Luân”. Chí Bân lẩm bẩm để chỉ mình Đinh Hân nghe thấy. “Không hiểu Đinh Ngôn vặn ba cái báo thức làm gì để mà sáng nào cũng dậy trễ?!”.

Như đã biết trước, Thiên Luân chạy từ cổng hoa viên vào, hốt hải thét đáp lại: “Tôi đã chuẩn bị xe cả rồi, chỉ đợi cô thôi”.

Chỉ vài mươi giây sau, Đinh Ngôn bước chân ùng ùng xuống cầu thang.

Có một điều tôi phải thừa nhận, Đinh Ngôn có vẻ cầu thả thật đấy, thế nhưng vẻ ngoài của cô luôn hoàn hảo một cách đáng ngạc nhiên. Tôi không nhớ đã bao giờ trông thấy cô ấy quên chải đầu hoặc mặc áo nhún nhúm khi ra khỏi cửa hay chưa, và dường bao giờ nhắc đến việc lỗi mốt hay gì gì ấy trước mặt cô ấy. Chạy theo thời trang đối với Đinh Ngôn thật sự là cả một lí tưởng sống.

Lúc này, như nhận thấy được ánh mắt đầy ẩn ý của tôi, cô liếc xéo cả đám chúng tôi rồi đi một mạch ra cửa. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, tiếng lộc cộc của gót giày chạm phải sàn nhà chợt ngừng hẳn, cô quay lại hỏi: “Phi đâu?”.

Mãi đến lúc ấy, chúng tôi mới kịp nhận ra sự vắng mặt của Đường Phi, con người mà sự gương mẫu về giờ giấc có lẽ chỉ xếp sau Hi Văn một tẹo. Tôi nhướng mày nhìn Chí Bân đầy ngụ ý.

“Đừng nhìn mình như thế. Sáng nay mình bị Kẹo Chanh lôi dậy từ sớm. Lúc mình dậy thì Phi vẫn còn đang ngáy khò khò đấy”. Cậu ta đáp, dường như hết sức tự hào khoe khoang rằng mình nghiêm túc hơn Phi rất nhiều.

“Còn không mau lên xem cậu ta thế nào rồi đi? Cậu muốn cảnh máu chảy thành sông mới vừa lòng sao?”.

Quả thật tôi đã không nói đùa. Đinh Ngôn đang ở vào trạng thái như muốn ăn tươi nuốt sống Đường Phi. Đồng hồ lúc này là bảy giờ ba mươi, coi như cô ấy lại chắc chắn đi trễ một ngày nữa. Mà hôm qua Phi mới bảo tôi là tháng trước cô ấy đã trễ mười lăm trên tổng số hai mươi hai ngày rồi.

“Đợi cậu ấy thì chắc là không kịp rồi”. Tôi nói với Văn. “Hay là cậu đi với Đinh Ngôn đi, lâu lâu đổi ca một lần cũng không sao đâu”.

Hi Văn dường như bất ngờ khi nghe tôi nhắc đến tên mình. Rất nhanh, tôi thoáng thấy cậu ấy đưa mắt nhìn Kẹo Chanh, nhưng ngay sau đó lại ra vẻ như không có chuyện gì.

Có lần Chí Bân rỉ tai tôi, cậu ấy cho rằng Hi Văn và Kẹo Chanh có tư tình. Chuyện này cũng bắt nguồn từ việc Đinh Hân hỏi cậu ta mấy câu linh tinh về chuyện tình cảm. Khi đó tôi nghĩ với thần trí của Đinh Hân, cô bé thực tế không thể phân định rạch ròi thích nghĩa là gì, thế nên tôi cũng không mấy để tâm lắm. Nhưng thái độ gần đây của Hi Văn khiến tôi có đôi chút chột dạ.

Tôi thật sự không để tâm sao?

Ngay cả khi cô bé thích một người khác, muốn cùng người đó hẹn hò, hôn môi, kết hôn, đi hết phần đời còn lại, tôi cũng không để tâm? Nếu thật sự như thế, tại sao chỉ nghĩ thôi cũng khiến quả tim tôi đau nhói đến thế?

Dĩnh Hân ngồi đối diện Chí Bân, vẫn chống cằm, nhìn chăm chăm vào bàn cờ trước mặt, như thể tất cả mọi chuyện đang diễn ra đều không liên quan gì đến cô bé.

Không hiểu sao việc này lại khiến tôi vững tâm hơn một chút.

“Được thôi”.

Hi Văn miễn cưỡng nói rồi đứng dậy, Thiên Luân vẫn đang chờ ngoài cửa. Tôi tự hỏi trừ tôi ra, có ai trong ngôi nhà này thật sự biết mối quan hệ giữa Hi Văn và Dĩnh Ngôn? Rồi có bao nhiêu người tình ý nhận ra tôi đang cố gắng tác hợp cho bọn họ?

Tôi chẳng phải thánh nhân, cũng không dư thời gian quản chuyện của người khác, thế nhưng trong chuyện này tôi thừa nhận mình có lòng riêng.

Chỉ hi vọng, vị trí của Dĩnh Ngôn trong lòng Hi Văn quan trọng như tôi vẫn nghĩ là tốt rồi.

“Không xong rồi”. Bóng Chí Bân thấp thoáng trên cầu thang cẩm thạch. Vừa thò đầu xuống, cậu ấy đã hét hải gọi chúng tôi. “Phi bị sốt rồi. Tôi nghĩ cậu ấy có triệu chứng sốt xuất huyết”.

“Cái gì?”. Hi Văn thốt lên, cậu ấy đã mang giày vào, đang chuẩn bị bước ra cửa. Cả Dĩnh Ngôn cũng dừng lại nhìn chúng tôi chăm chú.

“Cậu chắc không?”. Tôi hỏi lại lần nữa.

“Chắc chứ, mình vừa xem qua. Cậu ấy nổi hạch khắp người, thân nhiệt lại nóng đến ba mươi chín độ. Phải đưa cậu ấy đến bệnh viện ngay”.

Cái tin này thật sự gây sốc với chúng tôi, hẳn cũng gần bằng với việc một vận động viên thể hình nào đó bị phát hiện suy dinh dưỡng.

“Giờ phải làm thế nào?”. Thấy chúng tôi vẫn đứng như trời trồng ở đó, Chí Bân đành phải hỏi lại.

“Đưa cậu ấy đến bệnh viện chứ sao”. Vẫn là Hi Văn lên tiếng trước. “Bệnh viện gần nhất cách đây đến ba mươi ki-lô-mét. Bân, cậu thu xếp cho cậu ấy vài bộ đồ, chắc chắn phải nhập viện rồi. Luân, cậu chuẩn bị chiếc xe còn lại trong ga- ra đi. Nam, cậu dìu Phi xuống đây”.

Chẳng suy nghĩ, chúng tôi làm theo chỉ thị của cậu ấy ngay tắp lự. Trong lúc chạy lên tôi nghe tiếng Dĩnh Ngôn đằng hắng. Hi Văn đáp lại miễn cưỡng.

“Được rồi, tôi sẽ chở cô đi ngay bây giờ. Không trễ đâu mà lo”.

Lúc tôi đưa Phi trở xuống thì cả Hi Văn lẫn Dĩnh Ngôn đều đã đi rồi.

Đường Phi nặng như cái bao tải khổng lồ, cả tôi và Thiên Luân hợp lại với nhau khiêng mới lúi được cậu ấy vào xe. Nói thật chứ nhìn vẻ xanh xao của cậu ta lúc này lại trông đến tức cười.

“Được rồi”. Tôi nói, nén tiếng thở hồng hộc. “Bân ở lại trông Dĩnh Hân nhé. Có gì tôi sẽ gọi về báo”.

Không có tiếng trả lời, thay vào đó, Dĩnh Hân từ băng ghế trên quay xuống nhìn tôi. Tôi thấy Chí Bân nhún vai.

“Cô ấy đòi đi theo. Mình cũng chẳng có cách nào từ chối. Dù sao dẫn cô ấy theo cũng an tâm hơn là để cô ấy ở nhà với mình, đúng không?”.

Dĩnh Hân gật gật đầu liên tục. Nụ cười như hoa nở của cô khiến lòng tôi chùn xuống. Tôi thở dài xoa đầu cô, rồi lại nhìn sang Đường Phi như chiếc lò lửa kế bên.

Thôi thì, tới đâu hay tới đó vậy.

8. Chương 8: Dây Tơ Lòng

Hai năm đã trôi qua, ngay cả Hi Văn cũng xem mọi thứ chỉ còn là quá khứ, thế mà tại sao tôi vẫn chẳng thể buông tay?

DĨNH NGÔN

Trong xe chỉ có mình tôi và Hi Văn, thế nên mọi thứ đều yên tĩnh đến lạ. Hi Văn vẫn chăm chú nhìn về con đường phía trước, thì thoảng lại quan sát chiếc điện thoại bên cạnh xem Khải Nam có gọi về không. Từ biểu hiện này, tôi mới hiểu anh ấy thật sự rất quan tâm đến Đường Phi.

Không phải tôi không lo lắng cho Phi, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn cố tình làm ra vẻ mặt phớt lờ ấy. Có lẽ, cái nếp sống đơn độc suốt nhiều năm trời đã ăn sâu vào hành động của tôi, có lẽ vì tôi ghét biểu lộ cảm xúc của mình, hoặc cũng có lẽ đơn giản vì tôi biết, lần bệnh này của Phi chính là cơ hội hiếm hoi để tôi có thể ở riêng cùng Hi Văn.

Thấm thoát đã hơn hai tháng chúng tôi sống cùng nhau. Dù ngôi nhà có đến bảy người nhưng trong mắt tôi dường như chỉ hiện hữu mỗi tôi và anh ấy. Tôi trông đợi hết tám tiếng làm việc mỗi ngày để trở về nhà gặp anh, dù chỉ để hoạnh hộc rằng anh làm việc chưa tốt, rằng anh và những người khác khiến tôi nhàm chán, hoặc để anh bước ngang qua tôi trong dãy hành lang hẹp, và vai anh sẽ chạm khê vào vai tôi.

Nhiều lần tôi tự hỏi bản thân, tại sao lại phải hành hạ cả mình lẫn anh như thế. Sẽ đơn giản hơn nếu tôi hỏi anh câu hỏi vẫn đeo bám tôi suốt hai năm nay: “Tại sao hôm ấy anh không đến?”. Tôi biết anh sẽ trả lời thật, vì trong cái nhìn đau đáu mà anh dành cho tôi mỗi khi chỉ có hai chúng tôi, trong nụ cười gượng gạo lúc tôi cố gắng trêu người anh, tôi biết anh vẫn còn yêu tôi lắm. Nhưng điều gì đã khiến chúng tôi sống trong ngục tù mấy tháng nay? Tôi không biết, cũng không đủ dũng khí để biết. Tôi sợ mình sẽ phải thất vọng.

Liệu có một lối thoát nào cho chúng tôi?

“Cô Đinh Ngôn”. Một học sinh trong lớp gọi khi tôi bước ra khỏi lớp.

Mặt trời lúc này đã đứng bóng hẳn, mấy tiết học buổi sáng trôi qua nhanh đến mức chính tôi cũng không nhận ra.

“Sao vậy em?”. Tôi cúi xuống nhìn con bé, cố mỉm cười.

“Em hỏi cô một vấn đề tế nhị có được không ạ?”.

“Em cứ hỏi, nếu được cô sẽ trả lời”. Tôi đáp đầy cảnh giác. Bọn trẻ tôi dạy chủ yếu đều chỉ mới sáu, bảy tuổi. Nhưng trẻ con thời nay thật sự trưởng thành rất nhanh, có những vấn đề rắc rối của bọn chúng mà tôi không thể nào đáp ứng nổi. Đó là chưa kể, trời sinh tôi ra đã không phải loại người dịu dàng biết chiều ý người khác gì.

“Cái anh đẹp trai đang ngồi trong căng tin kia là bạn trai của cô ạ?”.

“Không phải”. Tôi đáp, nghĩ đến Hi Văn sẵn bực dọc bèn nói thêm. “Em còn nhỏ, không nên hỏi chuyện của người lớn”.

“Em bảy tuổi rồi cơ mà”. Con bé ngang bướng cãi lại.

“Trẻ con cãi lời thầy cô là không ngoan, biết không? Giờ em về lớp đi”.

Nói xong tôi mới nhận ra là mình hơi lớn tiếng. Dù sao đó cũng chỉ là đứa trẻ thôi. Tôi loay hoay định tìm lời gỡ gạc lại, nhưng muộn mất, con bé đã quay đi khóc òa lên.

“Cô Ngôn dọa đánh con, cô Ngôn dọa đánh con”.

“Cái gì? Em còn bé mà nói dối thế hả? Cô dọa đánh em hồi nào?”. Tôi quát to lên. Trong lòng vốn đang phân tâm chuyện của Phi và Hi Văn, lại gặp thêm tình huống này. Nếu là mọi khi, tôi sẽ kiên nhẫn hơn với con bé một chút, thế nhưng chẳng hiểu sao về mặt nó lúc này lại khiến tôi nhớ đến Đinh Hân, nhất thời phiền muộn không nói nên lời.

Con bé vẫn khóc nức nở, chẳng mấy chốc đã có vài học sinh khác tò mò kéo đến nhìn chúng tôi.

Vừa may, đúng lúc ấy Hi Văn bước vội đến, có lẽ anh đã nhìn thấy chuyện xảy ra. Vóc dáng cao lớn, nụ cười hiền hòa, chẳng mấy chốc chiếc bóng của anh đã bao phủ lên cô trò chúng tôi.

“Cô bé, sao lại khóc vậy?”. Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Anh à, cô Ngôn dọa đánh em đấy”. Con bé lại nói, giọng meo meo.

Sắc mặt tôi chẳng mấy chốc tái xanh. Gọi tôi là cô mà gọi Hi Văn là anh ư? Sao lại có sự phân biệt thế nhỉ?

“Cô Ngôn đùa thôi đấy, chứ mọi khi cô đều kể với anh về các em rất nhiều, còn bảo anh lần này ghé trường phải mua kẹo cho các em nữa”. Giọng Hi Văn vẫn rất dịu dàng, anh cúi thấp người xuống, nụ cười ôn hòa đến nỗi tôi có cảm giác anh không làm giáo viên tiểu học thật sự là một tổn thất cực lớn đối với các em nhỏ mà.

Anh lấy trong túi ra một túi kẹo, tiếp lời: “A, có phải lớp chúng ta có một cô bé tên Nhã Thi không nhỉ? Em có thể dẫn cô bé cho anh làm quen không?”.

Con bé lúc này còn đang nước mắt nước mũi tèm nhèm, vừa nghe đến đó bèn ngẩng ngốc nói: “Nhã Thi chính là em đấy ạ!”.

“A, thì ra em là Nhã Thi à? Thật trùng hợp. Cô Ngôn thường khen em trước mặt anh đấy, không ngờ em giống hệt như lời cô Ngôn nói, không những xinh xắn mà còn rất ngoan nữa”.

Giọng anh vẫn hiền hòa như thế, nhẹ nhàng trôi vào lòng tôi. Ánh mắt tôi vô định lại nhìn theo những tờ giấy bóng gói kẹo trong tay anh.

Những viên kẹo long lanh sắc cầu vồng.

Tâm trí tôi đột ngột xoay vòng. Hình ảnh Hi Văn trước mắt tôi dần mờ ảo, lẫn lộn với một Hi Văn khác, trẻ và có phần lãng tử hơn, nước da rám nắng chắc nịch – người đang cúi xuống nhìn tôi ân cần.

“Này, cô không sao chứ? Chúng bỏ chạy cả rồi”.

“Cám... cảm ơn”. Tôi lắp bắp đáp.

Hôm ấy, có lẽ cũng là một ngày bình thường với một sinh viên ngoại quốc như tôi nếu tôi không nổi hứng đi tắt qua con ngõ vắng để về nhà nhanh hơn. Vài tên thanh niên vô gia cư đã lẻo dẹo theo chặn đường tôi. Tôi cũng không dám tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu Hi Văn không xuất hiện đánh đuổi chúng đi.

“Cô không ổn à?”. –Hi Văn hỏi lại lần nữa, ngập ngừng.

“Không... Chỉ là...”. Tôi ấp úng, thật sự không dám tiết lộ rằng mình vẫn còn sợ đến mức chưa hoàn hồn. Hai năm sống ở Anh, lần đầu tiên tôi mới gặp tình huống nguy hiểm như thế.

“Để tôi mời cô cái này. May quá, vẫn còn vài viên”.

Anh lục lọi trong túi rồi lấy ra bốn viên kẹo, chìa ra trước mặt tôi. Tôi vẫn nhớ như in bốn màu sắc ấy, vì anh ấy nói: “Chỉ là kẹo mật ong thôi. Ở đây tôi có bốn màu: xanh lá-hi vọng, đỏ - dũng cảm, vàng - chăm chỉ, lam - niềm tin. Tôi tặng hết cho cô. Bây giờ cô dùng viên màu đỏ thử xem, tôi hi vọng cô sẽ thấy bình tĩnh và dũng cảm hơn. Nghĩ lại chuyện vừa rồi cũng không thấy sợ nữa”.

Biết đó chỉ là trò đùa dỗ trẻ con, thế nhưng ánh mắt tin tưởng của Hi Văn vẫn khiến tôi thấy vững tin hơn rất nhiều. Đó cũng là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Vài tháng sau, nhận ra Hi Văn ở trung tâm thương mại, tôi hồ như chạy bỏ đi tìm anh. Hi Văn có dáng đi rất nhanh, may thay, cuối cùng tôi cũng có cái tên của anh trong danh bạ điện thoại. Hai tháng sau nữa thì chúng tôi chính thức trở thành người yêu của nhau.

Không ai hiểu tại sao một tiểu thư có gia tài thừa kế kếch xù như tôi, vốn từ chối hầu hết thương gia, công tử quyền thế khác lại chọn Hi Văn, lúc ấy chỉ là sinh viên với công việc làm thêm cả tháng cũng không bằng một ngày đi học của tôi. Hi Văn không hề biết gia thế của tôi cho đến ngày anh tình cờ đọc được tờ báo kinh tế về sự kiện ba tôi sang Mỹ, kèm theo ảnh bìa của ông là cái ảnh nhỏ xíu của tôi và Đinh Hân. Tuy vậy, chúng tôi vẫn yêu nhau trong suốt hai năm, đến ngày tôi ra trường.

Trước ngày lễ tốt nghiệp, mẹ tôi gọi điện báo rằng bà sẽ sang Anh thăm tôi. Tôi quyết định rằng hôm đó sẽ đưa Hi Văn đến gặp bà, dù ban đầu anh cương quyết từ chối.

Ngày hôm ấy, tôi đã ngồi ở sân trường suốt buổi sáng, thất vọng nhìn người thân của bạn bè rôm rả chúc mừng rồi chụp ảnh cùng họ.

Thế nhưng, cả Hi Văn lẫn mẹ tôi đều không đến.

“Alô”. Tôi bắt điện thoại chờ hững khi thấy đó là một số lạ.

“Alô, cô có phải là cô Dương Đình Ngôn?”.

“Vâng, là tôi”. Tôi đáp uể oải, mắt vẫn dán vào dòng người đang dần thưa thớt, cố gắng níu kéo hi vọng rằng ai đó sẽ đến.

Ai mà ngờ được, những gì nghe được sau đó đã thay đổi cả cuộc đời tôi.

“Mẹ cô bị tai nạn giao thông. Bà đã qua đời cách đây nửa giờ tại bệnh viện X. Chúng tôi...”.

Chiếc điện thoại trên tay tôi rơi xuống.

Đó cũng là ngày tôi mất Hi Văn.

Tôi không bao giờ biết tại sao hôm đó Hi Văn lại không đến. Cảnh sát báo lại cho chúng tôi rằng, rất nhiều nhân chứng đã nhìn thấy xe mẹ tôi mất thăng lao vào đoàn xe lửa. Một trong số những nhân chứng đó đã đưa mẹ tôi đến bệnh viện, nhưng bà không thể qua khỏi.

Tôi đứng cả đêm trong bệnh viện. Nhận xác, làm thủ tục, thông báo cho ba, rồi lại trở mắt nhìn người ta mang người mẹ tôi yêu nhất rời khỏi tôi. Suốt cả quá trình đó lại không rơi một giọt nước mắt nào.

Nhớ trước đây, có lần mẹ bảo tôi là đứa rất bướng bỉnh, nhưng cũng là đứa không nheo nhắt. Chỉ một vết dầm nho nhỏ cũng khiến tôi làm mình làm mẩy, khóc suốt mướt đến mấy ngày, thế nhưng chẳng hiểu sao vào thời khắc tuyệt vọng nhất này, dường như nước mắt trong tôi đã cạn khô cả.

Lúc đó tôi mới hiểu trên thế gian này, luôn có những nỗi đau chẳng thể nào biểu đạt được.

Tôi gọi điện cho Hi Văn, gọi điên cuồng. Lần đầu tiên sau bấy nhiêu năm chạy trốn, tôi mới cảm thấy sợ hãi với đất nước xa lạ này đến thế. Tôi cần lắm một bờ vai, một cái ôm ấm áp, hoặc thậm chí chỉ là một câu an ủi ngắn ngủi từ anh. Thế nhưng đầu dây bên kia mãi cũng chỉ là những tiếng tút dài, sau đó chìm vào thinh lặng.

Trong hành lang bệnh viện dài lạnh lẽo, cuối cùng thứ tôi có thể ôm lấy cũng chỉ có thể là bản thân mình.

Phải mất hai ngày sau đó ba tôi mới có thể đáp máy bay đến Anh. Lần chạm trán đầu tiên sau mấy năm gặp lại, ông kéo tôi vào lòng, khẽ khàng nói: “Đình Ngôn, đừng sợ, đã có ba ở đây”.

‘Có ba ở đây’ - chỉ bốn chữ ngắn gọn này thôi đã khiến cảm xúc giam hãm tôi bao ngày qua như nước lũ tràn bờ. Tôi khóc rống lên trong vòng tay ông, còn ông chỉ dịu dàng ôm lấy tôi, liên tục vỗ bàn tay lớn lên tấm lưng mảnh mai kia.

Bỗng chốc tôi như trở lại những năm còn thơ ấu. Mỗi khi tôi gây lỗi lầm, ông vẫn luôn nhẹ nhàng an ủi tôi như thế. Ấy vậy mà vừa trưởng thành, tôi đã vội vã rời khỏi vòng tay ông, mù quáng chạy theo một người đàn ông khác.

Đến cuối cùng, lúc xảy ra chuyện, vẫn chỉ có ông ở bên tôi...

Tôi hoàn toàn mất liên lạc với Hi Văn. Chẳng ai ngờ được, sau hai năm yêu nhau nồng nhiệt, duyên phận của chúng tôi lại mỏng manh đến thế.

Cuối cùng thì tôi cũng bỏ cuộc, quyết định quay về nước theo đề nghị của ba. Ít lâu sau đó qua báo chí, tôi biết được tin Hi Văn cũng đã trở về, thế nhưng kiêu hãnh trong tôi không bao giờ cho phép mình đến gặp anh ấy lần nữa.

Tôi tưởng mình đã có thể lí trí đến cùng.

Nhưng...

“Đình Ngôn”.

Tiếng gọi khiến tôi giật mình sức tỉnh. Lấy lại tinh thần mới nhận ra Hi Văn đang ở trước mặt tôi, gương mặt anh hơi cúi xuống, nhìn tôi lạ lẫm.

Hóa ra, rốt cùng, cũng chỉ có mỗi tôi sống trong hồi ức của chính mình.

“Nam vừa gọi đến báo, tình hình của Phi đã ổn định rồi”. Hi Văn nói. “Nhưng cậu ấy và Luân vẫn sẽ ở lại để trông chừng. lát nữa chúng ta đi ăn tối bên ngoài rồi tạt ngang qua đó đón Chí Bản và Dĩnh Hân nhé”.

“Sao cũng được”. Tôi đáp, bỗng thấy hối hận vì mình đã quên bằng Đường Phi suốt cả ngày hôm nay.

Chúng tôi dùng bữa trong nhà hàng ở gần trường học. Tôi ăn được vài miếng, rồi thần thờ nhìn Hi Văn tấn công tới tập đĩa cơm thịt bò, nhất thời không tìm được thức ăn trong lòng.

“Làm sao anh biết tên con bé là Nhã Thi?”.

Động tác xúc cơm của Hi Văn chẳng dừng lại chút nào, anh nhanh nhẹn xắt thịt ra từng miếng nhỏ rồi ngẩng đầu nhìn tôi, thản nhiên đáp: “Trên phù hiệu có ghi mà. Em không phải cô giáo sao? Việc thế này cũng đi hỏi anh?”.

“...”.

Tôi cứng họng. Lừa gạt con nít trắng trợn thế mà anh vẫn giương vẻ mặt vô lại đó ra được sao?

“Đôi khi với trẻ con cũng không nên thật thà quá”. Anh xem lại đồng hồ, tiếp tục bằng giọng đều đều. “Đợi anh ăn xong chúng ta cùng về bệnh viện. Không nên để Hân chờ quá lâu”.

Tôi cắn môi, muốn nói lại thôi. Thật sự tôi nghĩ thái độ của chúng tôi thế này cũng vẫn còn tốt hơn cả tháng trời qua. Thế nhưng, đã có thể bình thản đối đãi với tôi như vậy, liệu có phải anh đã thật sự không còn để ý đến tôi nữa rồi không?

Ý nghĩ này khiến tôi có phần phiền não, lại không muốn anh nhìn thấy sắc mặt khó coi của mình bèn mượn cớ đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Tôi quan sát gương mặt xanh xao của mình trong gương, không khỏi chán nản. Hai năm đã trôi qua, ngay cả Hi Văn cũng xem mọi thứ chỉ còn là quá khứ, thế mà tại sao tôi vẫn chẳng thể buông tay?

Nực cười thật, chẳng lẽ tôi vẫn còn hi vọng chúng tôi có thể quay lại từ đầu sao? Đừng quên, Hi Văn là loại người không uống nước hai lần trên một dòng sông, huống chi hiện giờ giữa chúng tôi còn có...

Vướng mắc này, cuối cùng tôi cũng không thoát ra được.

Rửa tay xong, tôi chỉnh trang lại cổ áo, vừa định xoay người bước ra ngoài thì đã nhận thấy hai gã hộ pháp mặc vest đen đứng ngay ngưỡng cửa, tôi thoáng giật mình.

“Này, toa- let nam ở bên kia kìa”.

Tôi nói, trở tay ra ngoài cho hai gã thấy. Nhưng hai gã này vẫn lạnh lùng tiến về phía tôi, gương mặt tràn đầy sát khí. Tôi hơi rụt cổ lại, dù ngốc đến đâu cũng hiểu có điều gì đó không bình thường đang diễn ra.

“Hi Văn!”.

Tôi thét lên, định chạy vụt qua gã đầu tiên để hướng về phía cửa. Thế nhưng tên còn lại vẫn đứng chắn ngay đó, tôi không tránh kịp, tông thẳng vào bức tường thịt cứng như thép của hắn.

Thôi rồi. Tôi mắc kẹt thật rồi.

“Hi Văn...”.

Tôi cố hét lên lần nữa, giọng lạc đi khi tên đứng ở ngưỡng cửa ấn tay vào miệng tôi, dùng sức đẩy tôi vào tường. Tôi lại cố la lên, song cái phát ra được chỉ là những tiếng ư ư vô nghĩa. Trong lúc quỳnh quáng, tôi tung chân đạp vào chỗ hiểm của gã.

Có lẽ không ngờ tôi sẽ chống cự mãnh liệt đến vậy, gã trúng ngay một đòn của tôi, ôm lấy vùng dưới rên rỉ đau đớn. Lợi dụng cơ hội đó, tôi đẩy gã ra, nhưng tên còn lại đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào.

Vừa lúc này, cánh cửa toa- let đổ ầm xuống, đè lên người gã. Liền sau đó một cánh tay túm lấy tay tôi.

“Chạy!”.

Hi Văn nói ngắn gọn rồi lôi tôi theo sau. Chúng tôi lướt qua đám đông thực khách đang hỗn loạn bên ngoài lẫn vài nhân viên nhà hàng đi ngược về phía nhà vệ sinh để xem chuyện gì vừa xảy ra. Tôi nhắc thấy ánh đèn lóe lên.

“Bên này”.

Chúng tôi rẽ vào khoảng sân vắng mà Hi Văn để xe, nơi đó khá xa với ga- ra của nhà hàng, có thể sẽ tránh sự chú ý hơn. Nhưng trước mắt chúng tôi lúc này đã là năm, sáu tên đứng chờ sẵn cạnh xe, hết thấy chúng đều bận vest đen như hai tên lúc nãy trong nhà vệ sinh.

Hi Văn lùi lại, kéo tôi chạy ngược trở ra. Song cũng đã có bốn năm tên đứng chặn ở đó.

Giữa con đường đã bị vây kín không còn kẽ hở, cánh tay Hi Văn lại càng siết chặt lấy tôi hơn.

9. Chương 9: Thỗ Lộ

Có những việc, dù anh cố gắng bao nhiêu thì ra đến cuối cùng vẫn là lừa mình dối người. Tâm trí anh không quên được em, trái tim anh cũng không cách nào quên.

HI VĂN

Cuộc chiến càng lúc càng trở nên gay go.

Tôi buông tay Đinh Ngôn ra, vung chân đá vào một tên áo đen đang lao tới, tiện tay thúc cùi chỏ vào một tên khác. Thông thường một mình tôi có thể chống chọi với năm gã bình thường. Thế nhưng bọn người này có vẻ không dễ đối phó, chưa kể tôi vẫn còn phải bao bọc Đinh Ngôn bên cạnh.

Cảm thấy tả xung hữu đột cũng không ăn thua, tôi quyết định đánh nhanh rút gọn.

“Đinh Ngôn!”. Tôi hét lên với Đinh Ngôn, lúc này đang co ro đứng ở một góc tường. “Anh giữ họ lại, em chạy đi!”.

Tôi túm lấy hai tên đứng chắn ở ngưỡng con hẻm lại, đập đầu chúng vào nhau để mở đường máu cho Đinh Ngôn. Thế nhưng cô ấy vẫn còn đang đứng phân vân nhìn tôi.

“Còn chờ gì nữa?!”.

Tôi hét lên lần nữa, lúc này Đinh Ngôn có vẻ đã quyết tâm hơn. Cô phóng vút qua mặt tôi, gần đến mức tôi cảm nhận được lệ trên mắt cô bắn vào mặt mình.

Bốp!

Mãi chú tâm vào Đinh Ngôn, tôi lãnh trọn cú đấm của gã đang đứng gần đó. Lực đánh làm tôi va vào bờ tường, ánh sáng trước mặt cũng trở nên mơ hồ.

“Đuổi theo con bé đó đi”. Tên dẫn đầu đám người, có vẻ là kẻ chỉ huy, nói.

Gã vừa đánh tôi gật đầu. Thấy gã chạy ngang qua, tôi bèn xoay ngang chân khiến gã té đập mặt xuống đất. Đoạn, tôi gượng đứng dậy, cố che đi cảm giác đầu choáng mắt hoa lúc này.

“Thật ra các người là ai?”. Tôi hỏi.

“Đi mà hỏi diêm vương ấy”. Gã thanh niên trước mặt tôi nói, liền sau lời gã là bọn lính các kẻ đang ủa tới. Tôi chộp lấy chiếc ghế chỗ bãi rác lên hạ được một tên, nhưng lại lãnh trọn cú đá của gã sau đó. Bọn còn lại nhìn thấy tôi ngã bèn hòa nhau xông tới, tên đá chân, kẻ đập vào ngực. Thoáng cái, tôi thấy gương mặt mình bê bết máu.

“Đủ rồi!”. Gã đứng đầu lại lên tiếng, điều thuốc trên tay gã rơi xuống bàn tay tôi, nóng rát. Gã ấn chân lên, làm động tác như đang dập tắt ngòi lửa, chỉ có điều cái gã đang giẫm là bàn tay tôi mà thôi.

“Tìm con bé đó, nhanh lên!”. Gã nói ngắn gọn.

Mấy tên kia cũng không mất nhiều thời gian, lục đục bỏ đi. Tôi bắt lực nhìn đến kẻ cuối cùng rời khỏi, tay chân hầu như không nhấc nổi. Chưa bao giờ tôi thấy mình vô dụng đến vậy. Cả Dĩnh Ngôn tôi cũng không bảo vệ nổi.

Lúc này, trên những tầng mây đen neo giữa bầu trời xám xịt, những giọt mưa đầu tiên đã bắt đầu trút xuống.

Ba lần bốn lượt tôi cố gượng dậy để đi tìm Dĩnh Ngôn nhưng tay chân như thể bị rút đi sức lực. Nước mưa thấm qua kẽ tóc tôi, nhuộm ướt chiếc áo trắng đã loang lổ màu. Giờ thì tôi nằm đó, như một đồng phế thải chờ người ta vứt đi. Mà tôi còn có thể làm gì khác bây giờ?

Tôi nhắm mắt, nhìn thẳng lên màn mưa ngày càng dày đặc. Một giọt nước rơi thẳng vào đôi mắt tôi, cay cay, tôi chớp nhẹ. Ánh sáng phản chiếu làm cơn mưa trông như những sợi thủy tinh dài vô tận. Thế rồi, những sợi ấy chạm phải mặt đất, vỡ tan...

Mọi thứ càng lúc càng mơ hồ.

Dường như, tôi đã nhìn thấy rất nhiều hình ảnh thoáng qua trước mắt. Trong đó rõ ràng nhất là bóng dáng một đứa bé vùng chạy trong màn mưa lạnh giá, nó va phải bờ tường, đau điếng, nhưng vẫn kịp đứng dậy.

Toàn thân thẳng bé đầy vết thương lớn nhỏ, song ánh mắt nó vẫn ánh lên vẻ quyết tâm hiểm thấy ở cái tuổi này. Nếu không chạy thì chỉ có con đường chết. Nó biết thế, nhưng mọi thứ trước mặt vẫn cứ mờ dần...

“Đừng... đánh tôi”. Đứa bé rên lên, nhưng có vẻ không ai để tâm tới lời nó. Nó khóc, nó thét. Trong thế giới của nó lúc này chỉ có tiếng cười và ánh mắt bốn cọt. Nó gục xuống trên sàn.

“Bài học đầu tiên. Có gan chạy trốn thì cũng có gan chấp nhận sự trừng phạt”.

Người đàn ông nhìn nó. Nhưng nó không sợ. Nó trơ mắt nhìn lại ông ta.

Thêm một trận đòn nữa...

Nó bệnh tật, đói khát, nhưng nó vẫn bỏ bữa.

Rồi lại những trận đòn...

Dường như đã thành thói quen.

...

Không biết trải qua bao lâu tôi mới giật mình tỉnh giấc, vẫn còn không tin rằng mình đã thật sự gục ngã. Bên cạnh tôi lúc này không phải là bãi rác bẩn thỉu mà là một căn phòng sạch sẽ, chăn trắng, nệm êm, cạnh bên là chiếc tủ gỗ lặt đặt trong góc.

Tôi lắc đầu, định thần lại.

Bên cạnh tôi, Dĩnh Ngôn đang ngủ rất say, gương mặt ánh lên vẻ thanh thản. Tôi không muốn làm phiền sự tĩnh lặng ấy, song lại càng muốn biết điều gì đã xảy ra hơn.

“Dĩnh Ngôn, Dĩnh Ngôn”. Tôi gọi.

Dĩnh Ngôn rên lên khe khẽ, em lấy tay dụi mắt rồi lại òa lên nức nở khi nhận ra tôi đã tỉnh. Em ôm chặt lấy tôi.

“Hi Vần, em còn tưởng anh sẽ không tỉnh lại nữa”.

Em siết mạnh tay khiến khắp người tôi đau ê ẩm.

Tôi gỡ tay em ra, từ tốn hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao anh và em lại ở đây?”.

Dĩnh Ngôn lại sụt sịt khóc. Ra là em không bỏ tôi lại mà chạy trốn một mình, em chỉ lên vào nấp trong một ngôi nhà dân ở gần đó, đợi bọn xã hội đen đi khỏi rồi mới quay trở lại tìm tôi. Quanh đó cũng không có trạm y tế hay bệnh viện nào, lại không thể công tôi đi xa, thế nên em đành đưa tôi về phòng trọ này.

Tôi nhìn mấy mảnh băng nhếch nhác trên người mình, mỉm cười hỏi: “Em băng bó cho anh sao?”.

Dĩnh Ngôn gật đầu rồi lại ôm chầm lấy tôi. Con đau trong tôi bị che lấp bởi mùi hương trên tóc em. Tôi hít nhẹ, cảm giác quen thuộc thoáng chốc khiến tôi trấn tĩnh lại. Thì ra, bấy lâu nay tôi vẫn nhung nhớ cảm giác này, người có thể luôn bên tôi, quan tâm tôi, người duy nhất có thể khóc vì tôi, cuối cùng cũng chỉ có mỗi mình em.

Cánh tay tôi dần thả lỏng. Lần đầu tiên sau ngần ấy năm, tôi ôm lấy em.

“Em biết lúc này khi bọn họ đuổi theo em, anh đã nghĩ gì không?”. Tôi nói.

Dĩnh Ngôn không trả lời, chỉ im lặng tì cằm vào vai tôi. Em tựa quây khiến vết thương trên người tôi lại đau điếng, song tôi mặc kệ, chỉ run run giọng tiếp: “Anh nghĩ, nếu em xảy ra chuyện gì, chắc anh cũng không muốn sống nữa. Có những việc, dù anh cố gắng bao nhiêu, thì ra đến cuối cùng vẫn là lừa mình dối người. Tâm trí anh không quên được em, trái tim anh cũng không cách nào quên”.

Dĩnh Ngôn siết chặt lấy tôi hơn. Nước mắt em thấm ướt cả lớp băng nơi vùng ngực tôi. Khớp xương tôi rên lên âm ỉ, nhưng chẳng hiểu sao, tôi lại cảm thấy nỗi đau này thật sự rất đáng giá.

“Dĩnh Ngôn, chúng ta làm lại từ đầu được không?”.

Em ngừng lên nhìn tôi, đôi mắt em long lanh tựa ngôi sao trên trời, khiến tôi không nỡ buông tay, mà cũng không có cách nào buông tay.

Không có lời đáp trả, Dĩnh Ngôn chỉ khẽ cười, rồi đột ngột em choàng tay quanh cổ tôi, dang làn môi thơm ngát của mình lên. Phút môi chạm môi, tôi như bị sét đánh trúng, cứ dờ dẩn nhìn em mà không dám động đậy.

Thế có phải là em đã tha thứ cho tôi rồi không?

Rồi tôi cũng chẳng nghĩ nhiều được, bởi nụ hôn của em ngày càng áp sát, dần dần không còn đơn thuần là môi chạm môi nữa, cánh tay em bắt đầu lần tìm vào sâu trong cổ áo, khơi dậy đến từng điểm nhạy cảm trong tôi. Tôi rùng mình, chẳng mấy chốc biến bị động thành chủ động, cuồng nhiệt giữ chặt tay em rồi đẩy em ngã xuống giường.

Căn phòng nhỏ hẹp thoáng chốc chìm trong không gian mờ ám. Lúc môi tôi dần hạ xuống chiếc cổ trắng toát mang theo mùi hoa thoang thoang, hơi thở em cũng nhẹ nhàng chạm vào vành tai tôi. Bất chợt, một hành động của em khiến tôi suýt ngừng thở.

Em thản nhiên dăm cắn vành tai tôi.

Lửa tình cuối cùng đã bén. Tôi không ngăn ngại nữa.

Nhẹ nhàng, tôi tháo hàng cúc trên áo Dĩnh Ngôn ra, mở đường cho những nụ hôn liên tiếp. Một tay không ngừng chạm nhẹ vào từng giác quan cảm xúc của em, tay kia chậm rãi duỗi những ngón tay thon dài đang nắm chặt tấm ga giường kia ra, lồng chúng vào tay mình. Rất cuộc, khi nụ hôn của tôi khe khẽ chạm vào nơi trái tim em đang đập loạn nhịp kia, Dĩnh Ngôn ngửa cổ ra sau, trong đôi mắt đã tràn ngập tình mê ý loạn.

Tôi không chán chừ thêm nữa, để cho những khát khao bấy lâu của mình được thể bùng tỏa. Thoáng chốc, mảnh linh hồn tôi nhẹ nhàng trượt vào nơi sâu kín của em. Ngón tay Dĩnh Ngôn khẽ bấm vào tay tôi, toàn thân run rẩy kịch liệt. Tôi biết em đau, nhẹ nhàng hôn vào đôi môi đang phiêu lãng kia, trấn trọc, dây dưa. Cuối cùng chuyển động của tôi nhanh dần, Dĩnh Ngôn cũng phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Từng chút một, chúng tôi đưa nhau đến thiên đường.

...

“Hi Văn”.

Dĩnh Ngôn áp má vào lồng ngực tôi như cách em vẫn làm trước đây. Vừa mới trải qua một trận mây mưa, nhịp tim em vẫn chưa hết rộn rã khi em thì thào: “Cuối cùng thì anh có thể cho em biết hai năm trước đã xảy ra chuyện gì không? Chúng ta đã lãng phí hai năm rồi, nếu thêm hai năm nữa, em sợ rằng bản thân mình cũng chẳng chờ được anh nữa”.

Tôi mỉm cười, siết chặt em vào làn da ấm nóng của mình. Có những chuyện vốn không thể trốn tránh vĩnh viễn, huống chi tôi đã trốn tránh hai năm rồi. Cuối cùng cũng có dũng cảm đối mặt, tôi không muốn vì sự hèn nhát của mình mà bỏ lỡ Đinh Ngôn.

Thế nên, tôi ngồi bật dậy, túm lấy bao thuốc trong túi áo giắt cạnh bên giường, rút một hơi dài để lấy thêm can đảm.

“Hai năm trước, trên đường đến dự lễ tốt nghiệp của em, anh đã nhìn thấy một vụ tai nạn...”. Tôi bắt đầu nói, cho dù không quay đầu lại vẫn có thể đoán được Đinh Ngôn đang chăm chú nhìn mình. Em đã chờ đáp án này rất lâu rồi. “Một chiếc xe bị mất lái lao vào đoàn tàu xe lửa bỏ hoang. Anh đã cố gắng cứu những người trong xe đó. Nhưng tất cả đều bị kẹt lại trong đám lửa, trừ một phụ nữ bị thương rất nặng. Thay vì bỏ cuộc và đưa bà ấy đến bệnh viện, anh vẫn cố chấp muốn dập tắt đám lửa để cứu người tài xế... Đến khi anh đưa được bà ấy đến bệnh viện thì bà ấy đã... đã...”.

Thanh âm của tôi nghẹn lại. Trong một lúc tôi không biết dùng từ gì để diễn tả cảm giác của mình, cho đến khi Đinh Ngôn ôm lấy tôi từ phía sau, giọng em run run: “Em hiểu rồi. Đừng nói nữa”.

Mắt tôi bắt gặp cặp mắt nâu tròn của em, nghe giọng em nghèn nghèn khi nói: “Không sao đâu Hi Văn. Tất cả đều đã qua rồi. Mẹ em sẽ không trách anh. Em cũng không trách anh...”.

Dù cố gắng nhưng cuối cùng em cũng không thể dứt câu. Nước mắt em chực trào ra. Đinh Ngôn của tôi vốn là cô gái rất mau nước mắt, thế nhưng nhìn thấy em khóc đứt ruột đứt gan như thế, tim tôi không kìm nén được mà cũng vồn vã đập theo. Em khóc, tôi cũng khóc. Hai chúng tôi ôm chầm lấy nhau như hai đứa trẻ đầy tội lỗi.

“Anh xin lỗi, Đinh Ngôn. Anh xin lỗi!”.

Tôi lặp đi lặp lại câu nói ấy nhiều lần. Tất cả đều là tôi nợ em. Nếu không phải sự kiên trì ngu ngốc của tôi thì mẹ em có thể đã không chết. Nếu không phải tôi hèn nhát không dám đối mặt thì tôi và em cũng không lãng phí mất hai năm như vậy.

“Anh xin lỗi... Anh xin lỗi...”.

Dường như vẫn là Đinh Ngôn không chịu nổi những lời xin lỗi của tôi nữa, em hơi rướn người sang, kiên quyết hôn lên môi tôi, không cho tôi tiếp tục.

Tuy vậy, có lẽ em cũng không biết được, câu kế tiếp tôi vốn định nói là: “Đinh Ngôn, anh vẫn luôn yêu em”.

Có điều chuyện đó đã chẳng còn quan trọng nữa.

Chúng tôi quấn lấy nhau, không ngừng dây dưa. Nụ hôn cuồng nhiệt cứ thay nhau trút xuống. Cho đến khi Đinh Ngôn có vẻ ngạt khí, tôi mới miễn cưỡng buông em ra. Em mệt lả đến mức nằm dài trên giường, thế mà vẫn cố nghịch ngợm dùng chân cọ cọ vào cổ tôi. Bị nhột, tôi vén chiếc chăn em đang quấn chặt lên, đoạn cúi người cù vào những vị trí nhạy cảm trên người em. Em bật cười khanh khách, được một lát thì vội xin tôi ngừng tay.

Tôi vẫn giữ tư thế cúi người, lồng ngực phập phồng. Từ vị trí này có thể nhìn rõ hàng mi cong cong hơi dày của Đinh Ngôn, thấy khoe miệng em cong cong thành vòng cung quyến rũ đến chết người. Hai năm xa cách, từ bao giờ Đinh Ngôn của tôi đã trở thành một phụ nữ mê hoặc đến thế?

Lần này, tôi chủ động áp sát em. Thế nhưng môi chưa kịp chạm vào cánh hoa đào kia thì em đã đột ngột đẩy tôi ra, vẻ mặt đầy hoảng hốt mà túm lấy chiếc chăn choàng ngang qua người. Dựa theo ánh mắt đó, tôi cũng nhìn lại phía cửa ra vào, gần như chết lặng.

Cánh cửa phòng lúc này đã hoàn toàn mở ra, Đinh Hân đứng cạnh bên Thiên Luân, bắt giắc, đôi mắt mơ màng của con bé khiến tim tôi nhói đau.

Đinh Hân bĩu môi chau mày, khoe mi vốn ngăn ngăn nước lại đột nhiên biến dạng thành vẻ mặt mỗi khi giận dữ. Cô bé bật ra một tiếng: “Ghê!” rồi quay lưng chạy thẳng ra ngoài.

“Đinh Hân!”.

Thiên Luân gọi lớn, hết nhìn tôi và Đinh Ngôn rồi lại nhìn theo Đinh Hân.

Tôi cũng không biết gọi tình huống này là gì, khéo môi cứ lắp bắp mà chẳng thốt ra được lời nào. Thiên Luân thở dài nói: “Hai người đã không sao thì thu xếp về nhà đi. Bọn tôi tìm hai người suốt. Hân khóc từ đêm qua đến giờ”.

Dứt lời, cậu ta bèn đuổi theo Dĩnh Hân.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Trong lúc tôi vẫn còn sững sờ, chưa biết phải làm gì thì Dĩnh Ngôn đã lướt qua tôi để đóng cửa lại. Chúng tôi nhìn nhau, bất luận nói gì vào lúc này cũng trở nên vô nghĩa.

10. Chương 10

11. Chương 11

Cô ấy nhìn tôi, cau mày, vẻ hơi khó hiểu: “Anh không an ủi tôi à?”.

“...”.

Tôi ấp úng một lúc, rồi cuộc mới lấy lại bình tĩnh. Tôi thay đổi ý kiến rồi, sao lúc nào tôi cũng gặp phải cô ấy nhỉ? Thực tế tôi cũng có phải là đứa có biệt tài dỗ trẻ con đâu?

“Sao tôi lại phải an ủi cô?”. Tôi hỏi thật.

“Tôi đang thất tình đó”. Cô ấy cắn môi phụng phịu. “Không phải trong phim, khi nữ chính thất tình thì sẽ có nam diễn viên tới an ủi sao?”.

“...”. Ai bảo cô xem tivi nhiều thế làm gì.

“Anh nói xem có phải anh Văn và chị tôi đang yêu nhau không?”. Cô ấy lại nói.

“Ừ...”. Tôi cắn môi, chẳng buồn thốt ra một câu nói dối.

“Thế có phải tôi sắp có cháu bé rồi không?”.

“...”. Thấy không có khả năng trả lời vấn đề này, tôi cố hướng đề tài sang chuyện khác. “Cô đang rất buồn sao?”.

“Buồn chết đi được!”. Hân bĩu môi, sau đó lại hất hàm nhìn sang tôi. “Anh đúng là chẳng có khiếu an ủi gì cả. Nhìn anh là biết anh chưa thích ai bao giờ rồi”.

“Ừ...”. Tôi bối rối, suýt chút thì thú nhận. Song, vừa mở miệng lại phát hiện ra ngay là mình lỡ lời. Rõ ràng những chuyện thế này là riêng tư, tôi cũng chẳng có nghĩa vụ phải khai báo, sao tôi cứ phải huých toẹt ra thế làm gì nhỉ? Đó là chưa kể cái điệu bộ bà cụ non này của Dĩnh Hân khiến tôi chẳng quen thuộc tí nào cả.

“Vậy à...”. Dĩnh Hân tiếp, có vẻ cũng chẳng mấy để ý đến câu trả lời của tôi. Mắt cô ấy một lần nữa lại dời ra xa, nơi những đám mây vẫn còn đang lơ lửng.

Tôi hít sâu, lấy hết can đảm nói: “Chứ bộ cô biết sao?”.

Mắt cô ấy hạ xuống ngay tức khắc, có vẻ tiu nghỉu: “Không rõ nữa, chắc là chưa”.

“Thế sao vừa bảo thất tình?”.

“Anh ấy rất tốt, ở chung với anh ấy sẽ được ăn rất nhiều kẹo. Nếu anh ấy có bạn gái thì không ai cho tôi kẹo nữa”. Dĩnh Hân nhún nhún chân, như thể cô ấy đang nói chuyện thời tiết. Dù không nhìn rõ đôi mắt long lanh bấy giờ, tôi vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ ảo não của cô ấy.

Với những gì đã xảy ra, tôi ngạc nhiên là Dĩnh Hân không khóc nức nở rồi làm nũng như mọi khi. Tôi nghĩ, Hi Văn và Dĩnh Ngôn thật sự rất xứng đôi. Cái cách họ ở cùng nhau... Dĩnh Hân đáng yêu thật, song hồ như cô đến từ một thế giới khác. Thế giới ấy không tồn tại trong suy nghĩ của những người như chúng ta.

“Tôi nhờ anh một việc, được không?”. Đinh Hân đột nhiên nói, phá vỡ sự im lặng này giờ. Tôi nghĩ ở bên cạnh Đinh Hân thật dễ chịu. Có lẽ vì cô khá quái gở. Tôi thừa nhận rằng điểm này có chút gì đó rất giống tôi.

“Cô cứ nói, nếu được tôi sẽ giúp”. Tôi đáp.

“Cúi xuống đi, khom người xuống”.

Tôi thấy khó hiểu, nhưng vẫn làm theo lời cô, từ từ khom mình xuống.

Đinh Hân mỉm cười, đột nhiên choàng hai tay qua cổ, ôm lấy tôi, rồi cứ giữ nguyên đấy.

Một giây, hai giây, ba giây trôi qua.

Thịch... Thịch... Thịch...

Tôi thấy tim mình đập mạnh, bỗng nhiên lại tự hỏi không biết mình có tiền sử mắc bệnh tim hay không? Không phải, thực ra trạng thái này chỉ xảy ra khi tôi đang hoảng loạn, hoặc căng thẳng đến tột độ. Căng thẳng lúc này thì dĩ nhiên không có rồi. Thế còn sợ hãi?

Tôi mà lại đi sợ một cô gái không tác sát trong tay sao? Thật nực cười.

Tóc Đinh Hân bay lòa xòa khiến tai tôi có hơi ngứa ngứa, nhưng lại không dám buông ra. Thực tế, nửa phần trong tôi hình như đang thấp nhang cầu khẩn cho thời gian dừng lại càng lâu càng tốt.

“Rời đây. Cảm ơn”.

Đinh Hân thả thoi ra. Còn tôi vẫn đứng đó, ngơ ngác. Ánh mắt nhìn cô ấy không thốt thành lời. Tim, rất lâu cũng chưa thể khôi phục nhịp độ như bình thường.

Lúc định thần lại, Đinh Hân đã đang nhảy lò cò trên sân công viên, tôi nhìn theo dáng cô, hỏi: “Đinh Hân, đi đâu đấy?”.

“Đi về, dĩ nhiên rồi”. Cô đáp.

“Nhưng... Đinh Ngôn...”.

Tôi định nói rằng: “Chắc giờ này Đinh Ngôn và Hi Văn cũng đang trên đường về nhà”, nhưng lại không thốt ra được. Dù sao, chuyện giữa bọn họ cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.

Đinh Hân nhảy cò cò trở lại trước mặt tôi. Cô dùng tay vẽ lên không trung một hình bán cầu, đoạn nhẹ nhàng bảo: “Anh biết không, lúc tôi còn nhỏ, có một người đã nói với tôi: ‘Tất cả chúng ta đều sống dưới một bầu trời, quanh đi quẩn lại rồi cũng phải gặp nhau thôi’”.

Tôi gật đầu với cô. Đinh Hân gõ gõ vào đầu mình: “Nhưng mà lạ quá, sao nghĩ mãi mà không ra ai đã nói nhỉ?”.

“... ”.

Chúng tôi sóng bước bên nhau trở lại xe. Tôi mở một ca khúc khá vui nhộn. Chúng tôi gần như song ca bài hát trước khi xe nổ máy.

Qua một đoạn vắng, trời bắt đầu lấm tấm mưa.

Đinh Hân mở kính xe ra rồi lẩm bẩm: “Thiên Luân à, gió lại chọc mây khóc rồi kìa”.

—oo0oo—

Việc xảy ra với Hi Văn và Đinh Ngôn tại nhà hàng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của chúng tôi nhiều ngày sau đó. Vấn đề đặt ra là làm sao bọn xã hội đen biết họ sẽ dừng chân tại nhà hàng mà tấn công? Và mục đích của bọn chúng là gì?

Được mấy ngày thì Đường Phi ra viện. Cậu ấy cũng như tôi, đều nghi ngờ rằng, tổ chức có khả năng nhúng tay vào, nhưng chúng tôi tự biết bản thân mình không dính dáng gì đến việc này. Thậm chí Đường Phi đặt ra một dấu hỏi lớn rằng, liệu có phải chỉ duy nhất chúng tôi nhận nhiệm vụ này hay không?

Mối quan hệ của Dĩnh Ngôn và Hi Văn chính thức công khai sau khi Hi Văn hồi phục, kể từ đây, họ bám chặt nhau một cách đáng ngạc nhiên. Đến mức tôi đã tự hỏi, có phải Dĩnh Ngôn đã chế ra loại keo dính đặc biệt nào đó hay không mà lần nào nhìn thấy Hi Văn tôi cũng trông thấy cô ấy, và ngược lại.

Đường Phi tức giận vì cậu ấy gần như thất nghiệp. Hi Văn đảm nhận vai trò đưa Dĩnh Ngôn đi làm mỗi ngày cùng với tôi, còn cậu ấy thì diên tiết vì bị kéo vào những trò chơi quái đản của Dĩnh Hân. Tôi không lo cho Phi mà thấy lo cho Dĩnh Hân nhiều hơn. Phi dường như đã đi đến một giới hạn nào đó về sức chịu đựng, giờ thì cậu ấy không còn kiên nhẫn nữa.

Khải Nam đã trải qua những biến đổi tâm lý đáng ngạc nhiên vào những tuần lễ sau đó. Có lần, tôi nhìn thấy cậu ấy và Văn gây gổ nhau. Điều này trở nên lạ lẫm vì trước giờ Nam giống như bảo mẫu của chúng tôi vậy, cậu ấy cũng là bạn thân nhất của Hi Văn trong nhà. Tôi mơ hồ đoán rằng, Nam đã thích Dĩnh Hân từ lâu lắm rồi, cậu ta ắt hẳn không hài lòng cái cách mà Hi Văn bỏ quên Dĩnh Hân. Tất cả hoài nghi này càng được xác thực vào một hôm, khi tôi trở về phòng sớm, tình cờ thế nào lại thấy dưới gối Khải Nam lấp ló một cuốn sách có bìa trái tim khá hoa mỹ.

Tôi không thích xen vào việc của người khác lắm, nhưng thú thật, cuốn sách này vẫn khiến tôi tò mò, trong lòng thầm suy đoán xem có phải Khải Nam bắt đầu xem tiểu thuyết tình cảm dài tập không.

Ấy vậy mà cái tựa sách khi đó lại khiến tôi lúng túng đến đỏ mặt hời hợt.

Tên sách là: “100 cách để thu phục trái tim nàng”.

Ồi, nếu có Chí Bân ở đây, tôi dám chắc cậu ta sẽ cười như điên mất.

Tối hôm đó, tôi không kìm lòng được mà trực tiếp hỏi Khải Nam: “Nam này, cậu tính theo đuổi Dĩnh Hân thật à?”.

Khải Nam đang sấy tóc, hơi ngẩn người, nhưng rồi chợt nhớ ra gì đó nên chỉ gật đầu: “Ừ”.

Dù đã đoán trước, nhưng kết quả này vẫn khiến tôi chẳng thể nào tin nổi.

Nam thích Dĩnh Hân sao? Cô bé đáng yêu, trong sáng, là con búp bê mà tất cả chúng tôi đều muốn bảo vệ, nhưng với tính cách đó, đem lòng thích cô ấy thì có khác nào thích một con bé năm tuổi đây?

Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu khiến tôi giật mình hoảng hốt. Từ bao giờ cả tôi cũng muốn bảo vệ Dĩnh Hân?

Dường như cũng thấy được sự ngạc nhiên trong mắt tôi, Khải Nam vò mái tóc vừa sấy khô của mình, trầm ngâm: “Mình biết cậu nghĩ gì. Nhưng chuyện thích một người nhiều khi cũng chẳng cần lý do. Mình thì không nghĩ được nhiều như vậy. Chỉ cần ở bên cô ấy mình cảm thấy vui vẻ là được rồi”.

“À”. Nghĩ tới cuốn sách kia, tôi lại không nén được lên tiếng: “Nếu trong đám chúng ta cũng có người thích Hân thì sao?”.

“Cậu nói Bân à?”.

“...”. Không đồng ý, cũng không phủ nhận.

“Nghe câu này chưa hả nhóc?”. Cậu ta nhếch khóe môi, chậm rãi phun ra sáu chữ: “Đẹp trai, không bằng, chai mặt”.

Nói rồi cũng không đợi tôi đáp trả, tùy tiện với tay tắt đèn trong phòng.

Tôi xoay lưng về phía cậu ấy, mắt lại đăm đăm nhìn ra cửa sổ trước mặt. Không hiểu sao, trong lòng hình như rất khó chịu.

Tháng thứ tư trôi qua nhanh chóng, hai con chip vẫn bắt tằm, còn Đường Phi ngày càng tỏ ra nóng nảy và mất kiên nhẫn. Một lần, cậu ấy nói với tôi: “Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ bắt cóc họ trước”.

“Cậu đang nói gì thế?”. Tôi hỏi lại.

“Này nhé, chẳng phải nhiệm vụ của chúng ta chỉ là lấy được con chip đó còn gì? Tôi nghĩ chỉ cần đạt được mục đích, tổ chức cũng chẳng quan tâm chúng ta dùng cách gì đâu”.

Tôi hít thở sâu. Thật ra, ngay từ ngày đầu tiên đến đây, tôi đã từng nghĩ đến ý tưởng này rồi, thế nhưng thời gian trôi qua, tôi lại càng cảm thấy mình không thể thực hiện được. Thiết nghĩ, việc này cũng giống như ăn thịt chó vậy. Bạn có thể thản nhiên ra tiệm ăn thịt chó, thế nhưng với con chó bạn đã nuôi một thời gian dài, xem nó như người bạn thân thật sự thì bạn có thể xuống tay sao?

Phi dĩ nhiên không giống tôi, ít ra cậu ta không quá để tâm đến những người đang sống trong căn nhà này. “Cậu định thực hiện thế nào?”.

“Đơn giản thôi, cậu hỗ trợ tôi bắt cóc hai người họ”. Đường Phi hào hứng nói. “Tạm thời người ta sẽ nghĩ họ bị mất tích. Chúng ta dụ cho ba người kia đi tìm họ, trong thời gian đó thì cậu lục soát lại toàn bộ ngôi nhà, còn tôi sẽ tra khảo hai chị em họ”.

“Nếu đã làm tới bước cuối mà vẫn không tìm được?”.

“Việc này...”. Phi cắn môi, rõ ràng trong mắt thoáng một tia do dự. “Tới đâu hay đó vậy. Dù sao lục soát một thời gian rồi, tôi có cảm giác vật đó không có trong nhà. Thế này thì chỉ còn cách tra khảo họ là nhanh nhất thôi”.

Đường Phi dừng lại, hồi hộp chờ tôi nhận xét.

Tôi cau mày, ngẫm nghĩ một lúc về kế hoạch của cậu ấy, vẫn cảm thấy không ổn: “Không được, nếu khi đó vẫn không tìm được, chẳng phải chúng ta sẽ bị lộ hành tung sao? Huống chi, mấy tháng rồi chúng ta cũng không liên lạc với tổ chức. Tôi nghĩ vẫn nên hỏi ý kiến lão Al. trước đã”.

“Phi, hỏi lão ta thì ích gì chứ? Lão ta sẽ chỉ trích tôi nữa cho xem”. Phi nói, có vẻ không mấy hài lòng.

“Không nói cũng phải nói. Tôi không biết mục đích thật sự tổ chức muốn tìm con chip đó làm gì, nếu họ muốn chúng ta bắt cóc, chẳng phải nói ngay từ đầu đã dễ hơn rồi sao? Họ muốn chúng ta trà trộn vào đây từ từ tìm kiếm hẳn có lý do riêng. Đừng vì một phút manh động mà hỏng cả kế hoạch”.

“Thôi được rồi, xem như cậu nói có lý đi. Tôi sẽ đánh tín hiệu về cho tổ chức. Nếu họ đồng ý, chúng ta phải hành động ngay lập tức. Khi đó cậu đừng viện cớ này cớ nọ nữa đấy”.

Phi nói một hơi, rồi cũng chẳng đợi tôi đáp lại, cậu ta đã đi một mạch theo lối mòn trở về nhà.

Tôi nhìn theo chiếc bóng ấy một lúc, mới tiêu hóa nỗi từng lời cậu ta vừa nói.

Viện có ư? Không lẽ Phi cũng nhìn ra? Chương 11. Bí mật gia tộc

Thì ra, cảm giác khi biết được lúc nào cũng có một người ở bên mình, che chở ình, dung túng cho tất cả những gì mình làm, lại hạnh phúc đến thế.

ĐƯỜNG PHI

Chiều thứ bảy, Đinh Hân nổi hứng muốn cùng chúng tôi đi khu thương xá. Kể từ lần trước Thiên Luân suýt ra tay với cô ấy đến giờ, ước chừng cũng đã vài tháng cô ấy không vào thị trấn, thế nên khi cô vừa đề nghị, Đinh Ngôn chẳng nói chẳng rằng đã đồng ý.

Đinh Ngôn cũng có việc cần đến khu thương xá, Khải Nam lại không muốn Hi Văn hộ tống Hân. Vậy là bắt đầu dĩ, tôi cũng bị kéo theo.

Tâm tình tôi thời điểm này không thể nói là tốt. Thời gian còn lại chỉ còn đếm được từng ngày, chưa nói đến chuyện nhiệm vụ có khả năng thành công hay không, tôi đã mơ hồ cảm thấy tên nhóc Thiên Luân kia có triệu chứng chưa đánh đã muốn bỏ chạy rồi.

Thôi được rồi, cứ coi như không có Thiên Luân, một mình tôi vẫn có thể hoàn tất nhiệm vụ kia mà.

Mắt tôi lảng lạng dõi theo bóng dáng Khải Nam và Đinh Hân lướt qua các gian hàng hóa. Lúc này, Hân đang nín tay áo đòi Khải Nam chơi trò chơi gì đó. Đôi mắt Nam hơi cau lại, nhưng rồi cậu ấy cũng nhẹ thở dài, bằng lòng dẫn Hân qua hàng trò chơi.

Bỗng nhiên tôi có một dự cảm khá lạ. Cặp mắt Khải Nam nhìn Hân thật không bình thường tí nào. Không lẽ thằng nhóc này cũng... Tôi cau mày, bắt đầu đắn đo về suy đoán của mình. Chỉ là một con bé bị mất trí thôi mà. Không lẽ thật sự có sức hút thế sao?

Lúc quay đầu lại, bất giác tôi bắt gặp Dĩnh Ngôn đang nhìn theo, biểu cảm cũng khá lạ. Từ hôm Hi Văn bị thương đến giờ, hầu như Dĩnh Ngôn và Dĩnh Hân rất ít khi trò chuyện với nhau. Mặc dù bình thường, hai chị em nhà này cũng không phải hòa hợp gì lắm, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy Dĩnh Ngôn đối với Dĩnh Hân, giờ dường như còn có chút cảm giác áy náy.

Nói gì thì nói, cho dù là thằng mù cũng biết rằng Dĩnh Hân thích Hi Văn mà.

Dĩnh Ngôn bắt gặp ánh mắt tôi, có vẻ hơi chột dạ. Tôi cười hề hề, lẻo đẻo theo cô ta xuống tầng dưới mua hàng. Vừa nhìn thấy mở áo gối là tôi phát oái. Vừa giơ tay tính ngáp một cái, Dĩnh Ngôn liền quẳng sang cho tôi cái nhìn khinh bỉ. Tôi sượng sùng, nhất thời cũng bỏ tay xuống.

Thú thật nếu không phải đã nhận nhiệm vụ này thì tôi còn lâu mới lết xác đến khu thương xá. Thường ngày ở nhà tôi cũng chỉ ăn rồi ngủ, nếu có nhu yếu phẩm cần thiết sẽ đặt các cửa hàng trên mạng mang đến. Thời buổi công nghệ thông tin cơ mà, ai còn phải bỏ công bỏ sức đi vòng vòng để lựa hàng nữa chứ.

Tôi mua một cốc kem tươi, vừa ăn vừa tranh thủ quan sát động tĩnh xung quanh. Hôm nay không phải cuối tuần, khu vực chúng tôi ở cũng không phải đông đúc nên đại sảnh khá thưa người. Một cô nàng da trắng toát đi qua, chiếc áo cổ tim lấp ló theo từng bước chân cô, thấp thoáng cả hình vòng cung căng tròn lồ lộ ra đó khiến tôi bất giác nhìn theo. Cô nàng quay lại, quẳng cho tôi cái nhìn khêu gợi.

Không phải vậy chứ? Thời đại này con gái tỉnh thành đều biết hóa thân thành Can Lộ Lộ hết sao?

Đúng lúc tôi đang phân vân không biết có nên tiến lại làm quen với cô nàng xinh xắn này không thì bị Dĩnh Ngôn kéo lại. Tôi hơi bực, nghĩ rằng cô ấy hơi khó tính thái quá, chẳng lẽ ngắm gái đẹp cũng không cho sao? Nhưng lúc nhìn lại đã thấy gương mặt cô cau có, kèm theo vẻ nghiêm trọng khó gặp.

Tôi cũng cau mày: “Chuyện gì vậy?”

“Anh nghe có tiếng Dĩnh Hân hét lên không?”. Cô ấy thận trọng nhìn tôi hỏi.

“Không, tôi chỉ nghe tiếng nhạc từ loa vọng xuống thôi”. Tôi đáp cẩu thả, song trông thấy vẻ lo lắng của cô ấy, đành phải vờ quan tâm hỏi: “Cô nghe thấy gì sao?”

Dĩnh Ngôn gật đầu, cũng không đợi tôi phản ứng mà vội lấy điện thoại ra gọi cho Khải Nam. Chẳng mấy chốc đã nghe thấy giọng Khải Nam gấp gáp nói: “Dĩnh Ngôn, có chuyện rồi. Thang máy B của tòa nhà bị hỏng, Kẹo Chanh bị kẹt trong thang máy”.

Đầu tôi bất giác như bị đánh BANG. Không phải con bé này xui xẻo vậy chứ? Chỉ đi mua sắm thôi cũng gặp chuyện được sao?

“Hai người đang ở tầng nào?”. Dĩnh Ngôn cố trấn tĩnh hỏi.

“Tầng năm, nhưng nhân viên nói với tôi dây tải bị trượt, có lẽ thang máy đã rơi xuống những tầng dưới. Đội cứu hộ đang tới. Hai người...”.

Khải Nam không nói được hết câu đã nghe tiếng Dĩnh Ngôn lầm rầm nguyên rủa gì đó. Tôi cũng không vội. Đàng nào tôi cũng không ưa con bé đó lắm, nói như Thiên Luân thì nếu có người muốn Dĩnh Hân chết nhất thì người đó chỉ có thể là tôi chứ không ai khác.

Dĩ nhiên, tôi cũng không ngu gì thẳng toẹt điều này trước mặt Dĩnh Ngôn.

“Anh còn đứng đó làm gì, nghĩ cách đi chứ?”. Bỗng nhiên Dĩnh Ngôn quát vào tôi, ánh mắt bỗng chốc đổ hầm.

“Cách gì bây giờ?”. Tôi nhún vai. “Chỉ là kẹt thang máy thôi mà. Mười phút nữa đội cứu hộ sẽ có mặt ngay”.

“Anh có điên không, biết rõ Hân bị chứng sợ hộp kín mà”. Ngoài dự liệu của tôi, Dĩnh Ngôn bắt đầu quát. “Huống chi, nó còn có bệnh tim trong người. Đừng nói là mười phút, năm phút tôi cũng sợ là nó chịu không nổi, năm năm trước chẳng phải nó...”.

Đang quát ngon lành, bỗng nhiên Dĩnh Ngôn im bật. Về mặt cô cực kì khó coi. Cô đưa tay quạt mấy giọt nước đọng lại trên mí, trừng mắt nhìn tôi như thể Hân bị kẹt trong thang máy là lỗi của tôi vậy. Xong cô cất bước, đi thẳng về dãy thang máy B.

Tôi chậm rãi bước theo cô, mày kiếm bắt đầu nhả lại. Đột nhiên tôi cảm thấy mình đã đánh hơi thấy điểm khả nghi nào đó.

Trước khi đến đây, vốn tổ chức đã giao cho tôi toàn bộ hồ sơ cần thiết của chị em nhà họ Dương, vì thế khi gặp Dĩnh Ngôn và Dĩnh Hân tôi không mấy bất ngờ. Trong tài liệu đó nói, khác với Dĩnh Ngôn từ nhỏ đã ương ngạnh, Dĩnh Hân lại là một đứa trẻ ngoan ngoãn và thông minh, năm năm trước, bằng khả năng của mình đã thi đỗ vào một trường đại học ở Mĩ. Lão tử phú Dương Thái rất cưng chiều con bé này, còn dự định tương lai sẽ giao toàn bộ tập đoàn khách sạn Star Sky cho nó.

Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, trong một đêm mọi thứ đều thay đổi. Dĩnh Hân không sang Mĩ, lão Dương Thái nhốt cô bé ở nhà, từ đó chưa từng có ai bên ngoài tiếp xúc với cô nữa. Năm đó, nghe nói, Dĩnh Ngôn cũng rất chống đối. Cô gây hấn với Dương Thái và mẹ mình, tìm mọi cách đưa Dĩnh Hân sang Mĩ nhưng tất cả đều thất bại. Sau đó, Dĩnh Ngôn trở nên hần học, mãi cho đến hai năm trước, sau khi tốt nghiệp, bà Dương mất, cô mới chịu trở về nước.

Hiển nhiên, một việc quan trọng khác cũng được tổ chức tìm hiểu đầy đủ, Dĩnh Ngôn và Dĩnh Hân vốn không phải chị em cùng mẹ. Dĩnh Hân là con của Dương Thái với tình nhân bên ngoài, đến khi sáu, bảy tuổi mới được mang về nuôi. Quan hệ giữa bà Dương và Dĩnh Hân vốn dĩ chưa bao giờ tốt.

Dĩnh Ngôn lúc này dường như đã huy động hầu hết lực lượng an ninh trong thương xá. Tôi chống tay, đuối theo cô từ tầng này đến tầng khác. Cứ mỗi tầng dừng lại, Dĩnh Ngôn lại áp mình vào cửa thang máy, thét vọng vào để tìm giọng nói của Hân. Thanh âm cô dần trở nên khàn khàn, còn nước mắt thì càng lúc càng rơi như mưa.

Nhìn thấy thế, tôi hơi cau mày. Trước đây tôi vốn nghĩ tình cảm của Dĩnh Ngôn và Dĩnh Hân không tốt lắm. Đến lúc này tôi mới biết mình đã lầm.

Rốt cuộc ở tầng ba, chúng tôi nghe được tiếng Dĩnh Hân yếu ớt đáp lại. Khải Nam cũng đã ở đó, đang cúi người trước thang máy, giọng nhỏ nhẹ trấn an Hân ở bên trong, nhưng gương mặt lại đầy lo lắng. Tôi cũng không nói không rằng, lặng lẽ nhìn đội cứu hộ đến cạy cửa ra.

Vốn dĩ tôi cho rằng bao nhiêu năm làm sát thủ, cảm xúc của mình đã trở nên băng giá, song lúc nhìn thấy Dĩnh Hân lao ra ngoài, ôm chầm lấy Dĩnh Ngôn, tôi mới hiểu mình đã lầm.

Thì ra, cảm giác khi biết lúc nào cũng có một người ở bên mình, che chở ình, dung túng cho tất cả những gì mình làm lại hạnh phúc đến thế.

Tình thân? Đây chính là cái mà mọi người vẫn nhắc đến đó sao?

Chúng tôi cứ đứng lặng đó nhìn hai chị em họ. Dĩnh Hân không ngừng khóc, còn Dĩnh Ngôn dịu dàng vuốt lưng cho cô ấy, thanh âm vang lên run rẩy: “Đừng sợ, có chị ở đây rồi. Đừng sợ...”.

Tôi liếc sang Khải Nam, khẽ cười. Cậu ấy cũng cứng đờ ra, bàn tay nắm chặt.

—oo0oo—

Lúc chúng tôi đưa Dĩnh Hân ra đến xe, cô ấy vẫn vùi mặt vào người Dĩnh Ngôn, đôi vai khẽ run rẩy. Dĩnh Ngôn nhẹ nhàng an ủi cô. Trông thấy cảnh ấy, đột nhiên tôi cảm thấy thấy có chút kì quái. Không nghĩ được là Dĩnh Ngôn cũng có lúc dịu dàng như thế. Ngồi cạnh tôi, Khải Nam chống tay vào kính xe, gương mặt đầy đắm chiêu.

Tôi cũng hiểu đôi chút nỗi lo của cậu ấy. Âm ảnh hộp kín là một chứng bệnh tâm lí thi thoảng vẫn bắt gặp ở người đã từng trải qua biến cố. Thật ra, lúc phát bệnh, ngoại trừ tâm trí sợ hãi bất an, sinh ra khó thở thì cũng không có gì nghiêm trọng lắm, thế nhưng vấn đề ở đây là Dĩnh Hân lại sẵn có bệnh tim. Một khi

hai căn bệnh này kết hợp, những không gian như thang máy vừa rồi chỉ có thể cảm chắc là mộ phần của cô bé.

Bên ngoài, gió bắt đầu thổi mạnh hơn, vài hạt mưa lấm tấm tạt vào khung kính tạo nên một làn sương mờ ảo. Tôi chỉnh lại kính, quyết định không để những yếu tố ngoại cảnh này tác động nữa.

Nói cho cùng thì hai chị em họ cũng chỉ là mục tiêu của tôi thôi, không phải sao?

12. Chương 12: Ác Mộng

Tôi biết, tôi luyến tiếc vòng tay này, hơi ấm này. Sự ấm áp mà trừ Dĩnh Ngôn ra, chỉ anh mới có thể mang đến cho tôi.

DĨNH HÂN

Đó là một khoảng không tăm tối, rất đáng sợ.

Tôi không biết mình đã nằm đó bao lâu, chỉ có thể đếm được thời gian đang khẽ trôi, từng giây, từng giây một.

Tôi hít mạnh, phát hiện miệng mình đã bị bịt kín bằng một mảnh vải bố, hai tay hai chân bị trói oặt ra phía sau. Không hề có chút ấn tượng về nơi mình đang ở, tôi chỉ biết nơi đó chật hẹp vô cùng, vừa đủ bao trọn tôi, chỉ cần khẽ cử động là sẽ chạm vào vách tường thép.

Nóng, rất nóng. Tôi há hốc, gần như nghẹt thở.

Đột nhiên tôi thấy sợ hãi. Rốt cuộc nơi này là nơi nào? Tại sao tôi lại ở đây, bị trói, còn Dĩnh Ngôn? Dĩnh Ngôn đâu rồi? Cả ba nữa. Họ có biết tôi đang ở đây không?

Đúng lúc ấy, đột nhiên ánh sáng bao trùm. Tôi nheo mắt, chưa kịp thích nghi với ánh sáng, chỉ thấy đứng dưới ánh mặt trời chói lọi kia, một thân mình dong dỏng cao đang kiêu ngạo nhìn xuống, khoe mép anh ta khẽ động.

Tâm trí tôi bất chợt run rẩy. Tôi không thể nhìn rõ mặt anh ta, nhưng dáng vẻ chết chóc kia khiến tôi cảm giác có thứ gì đó đang đè nặng lên ngực mình, đau đến tận trong tim phổi.

Đáng sợ, rất đáng sợ. Đột nhiên tôi muốn khóc. Nếu tôi khóc, Dĩnh Ngôn hay ba có phát hiện ra tôi đang ở đây và đến cứu tôi không? Lúc này, tôi mới nhận thấy hóa ra tôi dựa dẫm vào họ biết bao.

Ấy vậy mà lạ thay, trái ngược với sự hoảng loạn của tôi, cái cơ thể nhỏ bé này vẫn lạnh lùng bàng quan như thể đang chứng kiến câu chuyện của người khác.

Tôi giương mắt lên nhìn người đàn ông, thần thờ nói: “Tại sao lại là tôi?”.

Hắn ta bất chợt cười lớn, giọng điệu đó khiến tôi có chút cảm giác quen thuộc, song lại không rõ là đã từng nghe qua ở đâu.

“Muốn biết sao?”. Dưới ánh mặt trời chói lọi, cái bóng của hắn ta phủ lên người tôi, giọng nói trầm trầm mang chút sắc màu tà mị. Ngón tay hắn khẽ vuốt lên mặt tôi, chút lí trí cuối cùng cũng rơi vỡ.

Giờ thì tôi biết, tôi không nên chọc vào người đàn ông này, giọng nói của hắn, tà khí của hắn gần như bức trái tim tôi phát điên. Tôi muốn lùi lại, nhưng sau lưng chỉ có vách tường thép nóng hổi.

Hắn thấy thế, cười nhạt: “Giết một cô bé xinh đẹp thế này quả thật có chút đáng tiếc. Có điều, cô cũng không thể trách tôi, bé con ạ. Có trách thì trách cô là con của lão già đó”.

Trước áp lực của hắn, quả tim tôi đập càng lúc càng nhanh. Vận dụng chút sức lực cuối cùng, tôi định vùng dậy, bám víu hi vọng thoát ra khỏi không gian đáng sợ này, nhưng đó cũng là lúc cả thế giới quanh tôi tối sầm lại.

“Dĩnh Ngôn. Cứu...”.

Tôi bật dậy, mồ hôi túa ra ướt đầm gương mặt. Mất vài phút định thần mới nhận ra mình vẫn đang nằm trong phòng, tấm màn treo trước ban công khẽ lay động, mở ra tấm lưới bằng bạc treo trên biển. Bên cạnh tôi, Dĩnh Ngôn nằm nửa người trên giường, mặt áp vào tấm ga trải, dường như rất mệt mỏi.

Tôi thở phào.

Chỉ là một giấc mơ thôi, chỉ là một giấc mơ.

Tôi cố gắng trấn an mình, nhưng trái tim vẫn không sao bình tĩnh được, nó lại đập như trống giã. Thật ra tôi muốn khóc, cảnh tượng ấy cho dù cả trong mơ cũng thật đáng sợ.

Cánh tay tôi nắm chặt, run run. Tôi biết mình cần một nơi để phát tiết, nếu không thật sự không ổn.

Đúng lúc ấy, cánh cửa hé nhẹ. Khải Nam khẽ nhìn vào, trong đôi mắt anh ngập tràn nỗi bất an. Không hiểu sao tôi thở phào, vội vã nhảy xuống giường, ngay cả dép lê cũng không kịp mang mà chạy vội đến ôm chầm lấy anh.

Khải Nam khẽ động, nhưng khi cảm thấy đôi vai tôi run lên không ngừng, lại nhìn đến Dĩnh Ngôn đang ngủ say, anh như chợt hiểu, dang tay ôm chặt lấy tôi.

Màn đêm vẫn yên tĩnh, gió biển nhàn nhạt lượn lờ, chúng tôi ôm chặt lấy nhau, hơi ấm của anh sưởi ấm cho trái tim tôi. Dần dần, tôi cảm thấy mình đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn không buông anh ra.

Tôi biết, tôi luyến tiếc vòng tay này, hơi ấm này. Sự ấm áp mà từ Dĩnh Ngôn ra, chỉ anh mới có thể mang đến cho tôi.

Dường như rất lâu sau, khi tôi gần như sắp gục đi trong lồng ngực anh, đột nhiên lại cảm thấy tóc mai ngứa ngứa. Biết không thể vờ chết đứng được nữa, tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Hóa ra anh đang vuốt tóc tôi. Những ngón tay thon dài quần lấy từng lọn tóc, đôi mắt lại ôn hòa, ấm áp, trong lúc tôi như tê dại đi thì anh cốc nhẹ vào đầu tôi, thật sự là đau đến quên cả khóc.

“Ngốc, mơ thấy ác mộng à?”.

Tôi gật gật. Chỉ có Khải Nam và Dĩnh Ngôn biết tôi mỗi đêm đều nằm mơ thấy ác mộng. Thông thường, họ đều tranh thủ thời gian ghé qua xem tôi có bị thức giấc không, có lúc Khải Nam lại bắt tôi uống hết chén canh hạt sen. Thật ra tôi chưa bao giờ kể cho họ nghe những gì mình đã trải qua trong mộng. Tôi có một cảm giác, cô gái bị nhốt ấy chính là tôi. Nhưng điều này nói ra cũng không mấy quan trọng, chỉ là một giấc mộng không đầu không đuôi thôi mà. Qua hôm nay, tôi sẽ lại quên hết thôi.

Khải Nam liếc qua Dĩnh Ngôn vẫn còn ngủ say, mỉm cười kéo tay tôi ra hành lang. Thì ra, anh đem canh đến cho tôi nhưng lại sợ Dĩnh Ngôn thức giấc. Khải Nam vẫn luôn tinh tế như vậy. Lúc tôi cúi xuống, thoát cái đĩa uống canh vào miệng, anh chỉ im lặng nhìn, nhìn đến nỗi tôi có cảm giác như bản thân mình đã biến thành trong suốt rồi ấy.

“Chuyện hôm nay ở thương xá...”. Anh rót cục cũng mở miệng. “Kẹo Chanh, sao em không nói cho anh biết em mắc chứng sợ hộp kín?”.

Giọng điệu không còn ôn hòa như ban nãy nữa. Tôi biết anh giận, nhưng lại không biết giải thích thế nào. Nhất thời chính tôi cũng quên bég mà, sao có thể nói với anh được? Bình thường những lúc Khải Nam có vẻ giận, tôi chỉ cần mở to mắt, nũng nịu như muốn khóc là anh sẽ lập tức mềm lòng mà tha cho tôi.

Nghĩ thế tôi liếm mép, nhưng chưa kịp mở miệng, Khải Nam đã cau mày tiếp: “Sau này, mỗi tuần đều phải đến khu thương xá, không chỉ vậy còn phải đi bằng thang máy”.

Mắt tôi bắt đầu đỏ hoe. Không phải chứ, Khải Nam chưa từng dùng giọng điệu này nói với tôi, hơn nữa lại không hề để ý đến tâm tình tôi tí nào. Lần này không phải là giả vờ, nước mắt tôi tự dưng rơi xuống thật.

Tôi khóc càng lúc càng lớn. Oa oa, người ta sống đến từng này tuổi chưa từng bị bắt nạt như vậy. Được rồi, anh thật giỏi đấy Khải Nam, lần này tôi xem anh làm sao giải quyết đây.

Đúng như tôi nghĩ, tiếng khóc vừa đủ để đánh động cả nhà. Dĩnh Ngôn lao vội ra khỏi phòng, dáo dác nhìn tôi. Thế là tôi ôm chầm lấy chị ấy, không ngừng mách lẻo là Khải Nam ăn hiếp tôi. Dĩnh Ngôn nghiêng rằng

nghe lợi quát vài câu gì đó, rồi lời qua tiếng lại với Khải Nam, tôi nghe không rõ lắm. Hi Văn, Chí Bân, Thiên Luân cũng đã dậy cả, vội kéo đến xem thế nào. Vừa nhìn thấy Hi Văn, tôi hơi chột dạ, nhanh chóng nấp sau Dĩnh Ngôn, nhưng rồi lại nhớ đến cảnh tượng anh và Dĩnh Ngôn ở bên nhau, cánh tay tôi bắt giắc chùng xuống.

Thôi được, tôi thừa nhận mình có chút ích kỉ. Tôi ghen tị với Dĩnh Ngôn. Dù sao thì tôi cũng khá thích Hi Văn đấy.

“Chuyện gì chưa sáng mà đã ồn vậy?”.

Chí Bân vừa nói vừa lấy tay che cái mồm ngái ngủ. Hi hi, may mà hôm nay cậu ấy không bị mộng du. Mấy hôm bị mộng du cậu ấy hay lên qua chỗ tôi ăn chùa canh hạt sen của Khải Nam lắm.

“Hỏi bạn tốt của cậu kìa”. Dĩnh Ngôn gắt gỏng nói. “Cậu ta ăn hiếp Dĩnh Hân nhà chúng ta”.

“Cha cha, thiệt là chuyện kinh thiên động địa lúc nửa đêm nha, Khải Nam lại có gan đó sao?”. Chí Bân nói, không che giấu ý cười. “Không phải là ngược lại chứ?”.

Tôi quăng sang cậu ta một cái liếc xéo. Được rồi, dù bình thường tôi hay không nhéo bắt nạt Khải Nam thật, nhưng lần này rõ ràng là anh ấy gây sự với tôi mà. Tôi trăm phần trăm vô tội luôn đó.

Khải Nam không nói không rằng bước đến chỗ tôi. Dĩnh Ngôn lại đứng trước mặt y như đang chơi trò điều hâu đấu gà mẹ vậy. Chà chà, lúc nhỏ tôi thích trò này lắm nè.

Mà chờ đã, lúc nhỏ của tôi? Là bao lâu rồi? Bây giờ tôi vẫn còn nhỏ lắm nha.

“Kẹo Chanh!”. Khải Nam trầm giọng nói. “Trước giờ có bao giờ anh làm chuyện gì bất lợi cho em không?”.

Tôi mím môi, lắc đầu. Tôi biết anh thương tôi còn không hết, sao lại gây bất lợi cho tôi?

“Vậy Kẹo Chanh có nên nghe lời anh không?”.

Khải Nam lại nhẹ nhàng nhìn tôi, một ánh nhìn trong suốt. Tôi ngây người trong chốc lát mới chợt tỉnh. Mềng ơi, sao tôi lại không có tiền đồ như vậy chứ, người ta mới ngon ngọt có mấy tiếng mà đã xuôi lơ rồi. Tôi đúng là rất háo sắc mà.

“Kẹo Chanh!”. Khải Nam kiên nhẫn lặp lại.

Lần này, tôi ráng không nhìn vào mắt anh, nhưng rốt cuộc cũng rơi tuột vào tròng. Tôi tin là anh thương tôi rồi đó. Thế nên, tôi gật đầu.

Khải Nam như trút được gánh nặng, anh nắm lấy tay tôi, kéo tôi ra khỏi vòng bảo vệ của Dĩnh Ngôn, nhẹ giọng tuyên bố với mọi người: “Tôi có quen một người bạn là bác sĩ tâm lí. Tôi sẽ gọi cho cô ấy đến chữa bệnh cho Kẹo Chanh”. Anh tinh tế nhìn tôi, hạ giọng: “Chúng sợ hộp kín nhìn thì không có gì đáng lo ngại, nhưng về lâu dài có thể sinh ra nhiều tác hại nguy hiểm”.

Tôi đưa mắt cầu cứu Dĩnh Ngôn, Dĩnh Ngôn đã định phản đối nhưng vừa nhìn thấy Hi Văn đồng tình thì đến chị cũng im lặng. Thế đấy. Huhu, tôi tin lắm Dĩnh Ngôn rồi. Nghe lời bạn trai đến bán cả em gái mà.

—oo0oo—

Hôm sau, tâm trạng tôi có hơi buồn bực. Lúc này trời vừa vào hè, thời tiết khá tốt lại gặp lúc Dĩnh Ngôn được nghỉ, cả nhà bèn kéo nhau ra bãi biển chơi bóng chuyền.

Nói là cả bọn, song thực tế chỉ có năm tên con trai chơi, chia đội thế nào cũng không ổn nên Chí Bân cứ nài nỉ tôi ra với bọn họ, nào là chỉ cần đứng một chỗ không cần làm gì hết. Xin lỗi, tôi mà thèm ấy à?

Tôi giậm giậm chân, đón nhận cây kem Dĩnh Ngôn đưa, bịu môi phụng phịu với chị ấy rồi mới chịu ăn. Thật ra tôi cũng chưa chịu tha thứ cho chị ấy đâu. Trọng sắc khinh tình thân là chuyện khó chấp nhận lắm.

Phía xa xa, Thiên Luân vừa đánh được một cú đập đất ăn trọn điểm. Anh đập tay ăn mừng với Khải Nam, thoáng chốc lại bắt gặp tôi đang nhìn, ánh mắt có hơi chùng lại. Tôi mỉm cười, giơ ngón tay cái về phía anh ấy.

Hừ. Dù thế nào tôi cũng biết chọn inh một con đường lui mà. Vừa gây sự với Dĩnh Ngôn và Khải Nam xong, không có hai người này bênh vực, càng không thể trông chờ Hi Văn, nhất thiết phải dựa vào Thiên Luân rồi. Thấy tôi cười, Thiên Luân như ngây đi vài giây, sau đó lại càng có vẻ hăng hái hơn.

Nhưng tôi không kịp chứng kiến màn thể hiện tiếp theo của anh ấy, bởi Dĩnh Ngôn đã nhích người qua phía tôi, giọng thì thầm: “Hân, nói chuyện chút được không?”.

Tôi nâng ánh mắt nhìn chị ấy, nhớ tới chuyện tối qua thì định nói không, nhưng rốt cuộc cũng gật đầu. Haiz. Chỉ trách sao tôi lại mềm lòng đến vậy.

Dĩnh Ngôn đặt tay lên tay tôi, giọng điệu thân thiết làm tôi có chút bất ngờ. Hình như chưa bao giờ Dĩnh Ngôn trưng ra bộ mặt này trước đây thì phải.

“Hân, nói thật chị nghe, em thích Hi Văn lắm có phải không?”.

Tôi mở to mắt, hơi ngạc nhiên khi Dĩnh Ngôn lại nhắc đến chuyện này, vô ý lại trông thấy Hi Văn đang đập bóng phía xa. Không nghĩ ngợi nhiều, đầu tôi vô ý lại gật gật.

Dĩnh Ngôn nhướn mày, cảm xúc lẩn lộn. Tôi không kịp đợi chị nói tiếp thì đã cười hi hi ha ha, vẻ ngây ngô đáp lời: “Hi Văn hay dẫn em đi ngắm mây, lại hay cho em kẹo. Dĩnh Hân thích lắm!”.

Không ngờ tôi sẽ nói vậy, Dĩnh Ngôn lại chờ người ra. Mất lúc lâu, rốt cục chị ấy cũng nói: “Em thích Hi Văn chỉ vì anh ấy dẫn em đi ngắm mây thôi sao?”.

Tôi cực kì ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy, nếu Thiên Luân cũng dẫn em đi ngắm mây, em cũng thích cậu ấy sao?”.

Tôi ra vẻ nghĩ ngợi: “Không. Em thích Luân vì anh ấy nắm tay em. Tay của anh ấy rất ấm”.

“...”.

Không cần nói cũng biết, câu trả lời này làm Dĩnh Ngôn suýt té ngựa.

Mà tôi cũng chẳng đợi chị ấy hoàn hồn, đã nhanh chóng tiếp lời: “Em còn thích Bân vì Bân thường ngủ chung với em, thích Nam vì anh ấy thường ôm em vào lòng nữa. Có điều em không thích Phi, anh ấy hay cau có bắt nạt em, thấy ghét lắm”.

Sắc mặt Dĩnh Ngôn chuyển từ trắng bệch sang tím ngắt. Kết thúc buổi nói chuyện bèn lếch đếch đi về phòng, mặc kệ Hi Văn gọi thế nào cũng không thèm trả lời nữa.

Thật sự tôi rất không hiểu tại sao thái độ của Dĩnh Ngôn lại kì lạ như vậy. Thế nên tối đó, khi ngồi chồm hổm phía sau lưng Khải Nam xem anh xào đồ ăn, tôi không kìm lòng được mà kể việc này ra. Nam nghe xong chỉ thiếu điều ôm bụng lăn ra cười.

“Có gì đáng cười chứ?”. Tôi cắn môi nói, gì chứ anh cho rằng tôi không biết xấu hổ sao?

Mãi một lúc Nam mới nín cười. Anh mím môi, lại lấy tay xoa đầu tôi: “Bé con của anh, em chẳng biết gì cả, ‘thích’ mà Dĩnh Ngôn nói không phải là như vậy đâu?”.

Tôi nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Không lẽ phải giống như Bân nói sao?”.

“Bân nói gì với em?”. Nam có vẻ thích thú.

“Cậu ấy nói muốn biết có phải thật là thích hay không, phải hôn mới biết được”. Tôi nghĩ nghĩ, lại thêm vào: “Nhưng như thế bần lắm”.

Nụ cười trên môi Nam tắt hẳn. Đột nhiên anh lại có vẻ nghiêm túc đến mức tôi cảm thấy không quen. Anh với tay tắt lửa trên bếp, đoạn nhìn tôi đầy mờ ám: “Đó là vì em hôn không đúng cách thôi. Hôn đúng cách sẽ không bần”.

“Anh nói thật không đấy?”. Tôi cau mày, anh nghĩ trẻ con dễ lừa lắm chắc.

“Thật, không tin để anh thử cho em xem. Trước tiên em hôn anh thử, anh sẽ chỉ cho em biết em sai chỗ nào”.

Tôi cố quan sát một lúc, nhưng gương mặt Nam không có vẻ gì là đang đùa. Mọi khi anh ấy cũng ít khi nghiêm túc như thế thật, thế nên tôi cũng có đôi chút tin tưởng.

Chỉ thử thôi mà. Cũng có mất gì đâu nhỉ.

Nghĩ thế, tôi bước đến gần anh một chút. Như hiểu được vấn đề của tôi, anh cúi người xuống, ánh mắt nhìn tôi chờ đợi.

Tôi hôn nhẹ lên trán anh.

“Chỉ thế thôi à?”. Vẻ mặt anh phút chốc trở nên đen thui.

“Chứ anh muốn thế nào nữa?”.

“Bé con à, hôn ở trán thì không thể nào biết được có thích hay không đâu”. Anh cười cười đầy khó hiểu. “Cứ để anh chịu thiệt dạy em một lần vậy”.

Khải Nam vừa nói vừa tiến tới, dồn tôi vào trong góc. Tôi cũng chẳng biết sao sắc mặt anh lúc này lại có vẻ gian tà đến lạ, khiến tôi sợ hãi cứ lùi về phía sau, cho đến lúc đụng phải tường thì hai tay cũng bị anh nắm lấy, dán chặt vào tường.

“Em nghĩ... hay là để khi khác thử lại cũng được”. Tôi lắp bắp lên tiếng. Chẳng hiểu sao Khải Nam thế này lại khiến tôi rất lạ lẫm.

“Không được, học phải học liền đi, nếu không sẽ quên mất”. Nam nói.

Khoảng cách của tôi và anh rất gần, gần đến mức hơi thở anh cứ phả vào má tôi, ngứa muốn chết đi được. Tôi cố động đậy nhưng chẳng thể di dời nổi cánh tay, nào ngờ đúng lúc đó, Nam đột nhiên áp sát, anh ngậm lấy môi dưới của tôi.

Đồ lừa đảo, đúng thật là lừa đảo mà. Tôi quả thật muốn la lên hơn bao giờ hết. Khải Nam nói hôn sẽ không bẩn, thế mà giờ còn ngậm lấy môi tôi.

Bẩn chết đi được!

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là, nếu thoát khỏi anh tôi phải đi súc miệng ngay lập tức.

Ấy thế mà, lúc đó tôi vẫn còn chưa đoán được những hành động sau đó của anh. Mãi sau này về phòng ngồi ngẫm nghĩ, tôi mới chợt nhận ra Khải Nam mới là tên biến thái nhất trong số tất cả những tên biến thái.

Suốt nửa giờ đồng hồ, anh ta giam tôi trong nhà bếp, báo hại hai tay tôi bị siết chặt đến đau nhức, môi thì sưng phồng lên như quả nho. Đó là chưa kể đến đầu lưỡi đau như mới ăn xong vài cái cùi thơm ấy.

Nhưng bấy nhiêu không quan trọng, quan trọng là tôi phát hiện ra một sự thật phũ phàng: Khải Nam lừa gạt tôi.

Hôn đúng là hành động bẩn nhất trên đời!

13. Chương 13: Bác Sĩ Tâm Lý

Có thứ gì đó mẩn mẩn rơi xuống khóe môi tôi. Tôi vuốt nhẹ.

Một giọt nước long lanh đọng lại trong lòng bàn tay.

Nóng hổi như dòng máu em năm đó, lại lấp lánh như ánh sao mà em thích.

—oo0oo—

CHÍ BÂN

Hiệu suất làm việc của Khải Nam quả thật không tồi. Chỉ hai ngày sau trận cãi vã kinh thiên động địa kết thúc bằng màn khóc lóc trời long đất lở của Kẹo Chanh, chúng tôi đã phải tiếp một bác sĩ tâm lý.

Sáng hôm ấy, như thường lệ, tôi lại nằm ườn ngoài vườn nhìn Kẹo Chanh vẽ tranh. Việc Hi Văn và Dĩnh Ngôn chính thức công khai quan hệ của họ cũng có một điểm mừng, đó là đột nhiên Kẹo Chanh không còn tha thiết chơi với Hi Văn nữa. Nhưng tôi không vui vẻ được lâu, bởi Kẹo Chanh bắt đầu chuyển sang nắm đầu nắm cổ Khải Nam theo chơi cùng cô ấy, và một lần nữa tôi bị cho ra rìa.

Suy đi tính lại cũng thật khó hiểu mà. Tôi rõ ràng cũng đẹp trai đầu thua gì hai cậu chàng đó, sao Kẹo Chanh lại không rủ tôi chơi cùng nữa?

Đang mãi suy nghĩ thì Khải Nam nhận được điện thoại, mặt có vẻ nghiêm trọng. Cậu ấy bước ra ngoài một lát thì lại quay vào, lần này còn dẫn theo một cô gái xinh xắn.

Đôi mắt tôi lướt một vòng quanh cô này. Mắt to mũi cao, môi trái tim, da trắng, dáng người cao. Mềng ơi, nếu so với hai con bé ngơ ngáo trong nhà này thì đúng là chỉ có hơn không có kém.

“Chí Bân, Dĩnh Hân, để tôi giới thiệu, đây là bác sĩ tâm lí Khả Vi”.

Tôi thấy khóe mắt Kẹo Chanh hơi cau lại. Hà hà, đây là lần đầu tiên sau cả thế kỉ Nam gọi cô ấy là Dĩnh Hân chứ không phải Kẹo Chanh. Tự nhiên cảm thấy sắp có màn kịch hay để coi, tôi cười cười, bước theo sau Kẹo Chanh trở vào nhà.

Lúc này, Thiên Luân đang sửa xe, Đường Phi thì bày một bộ dụng cụ phè phỡn bên laptop, trong khi Dĩnh Ngôn với Hi Văn không thấy đâu.

Khải Nam lấy điện thoại ra gọi Hi Văn từ trên phòng xuống. Khi đông đủ, cậu ta mới giơ tay giới thiệu bác sĩ Khả Vi với mọi người. Cô ấy chào từng người một, nở nụ cười khoe ra hai lúm đồng tiền duyên dáng. Nụ cười ấy đánh động tâm trí tôi. Hình như, rất lâu trước kia, tôi đã từng nhìn gặp cô ấy rồi vậy.

“Bây giờ tôi có thể gặp riêng bệnh nhân để bắt đầu phương pháp trị liệu không?”. Khả Vi cười nói, mắt vẫn không rời Kẹo Chanh.

Tôi thấy con bé run người, nấp sau Dĩnh Ngôn, cứ như thể sợ Khả Vi là ác thú đang thò thò trước mặt nó vậy.

“Để anh dẫn em lên phòng”. Nam quay người nói với Khả Vi, song tay lại kéo tay Kẹo Chanh. Ha ha, bộ dạng Kẹo Chanh lúc này mới thật sự gọi là khó coi đây.

Đang lúc con bé còn dè dặt không muốn rời đi, Dĩnh Ngôn đột nhiên đứng ra. Cô ấy cắn môi, vẻ mặt phức tạp: “Khoan đã, tôi... có thể gặp riêng bác sĩ một chút không? Có một số việc có lẽ tôi nên thành thật nói với bác sĩ trước thì vẫn tốt hơn”.

Khả Vi không mấy bất ngờ, thản nhiên đồng ý. Tôi nghĩ, người nhà những bệnh nhân khác mà cô ấy từng gặp hết thấy đều có thái độ này. Tuy vậy, Nam lại không biết thiết hơn mà một mực đòi theo. Dĩnh Ngôn ngăn không được, rốt cục cũng nổi nóng. Hai người họ tranh hơn tranh thua mãi một lúc, cuối cùng Khải Nam đành phải nén giận, áp môi vào tai Dĩnh Ngôn thì thầm điều gì đó. Cô ấy mở to mắt kinh ngạc, nhưng rồi cũng đành đồng ý cho cậu ta theo vào.

Ba người họ biến mất ở khoảng sân sau lâu thế nào thì chúng tôi cũng bồn chồn không yên thế ấy. Trừ Đường Phi vẫn một mực dán mắt vào màn hình laptop, như thể thế sự này chẳng có gì liên quan đến cậu ấy, còn lại tất cả chúng tôi đều cảm thấy có chút bất an. Kẹo Chanh ngồi ở giữa ghế sofa, hai tay bầu chặt vào váy, thì thoảng lại liếc mắt ra bãi sau. Thấy thế Hi Văn thở dài, vội rót cho cô ấy cốc nước nóng. Kẹo Chanh miễn cưỡng nhận lấy. Lại nhắm nháp, lại để thời gian lặng lẽ trôi.

Lúc tôi suýt chút đã ngủ gục, thì rốt cuộc ba người họ cũng trở lại. Khả Vi vẫy tay ra hiệu cho tôi theo sau cô ấy, có lẽ vì tôi là người duy nhất trong nhà có chút kiến thức về y học. Tôi nhìn sang Dĩnh Ngôn, cô ấy gật đầu, khóe mắt ướt ướt, thế nên đành thở dài đi theo bọn họ.

“Chí Bân”. Kẹo Chanh bất chợt nắm lấy tay tôi, vẻ mặt đầy hoảng hốt. “Cứu mình đi, mình thật sự không muốn trị liệu, không muốn...”.

“Cậu sẽ ổn thôi mà!”. Tôi vỗ vai con bé. “Yên tâm đi, bác sĩ này do Khải Nam giới thiệu, cậu ấy sẽ không để cậu vào tay những bác sĩ gà mờ đâu”.

“Nhưng...”.

“Dĩnh Hân”.

Giọng điệu lạnh lùng của Hi Văn vang lên, cắt ngang lời Kẹo Chanh. Vai cô ấy khẽ run, nhưng cũng không nói được lời nào, đành lòng lui thủ đi theo nhóm người.

Ha ha, đột nhiên tôi lại có một phát hiện mới. Ra là Kẹo Chanh sợ Hi Văn.

—oo0oo—

Quá trình điều trị cho Kẹo Chanh thì ra còn buồn ngủ hơn tôi tưởng tượng. Hầu hết thời gian Khả Vi muốn Hân kể lại cảnh tượng khiến cô ấy bị ám ảnh hộp kín, nhưng Kẹo Chanh dù có cạy miệng kiểu nào cũng không chịu hé môi. Dừng dằng khá lâu, đến lúc thấy Kẹo Chanh đã rưng rưng nước mắt tính gỡ lại trò cũ, Khả Vi đành cau mày đuổi cả tôi, Dĩnh Ngôn và Khải Nam ra khỏi phòng. Cô ấy bảo sẽ dùng thuật thôi miên từng bước, từng bước một dẫn Kẹo Chanh vào giấc ngủ.

Cả đám người chúng tôi đứng ngoài cửa mãi một lúc, ai nấy nhìn nhau đều không an lòng.

Không biết từ lúc nào, tôi đột nhiên cảm thấy dường như giữa chúng tôi đã xuất hiện một sợi dây liên kết. Giống như hôm Phi bị bệnh chẳng hạn, tuy không nói không rằng nhưng tôi biết cả Ngôn lẫn Luân, những đứa luôn lãnh đạm nhất cũng âm thầm lo lắng. Lúc Văn và Ngôn mất tích, Nam và Luân gần như lục tung cả thành phố lên để tìm cho ra hai người bọn họ. Có lúc tôi nghĩ, nếu không phải vì ràng buộc trách nhiệm công việc, có lẽ nhóm người chúng tôi đã có thể trở thành những người bạn rất tốt của nhau.

Văn đứng cạnh bên tôi, vừa an ủi Dĩnh Ngôn vừa huých nhẹ vào vai tôi. Tôi chợt hiểu ý cậu ấy. Trưa nay xem ra Khải Nam không còn chút tâm trạng nào nghĩ đến cơm nước cho chúng tôi rồi, đến nước này thì muốn ăn chỉ còn cách lao vào bếp thôi.

Tôi kéo theo Thiên Luân xuống bếp, lúc chuẩn bị xong mọi thứ cũng đã tầm mười hai giờ. Dọn xong thức ăn, tôi nghĩ bụng, không nên ồn ào gọi bọn họ, không khéo lại ảnh hưởng tới quá trình trị liệu của Hân. Vì thế, tôi quyết định lên tận phòng gọi từng người.

Nhưng lúc vừa lên tới hành lang, tôi đã nghe tiếng Kẹo Chanh hét lên thảm thiết, vừa lúc chứng kiến cô ấy lao ra khỏi phòng, ôm chầm lấy Khải Nam khóc lóc. Thú thật tôi từng chứng kiến Kẹo Chanh khóc nhiều lần, phần lớn đều là giả vờ hờn dỗi để mọi người bênh vực, nhưng hôm nay nhìn vào mắt cô ấy, tôi biết cô đang sợ hãi thật sự.

Cứ như phát hiện ra một chân trời mới vậy. Trên đời này, vẫn có thứ khiến Kẹo Chanh thường ngày hi hi ha ha cũng phải sợ hãi đến mức này sao?

Hết thấy mọi người cũng trở nên kinh ngạc trước diễn biến này, gương mặt Thiên Luân và Đường Phi trầm xuống, Hi Văn khẽ cau mày, còn Dĩnh Ngôn lấy tay che cánh môi đang run rẩy, cô ngồi bệt xuống đất, nước mắt lăn chã rơi khỏi gương mặt.

“Nam, em không muốn, đừng ép em nữa được không?”. Kẹo Chanh vừa nói vừa khóc, âm thanh ngắt quãng khiến tôi chỉ nghe được lôm bôm. “Đáng sợ lắm, đáng sợ...”.

“Được rồi, được rồi. Em không muốn nghĩ tới thì không cần nghĩ”. Khải Nam vuốt lưng cô ấy, khoe mắt cũng dần ứng đỏ. “Sau này không ai bắt em nghĩ tới nữa”.

Khả Vi bước ra khỏi phòng, lắc đầu bất lực. Cùng là người học y, tôi đương nhiên hiểu rõ tâm tình của cô ấy. Chữa dứt một căn bệnh không hẳn quá khó, quan trọng là người bệnh có muốn khỏi hay không. Kẹo Chanh vốn không dám nhìn thẳng vào kí ức của cô ấy, không dám đối mặt với nỗi sợ, vậy đừng nói là Khả Vi, cho dù có đưa cô ấy ra nước ngoài trị liệu cũng đổ sông đổ bể mà thôi.

Tôi lại ngược lên, bắt giác gặp phải cái cau mày của Hi Văn.

Rốt cuộc thì chuyện gì đã từng xảy ra với Kẹo Chanh?

Khả Vi ở lại dùng xong bữa cơm với chúng tôi rồi mới tạm biệt. Khải Nam không chịu tách khỏi Hân nên tôi đành thay mặt ra tiễn cô ấy. Chúng tôi trao đổi vài câu liên quan tới bệnh tình của Hân rồi mới để cô ấy lên xe.

Lúc chiếc xe sắp lăn bánh, tôi vẫn thấy Khả Vi lưu luyến đưa mắt lên tấm màn mong manh ở cửa sổ tầng hai, đó là phòng đọc sách, nơi Khải Nam đang chăm sóc Hân.

Đúng như tôi dự đoán, tối hôm ấy chúng tôi bắt đầu nảy sinh tranh cãi.

Nói tranh cãi cũng không hẳn, chẳng qua lần này đến phiên Phi lên tiếng. Tính khí Phi khá ngang ngược và bất cần. Trước giờ cậu ấy vốn không ưa gì thái độ của hai chị em nhà họ Dương. Mà đừng nói cậu ấy, ngay cả bản thân tôi cũng muốn biết thật ra giữa chị em họ có bí mật gì cần phải giấu giếm. Nên biết nếu cứ để tình trạng này xảy ra, những người chịu trách nhiệm đầu tiên là chúng tôi chứ chẳng phải ai khác.

Nam vẫn ở phòng trên đỡ dành Hân, Luân và tôi giữ thái độ im lặng, trong khi Hi Văn dù vẫn ra vẻ an ủi Dĩnh Ngôn nhưng lại hướng mắt về phía Phi đồng tình.

Cuối cùng, dưới áp lực của cả bọn, Dĩnh Ngôn đành phải nén tiếng khóc kể lại.

Thì ra, năm năm trước Hân từng bị bắt cóc một lần. Khi đó Dĩnh Ngôn vẫn đang ở Mĩ nên cũng không rõ nội tình, sau này chỉ nghe mọi người kể lại. Tối ấy, Hân xin phép ông Dương Thái tham dự buổi tiệc chia tay bạn bè. Vì Hân vừa thi đỗ vào một trường đại học ở Mĩ nên ông Dương Thái cũng rất vui, không mấy may mắn gì mà còn tặng cho Dĩnh Hân một sợi dây chuyền được chạm khắc rất tinh xảo. Nghe nói đó là một trong hai món của hồi môn quý giá nhất của dòng họ.

Năm ấy, Dĩnh Hân cũng vừa tròn 18 tuổi.

Sáng hôm sau, ông Dương Thái rời nhà, dặn dò người giúp việc chuẩn bị tiệc mừng cho cô con gái cưng mới biết Dĩnh Hân từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa về nhà.

Đây có thể coi là một tin chấn động với ông Dương Thái, bởi từ nhỏ đến giờ, Dĩnh Hân chưa bao giờ về nhà quá trễ, cô vẫn được ông trân quý như báu vật, nâng niu bảo bọc hết sức. Lập tức, cha cô cho người truy tìm tin tức của anh tài xế thì ngạc nhiên thay, cả anh ta cũng biến mất không tung tích.

Cuộc điều tra càng lúc càng lan rộng, cảnh sát vào cuộc, lùng sục hàng trăm trong bán kính hàng trăm ki-lô-mét, đến mức người dân năm đó khi kể lại sự kiện này đều cho rằng đã có một tên tội phạm nguy hiểm trốn ngục chứ không chỉ đơn giản là sự mất tích của cô tiểu thư nhà giàu nọ.

Ngày thứ năm, cảnh sát tìm được xác người tài xế cùng chiếc xe đã biến thành sắt vụn chìm dưới lòng sông thì mọi hi vọng dường như cũng lụi tắt. Ông Dương Thái đau thương đến mức lên cơn cao huyết áp, bất tỉnh nhiều ngày trong bệnh viện.

Ngày thứ mười, ông Dương Thái tỉnh, cấp bách gọi Dĩnh Ngôn về nước, song lúc này Dĩnh Ngôn vẫn cho rằng cha mình đang tìm cách lừa cô trở về.

Sự việc kéo dài ròng rã một tháng trời, tất cả mọi người đều đã nản lòng thoái chí. Vài người còn gợi ý nên làm tang lễ cho Dĩnh Hân, để nhờ có điều không may xảy ra, linh hồn cô ít ra còn có nơi để quay về. Những lúc ấy, ông Dương Thái lại đỏ mặt giận dữ. Người nọ biết ý cũng không dám nhắc đến vấn đề này nữa.

Thế rồi, vào lúc tưởng như mọi việc đã đến hồi lắng xuống, bất ngờ cảnh sát báo đã tìm được Dĩnh Hân.

Câu chuyện tìm được cô giống như một kì tích. Đơn giản đến không ngờ - một cô gái bị gãy xương tay, nằm chờ vợ trong chiếc va li cũ kĩ ở công trường bỏ hoang vốn hiểm người qua lại. Khi ông Dương Thái đến bệnh viện đón cô về nhà, cô gái trắng trẻo tròn trịa hôm nào giờ chỉ còn lại da bọc xương.

Cảnh sát nói Hân rất may mắn, bởi lúc này đang gần đông, tiết trời có thể nói là khá mát mẻ. Chính vì thế mà trong điều kiện thiếu thức ăn và nước uống, cô mới có thể chịu đựng được đến bảy ngày. Nếu một bà lão lợm rạc không tình cờ mở chiếc va li này ra, chỉ thêm nửa ngày nữa sợ cô cũng chịu đựng không nổi.

Ông Dương Thái mừng rỡ hơn cả chết đi sống lại, song lúc mang Dĩnh Hân về nhà mới phát hiện ra cô đã mất đi toàn bộ trí nhớ trước đây, thậm chí khi ông ôm chặt cô vào lòng, cô còn khóc lóc và cào cấu ông, như thể ông chính là thủ phạm đã gây ra tai nạn cho cô.

Ròng rã nửa năm trời trị liệu, dần dần Dĩnh Hân cũng chấp nhận để ông Dương Thái tiếp cận mình, nhưng trí thông minh ngày nào dường như không còn nữa, cô trở nên ngờ ngác như người bị thiếu năng, việc học vì thế cũng đành phải bỏ dỡ. Từ đó Dĩnh Hân muốn gì có nấy, ông Dương Thái cũng không quản cô nữa,

chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ ông đều chiều ý. Chỉ tiếc là toàn bộ hi vọng kế nghiệp Star Sky ông đặt vào cô con gái cũng tắt ngấm.

Những sự việc này, phải đến ba năm sau đó, Dĩnh Ngôn từ Mỹ về mới biết được toàn bộ.

Dĩnh Ngôn ngồi bó gối tựa vào Hi Văn, nước mắt không ngừng chảy. Không khó để chúng tôi thấy được sự hối hận của cô, dù thực tế năm năm trước đây cô có trở về cũng chẳng thay đổi được điều gì. Bọn bắt cóc quả thật rất tàn độc, nhưng kì lạ là tại sao bọn chúng lại không đòi bất cứ món tiền chuộc nào? Nên biết, dựa vào tình cảm ông Dương Thái dành cho Hân, lúc đó cho dù bọn chúng muốn một nửa gia sản nhà họ Dương, tôi e rằng ông ấy cũng sẽ đồng ý.

Hi Văn có lẽ cũng đã nghĩ đến vấn đề này, ngón tay cậu ấy khẽ lướt qua mái tóc mai không ngừng run rẩy của Dĩnh Ngôn, mắt lại mơ hồ dõi lên những bậc thang. Luân và Phi lặng lẽ nhìn nhau, bất giác đều không biết phải nói gì. Nỗi đau của Hân, ám ảnh mà Hân phải chịu từng ấy năm, bất giác một lần nữa tái hiện trước mắt chúng tôi, khiến trái tim tôi có một cảm giác mà mãi sau này tôi mới chợt hiểu.

Tôi đau lòng, đau lòng thay cho số phận của cô ấy. Nhưng suy cho cùng, một người đã từng trải qua biến cố như thế, bây giờ mỗi ngày vẫn có thể mỉm cười mà sống, có phải cũng gọi là may mắn hay chẳng?

Dĩnh Ngôn hé môi, dường như định nói thêm gì nữa, song rốt cuộc vẫn im lặng. Hân là cô ấy cho rằng chúng tôi cũng không nên biết quá nhiều.

Giữa không khí im lặng đến ngạt thở, đột nhiên Hi Văn nói: “Chuyện điều trị này bỏ đi”. Giọng cậu ấy rất nhẹ, nhưng lại giống như một cơn gió thổi tan nỗi phiền muộn của chúng tôi.

Dĩnh Ngôn thở dài, cậu ấy bèn nắm chặt tay cô, hạ giọng: “Phần Khải Nam, tôi sẽ giải quyết”.

Tối hôm ấy, không có bóng chèo, không có tiệc nướng cùng tiếng cười huyên náo, tôi đứng một mình trước bãi biển, để mặc gió lùa vào kẽ tóc.

Nhìn ngôi sao đang nhấp nháy ngoài xa, nhìn đến đau lòng, lại chợt nhớ đến cô gái từng cười như ánh mặt trời. Nhớ cô ấy nói: “Bân, cũng chỉ có anh tốt với em”.

Đứng giữa khu rừng lạnh gió mùa đông ấy, cô ấy kiễng chân hôn lên môi tôi. Đôi môi mềm mại như da thịt con trẻ. Chúng tôi ôm lấy nhau, điên cuồng như thể là lần cuối cùng trong đời. Giọng cô ấy thì thào trong gió: “Bân, em yêu anh”.

Nhưng cũng vào cái đêm mùa đông ấy, cô ấy lại nhìn tôi cười, cười đến trái tim tôi nghẹn đắng. Tôi ôm lấy cô, dán chặt cô vào lòng mình. Cô nói: “Bân, họ không có tư cách để em hận. Người duy nhất khiến em hận chỉ có anh”.

“Bân, em hận anh. Đời này kiếp này sẽ không bao giờ tha thứ cho anh”.

Có thứ gì đó mẩn mẫn rơi xuống khoe môi tôi. Tôi vuốt nhẹ. Một giọt nước long lanh đọng lại nơi ngón tay.

Nóng hổi như dòng máu em năm đó, lại lấp lánh như ánh sao mà em thích.

14. Chương 14: Cá Trong Lưới

Đáng tiếc, cuộc đời tôi từ khi bước vào tổ chức cũng chỉ có một giấc mơ, chính là làm sao có thể sinh tồn trong thế giới trắng đen lẫn lộn này.

THIÊN LUÂN

Đường Phi ngồi trên nóc nhà, thỉnh thoảng lại đưa mẩu thuốc trên tay lên rít một hơi. Khói thuốc làm hàng chân mày cậu ấy khẽ cau liền một mảnh, tịch tịch giữa đêm thanh vắng.

Tôi bước đến ngồi cạnh, đặt vào tay cậu ấy lon bia. Biết ý nên Phi cũng không hỏi gì nhiều, chỉ lẳng lặng bật nắp, hớp từng ngụm, như thể nuốt trôi tất cả vị đắng xuống cổ họng. Tôi hiểu suy nghĩ của cậu ấy, chúng tôi giống nhau, vốn không thuộc về nơi này. Suốt một thời gian dài tôi đã nghĩ, cuộc đời này của mình sẽ đắm chìm trong đen tối, trong những cảnh chém giết đổ máu không lối thoát. Nếu từng nghĩ đến

tương lai, ắt cũng chỉ là tháng ngày chạy trốn phiêu bạt, chẳng có gì thanh bình. Thế nhưng, chỉ mấy tháng lưu trú trong ngôi nhà này, cùng với sự hòa hợp đáng ngạc nhiên với những người kia, tôi cũng mơ hồ có cảm giác, đây mới là cuộc sống mà tôi thầm mong đợi.

Có đôi lúc tôi cũng nghĩ, nếu tổ chức chấp nhận tha cho anh em tôi thì thế nào? Tuy vẫn có em trai bên cạnh, nhưng quãng đường phía trước chúng tôi chắc chắn sẽ là bôn ba. Chúng tôi sẽ không có một ngôi nhà thật sự, không có những người bạn có thể tươi cười thoải mái, thích thì chơi bóng, không thích chơi thì ngồi tán dóc, hay cùng nhau nướng đồ ăn, nói về những giấc mơ trong cuộc đời.

Đáng tiếc, cuộc đời tôi từ khi bước vào tổ chức cũng chỉ có một giấc mơ, chính là làm sao có thể sinh tồn trong thế giới trắng đen lẫn lộn này.

Có lần Phi hỏi tôi, tại sao lại tham gia tổ chức? Phi không giống tôi, tôi và em trai bị bắt từ khi còn rất nhỏ, chúng tôi vốn không có lựa chọn, Phi thì khác. Cậu ấy bán mạng cho tổ chức từ năm mười sáu tuổi, khi cậu ấy lỡ tay đánh một gã bảo kê trong xóm nghèo. Mẹ cậu ấy gom tiền cho cậu chạy trốn. Phi mua một ít lương thực, rồi trốn trong đường cống ngầm mười ngày trời, sau đó quyết định về thăm mẹ trước khi lên tàu sang Philippin. Tiếc là lúc Phi trở về nhà, mẹ cậu ấy chỉ còn là một cái xác. Bà bị bọn chúng đánh đến chết.

Phi điên tiết bèn chạy đi tìm băng giang hồ nọ trả thù. Nghe bảo trong trận máu huyết đó, cả một băng nhóm đã bị san bằng bình địa, số còn lại chỉ hi vọng sống quãng đời còn lại trên xe lăn.

Dĩ nhiên, sau đó Phi chạy trốn. Cậu ấy vốn không có lựa chọn nào khác. Cả hai phía cảnh sát và xã hội đen đều sẵn tìm cậu ấy. Một lần, Phi gặp phải mai phục, cậu bị đánh đến lả người, toàn thân đầy máu. Lúc tỉnh lại đã thấy mình đang ở một khu nhà bỏ hoang, vốn là tài sản của tổ chức.

Từ đó, Phi đi theo tổ chức. Cậu ấy vốn cũng chưa từng nghĩ đến ý định thoát li, bởi giống như cậu nói, người như cậu, chỉ tồn tại trong thế giới đó là thích hợp. Nếu không làm sát thủ, chẳng lẽ chấp nhận chạy trốn trong bóng tối suốt quãng đời còn lại? Cậu lại không có gia đình, thứ duy nhất ràng buộc cậu với cuộc sống con người bình thường đã mất đi lâu lắm rồi.

Trước đây, tôi và Phi chưa bao giờ gặp nhau, có lẽ cuộc sống nơi này đã kéo chúng tôi đến gần nhau hơn. Thi thoảng cũng có cãi vã, đa số vì tính khí Phi khá ngang tàng, nhưng rồi lại kết thúc tốt đẹp. Chúng tôi hiểu nhau. Trong những con người đang an nhàn trải qua cuộc sống ung dung tự tại nơi này, chỉ có tôi và cậu ấy đến đêm đều không thể ngủ yên giấc. Mỗi ngày chúng tôi lo sợ người của tổ chức sẽ đến tìm, sẽ lại ra mệnh lệnh nào đó, lo sợ họ sẽ bắt chúng tôi gây tổn thương cho những con người kia, nhưng đồng thời chúng tôi cũng lo sợ bọn Hi Văn, Khải Nam phát hiện ra chân tướng. Chúng tôi không xứng đáng với cuộc sống thanh nhàn thế này ở bên cạnh bọn họ.

Mây tan dần, Phi lòi trong túi ra một chiếc kèn môi. Ánh sáng xa xa vọng lại càng làm bóng dáng cậu trở nên cô liêu. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Phi như thế. Đôi mắt cậu khê động, hoang vu đến vô hạn.

Nếu bạn có nhiều điều muộn phiền về thế giới này

Thất bại một lần, rồi lại chẳng đủ can đảm để bước tiếp

Vì sao con người ta lại quá dễ yếu đuối đến mức tuyệt vọng như thế ?

Có biết bao người đang cố sống, dũng cảm bước những bước trên đường đời chông gai

Có lẽ chúng ta nên học cách chấp nhận

Phải biết trân trọng mọi thứ, dẫu rằng chúng ta chẳng hề có được nó

Có còn nhớ không? Bạn từng nói gia đình là tòa lâu đài duy nhất

Trải dài theo những cánh đồng bất tận là dòng nước chấp chờn

Mỉm cười lên

Những giấc mơ thuở bé ấy - Tôi đều hiểu cả

Đừng khóc! Hãy để đom đóm mang bạn đi thật xa

Bài đồng ca làng quê mãi mãi là chỗ dựa vững chắc

Về nhà nhé!

Về với những hạnh phúc đơn sơ lúc xưa

...

Đó là một ca khúc rất nổi tiếng. Phi chỉ thổi kèn, nhưng những thanh âm ấy cứ vang lên trong tâm trí tôi. Tôi nghĩ đến cuộc sống của mình vào một ngày khi tôi gặp được em trai. Tôi sẽ dẫn nó đi, rời xa cuộc tranh đấu một mất một còn này, để nó và tôi có thể tận hưởng cuộc sống an nhàn thư thả như hiện tại. Chỉ là, tôi liệu còn có khả năng ấy hay không?

Phi đã ngừng thổi. Bất chợt cậu ấy nhìn sang phía tôi, nhẹ giọng: “Chuyện của Dĩnh Hân, cậu có suy nghĩ gì không?”.

Tôi lắc đầu. Không phải chưa từng nghĩ, chỉ là không dám nghĩ đến. Thứ cảm giác bị người khác điều khiển như con rối quả thật rất đáng sợ.

Thật vậy. Từ lúc Dĩnh Ngôn kể câu chuyện năm năm trước, tôi liền nghĩ đến cái chết của mẹ cô, nghĩ đến kế hoạch bắt cóc bất thành nửa năm trước, rồi từ đó mới có chuyện chúng tôi cùng đến hòn đảo này như ngày hôm nay. Tất cả đều giống như một chiếc bẫy tinh vi đang mở rộng đón chờ nhà họ Dương. Và trong vở kịch minh tranh ám đấu đáng sợ đó, tôi và Phi chẳng qua là những con cờ, cho phần trên tăng băng ấy có thêm chút sắc vị hơn.

Phải. Chúng tôi cũng như Dĩnh Ngôn hay Dĩnh Hân, đơn giản chỉ là những con cá trong lưới mà thôi.

Nhưng vấn đề là, trong vở kịch này còn có bao nhiêu người chưa bước ra ánh sáng? Tôi đột nhiên có cảm giác hoang mang. Vốn dĩ hai chúng tôi trong tối, nhóm người kia ngoài sáng, nhưng như thể vũ trụ vừa vang lên tiếng nổ lớn, chúng tôi mặc nhiên lại trở thành những con rối đứng ngoài ánh sáng, trở mất nhìn kẻ trong tối cười nhạo và điều khiển mình, song lại không thể đoán được đó là ai.

Một khi bánh xe trò chơi đảo trục, đó cũng là lúc cuộc chiến bắt đầu.

“Dĩnh Ngôn có nhắc tới việc năm đó ông Dương Thái tặng cho Dĩnh Hân một sợi dây chuyền...”. Phi đột nhiên nói. “Còn bảo là vật gia truyền của dòng họ, cậu nghĩ đó có phải là cái mà tổ chức muốn tìm không?”.

Tôi ngẫm nghĩ, đoạn lắc đầu: “Nếu thật sự là sợi dây đó, thì hơn ai hết tổ chức phải biết món đồ đó không còn trên người Dĩnh Hân nữa chứ. Tôi nghĩ không có khả năng”.

“Biết đâu trước lúc bị mất trí nhớ, cô ấy đã giấu nó?”. Phi xoa xoa cằm, nhìn tôi đầy ẩn ý.

Nghe cậu ấy nói, tôi bỗng nhiên hiểu ra. Thật sự là vậy sao? Đó là nguyên nhân tại sao chúng tôi đã lục tung cả căn nhà lên mà không tìm được vật đó. Lí do căn bản là, ngay cả chủ nhân của nó cũng không biết nó ở đâu?

Nhưng với tình hình hiện tại của Dĩnh Hân, việc nhớ ra là hoàn toàn không thể? Vậy tại sao tổ chức lại muốn chúng tôi làm nhiệm vụ này?

Thấy sự kinh ngạc trên nét mặt tôi, Phi khẽ cười, khóe mắt hơi cong lại: “Cậu nói xem, trừ hai chúng ta ra, tổ chức có cử thêm người nào vào đây nữa không?”.

Tôi rùng mình, căng thẳng nhớ lại. Khả Nam không phải cương quyết muốn Hân nhớ lại tất cả đó sao? Nếu cô ấy nhớ lại, người có lợi nhất là ai? Hi Văn không phải từng bước một tiếp cận Dĩnh Hân và Dĩnh Ngôn đó sao? Còn cả Chí Bán nữa.

Rốt cục, vấn đề này cũng làm tôi cảm thấy có đôi chút hoảng hốt.

Sau khi Khả Vi đi khỏi vài ngày, tâm tình Hân dần dần tốt lên. Có hôm cô ấy chịu khó ra khỏi nhà nhìn chúng tôi chơi bóng, có lúc lại đòi Khả Nam đưa ra du thuyền. Dù rốt cục Nam cũng không đồng ý nhưng thái độ của cô ấy làm chúng tôi dần cảm thấy thoải mái hơn.

Gần tới ngày sinh nhật Dĩnh Ngôn, Hân cuối cùng cũng trở lại với con người vui vẻ của cô ấy trước đây. Để thay đổi không khí, chúng tôi bàn với nhau tạo một bất ngờ cho Dĩnh Ngôn, lần này, hiển nhiên là giấu cả Hi Văn.

Ngày hôm đó Dĩnh Ngôn đến trường giải quyết thủ tục, Văn đi cùng cô ấy. Ở nhà năm người chúng tôi ngồi lại, quyết định tự làm một ổ bánh kem bất ngờ. Nam đặc biệt vào bếp làm thực đơn theo kiểu Pháp mà Dĩnh Ngôn thích, Hân cùng tôi làm bánh kem trong khi Bân giúp Phi trang trí.

Thoạt đầu tôi cứ nghĩ Dĩnh Hân giành phần làm bánh thì ắt hẳn cô ấy biết làm, thế nhưng đến lúc cô lấy Ipad ra vừa tìm công thức vừa đập vỏ trứng gà thì tôi biết mình lầm to. Lúc bắt gặp cặp mắt tôi, cô ấy bật cười thích thú, trứng trong bát đang đánh vì thế vẩy cả ra ngoài. Chúng tôi hì hục hồi lâu, lúc nướng xong chỉ biết ngượng ngùng lắc đầu.

Quá nhạt! Ừm, thật ra thì không có mùi của bánh gì cả.

Tôi gọi Chí Bân ra ngoài mua thêm trứng. Lúc này Phi cũng đã trang trí xong. Cậu ấy đứng nhìn công trình dang dở của chúng tôi, khẽ chau mày, đoạn giật lấy bát trứng lì hụi đánh.

Dĩnh Hân đang quấy sô- cô- la trong chảo, vừa ngẩng đầu lên thấy điệu bộ buồn cười của Phi, không nhịn được cười phá lên. Mặt Phi đỏ bừng, giận dữ bỏ bát trứng xuống định bỏ đi, song Dĩnh Hân đã lấy bát kem tươi trước mặt quệt lên má cậu ấy. Hành động này làm đến cả tôi cũng lo sợ thay Dĩnh Hân. Con bé này vừa ăn phải gì thế? Hôm nay cả Phi cũng dám động đến?

Gương mặt Phi chuyển từ đỏ bừng sang trắng xanh. Tôi hơi lo sợ kéo Dĩnh Hân lại, song Phi đã chớp ngay lấy bọc kem tươi trên bàn bắn về phía cô ấy, do lực tôi vừa kéo nên kem lại bắn hết vào người tôi.

Dĩnh Hân ôm bụng cười rũ rượi. Đến lúc này thì cả tôi cũng không nhịn cô ấy được nữa.

Mãi về sau này, khi nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó tôi vẫn cảm thấy như chuyện kì dị nhất thế giới. Cứ thử nghĩ, hai gã sát thủ lại hòa nhau vừa cù lét vừa trét kem tươi, tiramisu vào mục tiêu của mình. Lúc Chí Bân lái xe về và Khải Nam bước từ phòng bếp ra, cả hai đều ngây như phỗng nhìn tôi hai tay giữ chặt Dĩnh Hân, Phi quệt bánh kem vào cổ cô ấy, còn bản thân Hân thì vừa cười đến chảy nước mắt vừa bắt lức cầu xin buông tha.

Không khí cũng hơi ám muội à nha.

Khải Nam nổi giận thật sự, đuổi Dĩnh Hân đi tắm bởi người cô ấy đã dính đầy kem là kem. Khi cậu ấy đứng lại trừng mắt nhìn chúng tôi, tự dưng tôi cảm thấy cực kì thoải mái.

Nghịch một lúc mà đã đến buổi chiều. Bánh kem cũng không thể ăn được nữa, Khải Nam đành nghiêng răng nghiêng lợi đi mua ổ khác.

Hi Văn gọi báo sẽ về trễ một chút, Khải Nam cũng nói dối là cả đám chúng tôi đều ra ngoài chơi, chắc đêm mới về tới nhà. Chúng tôi ăn chiều qua quýt rồi tắt hết đèn tìm chỗ trốn. Phi nấp sau góc phòng cậu ấy, Chí Bân trên hốc cầu thang, Khải Nam sau bếp, Tôi và Dĩnh Hân lại ngồi ngay sau mặt ghế sô pha.

Đợi đã lâu, vẫn chưa thấy bóng dáng hai người kia về. Chí Bân vừa cắn hạt dưa vừa phun, về mặt phụng phịu như chịu hết nổi. Lúc tám giờ hơn, cả Khải Nam cũng bắt đầu sốt ruột.

Phi bảo: “Có khi nào hai người họ đi ăn tối mừng sinh nhật luôn không?”.

Thấy Hân có vẻ hơi thất vọng, tôi vội an ủi: “Chắc sắp về rồi”.

Vừa nói xong đã có tiếng xe vang vọng ở đằng xa, khéo môi Khải Nam cong nhẹ, vội trở về chỗ nấp. Tôi cũng ần đầu Hân xuống, căn nhà trở lại về âm u đáng sợ.

Loáng thoáng tiếng bước chân rồi tiếng cười. Tôi cau mày, bước chân vang lên không đều lắm, chẳng lẽ có gì không ổn?

Hân vẫn nấp bên cạnh tôi, lúc này cũng hơi hé đầu lên. Tôi không cần cô ấy. Trong phòng rất tối, về căn bản không ai có thể nhìn rõ ai.

Tôi khịt mũi, mùi hương thoang thoảng trên tóc cô khiến tôi có chút không tự nhiên. Cánh tay ấm áp, da thịt mềm mại vô ý lại cọ vào người. Tôi hít thở không thông, vội xoay sang chỗ cô ấy, cô ấy cũng vừa nhìn qua tôi.

Trong đêm tối không nhìn rõ mặt người, dưới ánh đèn nhàn nhạt tỏa ra từ sân vườn, tôi thấy làn mi cô ấy mở to, đôi mắt long lanh không chút gợn sóng. Bất gặp cái nhìn của tôi, mắt cô khẽ chớp, hàng mi dài cứ thế lay động nhẹ nhàng, dễ dàng khiến con tim người khác ngừng đập.

Cảnh tượng thật mờ ám.

Lúc này cánh cửa vừa mở ra, chưa kịp hô lên báo hiệu với mọi người, mắt tôi đã lặn đi vì cảnh tượng trước mặt.

Hi Văn ôm chặt lấy Dĩnh Ngôn, đẩy cô ấy vào sát tường, môi họ dính sát vào nhau, cơ thể càng khăng khít. Trong tiếng thở hổn hển cùng thứ âm thanh tà mị vang lên, tôi chỉ có thể há hốc.

Mắt tôi lướt qua Dĩnh Hân. Đây là lần thứ hai chúng tôi nhìn thấy Hi Văn và Dĩnh Ngôn thân mật, tôi vẫn còn nhớ phản ứng lần trước của cô ấy. Cô nhất định là rất đau lòng.

Giờ phút này, điều bất ngờ mà chúng tôi chuẩn bị bỗng chốc trở nên vô duyên hết sức.

Bên kia cả đám Chí Bân, Nam, Phi chắc cũng nhận ra sự tình nên không xuất đầu lộ diện. Tôi thở nhẹ, ấn đầu Dĩnh Hân xuống thấp một chút, sợ hai người kia nhìn thấy.

Vừa may Hi Văn và Dĩnh Ngôn lúc này cũng di chuyển sang chỗ chúng tôi. Hi Văn đẩy Dĩnh Ngôn lên ghế, nằm đè lên cô rồi tiếp tục nụ hôn dang dở. Có tiếng Dĩnh Ngôn yếu ớt phản đối.

“Đừng, coi chừng mọi người...”.

“Không ai ở nhà đâu, Khải Nam đưa họ đi chơi cả rồi”. –Hi Văn ngắt lời, hơi thở cậu ấy phả ra nặng nhọc, có phần khó kìm nén.

Lại một màn kinh diêm. Dĩnh Ngôn khó khăn đánh thức chút lí trí cuối cùng. Giọng cô ấy nhẹ nhàng mà mềm mại đến mức khó tin.

“Em sợ họ về giữa chừng”.

Không nghe tiếng Hi Văn trả lời, cậu ấy nâng cô gái trong lòng lên tay, như thể sợ cô phải chịu đau đớn. Cả hai tiếp tục quấn lấy nhau, chỉ có điều chiến trường dần chuyển từ sofa phòng khách lên phòng ngủ của Dĩnh Ngôn.

Họ đi rồi, tôi mới kéo Dĩnh Hân dậy. Trong bóng tối tôi không nhìn thấy rõ nét mặt cô ấy nhưng cũng đoán được tình hình.

Rất lâu, tôi bảo cô ấy: “Muốn ôm một cái không?”.

Hân mỉm cười lắc đầu, bước chân đảo về phía gian bếp.

Mấy tên kia chắc cũng đoán ra tình hình bên này rồi nên không nói gì. Năm đứa chúng tôi đứng tùm lại nhìn ổ bánh kem, tự nhiên không biết phải làm gì.

Rốt cục, Hân lên tiếng: “Sáng mai chúng ta tặng chị ấy sau vậy”.

Đoạn, cô cúi xuống ôm lấy ổ bánh đặt vào tủ lạnh. Khải Nam liếc mắt nhìn tôi, ý tứ muốn hỏi, tôi nhẹ lắc đầu.

Hân ngồi đó nhìn vào tủ lạnh hồi lâu. Đúng lúc Khải Nam sợ cô bị lạnh định kéo lại thì cô lôi ra hai lon bia, đặt lên bàn: “Bữa tiệc của chúng ta vẫn phải tiếp tục chứ? Khải Nam đã nấu mất cả ngày mà”.

Chúng tôi nhìn nhau, không ai phản đối. Thế nên cả bọn im lặng kéo nhau ra biển.

Tôi cũng mơ hồ không nhớ rõ mình đã trải qua ngày hôm đó thế nào, chỉ mang máng dường như tất cả đều uống rất nhiều. Kí ức cuối cùng là dưới làn gió biển lồng lộng, chúng tôi lại ngêu ngao hát, tiếng nói tiếng cười hòa lẫn tạo nên thứ âm thanh réo rắt.

Ai mà ngờ được, sáng hôm sau tôi lại bị đánh thức bởi một tiếng hét thất thanh...

15. Chương 15

16. Chương 16: Theo Gió Cuốn Bay

Lúc nghe Lệ Kỳ nói thế, tôi có hơi bực mình. Một thanh niên như thế, vì lí do gì lại thích Đinh Hân?

Nhiều ngày sau đó tôi bắt đầu để ý, thì ra thi thoảng anh ta vẫn đứng dưới nhà chúng tôi nhìn lên. Dưới ánh đèn lập lòe chiếu xuống, chiếc bóng của anh ta đổ xuống lòng đường trải dài đến cô tịch.

Tối đến, tôi không ngủ được, Đinh Hân không ngừng đàn piano dưới nhà. Tiếng đàn thánh thót êm dịu, nhưng lọt vào tai tôi lại trở thành tiếng chói tai không ngừng. Tôi bịt tai, cố nhắm mắt, vô hình chung lại nhớ đến cặp mắt nặng trĩu của anh chàng kia.

Đơn thuần là trái tim rung động, hay chỉ muốn chiếm đoạt những gì người khác có? Tôi cũng không rõ, chỉ nhớ ngày hôm đó, tôi bước xuống nhà nhìn Đinh Hân. Thấy tôi đến, ngón tay đang lướt trên những phím đàn của nó chợt dừng, đóng mắt về phía tôi chờ đợi.

“Mày thích anh ta?”. Tôi hỏi, giọng điệu không nóng không lạnh.

Đinh Hân bậm nhẹ môi không đáp. Thật ra bình thường nó cũng là đứa ít nói, nhưng vẻ mặt thế này lại càng khiến tôi không thích. Nhớ đến cặp mắt u uất mỗi ngày đều đứng dưới tàng cây, tôi hơi giận dữ.

Một đứa như nó không xứng đáng được người con trai như thế yêu. Tôi nói với nó: “Buông tay đi. Bởi vì... tao cũng thích anh ta”.

Những ngón tay đặt hờ trên phím đàn của Đinh Hân khẽ rơi xuống. Nó nhìn tôi như thể không tin được vào tai mình. Song tôi cũng không nói đến lần thứ hai, xoay người đi lên cầu thang.

Nhiều năm sau này tôi vẫn nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó, nhớ đến từng bước chân trĩu nặng của tôi, và cả ánh mắt dán chặt phía sau của nó. Cảm nhận bầu không khí đó, không hiểu sao tôi không có chút đắc thắng nào, ngược lại, tôi thấy đau thương.

Đau thương thay cho nỗi đau của nó.

Có lẽ đây là cái người ta gọi là máu chảy ruột mềm chăng?

Vài ngày sau đó, tôi nhìn thấy Đinh Hân cự tuyệt anh chàng đó trước toàn trường, không hề có chút xúc cảm nào.

Trái với dự đoán, sau đó tôi cũng không còn quan tâm đến anh ta nữa.

Năm ấy, gia đình chúng tôi có biến động lớn. Bởi vì đó cũng là năm tôi chọn trường đại học.

Ba tôi muốn tôi theo học hành kinh tế, chỉ như vậy mới có thể tiếp quản cơ nghiệp của dòng họ, nhưng tôi vốn chẳng thiết tha gì với việc đó. Tôi ghi danh vào khoa Anh ngữ một trường ở Anh.

Ba tôi biết được, ông nổi giận, tìm mọi cách để tôi gửi đơn lại, mẹ tôi cũng nhảy vào can ngăn. Mẹ nói với tôi, nếu tôi không tiếp quản thì toàn bộ sản nghiệp sẽ rơi vào tay nó. Lúc ấy tôi quay người lại, nhìn dáng vẻ nhỏ bé đang run rẩy kia, đột nhiên tỉnh ngộ.

Tôi dùng mười mấy năm để đổ kị, mười mấy năm để hờn ghen đối hờn, rốt cuộc đổi được gì? Cả hai chúng tôi đều phải lớn lên, đều dần trưởng thành. Và trong quá trình trưởng thành đó đều bị tổn thương.

Tôi không nói hai lời, xách va li sang Anh quốc.

Hè năm sau về nước cũng là thời điểm Đinh Hân chuẩn bị thi đại học. Lúc này mối quan hệ của chúng tôi dần tốt lên. Ít ra, tôi cũng không còn hận học với nó như trước.

Thật sự Đinh Hân càng lớn càng rất đẹp. Tôi nghe quần gia nói phong thanh rằng nó cũng có bạn trai rồi, là một cậu chàng rất khôi ngô. Nghe xong tôi cũng có chút nhẹ lòng.

Dĩnh Hân nói sẽ học kinh doanh. Việc này làm ba tôi sướng điên, ít ra cơ nghiệp của ông cũng có một người kế thừa, không phải sao? Nhưng một hôm tôi lơ đãng vào phòng nó mượn USB, rốt cục lại thấy giấy báo trúng tuyển học viện Mỹ thuật, kèm theo đó còn có giấy giới thiệu của một họa sĩ danh tiếng.

Dĩnh Hân rất mê vẽ, từ nhỏ tôi đã biết thế. Có thể trời cao ban cho nó khả năng tuyệt diệu với nghệ thuật. Bất luận là vẽ, đàn piano hay ba lê, nó đều hơn tôi cả.

Từ trong xấp tài liệu rơi ra một mảnh giấy. Tôi cúi xuống nhặt lên, phát hiện đó là bản sao một bức vẽ đen trắng. Chỉ có hình dáng khung cửa sổ và vài áng mây đang bay, thế nhưng tôi lại nhìn bức vẽ đến mất hồn.

Tôi hỏi nó, tại sao lại từ bỏ nguyện vọng vào học mỹ thuật, nó giật lại mảnh giấy từ tay tôi, không nói không rằng.

Lúc nhỏ, nhìn bộ dạng này của nó tôi đều cảm thấy rất đáng ghét, nhưng giờ nhìn thấy tôi lại rất đau lòng. Gánh nặng gia tộc này, vốn dĩ phải là tôi gánh chứ không phải nó.

Dĩnh Hân không thay đổi quyết định của mình, vì thế tôi nổi giận dùm dùm, đáp chuyến bay sang Anh. Lần này tôi giận nó, giận thật sự.

Ít lâu sau, ba tôi gọi sang bảo nó bị bắt cóc, tôi cũng vẫn xem đây là chiêu bài của hai cha con bọn họ gọi tôi trở về. Những cuộc gọi sau tôi đều cố tình không nghe máy. Mãi về sau đó tôi mới biết được toàn bộ sự tình.

Lúc tôi trở về, không còn bóng dáng con bé thường ngồi bên cửa sổ nữa. Dĩnh Hân trước mặt tôi ngơ ngác đến mức không biết tên tôi là gì. Từ quần gia đến ba tôi đều không ai có thể chạm vào nó. Thế mà khi tôi vừa bước đến, nó nhào đến ôm tôi vào lòng, nũng nịu như một đứa trẻ.

Nhìn thấy đôi mắt trong vắt không gợn chút mây ấy, đột nhiên tôi rớt nước mắt.

Ba tôi nói, kẻ bắt cóc Dĩnh Hân là nhắm vào tập đoàn Star Sky.

Đôi tay tôi run run nhìn xuống đứa trẻ đang ôm chặt lấy mình, từng giọt từng giọt kí ức lặng lẽ trôi đi.

Ánh mắt lãnh đạm lúc nào cũng dõi theo tôi, cô gái nhỏ nhẩn đứng dưới tầng phong đồ chói, tiếng đàn piano réo rắt giữa không gian tĩnh lặng... Tất cả như thể ở một thời gian khác, một giấc mơ khác...

...

Phi bắt tôi kể lại toàn bộ sự tình cho bọn họ nghe, thực tế tôi đã không kể toàn bộ sự thật. Bởi vì hiện thực luôn rất tàn nhẫn. Dĩnh Hân không nhớ gì nữa, tôi nghĩ có lẽ đó cũng là một cách giải thoát. Còn nỗi đau đớn để lại nếu có, chỉ còn dành cho chúng tôi.

Tôi nợ Dĩnh Hân đã quá nhiều. Cho dù tuyệt vọng đến cả đời này, tôi cũng muốn thay nó nhận lấy.

Nhiều ngày liền sau đó tôi đều nán lại trông coi Dĩnh Hân. Có đêm nó ngủ rất ngon giấc, có lúc lại mơ màng thì thầm gì đó. Những lúc ấy tôi lại vội vã chạy ra ngoài.

Năm năm trước, bác sĩ nói rằng, tuy Dĩnh Hân đã quên nhưng trong tiềm thức nó vẫn lưu lại những kí ức đó. Thỉnh thoảng nó sẽ xuất hiện trong giấc mơ. May mắn là Hân chỉ xem nó nhưng một cơn ác mộng mà thôi. Sáng ngủ dậy, nó sẽ lại quên bống đi mất.

Thế nhưng một hôm tôi ngồi bên cạnh nó, vô tình thiếp đi. Lúc tỉnh lại liền nghe tiếng nó lẩm bẩm: “Chị, em rất thích anh ấy. Đừng bắt em rời khỏi anh ấy được không?”.

Quả tim tôi giật thót. Tôi biết, nó không phải đang sống trong những hồi ức cũ, cũng biết nó đang nói chuyện với ai. Kì lạ thay, cùng một câu nói, cùng diễn viên, nhưng vai diễn đã bị đảo ngược.

Năm đó, vì lời nói trong lúc ganh ghét của tôi, Hân từ bỏ mối tình đầu của mình. Năm năm sau, một lần nữa nó lại dùng lời này để đáp trả lại tôi.

Dù là trong mơ thì đã sao? Dĩnh Hân tuy là một đứa trẻ, nhưng nó cũng có tình cảm. Chẳng thà tôi cứ mơ hồ sống trong hạnh phúc cả đời này, một khi đã biết, tôi còn có thể vui vẻ sao?

Hi Văn dần dần để ý thái độ của tôi. Anh liên tục hỏi tại sao tôi lại trốn tránh. Tôi chỉ có thể cười trừ. Tôi không trốn tránh anh, mà là trốn tránh lương tâm của mình.

Sinh nhật mình tôi cũng chẳng buồn để ý. Thật ra, mọi năm Đinh Hân luôn dành thời gian để ăn mừng với tôi, nhưng năm nay tôi cảm thấy không được tự nhiên khi đối mặt với nó. Vì vậy, khi Hi Văn đề xuất ý kiến ra ngoài dùng bữa, tôi đồng ý ngay lập tức.

Tôi uống khá nhiều, mơ hồ không nhớ được bữa ăn kết thúc như thế nào. Chỉ nhớ mang máng, lúc bước ra khỏi nhà hàng, dường như tôi đã không kiềm được mà nói với Văn tất cả sự thật. Anh lặng đi, giận dữ nhìn tôi nói chia tay.

Tôi chưa bao giờ thấy anh giận đến mức đó, trong giây lát nỗi sợ làm tôi tỉnh cả rượu. Gió lạnh thổi qua, bờ vai tôi bất chợt run rẩy, nước mắt không kiềm được mà rơi khỏi hàng mi. Hi Văn biết, tôi cũng biết, đời này không có anh tôi không thể sống vui vẻ, nhưng nếu nhìn thấy Đinh Hân không hạnh phúc, cả hai chúng tôi đều không thể vui vẻ.

Cái chúng tôi nợ Đinh Hân, đã là quá nhiều.

Văn để mặc tôi ngồi im trên xe, tự giam mình trong nỗi đau thương của chính mình. Anh ngồi cạnh ghi chặt tay lái, nỗi đau trong mắt khiến tim tôi đau thắt lại. Tôi nhìn những dãy nhà giăng kín đèn dần dần lùi về phía sau, bất chợt nhớ đến con phố lần đầu chúng tôi gặp nhau ở Anh quốc, người con trai cười đến sán lạn, trong mắt mang theo niềm vui ấm áp. Cũng người con trai ấy trong buổi chiều hôm đứng dưới tàng lá phong rợp trời, thế nhưng ánh mắt lưu luyến ấy lại dành cho Đinh Hân.

Đúng vậy. Hi Văn lẽ ra chính là mối tình đầu của Đinh Hân, là người con trai duy nhất khiến nó có thể ngồi trong bóng đêm đàn bản nhạc Kiss the Rain đến sững cả tay, là bóng hình duy nhất trong những bức tranh cửa sổ vốn chỉ có tĩnh vật của nó, cũng là người nó chấp nhận buông tay vì tôi.

Tôi gặp lại Hi Văn ở Anh, biết anh là người Đinh Hân từng thích, nhưng tôi vẫn muốn ích kỷ một lần, quyết định giữ anh lại cho riêng mình.

Thế nhưng trời trêu đùa con người, vì tai nạn của mẹ tôi, anh lại mặc cảm mà rời xa tôi, vì sự sắp xếp của duyên phận, chị em chúng tôi gặp lại anh ở nơi xa lạ này, và run rẩy thế nào, Đinh Hân lại một lần nữa thích anh.

Bánh xe định mệnh xoay vòng, rốt cuộc lại quay trở về nơi xuất phát.

Về đến nhà, tôi bước ra khỏi xe. Lúc này toàn bộ căn biệt thự vẫn chìm trong màn đêm yên tĩnh. Khải Nam lúc này gọi điện báo sẽ dẫn cả bọn ra ngoài chơi, thiết nghĩ giờ này bọn họ vẫn chưa về.

Tôi hít hơi, vừa định bước vào thì nghe giọng Hi Văn vang lên từ phía sau. Từng lời anh nói, cho đến trọn kiếp này tôi cũng không sao quên được.

Anh nói: “Anh đã quyết định thì mãi mãi sẽ không thay đổi. Người anh yêu là em!”.

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi, cứ đứng đó không ngừng khóc, khóc đến mức không nhận ra mình đã lọt vào vòm ngực ấm áp của anh từ lúc nào. Tôi cố đẩy anh ra, anh lại ghì chặt lấy tôi hơn. Dùng dằng dây dưa, đến lúc bờ môi lạnh giá của anh áp sát vào môi mình, tôi mới chợt bừng tỉnh.

Lực của anh rất mạnh, tôi hầu như không có cơ hội chống đối nào, dần dần lại bị anh chiếm giữ. Cánh tay đang đặt trên ngực định đẩy anh ra giờ lại bắt giắc choàng quanh cổ anh. Chúng tôi quấn lấy nhau, môi lưỡi giao hòa, hơi thở gấp gáp, dường như muốn rút tận chút lạnh lẽo cuối cùng ra khỏi cơ thể.

Như một lẽ hiển nhiên, dần dần chúng tôi đều cảm thấy không đủ. Hi Văn vừa hôn vừa kéo tôi vào trong nhà. Lúc anh loay hoay mở cửa, tôi mới có chút không khí để hít thở gấp gáp, sau đó lại bị nhấn chìm trong nụ hôn dài vô tận.

Ánh sáng trong nhà u ám, không khí tà mị.

Hi Văn đặt tôi xuống ghế sofa, nụ hôn bắt đầu không khống chế được mà lướt xuống cổ. Cơ thể tôi nóng bừng, cổ họng khô rát. Hơi thở triền miên quẩn quýt, da thịt lại không chút tách rời, âm thanh khe khẽ vang lên, nhấn chìm chúng tôi trong vòng xoáy của tình yêu và dục vọng.

Chương 16. Theo gió cuốn bay

Có những việc đã qua đi rồi thì không thể quay lại, kí ức của Đinh Hân cũng thế, mà tình cảm của tôi và em cũng vậy.

HI VĂN

Trời sáng hẳn, tôi mở mắt, hơi bực mình vì ánh nắng từ bên ngoài rọi vào. Sờ sờ khoảng trống bên cạnh, bất giác giật mình ngồi thẳng dậy.

“Đĩnh Ngôn?”.

Tiếng gọi khe khẽ, song cũng đủ để đánh động cô gái đang ngồi bên mép giường. Đĩnh Ngôn sức tỉnh, quay lại nhìn tôi cười. Chiếc áo mỏng trên người cô nhàn nhạt lay động, lộ ra nửa bờ vai trắng hồng gợi cảm. Ánh mắt cô làm tôi an tâm hơn một chút.

Mặc kệ việc mình vẫn chưa kịp mặc gì lên người, tôi nhào tới ôm lấy Đĩnh Ngôn. Dáng người cô gầy yếu, lọt thỏm trong vầng ngực tôi. Chúng tôi giữ tư thế đó rất lâu, cảm giác như thể hai trái tim hòa lại thành một.

Như cả nửa thế kỉ trôi qua, giọng cô vang lên khe khẽ: “Em đã suy nghĩ cả đêm”.

Tôi không nói gì, cảm thấy hơi giận bản thân mình hưởng lạc xong lại lăn ra ngủ khì, không để tâm đến cảm giác của em. Thấy ánh mắt tôi, Đĩnh Ngôn có vẻ hiểu. Em cười cười lấy tay vuốt đuôi lông mày tôi, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

“Em đã quyết định rồi. Em biết Đinh Hân cũng rất thích anh...”.

“Người bây giờ anh yêu là em”. Tôi ngắt lời em. Thật sự chuyện Đĩnh Ngôn kể tôi qua khiến tôi khá bất ngờ. Vốn tôi nghĩ xem Hân như em gái, không ngờ con bé vẫn thích tôi. Chuyện quá khứ qua đi tôi cũng không muốn nhắc lại. Tôi nhìn cô gái trong vòng tay mình, hạ giọng: “Đời này anh chỉ cần có mình em, vậy là đủ rồi”.

Ánh mắt Đĩnh Ngôn hơi lay động. Thoáng cái em bật cười, choàng người lên chạm mũi vào mũi tôi. Trước giờ em vẫn rất thích làm vậy, tôi cũng không phản đối. Đôi khi tôi thấy nó còn gần gũi hơn cả một chiếc hôn.

Tôi nói: “Đĩnh Ngôn, đừng bỏ rơi anh được không? Hứa với anh cho dù bất kì chuyện gì xảy ra cũng không được bỏ rơi anh”.

Giọng tôi hơi run rẩy. Bình thường, tôi rất ít khi kích động, nhưng tôi biết người trước mặt là Đĩnh Ngôn. Ở bên cạnh em, tôi không cần phải ra vẻ thản nhiên, cũng không cần phải lo không ai hiểu tôi. Chỉ ở bên em, tôi mới cảm thấy được là chính mình.

Đời này kiếp này, em chính là duyên phận của tôi.

Đĩnh Ngôn khẽ thở dài, dí dí ngón tay lên mũi tôi. Đoạn cô ấy bật cười.

“Ai nói với anh là em sẽ bỏ rơi anh? Đừng hòng nhé. Một ngày nào đó nếu anh dám bỏ rơi em, em cũng sẽ như âm hồn không tan bám lấy anh, cho anh suốt đời không thể lấy vợ luôn”.

Tôi bật cười, ôm em quàng lên giường. Lại một phen mây mưa.

Khi nắng trên cửa sổ rót cuộc cũng trôi qua quá nửa, chúng tôi mới hài lòng xuống giường. Mặc quần áo xong, Đĩnh Ngôn vừa nhéo mũi tôi vừa bảo đói, liền xuống nhà pha cho tôi tách cà phê.

Tôi chống cằm, nhìn qua cửa sổ, vừa định kiểm tra xem bọn Khải Nam về chưa thì đã nghe tiếng thét kinh hoàng của Đĩnh Ngôn. Tôi hoảng hốt vội lao xuống lầu, mắt vừa gặp phải em thì lại nhìn thấy cảnh tượng khiến em thét lên như vậy.

Trên chiếc nệm lớn mà Đinh Hân và Chí Bân thường nằm xem tivi, lúc này đây chẳng khác nào một bãi chiến trường. Chấn gối lộn xộn, lộ ra nửa tấm lưng Đinh Hân nằm trên tấm bông dày, gương mặt ửng đỏ say ngủ. Phía bên trái, Chí Bân quàng tay đặt lên eo cô, tư thế thoải mái, Đường Phi lại nằm bên phải, vừa ngáy vừa đặt nửa bàn chân lên lưng Chí Bân, tay còn lại ôm chặt lấy Hân. Trong không khí còn vương lại mùi rượu nồng nặc.

Sau tiếng thét thất kinh, những người nằm trên nệm rốt cuộc cũng bị ép đến sức tỉnh. Đường Phi ngồi dậy đầu tiên, dụi mắt. Nhưng điều bất ngờ hơn cả là lúc này hai khối còm cộm bên cạnh Dĩnh Hân cũng chuyển động, trước cặp mắt kinh hoàng của tôi, Khải Nam và Thiên Luân ngồi dậy, thò mình ra khỏi chăn.

Tự dưng tôi cũng muốn thét lên một tiếng.

Tất cả bọn họ đều có một điểm chung là ngái ngủ, và điểm thứ hai chính là... không mặc áo.

Ôi trời!

Sau một hồi quát tháo ầm ĩ đến kinh thiên động địa của Dĩnh Ngôn, cuối cùng năm người bọn họ mới dần tỉnh táo lại một chút. Tranh thủ lúc họ chỉnh trang lại quần áo, tôi liếc nhìn bộ dạng giận tím mặt tím gan của Dĩnh Ngôn, không nén nổi nụ cười.

Không giấu gì, tôi thích nhất là lúc em nổi giận, trông thật có khí chất.

Dĩnh Ngôn lôi đầu Khải Nam ra trước tiên. Cậu ấy day day trán một lúc, mới nhớ sơ sơ rằng bọn họ kéo ra ngoài ăn uống gì đó ầm ĩ, sau đó say đến nỗi chẳng biết trời đất gì cả. Nam cũng chẳng nhớ làm cách nào mình lại vào được trong nhà. Tôi hỏi một vòng quanh ba cậu chàng kia, cả ba đều lắc đầu. Lúc này Dĩnh Ngôn đã gần sắp nổi cáu trở lại, em nói nếu còn không nhớ ra thì lập tức gọi điện cho ông Dương Thái, sa thải nhóm người ngay lập tức. Gương mặt Chí Bân gần như mếu máo. Tôi lắc đầu, coi ra hỏi mấy cậu chàng này cũng vô dụng thôi.

Vừa định kéo tay Dĩnh Ngôn ngăn cơn nóng giận của em lại, đã thấy Dĩnh Hân từ lầu trên bước xuống. Sau khi thay trang phục chỉnh chu, con bé trông vẫn tinh khiết như ngày nào. Thấy Dĩnh Ngôn nổi giận, Dĩnh Hân bèn bước tới đứng chắn giữa em và bọn người Khải Nam.

“Chị thật vô lý, sao lại đòi đuổi các anh ấy?”.

“Em...”. Mặt Dĩnh Ngôn tím tái, thoáng nhìn về phía tôi. Tôi cười cười, màu tím trên mặt em càng sậm hơn nữa. “Lên phòng ngay, chuyện này để chị giải quyết”.

“Chị đuổi các anh ấy, em sẽ trở mặt với chị”. Dĩnh Hân nói dứt khoát.

“Em... Rốt cuộc tối qua em cùng bốn người này làm cái gì hả?”. Dĩnh Ngôn cuối cùng cũng hỏi được thành câu.

Dĩnh Hân day day trán, nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng bĩu môi nũng nịu: “Làm gì? Chỉ là chơi trò chơi thôi mà. Chị cần gì phải lớn tiếng vậy?”.

“Chơi trò chơi? Bọn họ bảo em chơi cái gì hả?”.

Dĩnh Hân lại cau mày, điệu bộ này khiến tôi vừa muốn nổi giận vừa tức cười.

“Thì là... oản tù xì cỡ áo”.

“Hả?”.

Một loạt thanh âm dài có ngắn có thoát ra, hết thấy chúng tôi đều trở mặt, như thể không tin được vào tai mình. Ánh mắt tôi lướt sang gương mặt Dĩnh Ngôn đã chuyển sang trắng xanh, còn bốn tên kia đang ôm chầm lấy mặt, nụ cười tôi không nhìn được liền nhếch lên.

Bọn trời đánh này, không ngờ được, lại dám nhân cơ hội say rượu mà bày ra cái trò thế đấy.

Kết quả là Dĩnh Hân nản nỉ quá mức cần thiết, thế nên cuối cùng Dĩnh Ngôn không mách lại với ông chủ, nhưng cả bốn tên kia đều bị cắt lương nguyên tháng. Có hôm gặp Chí Bân đang quét dọn nhà kho, cậu ấy vừa khóc lóc cơm áo gạo tiền vừa thề thốt với tôi, tối đó vốn chỉ có bốn thằng con trai chơi trò oản tù xì, rõ ràng là cả sợi tóc của Kẹo Chanh cũng chẳng động vào, phạt thế này oan uống quá... bla bla bla... Tôi nghe xong cũng chỉ cười cười.

Có cho tiền bọn họ cũng chẳng dám động vào Hân nữa là.

Thời gian này, mối quan hệ của tôi và Dĩnh Ngôn càng lúc càng tốt. Vốn Dĩnh Ngôn muốn sau sinh nhật này sẽ dẫn tôi về ra mắt ông Dương Thái, nhưng liên lạc mãi không được, cuối cùng em phát cáu không đả

động gì tới việc này nữa. Thấy tôi và em ngày càng khăng khít, Khải Nam cũng dần buông lỏng đồ kị với tôi ra. Tôi thở phào. Thật ra, trong nhà chỉ có cậu ấy là tôi có thể thoải mái chia sẻ một chút.

Gần hết năm học, Dĩnh Ngôn phải theo đoàn học sinh ra ngoại thành cắm trại vài hôm. Lúc này, tôi lại có một số việc phải ra vào thị trấn giải quyết nên không thể theo em được. Thiên Luân và Đường Phi được cử đi thay thế.

Thoắt đó mà sáu tháng của chúng tôi sắp kết thúc rồi. Thực tế tôi có chút tiếc nuối với mấy tháng chiến hữu này, nhưng trên thế gian này không có buổi tiệc nào không tàn. Mấy tháng qua, tôi dường như đã sống một cuộc sống khác, cảm nhận mùi vị trước đây chưa từng được hưởng. Nhưng mộng rồi thì cũng phải kết thúc, tất cả chúng tôi đều phải đối mặt với trách nhiệm của mình. Vì vậy dù không nói ra, nhưng thời gian gần đây tất cả chúng tôi đều ít trao đổi với nhau hơn trước đây. Dường như mọi người đều cảm nhận được, có gì đó sắp diễn ra.

Đang ngồi đánh cờ với Nam ngoài vườn, đột nhiên điện thoại cậu ấy reo. Ở khoảng cách chừng vài mét, tôi nghe cậu ấy trò chuyện gì đó với một cô gái, điệu bộ khẩn trương. Tôi cau mày, chợt có chút linh cảm không hay.

Gần đây, Dĩnh Hân hầu như tránh mặt tôi. Thật ra tôi cũng hiểu ý con bé nên cũng không muốn chạm vào khoảng không riêng của nó. Dĩnh Hân hiện giờ là một cô bé rất đơn thuần, yêu hay ghét gì cũng biểu hiện ra hết bên ngoài. Có nhiều lúc tôi cũng không thật sự rõ, tôi thích Hân của ngày hôm nay hơn, hay cô gái lạnh nhạt của trước kia hơn.

Bất giác, tôi nhớ đến cô gái thâm lặng ngày trước vẫn ngồi dưới tàng cây trong khuôn viên trường. Không biết từ lúc nào, tôi bắt đầu chú ý đến cô ấy. Hân khi đó có một mái tóc dài rất đẹp. Thỉnh thoảng, khi cô chăm chú vào cuốn sách trong tay, làn gió nhẹ khẽ lùa tóc cô, để lại trên đó vài chiếc lá vàng úa. Mỗi lần nhìn thấy cảnh ấy, tôi lại không kiềm được ý muốn đưa tay vuốt tóc cô.

Cuộc sống của Hân ở trường rất tẻ nhạt. Em hầu như không có bạn bè, quanh đi quẩn lại chỉ dồn sức vào việc đọc sách. Đôi mắt em lúc nào cũng tĩnh lặng như thể nhìn thấu cả thế giới này. Một cô gái kì lạ như thế, tôi càng muốn chạm vào, muốn vòng tay bảo bọc và che chở cho cô.

Nhưng Hân hiện nay lại không phải là cô gái ngày đó tôi từng yêu. Cô bé hôm nay đáng yêu ngây ngô, luôn khiến người khác muốn bảo vệ, song tôi vẫn cảm thấy thiếu thốn gì đó. Tôi luôn cảm thấy đây không phải Hân, dường như con người thật của cô ấy đã bị chôn vùi dưới vẻ mặt non nớt này. Có đôi lúc, cô bé thật sự khiến tôi rất chán ghét. Tôi muốn xé tan vỏ bọc đó để tìm lại Hân của trước đây nhưng lại sợ rằng kết quả sẽ khiến tôi đau lòng hơn nữa.

Có những việc đã qua đi rồi thì không thể quay lại, kí ức của Hân cũng thế, mà tình cảm của tôi và em cũng vậy.

Từ cửa chính ra đến ngôi đình nhỏ trong vườn chỉ vài bước chân, tôi bỗng bắt gặp Dĩnh Hân đứng dưới tán cây đại thụ, đôi mắt nhìn lên nhánh cây phía trên đầy lo lắng. Chỗ cành đó có một tổ chim non. Từ khá xa nhưng tôi cũng nhận ra được, không biết vì lí do gì cái tổ lại nghiêng hẳn qua một bên.

Dĩnh Hân cắn môi, quyết định chạy đến bắc một chiếc ghế đặt dưới gốc cây. Tôi nhìn đến mà buồn cười, thực tế cái tổ khá cao, cô bé chỉ chưa đầy một mét sáu lại không biết trèo cây, về cơ bản không thể nào với tới được.

Trong lòng thầm lo lắng, tôi vội bước lại giúp. Nhìn thấy tôi, cô bé sững ra một chút rồi lại thôi. Có lẽ cô bé xem chuyện được người khác giúp là chuyện hiển nhiên cũng nên.

Tôi leo lên tán cây, đặt tổ chim trở lại vị trí an toàn, sẵn tiện lướt sơ qua mấy quả trứng còn sót lại trong đó. Ánh mắt Hân có vẻ lo lắng. Hiểu ý, tôi nháy mắt ý bảo cô mọi thứ đã ổn, cô bé mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi mọi thứ đã xong, tôi trở xuống mặt đất, phỉu phỉu tay đứng cạnh Hân. Cô bé giương mắt lên nhìn tôi, song không nói gì. Bốn mắt nhìn nhau, bất giác tôi cảm thấy không gian ngọt ngào đến lạ.

Có phải tôi hoa mắt không? Đôi mắt cô lúc trông thấy tôi leo xuống thoáng một tia lo lắng. Tôi mơ hồ cảm thấy đó không phải tình cảm lo lắng đơn thuần của trẻ con, ánh mắt ấy làm tôi nhớ đến một buổi chiều,

tưởng như xa tận kiếp trước kia, bóng dáng yêu kiều của em ngồi dưới tàng cây, cũng lo lắng cho tôi y như thế.

Lần đó, tôi cùng mấy tên bạn trong lớp đá cầu, đá thế nào quả cầu lại bay lên tít trên tán cây chỗ Hân đang ngồi. Cô ngẩn người, đôi mắt thoáng rời khỏi cuốn sách song lập tức lại trở về bộ dáng lãnh đạm như cũ, giống như chúng tôi hoàn toàn không tồn tại ở đó. Lúc tôi leo lên cây để lấy quả cầu, cô lại bất ngờ ngẩng lên. Trớ trêu thay, ánh mắt lo lắng đó lại làm tôi mất hồn mà rơi thẳng xuống từ tán cây cao hơn ba mét.

Tôi bị gãy tay, cả buổi trưa cô đứng ngồi không yên bên ngoài hành lang phòng y tế, thậm chí còn hỏi han cô chủ nhiệm về tình trạng của tôi. Dĩ nhiên những chuyện này, sau khi đi học lại tôi mới biết.

Tôi biết Đinh Hân cũng để tâm đến tôi. Nếu không, một cô bé lãnh đạm như cô sẽ không để gì chú ý đến người khác như vậy. Suy nghĩ ấy khiến tôi như được tiếp thêm động lực, tôi quyết định theo đuổi cô.

Vài cô bạn cùng sinh hoạt trong câu lạc bộ thi thoảng vẫn hỏi tôi, vì lý do gì mà tôi lại quyết tâm với cô ấy như vậy. Nếu nói xinh đẹp, Hân khi đó cũng lắm cũng chỉ xem là dễ thương mà thôi. Gương mặt và thân hình cô giống như một đứa trẻ chưa phát triển toàn diện, nhưng đôi mắt ấy lại câu hồn đoạt phách đến không ngờ.

Không biết từ lúc nào, tình cảm tôi dành cho Hân không chỉ là tình cảm trai gái đơn thuần thuở cấp sách đến trường. Bên cạnh những buổi ăn cơm cùng nhau, đưa cô về nhà sau giờ tan học, tôi lại bắt đầu muốn nhiều hơn. Đôi khi tôi sẽ suy nghĩ đến cuộc sống sau này của mình với cô ở bên cạnh. Chúng tôi sẽ từ bỏ mọi thứ, trở về thôn quê xây một nông trại. Cô sẽ sinh ra những đứa nhỏ trắng trẻo và mập mạp, nụ cười khê mang lúm đồng tiền của cha mẹ chúng. Còn tôi sẽ dành cả đời mình để yêu và chăm sóc cô.

Dĩ nhiên, tôi cũng hiểu, tất cả chỉ có thể thực hiện sau khi tôi đã hoàn thành sứ mạng của mình.

Tiếc thay, cái ngày mà tôi chờ đợi ấy mãi mãi không bao giờ tới được.

Có đôi khi tôi cũng tự hỏi mình, thật sự Hân có từng yêu tôi không? Nếu yêu tại sao lại tàn nhẫn nói từ bỏ? Nhưng nếu không yêu, sao lại phải quan tâm đến tôi như vậy?

Có lẽ, với trí nhớ của cô hiện giờ, câu hỏi này của tôi mãi mãi sẽ không bao giờ có lời đáp.

Hân bặm môi, mắt len lén nhìn tôi. Không phải đến giờ tôi mới nhận ra cô bé dường như có chút e dè đối với tôi, chỉ mỗi mình tôi mà thôi. Có lần Chí Bân nói, mỗi khi Hân bướng bỉnh, chỉ cần lôi tôi ra dọa là được. Tôi nghĩ thế cũng hơi phóng đại, nhưng cái sự thật Hân sợ tôi thì không chạy đâu cho thoát.

“Cảm ơn anh”. Hân thở thê, vừa rút đầu tính đi thì tôi gọi giật lại, chỉ lên trên tổ chim.

“Hình như chim mẹ bị thương. Anh thấy cánh nó dính máu”.

“VẬY... phải làm sao bây giờ?”. Sắc mặt Hân trở nên khẩn trương.

Tôi cười xòa: “Không sao. Lát nữa bảo Chí Bân trị thương cho nó là được. Nhưng cái tổ này nếu không có chim mẹ chăm sóc cũng không ổn. Tới đó anh bảo Khải Nam giúp đỡ tổ cất trong nhà”.

“Cám ơn anh”.

Hân nhe răng cười, nắm chặt tay tôi. Không hiểu sao bất gặp ánh mắt cô bé nhìn lên, tôi bỗng lặng đi mất một lúc.

Hôm sau, Đinh Ngôn gọi điện về. Chỗ em cắm trại xảy ra một vụ lở núi, con đường dẫn về thị trấn đang sửa chữa nên phải hai ngày nữa mới về được. Tôi hỏi thăm an ủi em vài câu, sau đó bảo em đi ngủ sớm. Đinh Ngôn ập úng như định nói thêm gì đó, cuối cùng lại thôi. Tôi quảng điện thoại xuống bàn, lướt mắt nhìn chung quanh, bỗng nhiên có cảm giác trống trải kì lạ.

Chí Bân ngồi chăm chú trước màn hình tivi chơi điện tử, cũng không mấy may quan tâm đến tôi. Luân và Phi đã đi cùng Đinh Ngôn. Tôi bước ra thêm nhà, rút một liều thuốc rít hơi dài.

Đêm khuya thanh tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng vo ve và thanh âm sóng biển đập vọng về ở đằng xa. Tôi nhắm mắt, nhìn theo hai cái bóng trắng và hồng đang đôi co giữa khuôn viên vườn.

“Em không đi. Em không đi, nói thế nào em cũng không đi!”.

Tiếng Đinh Hân tôi còn lạ gì nữa, cái tôi lạ là sao cô bé lại có vẻ mặt dối mảy chau với Khải Nam thế kia. Trong nhà này nếu còn ai nuông chiều Hân hơn Khải Nam, tôi xin tình nguyện đi bằng hai tay.

“Suyt, nói nhỏ thôi, Hi Văn và Chí Bàn nghe được bây giờ”. Nam hạ giọng vỗ về. “Ngoan, nghe lời anh đi, lần này sẽ không để em một mình nói chuyện với Khả Vi nữa, anh sẽ ngồi cạnh bên em, được không?”

“Không, đừng hòng. Em nói không đi là không đi!”.

“Nghe lời anh đi mà”. Mặc kệ Hân gắt gỏng, Nam vẫn nhẹ nhàng thuyết phục.

“Khôngggg!”. Hân bắt đầu rít lên. Tôi lấy tay bịt tai lại. Chối tai quá đi mất.

“Đừng hét mà Kẹo Chanh, đừng hét”.

“Khôngggggg...”.

Mặc kệ sự vùng vẫy của Hân, âm thanh như thể bị nghẹn lại rồi tắt hẳn. Điều thuốc trên tay tôi rơi xuống, còn chưa kịp dập lửa. Hai cô cậu này không phải nghĩ mình đang đóng phim đấy chứ?

Dưới ánh đèn sáng choang treo ở cái đình giữa vườn, hai bóng người đang dây dưa lẫn nhau. Cánh tay cô gái ban đầu đặt trên ngực chàng trai, ý muốn đẩy cậu chàng ra. Nhưng trước sự áp bức ngày càng mãnh liệt, thân hình cô ngày càng xuội lơ, tùy ý chàng trai càn rỡ xâm lấn.

Tôi cảm thấy khan ở cổ, cổ gằng lăm mới nuốt được không khí, liền bước trở vào nhà.

Trên sàn đá lạnh lẽo, ánh đỏ trên điều thuốc cũng dần dần lụi tàn rồi tắt hẳn. Rốt cuộc tôi đã đánh rơi điều gì ngoài khoảnh khắc ấy? Tôi cũng chẳng rõ.

17. Chương 17: Lạc Bàn

Trong đời mỗi người luôn có những lúc phải đưa ra quyết định, có thể là sai lầm, nhưng nhất định không được hối hận mà phải dũng cảm bước tiếp.

DĨNH HÂN

Cuối cùng, tôi cũng thuận theo ý Khải Nam, để anh ấy đưa đến chỗ Khả Vi. Thật sự tôi không thích Khả Vi, thậm chí có phần ghét là đằng khác. Từ lúc tôi có ý thức đến giờ, chưa ai bắt tôi phải làm này làm kia nhiều như vậy. Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật dại dột vì đã đồng ý.

Haiz... Lẽ ra tôi nên cứng rắn một tí mới phải.

Trong bữa ăn, Khải Nam ngồi đối diện tôi, thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười, trong khi tôi cúi gằm mặt xuống. Tên chết tiệt này, hẳn vẫn còn đang có những ý nghĩ xấu xa về việc tối qua đây mà.

Nhớ đến cảnh tượng mờ ám đêm trước, mặt tôi bất giác bỗng nóng ran, tay cầm đũa có hơi run rẩy. Lúc tôi lấy lại tinh thần ngẩng lên, không ngờ Hi Văn đang múc một muỗng canh định cho vào chén tôi. Bất gặp cái nhìn của tôi, anh ấy sựng hẳn lại.

“Lát nữa cậu với Chí Bàn ở nhà nhé. Tôi chở Đinh Hân vào thị trấn có chút việc”. Khải Nam lấy lại vẻ nghiêm túc nói.

“Hai người vào thị trấn làm gì?”. Giọng Hi Văn khàn khàn.

Trong lúc ấy tôi chỉ biết cúi gằm mặt xuống quét cơm vào miệng. Không phải tôi nhát gan đâu, thiệt tình là tôi sợ cả hai người này mà.

“Kẹo Chanh muốn mua ít đồ, phải không Kẹo Chanh?”.

Nghe gọi đến tên mình, tôi không còn cách nào khác là phải ngẩng đầu lên. Cái tên chết tiệt Khải Nam này, rõ ràng muốn dẫn tôi đến chỗ Khả Vi, cuối cùng làm thế nào lại giống như tôi nài nỉ anh ấy vậy? Thế nhưng tôi cũng không dám hó hé gì bởi cánh tay anh dưới gầm bàn đã nhéo nhẹ vào chân tôi, đành khẽ gật đầu.

Hi Văn im lặng quan sát biểu cảm trên mặt tôi. Khải Nam thì vẫn thản nhiên đến phát sợ.

Rất lâu Văn mới nhìn tôi, tưởng như chẳng liên quan gì đến điều Nam vừa nói: “Hân nè, con chim mẹ hôm qua Chí Bân đã băng bó lại rồi, nhưng trong vài ngày tới sẽ không thể cho nó cử động lung tung được. Anh định vào trung tâm mua cho nó một chiếc lồng”.

“Vậy thì sao?”. Tôi há miệng chưa kịp đáp thì Nam đã ngắt lời. Sau đó anh lại quăng cho tôi một cái nhìn đe dọa. Kiểu như là ‘em hó hê lời nào thì chết với anh đấy’.

Cũng mang máng hiểu ra không nên xen vào chuyện của hai người này, tôi cụp mắt xuống. Lúc tôi còn đang khua chiếc muỗng trong bát canh như thể chèo thuyền thì thanh âm Hi Văn từ trên cao vọng xuống, giọng điệu như có như không.

“Cho nên tôi sẽ đi cùng hai người”.

Tay cầm chén của tôi khẽ run. Trời ạ, không phải vậy chứ, một Khải Nam tôi đã chịu không nổi rồi, giờ lại thêm một Hi Văn nữa. Thật sự ông trời muốn bức chết tôi mới chịu sao?

Tôi thật sự không biết bọn họ giằng co thể nào, nhưng lúc tôi và Khải Nam ra đến xe thì Hi Văn đã ngồi ở đó rồi. Anh ấy cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ phóng xe đi thẳng. Tôi để ý thấy mấy ngày nay Hi Văn đều kì cục như vậy ấy. Chí Bân thường thủ thủ dặn dò tôi đừng chọc anh, cậu ấy bảo anh nhớ người yêu đến sắp điên rồi. Vì thế tôi luôn rất ngoan ngoãn, mấy ngày nay cũng có dám xuất hiện trước mặt anh đâu.

Lúc Hi Văn kéo tôi vào cửa hàng bán vật dụng cho chim chóc, tôi thoáng sững người một tí. Không hiểu tại sao, cửa hàng này có điều gì đó khiến tôi cảm thấy rờn rợn. Tôi xoay người, vừa định chạy ra xe thì va phải Khải Nam.

“Sao vậy? Em làm gì đổ mồ hôi hột dữ vậy? Không khí trong này nóng vậy sao?”. Nam vuốt tóc tôi, đoạn nắm tay tôi kéo vào trong, cạnh chỗ Hi Văn đang đứng.

“Mua thêm ít thức ăn cho cá giúp mình đi, mình mang qua cho Khả Vi luôn”.

Giọng Nam nhẹ nhàng, đôi mắt lơ đãng lướt qua mấy chiếc lồng chim phía trên, nhưng cánh tay anh lại giữ chặt lấy tay tôi. Tôi cố rút ra nhưng không được, bất giác nhìn theo mắt anh, sững sờ như thể bị sét đánh.

“Á á á...”.

Tiếng thét của tôi làm cả Nam lẫn Văn đứng cạnh bên đều hoảng hốt nhìn lại. Tôi ôm lấy đầu, ngồi xổm xuống mặt đất. Trong cổ dường như có thứ chất lỏng nào đó muốn trào ra ngoài.

Sau đó, hình như Nam bế xốc tôi mang ra xe. Tôi ôm ghì lấy cổ áo anh, mắt nhắm nghiền lại, nhưng làm thế nào cũng không thể xóa bỏ những hình ảnh đó được.

Những mảng sáng tối trong kí ức lại chập chờn trước mắt tôi. Trong căn phòng tối có một chiếc lồng chim khổng lồ, ánh sáng từ những thanh kim loại thấp thoáng ánh lên trong màn đêm lạnh lẽo. Trong lồng lại trải một tấm thảm dày. Dưới ánh đèn mờ nhạt tranh sáng tranh tối, tôi thấy một cô gái nằm trên thảm, đầu tóc rũ rượi, áo quần rách nát không nhìn rõ mặt. Cô gái thở những tiếng khô khò, hình như một đầu sợi xích dài quấn quanh chân cô, đầu còn lại buộc chặt vào chấn song lồng.

Cơn ác mộng của tôi.

Không biết tôi đã nhìn thấy cảnh tượng này từ lúc nào. Có lẽ là từ lúc gặp Khả Vi, cũng có lẽ năm năm nay, mỗi đêm mỗi đêm nó đều đến trong giấc mơ của tôi.

Khải Nam ôm chặt lấy tôi, im lặng chờ tôi hết xúc động. Thấy tôi thẫn thức hồi lâu, Hi Văn cũng chẳng nói gì nữa. Lúc anh ấy trở ra xe, tôi nhận ra anh ấy đã không mua chiếc lồng chim nào.

Chúng tôi cứ ngồi im lặng như thế, đến khi tôi đã lấy lại tinh thần mới nhận ra gương mặt Khải Nam đượm vẻ trầm tư hơn bình thường, cánh tay dịu dàng vuốt lên mái tóc tôi. Thấy tôi đã hết khóc, anh mới thở dài, ôm lấy tôi chặt hơn, chiếc cằm lại tựa vào đỉnh đầu tôi.

“Không đến chỗ Khả Vi nữa. Đúng lúc hôm nay trong thị trấn có lễ hội. Anh dẫn em đến đó chơi nhé?!”.

Tôi thở hắt, đưa mắt nhìn anh. Trong thoáng chốc hồ như cũng quên mất vì sao mình vừa khóc vừa hét toáng lên như thế.

Hi Văn ngồi phía trên không chút biểu cảm, thoát cái đã nổ máy xe.

Thế là ba người chúng tôi kéo nhau đến công viên nơi tổ chức lễ hội. Thật sự tôi rất vui, đây mới là lần thứ hai tôi đến công viên kiểu này. Lần đầu là cách đây mấy năm, tôi vì mãi mê nhìn một tốp người chơi tàu lượn mà lạc mất Đình Ngôn. Từ đó cũng chẳng ai dám dẫn tôi đi nữa.

Khải Nam mua ba vé chơi trò xe điện đụng rồi chia ra trước mặt tôi và Hi Văn. Văn liếc mắt, không mấy hài lòng nhìn tôi. Thấy thế tôi bèn níu lấy tay anh ấy lắc nhẹ. Cuối cùng, nhìn cặp mắt rưng rưng nước của tôi, Văn cũng không chịu nổi, anh giật lấy một tấm vé, dẫn đầu cả bọn vào nhà xe.

Đó là ngày vui vẻ rất trong thời gian tôi ở hòn đảo này. Chưa bao giờ tôi thấy Văn cười nhiều như thế. Trong ấn tượng của tôi, anh ấy lúc nào cũng điềm tĩnh, thỉnh thoảng có cười cũng chỉ tùm tùm thôi. Thú thật, so ra thì tôi thích nụ cười rạng rỡ của anh ấy lúc này hơn.

Chạng vạng, tôi cầm lấy bản đồ khu trò chơi, thử hồng học. Có chúa mới biết sao nơi này lại rộng đến thế, tôi chỉ đi bộ thôi mà đã đuối sức rồi. Hi Văn lững thững phía sau, vẫn giữ dáng vẻ ông cụ non của anh ấy, trong khi Khải Nam vác theo cả mấy con thú bông bự đến mức tôi chẳng nhìn ra anh ấy ở đâu trong đám lùm xùm ấy cả.

Đám thú này là do Khải Nam thắng trò chơi bắn súng gom về. Nhắc mới nhớ, tôi không ngờ Khải Nam nhà chúng tôi lại thiện xạ như vậy, cả ông chủ quầy bắn súng cũng khó chịu nói từ lúc ông mở tiệm chưa bao giờ phải thua lỗ như vậy cả. Nam nghe thế lại thích chí nhìn tôi cười toe toét. Tôi nhìn anh cười đến ngây cả người. Gì chứ, ngôi sao điện ảnh cũng chỉ có thể đẹp trai cỡ như Khải Nam và Hi Văn nhà tôi thôi nha.

Thấy tôi cứ nhìn chằm chằm, Khải Nam đưa tay đến vuốt vuốt mặt tôi. Nụ cười của anh bỗng trở nên giấu cợt đến lạ.

“Nhìn anh chăm chú vậy? Chưa thấy người đẹp trai bao giờ sao?”.

Tôi khịt mũi, chu mỏ không thèm nhìn anh: “Monmon đẹp trai hơn anh gấp tí tí lần”.

“Em nói gì, nói lại xem?!”. Khải Nam tỏ vẻ không hài lòng

“Em nói Monmon đẹp trai hơn”.

Tôi cười hề hề, híp mắt nhìn Hi Văn. Có phải tôi nhìn nhầm không mà dường như mặt Hi Văn cũng có một quãng đỏ hồng vậy?

“Em thiên vị, anh tìm một người hỏi xem, nếu người ta nói anh đẹp hơn thì em tính sao?”.

Tôi nhướn mày giả diếc, rồi liền vuốt vuốt bụng nhìn Hi Văn phụng phịu: “Monmon, em đói”.

“Nè, đừng làm bộ, trả lời câu hỏi của anh trước đi”. Khải Nam kéo tôi lại, vẫn chưa chịu thua.

Tôi rưng rưng mắt nhìn anh, tay trở vào cái bụng đang sôi ùng ục. Không diễn kịch đâu, tôi thật sự rất đói mà.

Khải Nam có vẻ vẫn chưa hết tức khí, anh cau mày, hất cằm về phía xe thức ăn nhanh bên kia bãi cỏ nói: “Anh đưa em tiền, em tự mà đi mua”.

Tôi cắn môi, làn mi ướm hơi run run phụng phịu: “Đói”.

“Anh xấu trai mà, em đi mà bảo Hi Văn mua”. Nam khoanh tay lại, quay lưng về phía tôi.

Tôi cắn môi. Tên này rõ ràng ngày thường tôi đòi gì anh ấy cũng chiều theo mà, sao hôm nay lại như vậy? Được rồi, nghĩ tôi không có khả năng nhờ Hi Văn sao? Nghĩ thế tôi quay sang Hi Văn, hàng mi ướm lại khẽ run run.

“Đói”.

Ha ha, Hi Văn thở dài, cuối cùng hình như cũng hết chịu nổi nữa. Anh vừa định bước về phía quầy thức ăn thì Khải Nam đã chặn lại.

“Để tôi đi. Cậu biết cô ấy thích ăn gì sao?”. Giọng anh khàn khàn, cũng không thèm nhìn tôi đã vội bước theo đường mòn sang bên kia.

Tôi nhìn theo bóng anh ấy, nở nụ cười.

“Con bé này, là em cố ý phải không?”. Hi Văn gõ nhẹ vào đầu tôi.

“Ừ, em dói thật mà”.

Tôi lại xoa xoa bụng, vẻ đáng thương.

Hai anh trai này nghĩ tôi là ai kia chứ? Tôi là Đinh Hân đó nha. Trước đây, có lần ba bắt tôi đi học, tôi cũng chỉ rưng rưng nước mắt thế này, chẳng hồn dỗi, chẳng la hét đập đồ như Đinh Ngôn, thế mà hiệu ứng lúc nào cũng vượt hơn hẳn. Thường mỗi lần tôi giở trò, dù tôi có phạm sai lầm nghiêm trọng đến thế nào thì người trước mặt cũng chỉ có thể thở hắt ra, sau đó sẽ dịu dàng xoa đầu tôi. Ba tôi đã thế, Đinh Ngôn và Khải Nam cũng thế. Tôi không thích bị xoa đầu lắm, nhưng cứ chỉ dịu dàng của họ làm tôi cảm thấy rất thích thú. Trên đời này, làm gì có thứ gì Đinh Hân tôi muốn mà không được đâu?

Hi Văn khác với những người kia, anh không xoa đầu tôi, chỉ lặng lẽ đứng nhìn một lúc. Ánh mắt anh khiến tôi chột dạ, bèn giả vờ vuốt bụng ngóng về phía Khải Nam vừa đi như thể mong chờ lắm vậy.

Lúc này có một đoàn xe diễu hành đi ngang qua, chắn phần lớn con đường. Hi Văn kéo tay tôi vào lề, bịt kín lỗ tai để không phải nghe âm thanh ồn ào nhốn nháo trên loa phát thanh vọng ra. Họ tuyên truyền gì đó tôi cũng chẳng rõ, chỉ lơ đãng nhìn theo mấy lá cờ xanh tím phấp phới trên xe.

Ánh mắt lướt từ từ qua dòng người đang đứng bên kia đường, qua khe hở giữa hai chiếc xe nối tiếp nhau, tôi thấy một người thanh niên ở đầu hàng, cũng như những người khác, hai tay anh đưa lên bịt tai lại. Dưới ánh đèn đường vừa lên, tôi thoáng giật mình nhìn đắm đắm vào chiếc đồng hồ lấp lánh trên tay anh.

“Lạc Bân?”.

Chẳng biết tại sao tôi lại thốt ra cái tên đó. Thoắt cái, một tia ánh sáng rất nhanh thoáng qua trong tôi. Tôi không kịp nhớ ra trong đoạn hình ảnh đó có gì, nhưng tôi biết một việc mình nhất định phải làm: đuổi theo người thanh niên đó.

Chẳng hề nói trước, tôi len qua dòng người, chạy vội về phía người thanh niên. Đám đông càng lúc càng lộn xộn. Tôi cũng chẳng còn để ý Hi Văn còn đứng phía sau mình không nữa, chỉ một mực chen lấn tới.

Giữa đám người, cái dáng cao ráo của chàng trai đó vẫn rất nổi bật. Tôi chen mãi, chen mãi, khó khăn lắm mới vượt qua được đoàn người. Lúc nhìn lại, tôi nhận ra mình không còn đứng ở khu trò chơi nữa, bóng dáng người thanh niên cũng biến mất sau một quán bar, cạnh đó là một tiệm cà phê mở ảo.

Bấy giờ, tôi mới hơi dao động. Trước đây, có lần tôi muốn xin Đinh Ngôn dẫn tôi vào bar, nhưng chị ấy một mực bảo rằng nơi đó không tốt thế này thế kia. Nếu lúc này tôi vào đây tìm người đó, Đinh Ngôn có phải sẽ cho tôi một trận ra trò không?

Đắn đo mãi một lúc, cuối cùng tôi cũng quyết định. Đinh Ngôn giận vài ngày rồi sẽ lại tha thứ, nhưng tôi cảm thấy người con trai này nhất định rất quan trọng đối với mình. Nếu lần này không gặp được anh ta, một số chuyện có khi cả đời này tôi cũng không thể nào biết được.

Có lần tôi đọc được đâu đó rằng trong đời mỗi người luôn có những lúc phải đưa ra quyết định, có thể là sai lầm, nhưng nhất định không được hối hận mà phải dũng cảm bước tiếp. Thế nhưng sau này nhìn lại, tôi chỉ có thể nói, nếu được lựa chọn một lần nữa, tôi nhất định sẽ không tự ý quyết định mà sẽ chạy đến tìm Khải Nam.

Dĩ nhiên, thời gian không thể quay lại, chuyện đã quyết định thì không thể nào thay đổi được.

Bước vào quán bar, tôi mới nhận ra mình hoàn toàn không thích chỗ này tí nào. Ánh sáng chập chờn hư ảo, tìm người thực tế là chuyện khó hơn lên trời. Đã vậy còn âm thanh nữa chứ. Âm thanh cực kì hắc ám, đập thẳng vào lỗ tai làm tôi cứ chốc chốc lại phải lắc đầu trấn an.

Thấy không có hi vọng gì tìm được người mình cần tìm, cộng thêm mấy gã thanh niên có vẻ mặt du côn ngồi trong góc cứ nhìn tôi chằm chằm khiến tôi bất an, tôi quay người, đi như chạy định chuẩn ra khỏi đó. Nhưng chỉ mới bước được vài bước đã tông phải một thân hình cao lớn.

Gã thanh niên này ban nãy vừa nhìn chăm chăm tôi đây mà. Gã cao đến tầm một mét chín, hai bắp tay xăm đầy những hình vẽ quái dị. Tôi rùng mình, nhưng cũng không nói gì mà định lách người qua, tự nhiên muốn khóc thét, hi vọng là Hi Văn và Khải Nam ở gần đây một chút. Tôi hứa từ nay sẽ không bao giờ dám tách khỏi họ nữa đâu.

Gã thanh niên lại chắn trước người tôi. Bước chân hẳn cực rộng, tôi lách phải lách trái gì cũng không có cơ hội, đành phải trừng mắt nhìn gã. Đứng hồi vì sao tôi không mở miệng nha. Tôi sợ câu đầu tiên mình sẽ cà lăm mất.

“Cô em. Đi đâu mà vội vậy? Qua tiếp bọn anh một li đi”. Gã cười cười nhìn tôi, giọng bồn chồn.

Lúc này tôi run như cây sậy rồi, còn biết nói gì nữa chứ? Nhưng phát huy sở trường không nhìn thấy không lo, không nghe thấy không sợ của mình, tôi rất ngay thơ ngửa tai lên hết.

“Hả? Anh nói gì tôi nghe không rõ”.

“Tôi hỏi cô em đi đâu vội vậy? Qua tiếp tôi một li đi”. Gã rất kiên nhẫn lặp lại.

“Hả, anh nói gì?”. Tôi vẫn một mực vờ như không nghe thấy. Tiếng nhạc ở đây rất ồn, không nghe thấy cũng là chuyện bình thường thôi, tính ra cũng không phải nói xạo vô căn cứ. Trong thời gian dùng dằng hử hả với gã, tôi cũng rất lạnh trí thò tay vào giỏ xách sau lưng, lúc sờ trúng điện thoại, vui mừng định bấm số Khải Nam thì gã xăm đầy người nọ đã kéo nguyên cánh tay tôi ra.

“Tính gọi cứu viện sao cô em? Tưởng anh đây là hạng tôm tép à?”.

Tôi trơ mắt nhìn gã giật chiếc điện thoại từ tay tôi, hốc mắt đã đỏ bừng. Lần này bảo đảm là tôi khóc thật. Gã này làm tôi sợ đến hú hồn rồi.

Bất chấp sự phản kháng của tôi, gã rất nhẹ nhàng kéo tay tôi lại chiếc bàn của nhóm người ngồi trong góc. Trong quán bar lúc này ai nấy đều đang làm việc của mình, chẳng ai để ý đến tôi đang bị gã vừa kéo vừa lôi xềnh xệch. Vóc người tôi lại nhỏ xíu, thậm chí chưa tới vai gã. Mỗi lần tôi phản kháng, gã lại mạnh tay xiết chặt tôi hơn. Tôi bị đau, chẳng dám hó hé gì nữa.

Gã bước đến chiếc bàn, nâng một li đã rót đầy ra đưa đến trước mặt tôi, cười hời hợt: “Bé cưng, tiếp bọn anh một li rồi bọn anh cho về”.

Mắt tôi sáng rõ. Loại rượu vang này tôi rất rành nha. Hồi ấy thỉnh thoảng vẫn vào kho rượu của ba tôi trộm một ít uống. Lúc ấy tôi bị mất ngủ, không biết sao uống rượu lại có cảm giác ngủ rất ngon. Dĩ nhiên bí mật này chỉ có tôi và lão quản gia ở nhà biết thôi.

“Có thật là uống rồi anh sẽ thả tôi ra chứ?”. Tôi cau mày hỏi, đừng nghĩ tôi là con nhóc nha.

Gã xăm mình cười cười: “Ở thị trấn này có ai mà không biết tới anh Tử Kiệt này. Anh nói lời giữ lời. Cô em không phải keo kiệt với anh như vậy chứ? Chỉ một li thôi mà”.

Tôi cầm lấy li rượu từ tay gã, hơi cau mày. Đinh Ngôn trước giờ vẫn dặn không được uống đồ của người lạ. Gã trước mặt này dĩ nhiên là người lạ rồi. Nhưng gã nói không uống hết sẽ không cho tôi về. Thôi được rồi, uống một tí chắc Đinh Ngôn cũng chẳng biết đâu nhỉ?

Tôi vừa uống vừa bắn khoản, không hề nhận ra ánh mắt đặc ý kia. Lúc uống hết, tôi đặt li xuống bàn, nhìn gã lấp bắp: “Bây giờ anh cho tôi về được rồi chứ?”.

Tử Kiệt cười thâm hiểm: “Em ngồi chơi tí đi rồi hãy về. Không chừng vài phút nữa em lại nhảy vào lòng anh đòi anh thỏa mãn em đó chứ”.

Gã này đang nói cái gì vậy? Chưa kịp suy nghĩ xong gã đã kéo tôi vào lòng, tôi bực mình, không nghĩ ngợi há mồm cắn mạnh vào tay gã. Dám lừa tôi sao?

Tử Kiệt hét lên một tiếng, đẩy tôi ra. Gã tức khí nhìn dấu răng trên cánh tay thấy cả máu, định giơ tay lên đánh tôi thì một cánh tay khác đã chặn gã lại.

“Anh Tử Kiệt, lâu rồi không gặp”.

Là Hi Văn. Tôi muốn thét lên, nhưng cuối cùng chỉ có thể chạy đến nấp sau lưng anh. Hi Văn quàng cho tôi cái nhìn đầy trách mắng. Tôi kệ, sống chết bám riết lấy áo anh. Có anh ấy ở đây là tôi an toàn rồi.

“Hi Văn. Lâu rồi không gặp”. Tử Kiệt nheo mắt, vẻ khó hiểu.

“Cô bé này là bạn gái tôi. Nếu cô ấy có gì đặc tội, mong anh Kiệt bỏ qua cho”. Hi Văn cười đầy tự tin.

Lúc này đã có người bảo vệ, tôi thò đầu ra khỏi người anh, sống chết lè lưỡi trêu chọc gã cao lớn trước mặt.

Ha ha, Hi Văn nhà tôi chính là nhân vật tay không đánh sáu người trong truyền thuyết đó. Lần trước Đinh Ngôn còn kể một mình anh ấy chọi lại với cả tá người kia. Thách gã kia dám động tới tôi.

Quả nhiên gã nói: “Ày, cậu nói vậy là khách khí với tôi rồi. Đã là bạn gái cậu, sao tôi dám động đến chứ”. Tử Kiệt phẩy tay. “Bỏ đi, bỏ đi”.

“Không biết bạn gái tôi đã làm gì đặc tội cậu. Để tỏ thành ý, tôi uống một li rượu phạt vậy”. –Hi Văn cũng cười, giọng nói không nặng không nhẹ.

Anh bước đến bàn đồ rượu trong chai vào chiếc li rỗng, sau đó nâng lên uống cạn. Vẻ mặt tên Tử Kiệt có vẻ hơi ngây ngốc một tí, nhưng khí phách của Hi Văn khiến gã không thể làm gì khác được. Lúc Hi Văn kéo tôi ra xe, tôi còn cố xoay người lại trêu gã. Ấy thế mà gã chẳng tỏ vẻ tức giận tẹo nào, ánh mắt chỉ u uất một mảnh lạnh băng.

Ra đến bên ngoài, Hi Văn kéo tay tôi đang vịn chặt vật áo anh ấy ra, trừng mắt nhìn tôi. Biết lỗi nên tôi chỉ thu lu cúi đầu chịu tội.

Giọng anh vọng từ trên cao xuống, thoang thoảng mùi rượu: “Suýt chút đã xảy ra chuyện rồi em biết không hả?”.

“Sau này em không dám nữa”. Tôi cúi đầu, ầm ừ nói.

Hi Văn lẳng lặng nhìn tôi một lúc, song cũng không nói gì. Một lát sau, anh đưa tay tháo bớt vài cúc áo, vội bước đi theo hướng ngược lại. Tôi dĩ nhiên hiểu ý vội bước theo sau anh. Hi Văn có gì đó cực kì không ổn nha. Gương mặt đỏ bừng, đỏ mồn hôi hột. Tôi liếc mắt nhìn mông lưng anh đã ầm ứ, bất giác tự sờ lại mặt mình. Không lẽ thời tiết đột ngột trở nóng sao?

“Anh không sao chứ?”. Tôi túm áo anh lại, sờ sờ trán anh. “Sao lại nóng như vậy? Không lẽ mới uống một tí đã say rồi?”.

Hi Văn cau mày nhìn tôi. Đúng là anh say thật rồi, nếu không sao hơi thở lại nóng như vậy chứ. Anh cứ cúi xuống như vậy khiến tôi cũng phát nóng theo. Tôi ngơ ngẩn lấy tay sờ trán mình rồi lại sờ trán anh. Chẳng lẽ bệnh sốt ở thị trấn này lây lan nhanh như vậy sao?

Gương mặt Hi Văn thoáng chốc cứng đờ khi cánh tay tôi chạm vào người anh, mắt anh như thấy cả tơ máu. Tôi hít hơi mạnh, cảm thấy một luồng nhiệt đang dần dần bốc lên trong cơ thể. Cảm giác này thật sự rất kì lạ.

“Monmon, đột nhiên em cảm thấy khó chịu quá”. Tôi nói. “Anh...”.

Tôi không nói được hết câu, bởi Hi Văn đã giữ chặt lấy gương mặt tôi. Trước khi tôi kịp hoàn hồn, hơi thở ấm áp của anh đã đặt lên môi tôi.

A, anh thế mà lại hôn tôi. Không phải anh cũng đang muốn kiểm nghiệm xem mình có thật sự thích tôi hay không đấy chứ? Không được nha, anh là anh rể của tôi cơ mà.

Tuy tôi đã từng hôn Khải Nam, thế nhưng cách chạm môi của Nam rất nhẹ nhàng uyển chuyển, không giống như Văn lúc này, hoàn toàn không cho tôi chút hơi sức nào để thở cả.

Tôi cố dùng hết sức đẩy Văn ra, song anh cứ như con thú cuồng dã, cánh tay chỉ dùng chút lực đã ấn chặt tôi vào thân cây gần đó, một tay giữ lấy sau gáy tôi, tay còn lại bắt đầu lần tìm sau vạt áo.

Lúc bàn tay ấm nóng của anh chạm vào ngực, tôi run rẩy kêu lên. Một vật gì đó mềm mềm nhún nhún lúc ấy đột nhiên lại xâm chiếm, càn rỡ nuốt lấy hương vị trong miệng tôi như thể thưởng thức một que kem ngọt ngào.

Bắt đầu từ giây phút đó, mọi giác quan trong tôi như bùng nổ. Hi Văn dường như đã đi đến cực hạn cuối cùng, hai tay siết chặt lấy cơ thể tôi không còn một chỗ hở. Môi anh ẩm nóng, lại có chút hương cay cay của rượu. Nụ hôn khiến tôi tê dại, đầu óc hoàn toàn không nghĩ đến gì nữa.

Luồng nhiệt lúc này lại đột nhiên dâng lên, cả người tôi xuội lơ tựa vào thân thể anh, dường như chỉ có như vậy mới khiến tôi bớt khó chịu hơn. Tôi cũng chẳng còn tí thần trí nhìn xem anh thế nào, chỉ mặc anh tự ý làm cần.

Tôi gần như muốn khóc. Dần dần, dường như môi chạm môi nóng bỏng cũng không giúp tôi hết cảm giác nóng khô trong người. Cơ thể tôi bắt giác giãy giụa, cánh tay siết chặt lấy vạt áo Hi Văn khiến hàng cúc trên cùng rớt ra, rơi vãi xuống đất. Trong khi tôi vẫn không thể khống chế được mình, Hi Văn bỗng nhiên nâng cằm tôi lên, để đôi mắt tôi chạm vào mắt anh.

Không hề cắn rứt, không hề mâu thuẫn. Mặc kệ tiếng nói bên trong kêu gào nói không thể, tôi vẫn buông xuôi tất cả, cánh tay choàng qua cổ anh, xiết chặt.

Ánh trăng vàng vọt trời lên đỉnh đầu, đắp lên người tôi và anh một màu nhàn nhạt. Bao nhiêu tình cảm bị kìm nén cứ như suối nguồn tan chảy. Trong thế giới của tôi lúc này, từng mảnh, từng mảnh đều là anh.

...

Tôi nằm trên một chiếc ghế rộng bằng cả cái giường nhỏ, không ngừng vặn vẹo, thần trí chập chờn hư ảo. Cứ như đang ở trên một chiếc thuyền giữa biển, sóng dội vào mạn thuyền, không ngừng lắc lư, có lúc tôi tưởng như chỉ cần gờ tay ra sẽ chạm đến tận mây, có lúc lại vùi mình xuống mặt nước. Tôi sợ hãi ôm lấy cây cột gỗ bên cạnh, dùng mọi sức lực có thể trèo lên nó, như thể chỉ cần tôi buông tay, tôi sẽ bị kéo xuống chín tầng địa ngục vậy.

Cảm giác dễ chịu không nói nên lời cứ từng chút một đánh ập tới. Rồi bỗng nhiên bầu trời quang đãng như pháo hoa nổ rộ sau cơn mưa, tất cả giác quan của tôi lặng chìm dần xuống tận đáy.

Trong cơn mê muội, tôi cảm thấy cảnh tượng này có gì đó quen thuộc. Dường như tôi đang đi trong một hành lang tối, cuối hành lang đó là chiếc lồng sắt, nơi có một cô gái bị trói vật vờ nằm dưới đất, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó. Cánh tay cô nắm chặt lồng sắt, thần trí rã rời. Cửa lồng mở, một thanh niên bước vào. Gương mặt hần thấp thoáng dưới ánh đèn. Hần liếc mắt nhìn cô gái, đoạn tiến đến mở dây xích ra. Sau đó rất thư thái bắc một chiếc ghế gồi vắt chân lên đó.

“Không phải bao nhiêu chuyện cô làm đều chờ mong có ngày này sao? Được, bây giờ tôi thả cô, đi đâu tôi cũng không cần. Nhưng nếu trong vòng một tiếng nữa mà cô vẫn không thể đi, vậy thì đừng bao giờ đòi trốn nữa”.

Cô gái ngẩng đầu, mái tóc lòa xòa che kín gương mặt khiến không ai có thể nhận rõ nét mặt cô. Trái với dự đoán của gã thanh niên. Cô chỉ cười gằn.

Gương mặt gã thanh niên quay lại nhìn ra cửa, bất chợt biến sắc.

Là hắn?

Tôi dường như tỉnh khỏi cơn mê, mồ hôi nhỏ xuống thành giọt. Những hình ảnh trong mộng vẫn khiến tôi bất giác run lấy lấy.

Lạc Bân? Có thể là anh ấy sao?

Tôi ôm lấy đầu, tâm trí chưa kịp tỉnh đã nhận ra một luồng hơi ấm áp đang thổi vào gáy vào tai mình. Tôi gờ tay, định đẩy người nọ ra nhưng cả hai tay đều bị giữ chặt, trước mắt là gương mặt không còn chút thần trí nào của Hi Văn.

Cảnh tượng này như dòng thác đổ ào ạt kéo tôi trở về hiện tại.

Tôi và Hi Văn... trên giường.

Tôi vùng vẫy, nhưng không cách nào thoát ra được sự kìm kẹp của anh. Môi anh dịu dàng mà áp bức lướt qua người tôi, đi đến đâu lại khiến tôi nín thở đến đó.

Tại sao lại có thể như vậy? Rõ ràng vừa rồi tôi... rõ ràng.

Giống như tiếng sét đánh, tôi không tin nổi, nhìn vào người con trai trước mắt mình, lại không ngừng tự bảo mình phải nhớ lại. Chuyện gì đã xảy ra? Tôi đi vào quán bar, sau đó uống một li rượu của gã giang hồ trong đó. Hi Văn cũng uống, rồi sau đó, sau đó...

Thế giới trong tôi như vỡ òa ra. Tôi hét lên, cố gắng đẩy Hi Văn ra, nhưng anh mặc. Hai tay anh đè chặt tay tôi, ghì xuống giường, gương mặt mê man chậm rãi hôn lên vùng ngực đã sớm trống trải. Tôi rùng mình, cảm giác run rẩy như lan truyền đến từng tế bào trong cơ thể. Ánh mắt anh mơ hồ một tầng sương mỏng mị. Biết không thể vờ làm nũng được vào lúc này, tôi vận dụng chút hơi sức cuối cùng, gọi tên Đinh Ngôn.

“Đừng... Đinh Ngôn...”.

“Đinh Ngôn?”. Hi Văn như nhận ra điều gì đó, động tác anh nhẹ nhàng hẳn nhưng vẫn không dừng lại. Anh lại hôn một đường từ ngực lên cổ tôi. Lúc hơi ấm phập phồng đến mang tai, anh thì thào: “Đinh Ngôn, anh yêu em”.

Nước mắt tôi không biết vì sao lại chảy như mưa. Không thể phản kháng, tôi nắm chặt tấm chăn bên dưới, cơ thể rung động kịch liệt.

Hình như bên ngoài lác đác tiếng mưa rơi.

Trêu ngươi như vậy, cả ông trời cũng cười cợt tôi sao?

Dần dà, dưới sự dụ dỗ của anh và luồng nhiệt nóng quẩy quái đang giằng co trong người, toàn thân tôi run rẩy, máu trong cơ thể dường như đều tụ lại một nơi. Tôi nghiêng đầu, nhắm chặt mắt lại, để mặc anh tùy ý làm càn trên người.

Cứ như vậy, dùng dằng dây dưa. Là thiên đàng hay địa ngục, tôi cũng chẳng rõ nữa.

18. Chương 18: Kẻ Phản Bội

Tôi có thể tàn nhẫn với cả thế giới này, trừ cô ấy.

KHẢI NAM

Mặt trời nhô dần lên, tỏa sáng cả một góc thành phố. Dòng người hối hả qua lại cũng mỗi lúc một đông hơn, tôi nheo mắt nhìn họ, có lúc tưởng như hoa mắt khi trông thấy một bóng hình quen thuộc, nhưng rồi lại thu về về thất vọng.

Kẹo Chanh của tôi.

Chính bản thân tôi cũng không hiểu tại sao mỗi lần mình cố chấp mang em ra ngoài lại xảy ra chuyện. Lần đầu tiên là lên đầu tìm bắt ngờ, sau đó là việc trong thang máy, tới tận bây giờ... Tôi chỉ muốn để em có thể thoải mái cảm nhận cuộc sống như người bình thường, rốt cuộc là sai sao?

Điều thuốc trên tay tôi rơi xuống, nằm cùng chỗ với hàng chục đầu thuốc khác đã cháy hết. Điện thoại reo, quả tim tôi chấn động giây lát rồi lại nhận ra đó là số của Khả Vi.

“Anh tìm được cô ấy chưa?”.

Giọng Khả Vi vẫn tỉnh táo như vậy. Đêm qua tôi lạc mất Hân và Văn, ngoài việc huy động những người quen biết trong thành phố ra còn thông báo cho Khả Vi một tiếng. Cô ấy nghe xong cũng chỉ ừ hử, căn dặn tôi vài địa điểm có thể đến gần đó, cũng không có vẻ quan tâm mấy. Từ năm năm trước chia tay nhau tới giờ, Khả Vi vẫn vậy, cô ấy luôn nhìn thế giới bằng cặp mắt bàng quan, mọi người sống cuộc sống của mọi người, cô ấy có cuộc sống của cô ấy, cho dù là bạn bè thân thiết, nếu không thể mang lợi ích đến thì cũng chỉ là người qua đường.

“Chưa”. Tôi nhếch mép.

“Anh vẫn ở gần đó sao? Chút em đi làm sẽ ghé qua một chút. Em mời anh ăn sáng”.

Tôi nói ra địa điểm, xong lại trở vào xe đợi cô ấy. Đèn trên đường lúc này cũng đã tắt hết, ánh nắng hắt rọi qua kính xe chiếu lên chiếc điện thoại trắng trên giá một màu nhàn nhạt.

Đêm qua sau khi tôi mua thức ăn trở về thì không thấy Hân và Hi Văn. Cố gắng liên lạc mãi với Hi Văn không được, tôi tìm cách gọi cho Hân, nhưng bắt điện thoại lại là một giọng nam khá lạ. Gã bảo Hân để quên điện thoại chỗ gã rồi gọi tôi đến lấy.

Lúc đó, tôi cũng hoảng hốt khi nhận ra đó là một quán bar. Hân của tôi thế nào lại vào quán bar được? Càng bất ngờ hơn nữa, người nhấc điện thoại lại là Tử Kiệt, một đại ca nổi tiếng trong thị trấn này. Nhìn thấy tôi đến, Tử Kiệt chỉ quãng điện thoại lên bàn rồi cười châm chọc.

“Một cô bé con thế mà lại được cả hai giới hắc bạch để ý. Đừng nói cô bé cũng là bạn gái anh nhé, Khải Nam”.

Tôi không biết tại sao gã nhận ra tôi. Mà quên đi, với thanh thế của Tử Kiệt ở thị trấn này, chỉ sợ một con ruồi vô danh bay đến gã cũng biết chứ đừng nói đến tôi. Cũng không để ý đến câu nói châm chọc đầu tiên của gã, tôi hỏi Hân ở đâu, gã chỉ cười cười đáp không biết, sau đó còn gài thêm một câu đầy ẩn ý.

“Tôi nghĩ anh không cần tìm cô bé nữa, hẳn giờ cô ấy đang vui vẻ với thằng nhóc kia rồi”.

Sau đó ăng-ten báo cho tôi biết, Tử Kiệt đã hạ thuốc Hân, cả Hi Văn cũng uống. Tôi lái xe đến khách sạn của họ nhưng lại chần chờ không dám bước vào. Lúc này, sự có mặt của tôi có phải đã quá trễ rồi không? Tôi nghĩ hồi lâu, cũng không muốn ai phải khó xử, chỉ đơn giản lái xe về chỗ cũ, chờ trời hửng sáng.

Mặc dù thâm tâm rất đau, nhưng tôi cũng hiểu rõ nếu chuyện này vỡ lở, người đau lòng không chỉ có mình tôi.

Khả Vi đến mời tôi cùng dùng bữa sáng. Tôi không muốn nói, cô ấy cũng không muốn hỏi nhiều.

Cô nhìn học tử đầy gọt tàn thuốc, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ nói phổi của anh không tốt, không nên hút thuốc nhiều quá. Anh biết rồi đó”.

Tôi cười gằn: “Từ bao giờ em cũng quan tâm đến sức khỏe của anh?”.

“Khải Nam, em đang nói chuyện nghiêm túc, anh cũng đừng nên giở trò trẻ con như vậy được không?”. Khả Vi cau mày, có vẻ thật sự tức giận. “Cũng đã năm năm rồi, chẳng lẽ anh còn chưa quên được?”.

“Người chưa quên được không phải anh, mà là em”. Tôi nhướn mày. “Vì cái gì mà em gọi điện đến tìm Hân giữa khuya, vì sao phải cố tình kể với Hân chuyện của anh và em? Rốt cuộc em muốn Hân biết cái gì? Em và anh là người yêu cũ, hay anh thật sự có dính dáng đến chuyện của Hân mấy năm trước?”.

Tâm trạng của tôi không tốt, thật sự lời nói ra rồi mới phát giác mình đã hơi to tiếng với Khả Vi. Lúc này mắt cô ấy ươn ướt, tôi vươn người lôi ra hộp khăn giấy, vừa lau cho cô ấy vừa nói: “Anh xin lỗi. Anh biết không phải lỗi của em”.

Khả Vi trốn mắt, giật lấy mảnh khăn song cũng không nói gì. Bữa ăn sáng trở nên khó nuốt hơn lúc nào hết.

Cô gái này đã từng có thời là cả thế giới của tôi. Tôi còn nhớ, năm đó chúng tôi cùng tốt nghiệp, trong lòng ấp ủ bao nhiêu lí tưởng, bao nhiêu hoài bão. Cứ tưởng rằng trọn đời này sẽ không bao giờ phân li, thế nhưng năm tháng qua đi, vật đổi sao dời, khi cô ấy ra đi tôi còn ngỡ như tất cả đã sụp đổ. Nhưng rồi nhiều năm như vậy, cả tôi lẫn cô đều sống tốt, không phải sao?

Trong câu chuyện về sau này, Khả Vi thật sự không có lỗi, nhưng tôi biết cô ấy vẫn canh cánh trong lòng. Ai nói người ở lại mới là người đau lòng nhất?

“Sau này anh làm gì cũng nên thận trọng một chút. Hôm qua Tử Kiệt bị anh đánh, suýt nữa đã cho người phong tỏa cả đảo rồi. Dạng người như Tử Kiệt dứt khoát không thể động vào được đâu”.

Khả Vi đi rồi, tôi vẫn ngồi lặng đó một lúc, mãi cho đến khi Đinh Ngôn gọi điện đến tôi mới hoàn hồn, vội lái xe đến địa điểm mà mình quen thuộc.

Lúc Hi Văn và Kẹo Chanh người trước, người sau cúi mặt rời khỏi khách sạn, tôi mở cửa ra chờ sẵn họ. Kẹo Chanh vừa thấy tôi, nét mặt xấu hổ dường như bay biến đâu mất. Trong thoáng chốc đôi mắt đã phủ một màn sương, em nhào vào lòng tôi bật khóc thút thít. Tôi vuốt mái tóc em nhưng không nói gì, chỉ quàng cho Hi Văn một câu duy nhất:

“Dĩnh Ngôn vừa gọi, cô ấy về đến nhà rồi”.

Về mặt Hi Văn cứng đờ ra, cậu ấy liếc nhìn Kẹo Chanh với vẻ bất an, rồi cũng chẳng thém hỏi tôi tại sao biết chỗ của họ, chỉ lẳng lặng ngồi xuống ghế bên cạnh tôi.

Kẹo Chanh vẫn ôm lấy tôi khóc nhưng không hé nửa lời. Tôi nhìn em mà lòng đau như cắt.

Kẹo Chanh à, em muốn anh phải làm thế nào với em đây?

—oo0oo—

Vừa về đến nhà, Dĩnh Ngôn đã lao ra ôm chầm lấy Hi Văn và Hân, cũng chẳng thém hỏi tại sao chúng tôi đi vắng cả đêm. Nhìn cô ấy và Hi Văn thân mật, tôi bất giác vươn tay nắm lấy cánh tay đang run rẩy của Kẹo Chanh.

Không phải tôi cao thượng. Chỉ vì tôi không đủ tàn nhẫn để em phải chịu đau đớn một mình.

Giống như chưa từng có gì xảy ra, chúng tôi cố tỏ ra mọi thứ đang diễn ra như bình thường, Dĩnh Ngôn quần quýt lấy Hi Văn, trong khi Kẹo Chanh thường leo đèo theo sau Chí Bàn. Gần đây, Hân cũng không thoải mái ở bên cạnh tôi như trước đây, tôi hiểu nhưng cũng không muốn can thiệp vào. Tôi muốn Kẹo Chanh có thể thoải mái hết mức mà em có thể.

Đường Phi cho chúng tôi biết mấy ngày trước Dĩnh Ngôn ở trên núi, có xảy ra một sự cố nhỏ. Xe của bọn họ gặp lở núi, bị đá đè trúng. May mà Đường Phi cứu Dĩnh Ngôn nên cô mới bảo toàn được tính mạng. Khi nghe đến đây, tôi bất giác ngẩng mặt lên nhìn đăm đăm cậu ta. Phi cứu Dĩnh Ngôn sao? Chuyện này làm sao có khả năng? Không lẽ tin tức mà tôi thu được có sai sót gì sao?

Thiên Luân vẫn lằm lằm lì lì như trước. Tôi mơ hồ cảm thấy lần này hai người bọn họ hộ tống Dĩnh Ngôn lên núi có gì đó khác thường, nhưng cuối cùng cũng không tiện hỏi.

Không biết Hi Văn và Kẹo Chanh âm thầm giải quyết thế nào mà sự việc như thể chìm vào quên lãng.

Gần đây, Hân thường ngủ không yên giấc. Có lúc tôi vô tình đi qua phòng em, trong vô thức em gọi một cái tên: “Lạc Bàn”. Cơ thể tôi rung động mạnh. Đây là lần đầu tiên tôi nghe em gọi tên một người con trai, mà càng ngạc nhiên hơn nữa là không phải tôi, cũng chẳng phải Hi Văn.

Tôi không biết Lạc Bàn là ai, nhưng tư thế cuộn tròn co quắp của em khiến tôi đau lòng. Tôi kéo chặn lại cho em, vừa lúc định quay ra cửa thì một cánh tay đã nắm chặt tay tôi.

“Đừng đi, làm ơn đừng đi”.

Hân đã tỉnh từ lúc nào. Tôi nhìn đôi mắt em ngấn nước, bất giác lại kìm không được, đưa tay lau khôé mắt cho em. Hân chớp mắt, tôi có thể thấy được sự ngỡ ngàng trong làn mi ướt ươn ướt đó. Thế nhưng sau một lúc, cánh tay em càng nắm chặt lấy tôi hơn, bờ môi em run rẩy, đôi mắt đã nhòe lệ. Tôi thở dài, đành khụy xuống ôm em vào lòng.

“Ngoan. Anh ở đây”.

Giọng tôi nhẹ nhàng nhưng rõ từng tiếng một. Có những việc tôi không thể xem như chưa từng xảy ra, nhưng vì đó là em, tôi mặc kệ.

Khải Nam tôi có thể tàn nhẫn với cả thế giới này, trừ Kẹo Chanh ra. Cô bé này, rốt cuộc vẫn là nhược điểm của tôi.

Kẹo Chanh lấp bắp mãi một lúc lại không thể thốt ra lời nào. Tôi cũng không miễn cưỡng, chỉ kéo chặn lên rồi siết chặt tay ôm lấy cơ thể gầy yếu của em. Hân trước đây cũng không phải là gầy, thậm chí thỉnh thoảng Chí Bàn còn chê em béo quá tiêu chuẩn của một cô gái bình thường, nhưng thời gian gần đây em gầy hơn hẳn, lúc ôm em cũng không có cảm giác dễ chịu như ngày trước nữa.

Được tôi ôm, cơ thể Hân dần thả lỏng, em dụi đầu vào ngực tôi, nhịp thở mỗi lúc một đều lại. Chúng tôi cứ thế ôm lấy nhau ngủ, san sẻ cho nhau chút hơi ấm, như thể chỉ cần được ở bên cạnh nhau, chẳng có gì có thể khiến chúng tôi lo sợ nữa.

Thỉnh thoảng trong mơ, Hân lại cạ cạ vào người tôi, luôn miệng lẩm bẩm: “Đừng bỏ mặc em...”.

Sống mũi tôi cay cay, vòng tay bắt giắc lại siết chặt lấy Hân hơn. Tay tôi vuốt lên làn tóc Hân, từng ngón tay đan vào tay em.

Thật ra, chính tôi cũng không dám khẳng định, người em mơ hồ gọi trong mê man đó là tôi, hay người con trai thần bí tên Lạc Bân, thế nhưng một khắc đó tôi đã nghĩ người hiện tại có thể ôm lấy em là tôi. Chỉ cần như thế cũng đã đủ rồi.

Tôi ngủ lại phòng Kẹo Chanh thường xuyên, đến sáng lại trở về phòng mình. Hôm đầu tiên thấy tôi không về, Thiên Luân cũng có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng lại không hỏi thêm gì nữa. Đến hôm thứ ba thì tôi đứng độ Dĩnh Ngôn ngay ngưỡng cửa. Cô ấy lẳng lặng nhìn Kẹo Chanh đang ngủ, quảng lại một câu rồi đứng đĩnh đi về phòng.

Tôi đứng trong hành lang vắng lặng, khoe môi chợt mỉm cười.

Cô ấy nói: “Chăm sóc tốt cho Hân”.

Rất cuộc, tháng cuối cùng trong hợp đồng cũng đến. Chỉ còn khoảng ba mươi ngày nữa, thời gian này chúng tôi dường như trở nên trầm lặng hơn, nếu có trò chuyện cũng không nhiều. Tôi cũng mơ hồ hiểu, chúng tôi đang dần tạo khoảng cách với nhau. Chẳng thà chậm rãi trở thành người dưng nước lã vẫn còn thoải mái hơn nhiều so với bỗng nhiên chia li với những người đang ngày càng trở nên thân thuộc với mình.

Một hôm, cả đám cùng ngồi ăn trong phòng khách, Dĩnh Ngôn đột nhiên tuyên bố sau khi trở về thành phố cô ấy sẽ đính hôn với Hi Văn. Hi Văn nghe đến đây buông đũa song cũng không nói gì, tôi thấy thần sắc trong mắt Phi dần dần phức tạp. Thiên Luân thì vẫn lãnh đạm như trước. Cả bàn ăn chỉ duy nhất Chí Bân là có vẻ thoải mái chúc phúc cho hai người họ.

Hôm đó, Dĩnh Ngôn uống tương đối nhiều, một mực bắt chúng tôi phải đến dự lễ đính hôn của cô ấy. Lúc Văn kéo Dĩnh Ngôn về phòng, cô ấy lại đột nhiên chạy đến trước mặt tôi làm bát nháo một lúc. Nhân lúc không ai để ý, cô cúi người kề sát tai tôi, thì thầm: “Anh cũng phải tranh thủ đi nhé Khải Nam”.

Tôi nghe cô ấy nói mà cả gương mặt đều đỏ bừng, không biết trả lời thế nào bèn gật đầu cảm kích. Tôi biết trong lòng Dĩnh Ngôn từ lâu đã vừa ý tôi với Kẹo Chanh rồi.

Ngày hôm sau, tôi thuyết phục được Hi Văn đồng ý để tôi đưa Kẹo Chanh vào rừng chơi. Thời gian này do được Chí Bân chăm sóc tận tình, sức khỏe Kẹo Chanh đã tốt hơn trước rất nhiều. Thậm chí tôi còn không nhớ lần cuối cùng cô ấy phát bệnh là bao lâu trước nữa. Ban đầu Hi Văn một mực không đồng ý, đòi phải dẫn Chí Bân theo, nhưng tôi lấy cớ đây là buổi hẹn hò của hai người, thành ra cuối cùng cậu ta chỉ còn cách miễn cưỡng tán thành.

Phía bắc hòn đảo này là rừng quốc gia. Hôm đầu tiên đến đây tôi và Hi Văn có đi thực trạm, rừng cũng không lớn lắm, nhưng Kẹo Chanh vốn bị nhốt lâu ngày trong nhà, nhìn thấy rừng cứ như thấy được kì quan thế giới vậy. Em hết lời kéo tôi từ bên này sang bên kia. Đến trưa thì tôi tìm được một con suối để nghỉ chân. Kẹo Chanh cởi giày, vén váy lên, vừa vọc nước vừa nhảy lung tung dưới suối.

Tôi xem lại đồng hồ. Vốn chỉ được đi vài tiếng thôi, thoát cái đã đến giờ về rồi. Vừa định gọi Kẹo Chanh lại thì em đã đứng sững lại bên một dốc đá, một ngón tay đưa lên môi khẽ gọi tôi: “Nam, anh nghe thấy gì không?”.

Tôi đóng tai lên lắng nghe: “Không. Tiếng gì chứ?”.

“Là tiếng gọi của thiên nhiên đó. Anh xem, rõ là chú cá này đang nói chuyện với em này”.

Kẹo Chanh chỉ chỉ xuống nước, nhờ đó mà tôi mới thấy dưới ngón tay cô là cả đàn cá thật. Dưới làn nước trong vắt, cá lớn cá nhỏ thay nhau lượn lờ dưới khe đá, óng ánh một màu lục rạng rỡ.

Tôi trầm trồ: “Em gặp may thật. Là cá anh vũ đấy. Để anh về xe tìm gì đó bắt, cá này hiếm lắm”.

Thế nhưng vừa quay người lại, Kẹo Chanh đã túm lấy tay tôi. Em cau mày: “Thôi đi. Là một sinh mệnh đó. Nó vốn đang vui vẻ như vậy, anh lại chạy đến bắt rồi còn mang người ta về ăn nữa. Anh thật ác quá đi”.

Quai hàm tôi há hốc cả ra. Ngày thường là ai vẫn cười hí hửng nhìn tôi làm thức ăn nào? Bao nhiêu con cá, con bò, con heo ăn vào, tất cả đều là sinh mạng cả đấy. Sao lúc đó không thấy em từ chối ăn?

Nghĩ thì nghĩ thế, song dĩ nhiên tôi cũng không bật thành lời. Con người luôn rất kì lạ, chỉ một mực tin vào những gì mình thấy. Quay lưng đi, cho dù quang cảnh phía sau có tàn khốc đến thế nào, chỉ cần không nhìn thấy thì chẳng liên quan gì đến mình nữa.

Do sự xuất hiện của đàn cá này mà Kẹo Chanh một mực đòi nán lại thêm ít lâu nữa. Chúng tôi ngồi trên tảng đá lớn, chân trần sáng khoải chạm vào làn nước trong vắt.

Tôi làm như vô tình đan năm ngón tay mình vào tay em, cúi người thì thầm: “Kẹo Chanh này, sau khi trở về anh sẽ đến gặp cha em hỏi cưới. Anh muốn đời này kiếp này, mỗi ngày đều có thể có thể chăm sóc em. Cho anh một cơ hội được không?”.

Hân mơ màng nhìn vào mắt tôi, chớp nhẹ. Ánh mắt em trong một thoáng ánh lên vẻ phức tạp. Nét mặt này làm tôi hơi hoang mang. Cô gái trước mặt này thật sự là Kẹo Chanh của tôi sao? Nhưng rồi thoáng chốc em lại trở về với vẻ long băng thường ngày.

Em néo vai tôi, mũi hếch lên: “Nói vậy, nếu không gặp cha em thì anh không muốn chăm sóc em sao?”.

Lời lẽ có vẻ trêu chọc, nhưng cặp mắt lại rưng rưng như muốn khóc. Cô bé này, đã là lúc nào còn thích giở trò chứ? Tôi kéo em vào lồng ngực mình, lúc này mới phát hiện em khóc thật.

Trước ngực mình đã ướt, tôi mới bật cười nói: “Coi đó, còn mít ướt như vậy làm sao sau này lấy chồng đây?”.

Hân ngẩng đầu lên, tay dấm dấm vào ngực tôi: “Không phải lúc này anh nói lấy em sao? Định nuốt lời à?”.

“Tại em khóc rồi làm nũng với anh trước mà”.

“Người... người ta...”. Hân cắn môi, trên mặt lại hiện ra sắc hồng hồng đáng yêu. Tôi không ngăn được giờ tay lên véo mũi em một cái. Em cau mày, bất giác lại có chút xấu hổ quay mặt đi.

“Sao vậy? Giận rồi à?”. Tôi nắm lấy bờ vai em xoay lại, để em nhìn thẳng vào mắt mình.

“Nam, thật ra em có một chuyện giấu anh...”. Hân rút cuộc cũng có vẻ quyết tâm, hai ngón tay của em cuống quýt xoa vào nhau. Tôi neho mày, hiển nhiên cũng đoán được em muốn nói gì. “Hôm đó em và Hi Văn...”.

Không đợi Kẹo Chanh nói hết câu, bàn tay tôi đặt ra sau gáy em, kéo em sát lại. Lúc hai môi chạm vào nhau, em chỉ có thể nhỏ nhẹ phản kháng, nhưng nụ hôn của tôi lại cần rõ hơn. Hân yếu sức dần nên chỉ còn có thể để tôi tùy ý. Chúng tôi chứ thể dây dưa không ngừng.

Tôi không phủ nhận, tôi không muốn nghe chính miệng em nói ra sự thật đó. Ngày hôm ấy đứng đợi em, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về việc chúng tôi sẽ thế nào sau khi gặp lại. Tôi có thể hờ hững lạnh nhạt với em, có đủ lí do để gạt bỏ mối quan hệ này, tuy nhiên lại không thể làm được. Khi đó tôi không bảo vệ được em là lỗi của tôi, sau này, tôi tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra.

Dưới ánh mặt trời đang rạng rỡ trên đỉnh đầu, tình yêu của chúng tôi một lần nữa lại được tái sinh. Khi đó chẳng ai có thể ngờ được, theo sau đó lại là một cơn giông tố khác.

—oo0oo—

Hôm sau, tôi hẹn Hi Văn ra một góc vắng, lúc trở về một bên má cậu ấy hơi sưng đỏ, Đinh Ngôn nhìn thấy bèn hỏi chuyện gì đã xảy ra. Hi Văn chỉ một mực khai rằng mình bất cẩn đụng trúng cây ngã xuống đất. Mọi người trong nhà đều có vẻ không tin mấy, nhưng vì cả tôi lẫn Văn đều không hé môi, sự việc dần dần chìm vào quên lãng.

Thật ra, hiển nhiên nếu là người biết chuyện đều hiểu, một đấm đó là tôi đánh thay cho Kẹo Chanh.

Tôi không thể làm lớn chuyện này ra, bởi đó chỉ là một sự cố. Nhưng nếu để mọi thứ xuôi chèo mát mái như vậy cũng không phải bản tính của tôi. Tôi đánh Hi Văn để thay Kẹo Chanh trút giận, và cũng là để thâm tâm mình dễ chịu hơn một chút mà thôi.

Dĩ nhiên, nếu để việc tới tai Dĩnh Ngôn, e là chẳng còn sóng yên biển lặng thế này được nữa.

Dĩnh Ngôn cũng không hoàn toàn là dạng người ruột để ngoài da, cô ấy thâm ghi nhận giữa tôi và Hi Văn có mâu thuẫn bèn cố gắng dàn hòa cho chúng tôi. Một hôm cô ấy muốn đi thăm một người bạn cũ, liền bắt cả hai hộ tống. Ra đến quán nước, cô rất im ắng bảo chúng tôi có mâu thuẫn gì có thể giải quyết với nhau ngay tại đây, cũng không cần để ý đến cô ấy. Xem như vì cô và Hân, chúng tôi có thể dàn hòa không.

Tôi và Văn nhìn nhau một lúc, thật sự rất muốn phì cười. Cô gái này vẫn đơn giản như vậy. Nếu chuyện có thể giải quyết ổn thỏa trước mặt cô ấy thì chúng tôi cần phải kìm nén sao? Sau vài câu bốn cợt vờ vịt, Dĩnh Ngôn cuối cùng cũng có vẻ tin là chúng tôi không có ân oán sâu nặng gì khác, vì vậy mới miễn cưỡng chịu về nhà.

Nhưng cánh cổng biệt thự còn chưa thấy trước mắt, Chí Bân đột nhiên lại gọi cho chúng tôi. Trong điện thoại giọng cậu ấy hoảng hốt, Kẹo Chanh lên cơn đau tim rất nặng, bọn họ đang đưa em đến bệnh viện.

Mồ hôi trong người tôi gần như rỉ hết ra ngoài. Hi Văn cắn môi, quay đầu xe về hướng bệnh viện. Trái tim chúng tôi đều như lửa đốt. Sao lại có thể như vậy? Căn bệnh của Hân rất lâu rồi không phát tác, sao lúc này lại có thể?

Luân, Phi và cả Bân đi tới đi lui trong hành lang bệnh viện. Chúng tôi nhìn vào đèn cấp cứu, không ngừng thở ra tiếng. Chí Bân kể lại, vừa rồi cậu ta và Thiên Luân ngồi chơi cờ dưới nhà. Sau đó Hân dường như phát hiện trò game của cô ấy thiếu một đĩa nào đó bèn chạy lên phòng lấy. Bọn họ cũng nghĩ chỉ cần cô ở trong nhà sẽ an toàn nên không theo lên. Mãi một lúc sau Thiên Luân lên đến thì Hân đã nằm dưới đất bất tỉnh rồi.

Tay nắm hờ trên cổ áo Bân của tôi nhẹ buông xuống. Những việc cậu ấy kể đều rất bình thường, mọi khi chúng tôi cũng để Hân có thể thoải mái đi lại trong nhà, hướng chỉ bệnh của em rất lâu rồi cũng không phát tác nên cũng không đề phòng gì. Cánh tay tôi xiết chặt, từ từ chùng xuống. Trong lòng tôi lúc này rất đau, đau lắm, có phải đau đớn của em tôi đều cảm nhận được không?

Dĩnh Ngôn bắt đầu khóc thút thít, tựa người vào ngực Hi Văn. Tôi vẫn chìm trong nỗi đau đớn của chính mình, không hề nhận ra ánh mắt Văn và cả Luân đang nhìn Đường Phi đầy vẻ hằn học.

Nửa tiếng sau, đèn phòng cấp cứu tắt. Bác sĩ bảo Hân đã qua thời kì nguy hiểm. Kì thực căn bệnh của em đã khá hơn trước đây rất nhiều, chỉ cần uống thuốc đều đặn là ổn định. Bác sĩ lập đi lập lại, bệnh nhân phải luôn mang thuốc theo mình. Nghe đến đó tôi bất giác liếc sang nhìn Chí Bân. Chúng tôi đều bắt Hân mang theo một chiếc túi nhỏ có thuốc của cô ấy, tại sao khi đó cô lại không uống?

Chí Bân nhún vai: “Lúc bọn tôi vào thì thuốc đã rơi vãi trên sàn, nhưng lại khá xa chỗ Kẹo Chanh nằm. Có vẻ như cô ấy đánh rơi túi thuốc”.

Tôi cau mày. Câu trả lời này không hợp lí. Nhưng nếu không phải cũng chẳng còn lí do nào giải đáp chuyện Hân đột nhiên lên cơn đau tim nặng như vậy. Tôi suy nghĩ đến khả năng gần nhất, bất giác lại đổ mồ hôi lạnh.

Không lẽ tên nội gián đó thật sự đã ra tay?

Tôi cắn môi, dù thế nào cũng đã âm thầm quyết định mình sẽ điều tra ngọn ngành việc này. Thế nhưng điều tôi trầm tính ngàn tính cũng không lường trước là, Dĩnh Ngôn đã ra tay nhanh hơn cả tôi một bước.

Chiều hôm ấy, cả năm chúng tôi bị chặn lại trước phòng bệnh của Dĩnh Hân, thay vào đó là vài viên bảo an đặc biệt. Dĩnh Ngôn bảo chúng tôi về, chỉ nói đơn giản cô ấy đã gọi viện trợ từ ông bố giàu có của mình. Số cảnh vệ này là những người thân tín bên cạnh cha cô, ý cô có phải là họ đáng tin hơn chúng tôi không?

Vừa về đến nhà, Dĩnh Ngôn bảo Thiên Luân lấy ra một chiếc thẻ nhớ rồi bỏ vào tivi cho cả nhà xem. Tôi nhìn hình ảnh phát ra, bất giác đổ mồ hôi lạnh. Đây chẳng phải là căn phòng nghỉ trên tầng một đó sao?

Lúc này thì cả Chí Bân hay ồn áo nhốn nháo bên cạnh cũng im lặng. Sáu cặp mắt chúng tôi đồng loạt nhìn vào màn hình, trên màn hình hiện ra cảnh Kẹo Chanh đang bước lên cầu thang. Nhờ quan sát kĩ, tôi nhận ra túi thuốc thường đeo bên người em đã vướng vào lan can. Sợi dây trên túi đứt lìa, từng viên thuốc tròn trịa lăn ra khỏi vỏ.

Kẹo Chanh vẫn chưa nhận ra túi thuốc đã rơi xuống. Em với tay lên kệ sách, dường như tìm kiếm thứ gì đó. Tay tôi bắt giắc nắm chặt.

Gương mặt Hân đột nhiên lộ vẻ khó chịu. Em ôm lấy ngực, nhưng vẫn kiên trì tìm kiếm thứ gì đó trong trang sách mãi cho đến khi ngã vật xuống đất. Tôi cắn chặt môi mình đến bật máu. Cô bé này, bây giờ mới dò dẫm tìm túi thuốc không phải đã quá muộn rồi sao?

Chúng tôi hầu như thở ra một lúc, dù hình ảnh Kẹo Chanh vẫn đang giãy giụa trong màn hình. Cô tự làm rơi túi thuốc chứng tỏ đây chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn. Vậy thì thái độ của Dĩnh Ngôn giải thích thế nào đây? Dường như biết chúng tôi đang nghĩ gì, Dĩnh Ngôn héch cằn nói: “Mọi người cứ bình tĩnh xem tiếp đi”.

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện người thứ hai. Cả đám chúng tôi gần như cùng lúc nhìn sang Phi. Cậu ta có mặt lúc Hân phát bệnh ư?

Phi bước đến gần túi thuốc, nhưng cậu ta chỉ lẳng lặng nhìn mà không nhặt nó lên. Từ góc quay màn hình, tôi không thể nhìn rõ gương mặt Hân. Dường như em nói điều gì đó với Phi, bởi vì vẻ mặt cậu ta giãn ra. Mỗi giây trong màn hình như cả thế kỉ dần trôi. Hân lúc này đã yên hẳn, dường như không còn động đậy gì nữa mà Phi vẫn đứng sững đó. Tôi không đọc được trong mắt cậu ta muốn nói gì, bởi vì vừa lúc chân cậu ta vừa động, Thiên Luân đã lao lên rồi.

Thiên Luân nhặt túi thuốc dưới chân Phi lên, sau đó vừa ôm lấy Hân vừa gào thét. Vài mươi giây sau thì cả Chí Bân cũng chạy đến. Cảnh trí trong màn hình dần chìm vào tĩnh lặng, nơi phòng khách chúng tôi cũng mím môi nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Trước khi tôi kịp phản ứng, Hi Văn đã lao đến đâm vào mặt Phi. Việc này hơi khiến tôi sửng sốt. Trước giờ Hi Văn chưa bao giờ có vẻ mất bình tĩnh đến vậy.

“Tại sao cậu không cứu con bé?”.

Hi Văn vừa đánh vừa gào lên, trong khi Phi vẫn đứng sững đó. Tôi cố quan sát vẻ mặt cậu ta? Liệu Phi thật sự có phải là nội gián mà tôi điều tra được không? Nhưng nếu là nội gián, tại sao cậu ta có nhiều cơ hội tiếp xúc với Dĩnh Ngôn hơn mà lại không ra tay? Suy nghĩ trong đầu dần trở nên rối rắm, tôi không nhận ra Chí Bân và Thiên Luân đã nhảy vào can ngăn Văn từ lúc nào.

“Anh không có gì muốn nói sao? Dĩnh Ngôn đứng đây. Ánh mắt cô lộ vẻ khô khốc khó hiểu. Phi cúi đầu, cũng không nhìn cô. Thật kì lạ, lẽ ra với cá tính của mình, cả tôi lẫn Dĩnh Ngôn đều sẽ nhào vào đánh cho Phi một trận ấy chứ, nhưng chẳng hiểu sao chúng tôi đều đứng yên đó. Có lẽ tôi sợ, sợ vung tay quá trán sẽ thật sự đánh mất người bạn này.

Phi đã ở cùng chúng tôi năm tháng. Cho dù tình nguyện lừa mình dối người tôi cũng không muốn tin rằng cậu ấy thật sự phản bội. Nhưng thay vì trả lời Dĩnh Ngôn, cậu ấy chỉ cười nhạt, cũng không nói gì. Tôi thấy tay Hi Văn vẫn còn run lên, trong khi đó Thiên Luân lộ vẻ thất vọng. Chí Bân vẫn vậy, không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng cũng không còn vẻ bồn chồn nữa. Thoáng chốc chúng tôi lại dần chìm vào im lặng.

“Lát nữa anh soạn đồ ra khỏi đây ngay đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh một phút nào nữa”. Giọng Dĩnh Ngôn tương đối nhạt, tiếp sau đó, trong sự ngỡ ngàng của mọi người, cô ấy đi như chạy lên lầu.

Hi Văn liếc mắt nhìn bọn tôi, song cũng vội vã theo sau cô ấy.

Chỉ còn lại mấy người, tôi nhìn theo bóng lưng Đường Phi, không tìm được mở miệng nói: “Nếu có điều gì khó xử, cậu có thể nói mà”.

Tôi cũng chẳng tin mình lại có thể dễ dàng tha thứ cho cậu ấy như vậy. Dĩ nhiên Phi suýt chút đã hại chết Kẹo Chanh của tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ bao dung cậu ta nổi. Tuy nhiên dù cá tính ương ngạnh, dù lắm lì khó ưa, nhưng trong mấy tháng ở cùng, tôi cũng nhận ra cậu ấy đối xử với chúng tôi thật lòng. Cậu ấy

thuộc kiểu người kiêu ngạo, không thể giả vờ trước mặt người khác. Đôi lúc tôi nghĩ có phải vì vậy nên cậu mới cố tình trở nên lạnh lùng để chúng tôi thấy khó tiếp cận mà rút lui không.

Phi hơi sững sốt khi nghe tôi nói, song cậu ấy cũng chỉ cười nhạt không đáp. Biết không lay chuyển được, tôi cũng rời khỏi phòng, đi theo hướng hành lang ra ngoài vườn.

Chỉ mới vài ngày thôi mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện thế này...

Đột nhiên tôi ngẩng đầu lên bầu trời đêm âm u, cảm thấy sợ hãi.

Nếu ngay cả người trong nhóm chúng tôi còn không thể tin tưởng, thì còn biết tin vào ai đây?

19. Chương 19

Chương 19. Cẩn thận

Không phải tới lúc này tôi mới phát hiện, thế giới rộng lớn như vậy, nhưng lại không có nơi nào thật sự dành cho tôi.

ĐƯỜNG PHI

Cuối cùng, cả Chí Bản cũng chẳng nói lời nào mà quay lưng lại với tôi. Tôi nhìn bóng lưng cậu ta, bất giác thở dài.

Cố chấp như vậy, cuối cùng chuyện gì đến rồi cũng đến.

Thiên Luân không nói gì, chỉ lẳng lặng giúp tôi thu dọn đồ đạc. Cũng chẳng có gì nhiều, một chiếc ba lô nhỏ, tiền mặt, ngoài ra nơi này cũng chẳng có thứ gì thuộc về tôi cả.

Lúc quay sang nhìn Thiên Luân đang cúi mặt xuống, tôi thở hắt ra: “Ngay cả cậu cũng giận tôi?”

Cậu ấy không nói gì, tiếp tục lẳng lặng nhét thêm vài thứ vào giỏ.

Tôi thẫn thờ nhìn cậu ấy hồi lâu, tự nhiên thấy cơ mặt như căng cứng. Thôi được rồi. Dù sao thì tôi cũng là người có lỗi, nhưng Thiên Luân cũng là sát thủ như tôi, cậu ấy cũng có nhiệm vụ như tôi đang làm. Ở vào tình huống đó, còn tưởng rằng người duy nhất hiểu tôi là cậu ấy mới phải.

Tôi vẫn nhớ như in tình cảnh lúc đó, lúc tôi vừa bước lên lầu rồi nhìn thấy Hân co quắp trên mặt đất. Lúc đó, tôi nhìn nét mặt đau đớn của cô ấy, nhìn túi thuốc trên sàn, bất giác hiểu ra.

Hân lên cơn đau tim, cô ấy có thể ra đi trước mặt tôi mà tôi chẳng cần đụng đến ngón tay nào. Về tình về lý, chỉ cần không ai biết tôi có mặt ở đó, Hân chết đi cũng chẳng ai nghi ngờ tôi được. Nếu là tôi của ngày trước thì đã không suy nghĩ gì nhiều mà quay lưng bỏ đi rồi. Không, có lẽ tôi của ngày trước còn tàn nhẫn hơn thế. Có lẽ, tôi sẽ đứng trước mặt Hân, lạnh lùng bảo con bé muốn sống thì hãy giao vật đó cho tôi.

Thế nhưng, tất cả những gì tôi làm chỉ là đứng yên một chỗ, nhìn Hân vật vã trong đau đớn, lương tâm tưởng như đánh mất của tôi lại gào xiết từng hồi. Vốn nghĩ mình sẽ không bao giờ thích ai trong cái nhà này, vốn nghĩ mình sẽ không bao giờ cho đi tình cảm. Nhưng vào thời khắc đó, nhìn thấy Hân quần quại đau đớn, tôi mới biết mình sai rồi.

Càng kìm nén tình cảm của mình, sẽ càng đau đớn hơn gấp bội.

Bất giác lại nhớ về khoảnh khắc tôi và Dĩnh Ngôn suýt chết trên núi. Khi đó vách núi bị sạt lở, một tảng đá rơi xuống gần nơi cắm trại của trường học, tôi ôm lấy Dĩnh Ngôn thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc. Cả người tôi bị trầy xước. Lúc tôi được đưa đến trạm y tế, tôi mơ màng nghe tiếng cô ấy khóc thất thanh, vừa đánh vừa mắng tôi ngu ngốc, nhưng cánh tay nắm chặt tay tôi không rời.

Cả đời này, trừ người mẹ đã mất của tôi ra, lần đầu tiên mới có một người thứ hai khóc vì tôi. Thiết nghĩ, nếu có một ngày, tôi im lặng chết đi ở một xó xỉnh nào đó, mấy ông chủ hay đồng đội trong tổ chức sẽ chẳng ai thương xót tôi một chút nào, nhưng tôi biết nếu nghe tin tôi đã chết, cô gái trước mặt này sẽ gào thét, sẽ rơi lệ.

Cho dù chỉ là nhất thời, nhưng nghĩ đến việc cô ấy vì tôi mà khóc, tôi cũng rất thỏa mãn rồi. Sau đó Thiên Luân có gặp riêng tôi, nhìn thấy ánh mắt ngơ ngẩn của tôi hồi lâu, cậu ấy lại thở dài rồi nói: “Cuối cùng cậu cũng hiểu cảm giác của tôi rồi phải không?”.

Tôi không trả lời, chỉ lẳng lặng quay mặt vào tường. Thừa nhận tức là chấp nhận thất bại với cậu ấy. Không thừa nhận lại là thất bại với bản thân mình. Tay tôi chạm nhẹ vào lồng ngực vừa được băng bó của mình. Người ta nói sát thủ thì không có tim. Bất giác tôi cũng muốn hỏi, là thật sự không có, hay là không dám có đây?

Khi thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, tôi mới định thần lại. Một khắc đó, tôi đã quyết tâm phải cứu lấy Dĩnh Hân, bởi tôi biết nếu Dĩnh Hân có mệnh hệ nào, Dĩnh Ngôn sẽ rất đau lòng.

Thế nhưng, ngay trước cả khi tôi kịp cúi người xuống, con bé đang vật vã trên mặt đất kia lại nhìn thẳng về phía tôi. Giây phút đó, ánh mắt nó kiên định đến mức khiến tôi sững sờ. Cánh môi nó mấp máy nhẹ. Lời vừa thoát ra, cả người tôi một lần nữa lại chấn động.

Con bé nói: “Đừng cho em uống loại thuốc đó”.

Chắc chắn đây không phải là trò giận dỗi của Dĩnh Hân, tôi biết, con bé dù tâm trí rối loạn nhưng lại chưa bao giờ có cách nói chuyện điềm tĩnh đến như vậy. Tôi nhìn lọ thuốc dưới chân mình. Hân cũng đã rất lâu chưa phát bệnh trở lại, đợt thuốc này cũng là chỉ vừa mới thay hôm qua. Vậy chẳng lẽ trong thuốc có vấn đề sao?

Trước mặt tôi, Hân vẫn liên tục lắc đầu. Việc này khiến tôi rối trí, chưa biết làm cách nào thì Thiên Luân đã vọt qua người tôi, vội vàng ôm Hân vào lòng, nhìn tôi đầy oán giận.

Sau đó, Chí Bản cũng chạy đến. Cậu ta làm vài động tác cấp cứu cho Hân rồi cùng Thiên Luân đưa con bé đến bệnh viện. Suốt khoảng thời gian đó, cả hai người họ không hề nói tiếng nào với tôi. Chiếc xe chở họ cứ thế lao vun vút trên đường. Tôi đứng lặng một chỗ nhìn theo, bỗng nhiên muốn cười thật lớn.

Nếu Hân thật sự xảy ra chuyện gì đó, lần này tôi có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng không thể rửa sạch tội. À mà Thái Bình Dương đã là gì chứ? Dù sao tôi cũng không phải người tốt, tôi tiếp cận bọn họ chẳng phải vì mục đích của mình ư? Vậy thì rốt cuộc oan ức ở chỗ nào?

Họ không tin tôi cũng phải thôi. Chính tôi còn không dám tin bản thân mình mà.

Thiên Luân tiễn tôi ra ngoài. Cậu ấy định gọi giúp tôi một chiếc taxi, song tôi cản lại. Có một số việc nói chấm hết là chấm hết, tôi cũng không muốn nhận chút đồng cảm của Thiên Luân vào lúc này. Có lẽ nhiều ngày sau, suy xét mọi thứ cẩn thận, cậu ấy sẽ hiểu tôi hơn.

Tôi khoác ba lô lên vai, nhìn lại nơi mình đã sống suốt năm tháng qua, tự dưng có cảm giác rất buồn cười, chỉ là khoe miệng lại không thể nào nhếch lên nổi.

Hóa ra, chỉ cần là con người, rốt cuộc cũng có tình cảm.

—oo0oo—

Tôi thuê một phòng trọ ở gần khu vực nhà cũ. Vốn dĩ tôi đã định quay lại thành phố H., nhưng nhiệm vụ lúc này vẫn chưa thể tính là xong được. Suy xét hồi lâu, tôi quyết định nán lại ở gần bọn họ, phần để tổ chức liên hệ với Thiên Luân thì cũng có thể dễ dàng tìm ra tôi. Phần khác thì... cũng có khi chẳng có phần khác cũng không chừng.

Thế nhưng, dĩ nhiên những người trong nghề lâu năm đều biết, nếu tổ chức đã muốn thì cách gì mà chẳng liên hệ được.

Hôm sau, tôi thấy xe Khải Nam chở Dĩnh Hân về. Không biết Dĩnh Ngôn bày trò gì mà đi kèm theo họ còn có hai chiếc xe nữa. Trong xe tôi ước chừng khoảng ba người mặc cảnh vệ. Xem ra Dĩnh Ngôn cũng quá khoa trương rồi.

Nhìn thần sắc Hân đã tốt hơn hẳn, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên tôi nghĩ có khi nào Hân sẽ giải thích cho họ không? Mà nếu giải thích thì được gì? Có lẽ bọn họ sẽ cảm thấy có lỗi đôi chút khi đuổi tôi đi,

nhưng họ sẽ nhận lỗi rồi bảo tôi trở về ư? Không có chuyện đó. Chưa kể, Đường Phi này cũng không phải dạng người cần thì bảo đến, không cần thì đuổi đi như vậy.

Nhưng nói gì thì nói, thật tâm tôi có một chút chờ mong. Kết quả là đến ngày thứ ba, họ cũng không đến tìm tôi.

Suy đi tính lại, tôi bắt đầu cảm thấy việc này có dấu hiệu đáng ngờ. Tại sao Hân lại biết trong thuốc có vấn đề? Loại thuốc này do đích thân bác sĩ ở thành phố H. kê đơn, Chí Bán kiểm tra rồi để Nam và Luân cùng đi mua. Cho dù là có gì đó đi chăng nữa, người có thể tiếp cận số thuốc, trừ Hân ra chỉ có thể là chúng tôi mà thôi.

Xét ra, tôi và Luân là đáng nghi nhất, nhưng tôi biết rõ mình không làm, Thiên Luân càng không thể. Đừng hỏi tại sao tôi lại đoán chắc như vậy, chỉ là chơi với cậu ấy bao lâu, tôi cũng cảm nhận được nếu có ai đó làm gì bất lợi với Dĩnh Hân, người nổi điên lên đầu tiên sẽ là cậu ấy thôi.

Trừ những khả năng này ra, chỉ có một khả năng, tôi và Thiên Luân không phải những người duy nhất được cử đến để lấy hai con chip đó và giết chị em Dĩnh Ngôn.

Thế nhưng vấn đề ở đây là, nếu người đó cũng chưa tìm ra hai con chip, vậy thì chẳng có lí do gì để giết Dĩnh Ngôn hay Hân cả. Mà cho dù có giết cũng không phải bằng cách này. Ở hiện trường chỉ có mỗi mình tôi là nhân chứng duy nhất, vậy chẳng phải người đó sẽ không hưởng lợi gì rồi sao?

Bỗng dưng tôi toát mồ hôi lạnh. Nếu đã vậy, khả năng thứ nhất là người đó đã có được con chip của Hân, khả năng thứ hai là hân muốn loại tôi ra khỏi vòng chiến trước. Có khi người này toan tính cả hai khả năng đó không chừng.

Hân lần Ngôn đều được bảo vệ rất chặt chẽ. Tôi không có cơ hội tiếp cận Hân để hỏi nguyên do, chỉ một lần duy nhất tôi túm được Thiên Luân ra ngoài mua đồ một mình, bèn kể hết những suy đoán của mình cho cậu ấy biết. Không như mấy ngày trước, lúc này Thiên Luân đã có vẻ tỉnh tâm lại. Cậu ấy tin tưởng tôi, tuy nhiên cũng không có cách nào khác giải oan cho tôi trước mặt mọi người. Dấu sao thì cuốn băng đó vẫn là một bằng chứng rất đáng sợ.

“Mấy ngày nay người trong nhà thế nào?”. Tôi háng giọng hỏi, chắc chắn là tôi không có ý lo lắng cho bọn họ, chỉ là muốn quan sát tình hình một chút thôi.

“Sức khỏe của Hân ổn rồi, nhưng Dĩnh Ngôn đang làm rộn cả lên. Cô ấy muốn về thành phố H. ngay lập tức, có điều hình như ở thành phố đang xảy ra chuyện gì đó. Lâu lắm rồi không ai liên lạc được với ông Dương Thái cả. Dĩnh Ngôn có gọi về cũng chỉ gặp quản gia thôi”.

“Hân không nhắc gì về chuyện hôm đó sao?”. Tôi cau mày khó hiểu.

“Không, Khải Nam có hỏi vài lần, nhưng dường như Hân không muốn nói. Tôi cũng không biết làm sao, dạo này cô ấy có vẻ khác trước nhiều lắm”.

Cũng như tôi, Thiên Luân không nghĩ đến chuyện trong phòng sách có đặt camera, vì vậy khả năng có người muốn đá tôi ra khỏi cuộc chơi có thể được loại trừ. Tuy vậy, lời nói của Hân trong lúc lên cơn đau tim vẫn khiến tôi rất hoài nghi. Một khả năng nữa nảy lên trong đầu tôi. Có khi nào... thuốc vốn không có vấn đề, chẳng qua là do Hân muốn bày trò để đẩy tôi ra?

Nếu nói với Thiên Luân suy đoán này, tôi nghĩ chưa chắc cậu ấy đã tin. Trước khi để cậu ta đi, tôi bảo cậu nên cẩn trọng mọi người trong nhà. Hi Văn, Khải Nam, Chí Bán, tất cả đều có dấu hiệu khả nghi cả. Dĩ nhiên, tôi không đề cập đến Dĩnh Hân. Có một số việc tôi cần phải tự mình xem xét lại. Con bé này dường như không đơn giản như vẻ ngoài người khác nhìn thấy.

Tuy nhiên, tôi không có cơ hội tiếp cận Hân để tìm câu trả lời, bởi vì tối đó tôi nhận được tín hiệu của tổ chức.

Lúc tôi đến điểm hẹn đã cảm thấy đêm chẳng lành. Nơi hẹn quá trống trải, đi xe vào cũng phải lội bộ một khoảng xa. Bất giác một suy nghĩ nảy lên, nếu bọn họ muốn thủ tiêu tôi ở đây cũng chẳng ai biết được.

Cảm thấy không ổn, tôi quyết định liều lĩnh bỏ chạy về xe. Như chứng minh nhận định của tôi, tiếng súng đã nổ lên. Tôi theo tầm súng phán đoán có khoảng ba tay xạ thủ đang nhắm về phía mình. Dưới bóng đêm

không trắng, cơ hội nhìn thấy bọn họ gần như là con số không to tướng.

Dù đã có sự chuẩn bị từ trước, tôi vẫn cảm thấy kinh hoảng. Cuối cùng, tôi cũng không nhớ bằng cách nào mình thoát khỏi vòng vây đó. Giống như cơn ác mộng vẫn tái diễn bao nhiêu năm qua, có lúc tôi mơ hồ nhận ra cả viên đạn chỉ sượt qua đầu mình một tí. Lúc ra được đến xe thì cả người tôi đã đầy máu.

Do có chuẩn bị từ trước nên tôi đã mua sẵn dụng cụ băng bó. Tôi dừng xe lại ở trung tâm thị trấn rồi tự mình xử lý vết thương, lấy hai viên đạn trong bắp đùi và vai ra, sau đó sát trùng rồi băng bó lại. Tôi cắn răng, nén đau đớn. Xem ra lần này cả tổ chức cũng thật sự muốn lấy mạng tôi.

Trong lòng thị trấn, người qua lại càng lúc càng thưa dần. Tôi vì mệt mỏi mà cũng ngủ được một chút, lúc tỉnh dậy đã thấy con đường vốn huyên náo đã trở nên tĩnh mịch. Chỉ có vài ả gà móng đỏ và khách làng chơi còn thừa thớt qua lại, thỉnh thoảng còn có ả nần ná gần xe tôi đưa ra gợi ý. Tôi cười nhạt, đánh xe đi thẳng.

Không phải tới lúc này tôi mới phát hiện, thế giới rộng lớn như vậy, nhưng lại không có nơi nào thật sự dành cho tôi. Có người nói, người cô đơn không phải tự nhiên cô đơn. Ít ra họ đã từng trải qua cảm giác được quan tâm chăm sóc, dần dần mới cảm thấy sự cô đơn thật sự đáng ghét thế nào. Còn tôi, trước giờ vốn trong kiếp sát thủ, vẫn đơn độc lai vãng, cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt. Thế mà lúc này ngồi trong xe, đốt đến liều thuốc cuối cùng, tôi mới nhận ra mình cô độc đến nhường nào. Không người thân, không bạn bè, giờ thì cả đến tổ chức cũng truy sát tôi. Rút cùng, tôi cũng chẳng biết mình còn sống đến giờ này vì lí do gì.

Trời sáng hẳn. Tôi có ý muốn gọi điện cho Thiên Luân. Tổ chức phái người đến tìm tôi, có lẽ chẳng bao lâu Luân cũng sẽ gặp nguy hiểm. Tôi nên báo cho cậu ấy trước một tiếng.

Nực cười, đến cuối cùng, không ngờ một người như tôi cũng có ý nghĩ lo lắng cho kẻ khác như vậy.

Chuông đổ rất lâu Thiên Luân mới bắt máy. Tôi vừa lên tiếng, bên kia đầu dây đã chậm rãi vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng, nhưng khiến nhịp đập trái tim tôi tăng tốc đến đáng sợ.

Người bắt máy là Đinh Ngôn.

Thời gian trôi đi rất lâu, hai chúng tôi cứ áp điện thoại vào tai, dường như gần gũi đến mức nghe cả hơi thở của đối phương nhưng lại không cách nào thốt nên lời được.

Cuối cùng, cô ấy cắt ngang sự yên lặng: “Thiên Luân vừa ra ngoài”.

Tôi hít hơi sâu, rốt cuộc cũng có động lực. Tôi muốn minh oan cho chính mình, cho dù cô ấy tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Tôi chỉ muốn cô ấy biết rằng mình vô tội, đơn giản thế thôi.

“Chuyện Đinh Hân, tôi không phải cố ý”. Giọng tôi chậm rãi vang lên.

“Tôi biết cố ý của anh có nghĩa là gì...”. Đinh Ngôn cắt ngang, có vẻ đang kiềm chế cơn nóng giận. “Nếu anh cố ý, anh sẽ lên vào phòng chúng tôi, lục tung đồ lên để tìm kiếm thứ gì đó. Nếu anh cố ý, anh sẽ rút súng ra bắn chết chị em chúng tôi, có phải không?”.

Tôi bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn cố trấn tĩnh hỏi: “Cô... biết?”.

“Anh quên là trong nhà có camera sao? Tôi và Hi Văn đã mất cả ngày để xem lại. Tôi tự hỏi nếu chúng tôi vẫn ngu ngơ không biết gì, có phải tôi và Hân đã là những con cá nằm trên thớt, mặc kệ cho anh và Thiên Luân chém giết sao?”.

“Thiên Luân...?”. Giọng tôi đã lạc đi, không cần nói cũng biết tôi rối loạn đến mức nào.

“Điện thoại này anh không cần gọi nữa. Số di động này tôi cung cấp cho các anh, tôi đã lấy lại rồi. Thiên Luân cũng không phải ra ngoài làm gì, là tôi đuổi anh ta đi. Không phải hai anh thân nhau lắm sao?”.

Đinh Ngôn cười cợt, có vẻ như đang trút giận, song tôi lại có cảm giác như cô ấy đang đè nén sự đau đớn xuống. Điều tôi lo lắng rồi cũng đến, Thiên Luân cũng bị phát hiện rồi. Nói vậy số phận của cậu ấy có phải cũng giống như tôi không? Đinh Ngôn giằng xé thêm vài câu gì đó nữa, nhưng tôi không nghe rõ. Tôi bắt đầu suy nghĩ đến những việc vừa xảy ra trong mấy ngày gần đây, giống như một chiếc lưới rất lớn, đang từ từ xiết chặt chúng tôi lại vậy.

“Dĩnh Ngôn...”. Tôi rút cuộc cũng nói, cắt ngang lời cô đang quát tháo. “Bình tĩnh nghe tôi nói được không? Phải cẩn thận những người bên cạnh cô”.

“Anh và Thiên Luân không phải cũng là người ở bên cạnh tôi sao?”. Cô ấy cười gằn.

“Ý tôi là.... Dĩnh Ngôn, cô tin tôi cũng được, không tin cũng không sao. Tôi thật sự đã từng có lỗi với cô và Hân. Tôi thừa nhận mình tiếp cận các cô là có mục đích, nhưng mấy tháng qua, chúng tôi cũng chưa từng làm tổn hại đến hai cô. Bây giờ thời gian không còn nhiều nữa. Dĩnh Ngôn à, lưới đã chuẩn bị kéo rồi. Thiên Luân và tôi là những con cá đầu tiên, sắp tới tôi sợ sẽ có người làm nguy hại đến các cô”.

“Chuyện đó cần anh nhắc nhở sao? Tôi tự biết”.

Tôi thở dài. Chuyện có thể làm cũng đã làm rồi, chỉ là cô ấy vẫn không tin tưởng tôi. Trước khi cô ấy cúp máy, tôi thu hết dũng khí, nhắc nhở cô ấy một cái tên.

“Hi Văn... Dĩnh Ngôn, kể cả Hi Văn cô cũng phải cẩn thận. Đừng đưa bất cứ thứ gì cho cậu ta”.

Tiếng tút tút vang lên kéo dài. Tôi bỏ máy xuống, lần đầu tiên có cảm giác bất lực.

20. Chương 20

21. Chương 21

Đêm xuống, tôi lại không ngủ được. Chẳng biết từ bao giờ, tôi bắt đầu khó ngủ, sau hôm Thiên Luân đi thì càng khó chịu hơn nữa. Vốn dĩ là năm người ba phòng, bây giờ chỉ còn lại ba thằng con trai chúng tôi, ngủ một mình khiến tôi có đôi chút không quen.

Ngủ thiếp được một lúc, đến khi giật mình lại mới thấy đã hơn hai giờ sáng. Tôi ngồi dậy, mắt ráo hoảnh nhìn màn đêm, buồn bực đến lạ.

Phòng tôi nhìn thẳng ra vườn. Lúc này ánh đèn hắt vào lay động trên tường rờn rợn đáng sợ. Vốn dĩ tôi thường xem phim kinh dị, thấy thế không tránh được có chút run rẩy. Tôi ngồi dậy bật đèn. Ánh sáng chớp nháy ba lần, lúc cả căn phòng đột nhiên sáng tỏ, đập vào mắt tôi lại là một sợi dây bùa đặt trên bàn.

Nhớ hồi mới dọn đến cùng phòng với Phi, cậu ấy thường trêu chọc bệnh mộng du của tôi. Một thời gian sau đó lại đột nhiên kể tôi nghe, lúc nhỏ cậu cũng bị mộng du. Là mẹ cậu lúc lên chùa cầu phước đã xin được một lá bùa bình an, từ lúc đeo nó thì cậu không còn mộng du nữa. Tôi không hỏi nhiều về mẹ của Phi, nhưng cậu nói lá bùa mẹ tặng thì không thể tặng lại cho tôi, chỉ là sau đó cả đám có dịp đến một ngôi chùa lớn ở đảo phía nam chơi, Phi lại âm thầm xin cho tôi một lá bùa. Sau khi Khải Nam biết việc này đã trêu chọc rằng Phi có tình ý với tôi, nhưng Phi vẫn giữ sự im lặng. Đến giờ thì thoảng tôi vẫn tái phát bệnh, nhưng lá bùa - là tấm lòng thành của cậu ấy - lúc nào cũng được đặt dưới gối.

Tôi nhìn lá bùa lúc lâu, bất giác thở dài. Có một số thứ, tôi thà rằng mình không bao giờ phát hiện ra. Nếu Đường Phi, nếu Thiên Luân còn ở lại với chúng tôi, tôi sẽ bớt cô độc biết bao.

Ngồi ngẩn ra như thế cũng không phải là một ý hay, đột nhiên tôi có sáng ý muốn đi dạo biển đêm, thế là bước chân lại không định trước mà đi về hướng biển. Trừ vài cảnh vệ đang canh gác thì chắc mọi người đã ngủ khò cả rồi.

Cách biệt thự của chúng tôi vài trăm mét, có một nhà kho khá rộng để sáng đèn. Tôi nghĩ nơi này ngày trước có lẽ là một trạm hải đăng bỏ hoang, sau đó được tư nhân mua rồi mới tu bổ lại. Lúc chúng tôi đến đã biến nơi này thành nhà kho rồi nhét vào đó hàng đồng thứ linh tinh tạp nhạp như phao, bóng bãi biển. Lúc qua khỏi nhà kho này tôi mới nhận ra mình đã đi khá xa, nếu đi nữa thì chẳng còn ánh đèn mắt. Máu sợ ma nổi lên, tôi tức tốc quay lại khu đèn sáng, để rồi nghe được những thanh âm rền rĩ đáng sợ.

Mồ hôi hột trên trán tôi đổ ra hết cả. Nhưng trước khi tôi sợ đến mức bỏ chạy, một giọng quen thuộc đã kịp thời vang lên.

“Anh buông ra, còn như vậy nữa em sẽ mách Dĩnh Ngôn đó”.

Đây là giọng Kẹo Chanh, hiển nhiên nếu cả giọng cô ấy mà tôi còn không nhận ra nữa thì đập đầu chết đi cũng được rồi. Nhưng lí do gì giờ này cô ấy còn ở đây? Hơn nữa giọng điệu cãi cọ này càng không giống với cô ấy bình thường tí nào.

Tôi đành men theo khe cửa mà nhòm vào nắm tình hình. Giữa mớ đồ đạc hỗn độn, Hi Văn và Hân đang giằng co lẫn nhau. Cậu ta đè chặt Hân xuống chiếc bàn trống, giữ chặt hai tay cô hai bên. Tình huống gì thế này? Liệu tôi có nên can thiệp không đây?

“Em có giỏi thì cứ mách luôn, nhân tiện nói với cô ấy mối quan hệ của chúng ta là thế nào, để cô ấy quyết định”. –Hi Văn gần giọng, trong một thoáng tôi còn tưởng đâu sức nóng từ cậu ấy đang tỏa ra. Tôi biết Hi Văn lúc tức giận rất đáng sợ, nhưng thế này thật sự còn kinh hãi hơn. Chẳng trách Hân chỉ có thể lắp bắp.

“Đêm đó... đêm đó... là tai nạn...”.

“Anh không nói đêm đó”. Cậu ta gắt.

“Em... em không hiểu anh đang nói gì”. Hân gần như khóc òa. Cánh tay cô không vùng vẫy nữa, thậm chí còn... dụi dụi mặt vào vai Hi Văn để lau bớt nước mắt.

Tôi cau mày. Chiều này của cô, tôi còn lạ gì nữa.

Nếu là mọi khi, vừa nhìn thấy Hân khóc hẳn Hi Văn sẽ xuống nước dàn hòa, nhưng thay vào đó, tôi nhận thấy mắt cậu ta càng âm u hơn.

Cậu vẫn nhìn Hân đăm đăm, gần từng tiếng: “Hân, em còn muốn giả vờ đến bao giờ?”.

Cậu nói ấy không chỉ khiến Hân nín bật, mà cả tôi cũng sửng sốt không kém. Cậu ta nói gì? Hân giả vờ ư?

“Em... em không hiểu...”.

Hân ngập ngừng hỏi, giọng cũng không còn mè nheo nữa.

Hi Văn hầu như đã hết kiên nhẫn, cậu ta cúi thấp hơn. Qua khe cửa hở, tôi không thể nhìn ra cậu thì thầm gì đó với Hân, chỉ nhận thấy cơ thể cô như sững hẳn lại.

Sau cùng, cậu ta nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói lớn hơn một chút: “Em không nhớ, để anh giúp em nhớ”.

Lúc cậu ta cúi xuống, Hân càng vùng vẫy cố gắng thoát thân nhưng lại không hề hết lên. Thật ra tất cả chúng tôi đều rõ, chỉ cần cô hét lớn hơn một chút, chưa kể bị lực lượng bảo an phát hiện, ngay cả Đinh Ngôn và Khải Nam cũng sẽ nhận ra. Thế nhưng Hân chỉ vùng vẫy trong vô vọng, cuối cùng, âm thanh kháng cự hoàn toàn tắt hẳn, nhường chỗ cho tiếng quần áo bị xé rách nhanh chóng.

Vào khoảnh khắc ấy, tôi thấy trước mắt mình bỗng chốc mờ đi. Cũng không biết tôi đã đứng đó bao lâu, chìm lắng vào dòng suy nghĩ của riêng mình, cho đến khi giọng Hi Văn lại vang lên một lần nữa, nghe khàn khàn như thể đã phủ một tầng sương.

“Hân, nói đi, nói rằng em yêu anh”.

Trong gian nhà sáng đèn, Hi Văn ngồi chính tề trên ghế, áo sơ mi đã cởi hết cúc, mồ hôi nhễ nhại đọng lại trên trán. Cánh tay cậu ta giữ chặt lấy tay cô gài ngồi trên đùi mình. Mái tóc rũ rượi chỉ vừa dài quá vai không thể che khuất tấm lưng trần, bên dưới là chiếc áo hai dây đã bị kéo xuống hết cỡ, chắn ngay tại eo. Váy cô rũ xuống, che kín đùi Hi Văn, vẻ mặt dần vật khổ sở.

Mẹ kiếp, tôi thật sự muốn chửi thề. Sao Hi Văn có thể làm trò này với Hân cơ chứ?

Hi Văn bẻ hai tay Hân ra sau, để vùng ngực mềm mại của cô áp sát vào da thịt mình. Cậu ta ngậm lấy vành tai Hân, âm thanh phát ra trầm trầm mà rành mạch.

“Không phải em muốn anh sao? Có phải rất khó chịu không?”.

“Em... em không biết”.

Đây là lần đầu tôi nghe giọng điệu thế này của Hân. Giọng cô có chút mơ màng, lại gần như nức nở. Thanh âm từng lời từng lời như thể đâm sâu vào lòng tôi.

“Nói đi. Nói, em yêu anh”.

Hân gần như phát khóc. Cơ thể cô run rẩy khi Hi Văn nhẹ nhàng cúi xuống, vùi đầu vào ngực cô. Tôi thấy nước mắt cô tràn ra ngoài, vô vọng thốt ra từng tiếng.

“Hi Văn, đừng mà...”.

Tôi hơi lùi lại, chưa kịp định thần đã phóng như chạy về nhà. Trong lòng tôi có cảm giác khó chịu lẫn sợ hãi. Tôi không muốn, thật sự không muốn nghe Dĩnh Hân thốt lên những lời đó.

Tôi nằm trên giường, toàn thân hoảng loạn. Trong đôi mắt dường như chỉ còn hình ảnh Dĩnh Hân ngồi trên người Hi Văn, vô vọng cầu xin cậu ta. Hai người họ, cho dù là ai quyến rũ ai, ai bắt đầu với ai trước, cũng khiến tôi thật sự ghê tởm.

Gần sáng, tôi nốc vào bụng chai rượu thứ ba mới có thể mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy, cả Hi Văn, Dĩnh Ngôn lẫn Khải Nam đều đã đi cả. Bên cạnh tôi lúc này, Dĩnh Hân kéo chiếc khăn lạnh trên trán tôi ra. Gương mặt cô tươi hẳn khi nhận ra tôi đã tỉnh. Cô ôm chầm lấy tôi.

“Cậu tỉnh rồi, may quá, mình còn tưởng phải gọi bác sĩ cho cậu ấy chứ?”.

“Mình...” . Tôi lấp bắp nhìn quanh, đầu nhức như búa bổ. “Mình bị làm sao vậy?”.

“Cậu bị sốt, đã ngủ hai ngày rồi đó. Nhân viên bảo an chỉ mình cách hạ sốt cho cậu, anh ấy bảo gọi bác sĩ lạ rất nguy hiểm. Cũng may cậu tỉnh rồi”.

Dĩnh Hân liền thoáng nói. Dưới đôi mắt to tròn của cô ấy là một quãng thâm to tướng. Mấy ngày nay hẳn chỉ có cô chăm sóc tôi. Tôi bật cười, cổ nén xót xa mà dí ngón tay vào mũi cô.

“Xem cậu kìa, mình không sao mà. Chưa gì đã thành gấu trúc rồi”.

“Xí... đừng tưởng bỏ nhé. Chẳng qua nếu cậu bệnh thì chẳng ai chăm sóc mình thôi”.

Tôi xem lại đồng hồ, hàng mi bất giác khẽ cau lại. Hi Văn và Dĩnh Ngôn đã đi hai ngày. Như vậy xem ra... tôi đã trễ lịch trình.

Ánh mắt tôi khiến Dĩnh Hân có điểm không tự nhiên. Cô đứng dậy, uể oải vươn tay. “Đói bụng chưa? Mình bảo nhân viên đi mua ít đồ rồi, để mình hâm cho cậu”.

Hân vừa quay lưng, tôi đã nắm chặt lấy tay cô ấy, chưa kịp định thần đã bị tôi kéo xuống giường. Đôi mắt Hân mở to, kinh hãi nhìn tôi. Tôi giữ chặt lấy hai tay cô bên hông, chân lại kẹp chặt lấy chân cô. Vừa mở miệng đã bị tôi che kín, nuốt luôn tiếng hét của cô vào. Có những chuyện, Hi Văn có thể, tôi cũng có thể.

Hân càng vùng vẫy càng yếu sức. Trước đây chúng tôi thường đùa giỡn cùng nhau, luôn là cô ấy thắng, nhưng chẳng qua tôi chưa dùng hết sức mà thôi. Giờ đây nhìn cô nghẹn ngào bên dưới mình, bất giác tôi lại có chút thỏa mãn.

Chúng tôi còn có bao nhiêu thời gian, cơ hội? Gần như không có. Vậy thì, cứ coi như tôi phóng túng một lần đi.

Tôi hôn em, như thể bùng phát bao nhiêu tâm tình đè nén bấy lâu, khiến em hầu như không còn cơ hội để thở. Em lắc đầu, nước mắt tràn ra khỏi mi, song tôi mặc kệ. Từ lúc môi mình chạm phải môi em, tôi đã biết mình không có cơ hội để quay đầu. Tôi nhớ mùi vị của em, nhớ đến chết đi được.

Môi em vẫn thơm mềm như vậy. Tôi vờn lấy em, ngẫu nhiên như bữa tiệc cuối cùng của đời người.

Em là của tôi.

Lúc tôi xé chiếc áo mỏng manh trên người em ra, em hầu như không còn sức lực để vùng vẫy, cánh tay chỉ có thể vô lực đặt lên ngực tôi. Nhưng sự va chạm da thịt chỉ khiến tôi như càng điên tiết hơn, vội vã cúi xuống mân mê vùng ngực đang run rẩy kia. Thanh âm như xé nát cõi lòng đột nhiên lại đập vào tai tôi: “Trà Sữa, đừng để mình lại hận cậu”.

Tôi nhìn gương mặt tuyệt vọng của em, làn mi run run, gò má ửng đỏ, khóe môi đột nhiên nở nụ cười. Tôi nói dừng dừng: “Không giả vờ nữa sao? Nhớ ra mình rồi?”.

Hân cắn môi, chỉ khe gật đầu. Tôi dùng tay lau đi nước mắt trên mặt em, em không tránh đi mà chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi, cái nhìn như đã mất hết hi vọng: “Nếu cậu muốn cảnh tượng năm năm trước tái diễn thì cứ tiếp tục. Chẳng lẽ đó là thứ cậu muốn sao?”

Giọt nước đọng trên khóe mắt Hân dần lan ra ngoài, lăn tròn trên hàng mi ướt ươn. Tôi lấy tay lau đi giọt lệ đó, mỉm cười: “Như năm năm trước thì đã sao chứ? Cậu hận cậu ta, nhưng thậm chí mất trí nhớ cũng không thể quên được cậu ta. Cậu không hận mình, nhưng trong lòng cậu, mình chẳng có giá trị gì cả”.

“Xin lỗi Kẹo Chanh”. Tôi nói. “Kết cục không thể thay đổi, mình chẳng thà cậu hận mình, còn hơn việc nhìn thấy mình chẳng là gì trong mắt cậu cả. Nếu cuộc sống chỉ còn một ngày, thì thiên đường hay địa ngục, mình cũng chỉ muốn kéo cậu đi cùng”.

Nước mắt em ứa ra càng nhiều hơn. Tôi cúi xuống, dùng môi mình lau sạch hàng nước ấy, không tự chủ nhận ra mắt mình cũng lấm đốm sương.

—oo0oo—

Thế nhưng, đúng vào lúc tôi không ngờ nhất ấy, cả thân mình lại bị một lực mạnh đẩy ra. Tôi thở hổn hển, không tin được rằng Khải Nam đang ở trước mặt mình. Không phải cậu ta đã về thành phố H. với Đinh Ngôn và Hi Văn rồi sao?

Chưa kịp định thần, lực nặng như búa tạ ấy một lần nữa lại đâm vào mặt tôi. Đến lúc nhìn thấy tôi đã loạng choạng ngã xuống đất, Khải Nam mới túm lấy chiếc chăn choàng lên người Đinh Hân, kéo em vào lòng mình.

“Không sao rồi, đừng khóc. Có anh đây. Đừng khóc”.

Hân như được thể càng khóc nhiều hơn. Em dụi người vào lòng ngực Khải Nam, nước mắt thấm ướt cả vùng áo thun của cậu ta. Nhìn thấy cảnh ấy, tôi chỉ có thể cười giễu cợt.

Dường như cách đây rất lâu, như thể xa tận kiếp trước, em cũng nhào vào lòng tôi như thế. Chẳng mấy khi em khóc, nhưng nhìn vào đôi mắt lo lắng của em, tôi sẽ nói: “Không sao, có Trà Sữa ở đây, Kẹo Chanh đừng lo lắng nhé”.

Thời gian thấm thoát đưa thoi, em đã thay đổi, mà chàng trai được ôm em vào lòng cũng không còn là tôi nữa rồi.

Khóc đã rồi, Hân ngẩng lên, dùng giọng mè nheo nói với Nam: “Không phải anh đi với Đinh Ngôn sao? Sao lại về?”.

“Anh nghe nói Chí Bân bị bệnh, sợ không có người chăm sóc em nên sắp xếp xong liền mua vé về ngay. Cũng may mà còn kịp...”.

Nam không nói hết. Tôi hiển nhiên hiểu ‘còn kịp’ của cậu ta ý là gì. Cậu ta quảng cho tôi một cái nhìn lạnh lùng, thể như bảo ‘cậu còn không đi thì tôi sẽ giết cậu’. Đáp lại, tôi cười với cậu ấy. Chẳng sao cả, chỉ là cảm thấy mọi thứ lúc này thật sự rất đáng cười thôi.

Quả nhiên, cậu ta nói: “Cười cái gì? Nếu cậu không giải thích rõ với tôi thì tôi sẽ giết chết cậu”.

Trong lòng Nam, Hân đưa mắt nhìn tôi. Giống như trước đây, đôi mắt em mông lung đến mức tôi chỉ muốn ôm em vào lòng.

Nhưng tôi chỉ cười gằn, nói: “Tôi cũng muốn giết cậu, nhưng trong hai chúng ta, chẳng ai có vinh hạnh ấy cả”.

Khải Nam cau mày vẻ không hiểu, song tôi cũng lười đáp lời cậu ấy. Tôi lão đảo bước ra ngoài hành lang, đứng lại trước gương nhìn gương mặt đã biến dạng của mình.

Cách đây rất lâu, từng có một cô bé con thích sờ vào mặt tôi. Sau khi sờ xong một hồi, cô sẽ véo má tôi, nói đầy hờn dỗi: “Ganh tị với cậu thật đấy, Trà Sữa. Sao cậu lại có gương mặt đẹp hơn cả con gái thế này?! Da còn trắng hơn cả da mình?!”.
“Có đẹp thế nào cũng đâu đáng yêu bằng Kẹo Chanh được”. Tôi mỉm cười lấy lòng cô.

“Đáng yêu đầu thế kiếm được tiền. Hay thế này nhé, sau này Trà Sữa lấy tên mình đi thi hoa hậu đi. Thắng giải rồi mua nhà lầu xe hơi ỳnh”.

“Đồ ngốc, thi hoa hậu muốn thi giùm là thi được sao?”.

“Thế sao? Hay cậu làm diễn viên nhé. Để hao mòn nhan sắc thì uống phí lắm”.

Có lẽ khi đó, Kẹo Chanh không biết được, gương mặt này của tôi gây hại đến thế nào.

Rất nhiều năm sau này, tôi đi qua ranh giới sinh tử, từng chút, từng chút một leo lên đến địa vị ngày hôm nay. Hàng trăm lần vì gương mặt này mà sống không bằng chết, muốn phá nát nó đi, thế nhưng lại vì một câu nói của ai đó mà không thể xuống tay được.

Cái đẹp thật sự có tác dụng sao? Nếu thật sự ẩn tượng như thế, tại sao em lại không nhận ra tôi? Dĩnh Hân, em biết không, bao năm qua gương mặt này vẫn thế, nhưng sâu bên trong nó, linh hồn tôi đã từng chút, từng chút một thối nát, không còn cách nào để cứu vãn nữa rồi.

...

Một tiếng nổ long trời bất ngờ vang lên như xé toạc không gian yên tĩnh. Tiếng nổ càng lúc càng gần, tôi vẫn điềm tĩnh thoa thuốc rồi lấy băng keo cá nhân dán lại vết thương trên mặt.

Cuối cùng, rồi cùng đến.

Kẹo Chanh, nếu như em biết tôi lại một lần nữa bán đứng em, em có còn đủ sức để hận tôi không?

Sát khí càng lúc càng tiến đến gần. Cánh cửa kính sau lưng tôi đột nhiên vỡ toang. Tôi quay người lại, nhìn thấy một gã sát thủ bịt mặt đã men theo lối hành lang nhảy vào, trên tay là một khẩu súng có gắn ống giảm thanh. Ánh mắt gã bắt gặp cái nhìn của tôi trong gương, khẽ gật đầu rồi nhanh nhẹn nhảy vào trong.

Mất khá lâu, tôi mới nhận ra tâm trí mình vẫn mơ hồ dừng ở cây súng trên tay gã.

Không sao không sao, người của chúng tôi rất chuyên nghiệp, chắc cậu sẽ chẳng kịp đau đớn đâu nhỉ?

Cuộc tập kích vẫn diễn ra khốc liệt bên dưới nhà. Có tiếng súng bắn trả lại yếu ớt. Tôi nhắm mắt, cố không nghĩ đến gương mặt sợ hãi của Kẹo Chanh đang nép vào lồng ngực Khải Nam. Tính cả Nam, lực lượng cảnh vệ trong nhà có khoảng chín người, nhưng phần lớn đều là binh tôm tướng cá, thực lực không đáng lo ngại. Chỉ cần năm sát thủ chuyên nghiệp được tổ chức phái đến, tôi cảm thấy khả năng Kẹo Chanh có thể sống mà rời khỏi đây là chuyện không thể.

Chẳng biết bao lâu, ‘chiến trường’ đột nhiên rung chuyển. Tôi không tin được nhìn một mảng ban công trước mặt mình gần như sụp xuống, lộ ra một chiếc xe Hummer cỡ lớn vừa huých càn vào thanh trụ nhà. Thấp thoáng giọng Đường Phi vang lên: “Khải Nam, kéo Hân vào đây”.

Môi tôi bất giác nhếch nhẹ. Cuối cùng thì vẫn bị người đó đoán đúng, hai con tốt thí này dai mặt hơn tôi nghĩ.

Bên dưới góc giường có một viên gạch bị tróc lên. Tôi bước đến, lôi ra từ trong hốc bí mật một khẩu súng lục có gắn ống giảm thanh, rất thần nhiên mà đi thẳng xuống tầng dưới.

Bụi xi măng và mùi thuốc súng bao phủ cả căn nhà, không khó mấy để tôi nhận ra cục diện cuộc đấu súng. Toàn bộ cảnh vệ được điều động đều đã nằm la liệt dưới đất, mùi máu từ người họ tỏa ra càng kích thích thị giác của tôi. Thấy tôi bước xuống, một tên sát thủ gật đầu, nhường chỗ nấp chiến thuật cho tôi, đoạn gã lướt qua một cột chống gần đó.

Theo tầm mắt, tôi nhận ra bóng Nam phản chiếu trong mảnh kính vỡ, người bê bê máu nhưng vẫn cố kéo Kẹo Chanh sát vào lòng mình. Kẹo Chanh có vẻ lo lắng, nhưng lại không có chút nào gọi là sợ hãi.

Thật quên mất, những điều đáng sợ nhất trên đời cô đều đã trải qua, bấy nhiêu đây đã là gì chứ.

Một tên sát thủ nữa bị hạ gục, vị trí của gã vừa đủ trống để Phi tiếp cận Dĩnh Hân và Khải Nam. Tôi cau mày, thật ra cũng không rõ số lượng sát thủ còn sống là bao nhiêu người nữa.

Từ cột nhà trước mặt, một gã sát thủ nữa vừa lộ diện, Đường Phi hạ đo ván gã, đoạn quay sang hỏi Khải Nam: “Có bao nhiêu tên tất cả?”.

“Hình như... là năm”. Nam khó khăn nói. Máu trên vạt áo cậu ấy chảy cả ra ngoài, xem ra bị thương cũng không nhẹ.

Có tiếng Thiên Luân gọi phía ngoài. Đường Phi xốc Khải Nam lên vai, định công cậu ấy ra. Từ vị trí của mình, tôi nhận ra gã sát thủ khi nãy đã nhường chỗ cho tôi, súng trên tay gã đã lên nòng, đang chĩa về hướng mấy người chẳng có mấy phòng bị kia.

Chỉ một cái chớp cò, có lẽ ba con người từng gần bó như người thân của tôi sẽ ra đi mãi mãi.

“Chí Bân đâu?”. Phi đột nhiên hỏi.

“Còn ở trên lầu, không biết có thoát được không”. Giọng Nam hơi yếu, nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Vậy có cần...?”.

Phi không nói được hết câu, vai phải cậu đã theo phản xạ giật về phía sau. Máu trên vai chưa kịp đổ, một tiếng súng khác lại vang lên, cậu ta gần như ngã quỵ xuống. Dĩnh Hân hét lên, trong khi Khải Nam cúi cúi định nhặt khẩu súng Phi đánh rơi, nhưng trong tầm nhìn của mình, tôi biết cho dù cậu ta có làm gì thì cũng đã quá trễ. Bởi nòng súng của gã sát thủ kia giương lên, đích nhắm kế tiếp là đầu Dĩnh Hân.

Trước khi tôi có chút ý thức nào, tiếng súng đã vang lên, nhưng người ngã xuống lại là gã sát thủ nọ. Dĩnh Hân kinh hãi nhìn gã ta, bất giác, tầm mắt của cô hướng về phía tôi đang đứng, thấy súng trên tay tôi vẫn còn đang giờ ra, cô thoáng vui mừng, song ngạc nhiên lại nhiều hơn.

“Phi, Phi, cậu không sao chứ?”. Tiếng Khải Nam vang lên hoảng loạn, nhưng sự chú ý Dĩnh Hân đang tập trung vào tôi.

Cô định bước đến, song tôi hất mặt, có ý bảo: “Đi đi!”.

Đi? Cô vẫn không lùi bước. Sau lưng cô, Phi đã có chút phản ứng, cậu ta tựa vào Khải Nam, cả hai chặt vật lăm mới có thể đứng dậy.

Lúc này, cả Thiên Luân cũng đã bước vào, tôi nhìn về mặt nôn nóng không hiểu gì của cậu ấy, không nhanh không chậm nói: “Tôi ở lại lo hậu viện, mọi người đi nhanh đi”.

Dĩnh Hân cắn môi, đoạn cô quyết định quay lại đỡ lấy Khải Nam. Thiên Luân dìu Phi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, khập khiễng bước ra ngoài.

Lúc bóng họ sắp khuất sau cánh cửa, môi tôi lại đột nhiên mấp máy: “Hân Hân!”. Không biết đã bao lâu rồi, tôi mới chính miệng gọi cô bằng cái tên này.

Cô dừng lại nhìn tôi, ánh mắt phức tạp.

Tôi nói: “Mình không phải Lạc Bân”.

Dĩnh Hân cắn môi, tưởng như rất lâu, cô mới đáp trả tôi. Lần này câu trả lời khiến tôi thật sự kinh ngạc: “Không phải mình nói rồi sao? Từ lần đầu gặp lại mình đã biết cậu là Trà Sữa rồi”.

Em và Khải Nam cứ thế vội vã rời khỏi tầm mắt tôi. Một mình tôi đứng giữa căn nhà đã tan hoang những mảnh gạch lán đốm lửa đang cháy, cô độc đến đáng sợ. Cô ấy nói gì nhỉ? Từ lần đầu gặp lại đã biết tôi là Trà Sữa, vậy cái bây mà tôi và Lạc Bân bày bố lâu như vậy, hóa ra chỉ là mưa riu qua mắt thợ sao?

Đột nhiên tôi lại nhớ đến mùa hè của năm nào đó, trong cô nhi viện, tôi và Lạc Bân đứng trước mặt cô, ngơ ngẩn nhìn đôi mắt to tròn đầy thích thú của cô khi nghe Lạc Bân nói: “Hân Hân, chào em, anh là Lạc Bân”. Tôi đẩy vai cậu ấy, cay cú hơn thua nói: “Hân Hân, còn anh là Chí Bân”.

Cô cười, hai mắt cong lên thành hình trăng khuyết, nụ cười đã ám ảnh suốt những năm tháng trưởng thành của tôi, nhưng từ đầu tới cuối, trong tim cô, trong đôi mắt cô chỉ có hình bóng của Lạc Bân.

...

Tôi cúi người, đặt chiếc đồng hồ hẹn giờ cuối cùng vào vị trí, sau đó quay người đi, cũng chẳng may mắn nhìn lại ngôi nhà tôi đã sống sáu tháng qua một lần. Ít phút nữa thôi, nơi này sẽ trở thành bình địa, chẳng còn gì cho tôi lưu luyến nữa.

Xong đâu vào đó, tôi vào xe, nâng ngón tay cái lên môi mình, thì thào vào chiếc điện thoại nhỏ xíu được giấu trong đó.

“Nhiệm vụ hoàn thành. Chim sẻ đã rời tổ”.

“Tốt”. Giọng bên kia đầu dây bình tĩnh đáp lại. “Phần còn lại tôi sẽ xử lí, cậu lập tức quay trở về thành phố đi”.

“OK”. Tôi đáp gọn, nhưng lại ậm ừ có vẻ không muốn rời máy.

Thấy thế, người kia liền hỏi: “Sao? Còn có chuyện gì à?”.

“Đồ khốn!”. Như chỉ chờ có thế, tôi vung tay đập vào vô-lăng, nghiến răng gầm gừ: “Cậu dám động tay vào thuốc tôi kê cho cô ấy. Không chỉ một lần...”.

Bên kia có tiếng cười nhạt, sau đó chỉ còn những tiếng bíp dài...

22. Chương 22: Sụp Đổ

Thật sự, từ lúc cứu Hân ra, tôi đã mơ hồ cảm thấy Đinh Hân mà tôi yêu trước đây đã thật sự chết rồi.

THIÊN LUÂN

Tôi đứng ở một góc, khoanh tay nhìn Khả Vi đang băng bó cho Khải Nam và Đường Phi. Trong thành phố này chúng tôi vốn không có người quen biết nào, chỗ ở của tôi và Phi cũng đã bại lộ, vì vậy chúng tôi không còn cách nào khác hơn là cầu cứu Khả Vi. Cô ấy dù sao cũng là bác sĩ, lại là bạn thân của Nam, có cô ấy chữa trị vết thương cho bọn họ cũng an tâm hơn.

Mấy ngày sau khi rời khỏi khu nhà chung, tôi đã đến tìm Phi thay vì trực tiếp liên lạc với tổ chức. Thật ra Phi cũng giống tôi, cho rằng việc bị lộ tẩy thế này chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Mục đích của kẻ đứng sau này thực chất là muốn đẩy chúng tôi ra khỏi vòng chiến, đồng thời tăng thêm sự tin cậy cho kẻ cầm đầu thật sự. Có điều, chúng tôi mất vài ngày để tra xét lại vẫn không tài nào phát hiện ra kẻ đó là ai.

Cho đến hôm qua, chúng tôi lại bất ngờ bị tập kích một lần nữa. May nhờ hai chúng tôi hợp lực nên có thể đẩy lui tình hình của tổ chức, nhưng đồng thời, cũng mơ hồ nhận ra kẻ lên kế hoạch đã bắt đầu hành động. Vì thế, chúng tôi quay trở lại biệt thự, vừa lúc cứu được Đinh Hân và Khải Nam khỏi vòng nguy hiểm. Thế nhưng, điều chúng tôi không ngờ nhất, kẻ phản bội thật sự hóa ra lại là một người tôi không bao giờ nghĩ đến.

Chí Bàn ư? Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên gặp cậu ta, một thanh niên sành điệu đúng kiểu các cậu choai choai bây giờ. Dĩ nhiên tôi cũng không ưa dạng con nít ranh như thế, nhưng sống lâu ngày dần nảy sinh cảm tình. Có lúc tôi xem cậu ấy như em trai mình, dù thế nào vẫn cố bảo vệ trong phạm vi có thể. Ấy vậy mà...

Khả Vi sát trùng cho Nam và Phi xong rồi tự kê toa. Cô ấy bảo muốn ra ngoài mua thêm ít thuốc. Vốn cô là bác sĩ tâm lí chứ không phải trị thương, ở nhà không có sẵn các loại thuốc giảm đau thông thường. Tôi tiến cô một đoạn, lúc về đã nhìn thấy Hân đang tỉ mỉ thu dọn lại cuộn băng và vết máu loang lổ. Đôi mày cô nheo lại thành một đường thẳng, có chút trầm tư.

Bấy giờ, Nam và Phi cũng đã dần dần tỉnh lại. Vừa nhìn thấy Đinh Hân, Phi đã lên tiếng đầu tiên: “Em phục hồi trí nhớ rồi?”.

Thoáng thấy Khải Nam nhìn cậu ấy hơi lạ, có lẽ Khải Nam vẫn chưa nhận ra, nhưng tôi biết lần này không phải Phi đa nghi, cả tôi cũng nhận ra sự khác thường nơi cô ấy. Từ lúc nào nhỉ, có lẽ là trước cả khi tôi bị phát hiện kia.

Đinh Hân không nói gì, lẳng lặng bỏ lại túi ni-lông rác, sau đó ngồi thẳng dậy, như thể chờ đợi câu hỏi tiếp theo của chúng tôi.

“Từ lúc nào?”. Lần này là Khải Nam lên tiếng, vẻ mặt cậu ấy như thể không tin vào tai mình.

“Một tháng trước, lúc ra ngoài với anh và Hi Văn”. Giọng cô ấy rất bình thản, như thể mất trí nhớ là điều hiển nhiên, tỉnh lại cũng thế nốt, nhưng đáng sợ hơn nữa là việc cô cứ vờ như mọi sự vẫn rất bình thường vậy.

“Vậy từ lúc đó, em đã biết mục đích của bọn anh là con chip đó?”. Phi hỏi.

Dĩnh Hân gật đầu, ánh mắt cô đảo một vòng sang tôi, Phi và Nam, đoạn mỉm cười nhợt nhạt: “Ừ, em biết mục đích của tất cả các anh”.

Câu nói này khiến tôi hơi chột dạ. ‘Tất cả’, tức là trừ tôi, Phi, và cả Chí Bân, cô ấy cũng biết từ trước rồi ư?

“Chí Bân là thành viên trong nhóm người đã bắt cóc em năm đó sao?”.

“Phải, nhưng cậu ấy không phải người đứng đầu. Kẻ cầm đầu ấy, thật ra chính là một trong các anh...”.

Lúc nói những lời này, giọng Dĩnh Hân vẫn lạnh băng như này giờ vẫn thế, nhưng lại khiến chân tóc tôi giật giật. Chí Bân không phải kẻ cầm đầu, vậy thì... Nếu tôi không nhầm thì câu chuyện Dĩnh Hân kể sau đó, một lần nữa, lật đổ tất cả mọi suy đoán của chúng tôi.

Dĩnh Hân vốn là con riêng của ông Dương Thái. Mẹ cô mất năm cô chỉ mới hai tuổi, cho nên cô đã sống bốn năm trong cô nhi viện trước khi được ông Dương Thái đón về nhà. Trong thời gian lưu lạc ở cô nhi viện, cô đã gặp Chí Bân và một người bạn khác tên là Lạc Bân. Đến năm sáu tuổi, khi cô trở lại nhà họ Dương, bọn họ cũng bị mất liên lạc từ đó.

Cho đến sau khi Dĩnh Ngôn đi du học, Hân đột nhiên gặp lại Chí Bân thông qua sự giới thiệu của một người bạn. Vì lâu ngày gặp lại, cô hoàn toàn không biết hình dáng hai người bạn kia lúc trưởng thành như thế nào. Chí Bân nói anh ta chính là Lạc Bân. Một phần do mối quan hệ lúc còn nhỏ, phần khác vì thấy hai người họ thường xuyên đi chung, chẳng bao lâu sau đó, cả nhà họ Dương cũng nghĩ Chí Bân chính là bạn trai của Hân. Rồi Hân thi đỗ đại học, trong bữa tiệc mừng công cùng bạn bè đó, Chí Bân đã chở cô ra ngoại thành, hứa hẹn một món quà đặc biệt. Hân chỉ không ngờ, món quà đó chính là: cậu ta bán đứng cô.

Bọn bắt cóc muốn Hân giao ra con chip gì đó. Nhưng dĩ nhiên, Hân không ngốc đến mức nghĩ bọn họ sẽ tha mạng ình. Chuyện sau đó thì mọi người đều đã biết. Hân bị mất trí, cô hoàn toàn không nhớ đến chuyện bị bắt cóc, nên chuyện con chip cũng dần dần rơi vào quên lãng.

Trong suốt thời gian Hân kể chuyện, sắc mặt Khải Nam hết xanh rồi lại trắng, trong khi đó Đường Phi có vẻ bình tĩnh hơn. Cậu ta cau mày, bất giác hỏi: “Em đã gặp tên cầm đầu bắt cóc rồi sao?”.

“Cầm đầu thì không hẳn...”. Hân đáp lấp lửng. “Nhưng ít ra trong số những người em từng gặp. Anh ta chắc chắn là người có địa vị cao nhất”.

“Vậy... người đó là...”.

“Chắc các anh không biết tên thật của Hi Văn nhỉ?”. Hân cắt lời, vẻ mặt như thể cô đã chuẩn bị rất kỹ cho câu trả lời. “Hi Văn chỉ là tên anh ta sau khi rời khỏi cô nhi viện. Trước đó, anh ta tên thật là Lạc Bân, con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn điện tử Lạc Phong. Năm đó, nhà họ xảy ra bi kịch, cha anh ta tự vẫn, công ty phá sản, sau đó mẹ cũng bị tai nạn qua đời. Anh ta còn có một người chú, tên là Lạc Quân. Người này hai mươi năm trước từng là một ông trùm xã hội đen. Nhưng sau đó bỗng nhiên biến mất. Vài năm gần đây, có người xác nhận đã nghe được tung tích của ông ấy. Ông ấy đã trở về thành phố H.”.

Quá nhiều tin tức khiến tôi suýt chút nữa thì... không tiêu hóa kịp, nhưng Phi lại ngón ngấu không bỏ sót chút nào. Cậu ta trầm mặc một lúc, có vẻ không tin: “Làm sao em biết được những chuyện này?”.

Những chuyện mà ngay cả chúng tôi còn không biết, tại sao Hân lại biết?

Đáp lại, cô chỉ cười nhạt.

“Có những chuyện một người mất trí điều tra thì dễ hơn nhiều. Em không liên lạc được với ba, nhưng chú Tần, quản gia nhà bọn em là người thân tín nhất của ba. Em nhờ chú ấy tra xét. Vì không muốn bứt dây động rừng nên mới phải tiếp tục giả vờ. Về chuyện này, em cũng rất xin lỗi anh Phi”. Dĩnh Hân quay sang

nhìn Phi, hạ giọng: “Lúc đó, em không thể đứng ra tiết lộ mọi việc nên đành để anh đi. Về phần Dĩnh Ngôn, giữa chúng em vốn có khúc mắc, nếu nói thẳng ra chị ấy sẽ không tin. Trong tình hình này, Dĩnh Ngôn biết càng ít thì càng đỡ đau khổ. Em vốn định để anh Nam đưa chị ấy về. Có Khải Nam bên cạnh em cũng an tâm hơn. Chỉ cần đưa được Dĩnh Ngôn về nhà là xem như chị ấy an toàn rồi. Huống chi còn có chú Tần ở đó, Hi Văn có làm gì cũng không hại chị ấy được”.

“Nhưng như vậy, em ở lại một mình với Chí Bản sẽ gặp nguy hiểm. Em không sợ sao?”.

“Chí Bản từ đầu tới cuối không muốn giết em. Mục đích của anh ấy chỉ là con chip mà thôi”.

Dĩnh Hân nói mà vẫn giữ nét mặt thản nhiên như trước, việc này khiến tôi có đôi chút không quen. Thoáng nhìn thấy nét ưu tư trong mắt Khải Nam, tôi cũng hiểu được. Ánh mắt cô ấy lướt qua chúng tôi, đến lúc cảm nhận chúng tôi không còn gì khác để hỏi mới tiếp tục: “Thật ra, em vốn không định lôi các anh vào. Nhưng chuyện đã đến nước này, người em có thể tin tưởng chỉ có các anh thôi”.

Tôi thở dài. Hân đã nói thế thì tôi còn làm gì được nữa chứ. Từ lúc cùng Phi quay trở lại cứu cô, tôi đã lựa chọn con đường chết ình rồi.

“Em muốn anh giúp gì cứ nói”. Tôi lên tiếng. “Dù sao, bọn anh cũng sẽ không để em một mình”.

Hân mím môi, nén một nụ cười trong trẻo. Đột nhiên tôi lại cảm thấy nhớ nụ cười ngây ngô của cô trước đây hơn. Sau đó, cô nhanh chóng vẽ ra kế hoạch cho chúng tôi. Cô muốn về thành phố H. báo tin cho Dĩnh Ngôn, đồng thời cũng cần về đó lấy lại con chip. Tôi và Phi lúc này đã lộ diện. Tôi còn mang tội trên người, không thể đi máy bay được, vì thế chúng tôi mua hai vé thuyền ngay hôm đó, lập tức trở về thành phố H. Vết thương của Nam không nặng hơn Phi bao nhiêu, nhưng Khả Vi muốn cậu ấy ở lại theo dõi một chút, vì vậy hôm sau cậu ấy mới cùng Hân về bằng máy bay. Chúng tôi cứ y theo kế hoạch mà làm. Tối hôm ấy, mặc kệ chúng tôi ngăn cản, Dĩnh Hân vẫn ra bến tàu tiễn chân tôi và Phi. Tôi nhìn bóng cô ngày càng nhỏ dần bên kia bờ, bất giác có chút cảm giác mất mát, như thể lần tới gặp lại sẽ là rất lâu sau này vậy.

Thấy tôi vẫn ngơ ngẩn, Phi bước đến vỗ vai tôi. Cậu ấy hất mặt về phía trước, cười cợt nói: “Sao hả, mới đó đã thấy nhớ rồi sao?”.

Tôi nhìn cậu ấy khó hiểu, muốn nói, nhưng cuối cùng cũng không thốt ra khỏi miệng được. Thật sự, từ lúc cứu Hân ra khỏi tay Chí Bản, tôi đã mơ hồ cảm thấy, Dĩnh Hân mà tôi yêu trước đây đã thật sự chết rồi.

Về Hi Văn, thú thật, tôi và Phi đều đã nghi ngờ cậu ấy. Thế nên lúc Dĩnh Hân nói ra hết sự thật, chúng tôi cũng không mấy ngạc nhiên. Cái chúng tôi không ngờ là Hi Văn có thể hèn hạ đến thế, lợi dụng cả hai cô gái để đạt được mục đích trả thù của mình. Hai mươi năm trước, cho dù Ông Dương Thái thật sự có lỗi với gia đình cậu ấy, nhưng chẳng lẽ cậu ấy không hiểu rằng Dĩnh Ngôn và Dĩnh Hân lúc đó chỉ mới vài tuổi thôi sao? Chưa kể, cậu ấy đã cùng Dĩnh Hân ở cô nhi viện mấy năm, chẳng lẽ thật sự không có chút tình cảm nào sao? Càng nghĩ đến vẻ mặt lãnh đạm lúc nào cũng ra vẻ chính nhân quân tử kia, tôi càng cảm thấy thể giới này đáng ghê tởm. Hóa ra, nó không chỉ khiến những kẻ thân bất do kỷ như tôi và Phi lâm vào đường cùng, cũng có thể khiến một kẻ hai tay dính máu vẫn tro tro tươi cười như mình là kẻ vô tội nhất quả đất như thế.

Lúc thuyền về đến thành phố đã là chuyện mấy ngày sau đó. Bấy giờ tin tức về việc Hân mất tích đã lan truyền khắp nơi. Chúng tôi ghé sạp mua một tờ báo có hình Dĩnh Hân trên trang bìa, theo sau đó còn cả một bài tường thuật về căn biệt thự của chúng tôi trên đảo. Tôi nhìn đăm đăm tờ báo hồi lâu, có chút không hiểu. Báo mới ra sáng nay, trong khi Hân và Khải Nam lẽ ra đã về từ mấy ngày trước rồi mới phải.

Tôi trao đổi với Phi chuyện này, cậu ấy cũng không giải thích được, nhưng kế hoạch thì vẫn phải tuân theo. Vì thế, chúng tôi đành phải chia ra hai ngả. Tôi đến nơi Hân nói để truy tìm dấu vết con chip, trong khi đó Phi lên vào nhà họ Dương tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra.

Không ngoài dự đoán, ở công trường nơi mà mấy năm trước người ta phát hiện ra Dĩnh Hân, tôi bị một nhóm người phục kích. May lần này không có vướng bận, cộng thêm tâm lý thoải mái nên tôi nhanh chóng thoát khỏi bọn họ, trước đó cũng không quên làm ra vẻ hốt hải. Kế hoạch tung hỏa mù lần này tuy chưa hẳn đã thành công, song tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi thoát khỏi đó, tôi đến nhà trọ ngoại ô ẩn nấp vài ngày, nhưng vẫn không có chút tin tức nào từ Dĩnh Hân hay Khải Nam. Đến ngày thứ hai, báo chí

lại đột ngột đăng tải tin tức biệt thự nhà họ Dương bị cướp lên vào, may thay không có gì bị mất. Đinh Ngôn còn khiến tên cướp bị thương.

Dĩ nhiên, nếu là người có đầu óc, chẳng ai lại nghĩ tên trộm nào ngốc đến mức lên vào nhà họ Dương vốn có lực lượng bảo an nghiêm ngặt. Nhưng tôi lại bắt đầu cảm thấy mơ hồ. Đã nhiều ngày như vậy, tin tức của Khải Nam và Đinh Hân chưa nói đến, tại sao cả Hi Văn cũng không thấy tăm hơi gì. Như lời Hân nói, chẳng phải lão quản gia gì gì đó đã thu xếp hết mọi việc rồi sao?

Ngày thứ ba. Trong lúc tôi nóng lòng đến mức chỉ muốn đột nhập nhà họ Dương thì một chuyện khác xảy ra. Tổ chức đến tìm tôi. Lần này, họ mang theo một bức ảnh của đứa em trai trưởng thành của tôi.

Gã đàn ông tóc bạc vẫn oai vệ như ngày nào. Gã ngậm điếu xì gà, nheo mắt nhìn tôi đầy giễu cợt: “Tôi tưởng cậu không để ý đến đứa em trai này nữa?”.

Tôi nhìn bức ảnh ngón tay bị đứt lia lão chia ra, lăm lăm nhìn lão nhưng lại không vội nói thêm gì. Hai mấy năm sống trên đời, đứa em này chính là nhược điểm chí mạng của tôi.

Lão nói: “Lần này cậu làm sai, nhưng tổ chức sẽ chấp nhận tha cho cậu nếu cậu giết người này. Nếu không, thứ sắp tới cậu nhìn thấy không chỉ một ngón tay, mà sợ là thi thể của em trai cậu kia”.

Tôi cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bước đến giằng lấy bức ảnh từ tay lão. Có tiếng lão cười lớn. Mắt tôi mở đi khi nhìn thấy bức ảnh mà lão quăng xuống đất.

Lão muốn tôi giết Đường Phi?

Với em, anh quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này. Nếu có một ngày anh muốn em chết, em cũng tuyệt không từ chối.

Tình yêu như thế, anh có hiểu không?

—oo0oo—

DĨNH NGÔN

Tôi không nhớ mình đã ngắt đi bao lâu trước khi được chú Tần đánh thức dậy. Tôi mơ màng nhìn ông lão phúc hậu đã chăm sóc mình từ bé đến lớn, bất giác ôm lấy đầu, có cảm giác như thể mình đã đánh rơi mất thứ gì đó.

Là gì thế nhỉ? Dường như chỉ vài ngày trước đây thôi tôi còn có cuộc sống rất tự do tự tại. Tôi có em gái ngoan hiền luôn nghe lời mình, có người bạn trai yêu thương mình hơn hết thảy, và có những người bạn luôn bên cạnh bảo bọc tôi, che chở cho tôi.

Tôi không khóc, nhưng lệ vẫn tràn ra khóe mắt. Rốt cuộc, tôi đã làm sai chuyện gì? Sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy?

Bất giác tôi lại nhớ đến sự tình trước khi mình ngắt đi. Lúc đó, tôi đang ngồi ăn với Hi Văn trong phòng ăn, cạnh bên đó vẫn là vợ chồng chú Tần. Vì không liên lạc được với ba nên tôi khá nóng nảy, tôi cãi nhau với Hi Văn. Lúc anh sắp chịu không được nữa định bỏ đi thì chú Tần nhận được một cuộc gọi, mà nội dung trong đó đã hoàn toàn phá hủy tâm trí tôi.

Căn biệt thự của chúng tôi ở hòn đảo kia phát nổ. Lúc cảnh sát đến thì tất cả đã trở thành tro bụi.

Trước khi sự kiện chấn động này xảy ra, người ta nghe có tiếng súng phát ra từ khu vực xung quanh căn hộ. Tôi nhận điện thoại từ tay chú Tần, nghe tiếng viên cảnh sát bên kia hỏi về lần cuối tôi gặp Đinh Hân là lúc nào, chỉ nghĩ đến đó thôi, tôi đã đột nhiên lăn đùng ra ngất.

Có lẽ, nhiều người sẽ nghĩ như vậy là rất hèn kém, nhưng thật sự tôi không còn có lựa chọn nào khác. Nhiều ngày không liên lạc được với ba, tôi trở nên bế tắc, rồi dùng cái bỗng nhiên nghe tin đứa em gái duy nhất có thể đã không còn trên đời nữa.

Thế giới xung quanh tôi trở nên mập mờ hơn lúc nào hết. Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là, lúc tôi đòi sống đòi chết trở về hòn đảo ấy để tìm Hân, chú Tần lại cho tôi biết chính con bé đã cản dận tôi không được rời khỏi căn nhà này nữa bước.

Thế là thế nào? Hân không phải chỉ là một cô nhóc bị mất trí sao? Không phải tôi là người chị đã lo lắng chu toàn cho em gái mình bằng cách để nó ở lại nơi an toàn nhất, với hàng chục cảnh vệ vây quanh sao? Thế nào lại là cuối cùng, em gái tôi đang bảo vệ tôi vậy?

Nhiều ngày sau đó, tôi vẫn không sao chấp nhận sự thật này. Ngay cả khi Hi Văn từ đảo trở về, lắc đầu thất vọng thì tôi vẫn phập phồng khó hiểu, rốt cuộc chị em tôi có gì để trở thành mục tiêu truy kích của tất cả mọi người như vậy? Cộng với việc bị cấm túc trong nhà, tôi hầu như lâm vào trầm cảm, mỗi ngày đều phải uống thuốc. Đôi lúc nhìn vào đôi mắt lo lắng của Hi Văn, tôi cũng cảm thấy đau lòng, nhưng lại không cách nào cứu vãn được. Dần dần, những viên thuốc đó đã trở thành bạn đồng hành quen thuộc với tôi.

Non chục ngày sau khi Hân mất tích, hay chỉ có tôi cho là thế, căn biệt thự nhà chúng tôi lại bị kẻ xấu đột nhập một lần nữa. Lúc hân đến, Hi Văn đã ra ngoài, chú Tần cũng đi nghỉ, tôi ngồi trên giường cười hề hề nhìn hân, cũng chẳng thêm thắc mắc làm thế nào hân có thể vượt qua bức tường cảnh vệ dày đặt dưới kia.

Thấy bàn tay tôi run rẩy uống thuốc, hân tiến đến giật lấy cốc nước, nắm chặt tay tôi gần từng tiếng một: “Cô biết mình đang làm gì không? Cô uống cái quái gì thế hả?”

Tôi không cười nữa, gương mặt nhìn hân, không biết sao nước mắt lại ứa ra không ngừng. Thành lũy cuối cùng trong tôi bỗng chốc sụp đổ. Tôi cất giọng run run nói: “Hân chết rồi, anh biết không?”

“Ai nói thế? Hân vẫn còn sống, là tôi và Thiên Luân đã cứu cô ấy”. Phi trừng mắt gắt: “Hân rất lo lắng cho cô. Cho dù chưa khỏi hẳn, cô ấy cũng nhất quyết bảo chúng tôi phải đến bảo vệ cô, vậy mà cô xem cô đang làm gì với bản thân mình thế hả? Cô đang uống cái gì vậy?”

“Thuốc an thần”. Tôi cắn môi. “Anh nói dối. Làm sao anh biết con bé nghĩ gì. Hay... người giết con bé chính là anh?”

Nghĩ đến đây tôi hơi loạn trí. Sao tôi lại có thể dễ dàng trò chuyện với hân? Hân là sát thủ được cài vào để giết chị em tôi. Nói không chừng, hân giết Hân rồi, mục tiêu kế tiếp là tôi cũng nên. Có lẽ tôi nên... nên hét lên chẳng?

Thế nhưng trước khi tôi kịp biến suy nghĩ của mình thành hành động, Phi đã nhanh hơn một bước. Hân đè tôi xuống, lấy tay bịt chặt miệng tôi. Tôi ú ớ một lúc rồi bất lực. Tôi ngu ngốc quá, lúc này hân giết tôi cũng chẳng ai hay biết ấy chứ. Đột nhiên tôi lại nghĩ đến Hi Văn. Lúc này anh ở đâu?

Nước mắt tôi lại tràn ra. Thấy tôi đã im ắng, Phi mới dần dần nới lỏng tay mà hạ giọng: “Cô có đầu óc suy nghĩ không vậy? Nếu tôi giết Hân rồi, còn nhảy vào đây cho cô hỏi tội sao? Hân không chết. Trước khi tôi về thành phố, cô ấy và Nam vẫn ở chỗ Khả Vi”.

Lí trí tôi có phần tỉnh táo đôi chút. Nghĩ đến còn có Nam và Khả Vi, tôi có hơi nghi ngờ. Nhưng giọng Phi lại không có vẻ gì là đang nói dối.

Hân lại tiếp: “Tôi không làm hại cô. Tôi buông tay, cô cũng không được la, được chứ?”

Tôi gật đầu, hân ta mới nhẹ nhàng đỡ tôi dậy, nhìn vẻ mặt hốc hác của tôi còn có vẻ đau lòng mà rót cho tôi một cốc nước. Dáng vẻ ân cần này khiến tôi có chút hoài niệm những ngày trước đây. Nhưng tôi thật sự không dám khẳng định người này đến đây rốt cuộc có ý gì, là bạn hay là thù, vì thế tôi chỉ có thể lặng lẽ chờ hân ta nói.

“Sao cô vẫn ở cùng Hi Văn? Lão quản gia gì gì đó không nói gì với cô sao?”. Thấy tôi đã bình tĩnh, Phi mới tiếp, gương mặt hơi lo lắng nhìn ra ban công.

Đến đây tôi mới phát giác cửa ban công mở từ lúc nào. Phòng tôi vốn nằm trên tầng bốn, cũng chẳng rõ tên này có chán sống không nữa.

“Tôi vốn vẫn ở cùng Hi Văn, có gì lạ cơ chứ?”. Tôi hất hàm. “Ý anh là gì?”

Phi nhìn tôi, vẻ mặt hơi nghiêm trọng: “Hân đã phục hồi trí nhớ rồi. Cô ấy nói với chúng tôi, Hi Văn chính là kẻ bắt cóc cô ấy năm năm trước, Chí Bân cũng là đồng phạm. Hân còn nói lão quản gia cũng biết mọi chuyện, chẳng lẽ ông ta không kể gì với cô sao?”

Tôi mơ hồ, chỉ biết lắc đầu. Phi nhìn chăm chăm một lúc mới thở dài nói: “Cô cẩn thận lão quản gia một chút. Tôi e là lão cũng có vấn đề. Còn nữa, tránh xa Hi Văn ra”.

“Chú Tần đã chăm sóc tôi hai mươi năm, Hi Văn là bạn trai tôi, anh nghĩ tôi sẽ vì một lời nói của anh mà hoài nghi hai người họ sao?”. Tôi cười cười, cũng không khẳng định tiếp. “Phi à, chỉ mới mấy ngày không gặp, anh trở nên ngây thơ như vậy từ lúc nào? Anh cho rằng trò li gián này có hiệu quả sao? Nể chút tình cũ, tôi sẽ không báo ọ người biết mà để anh đi. Giờ tôi mệt rồi, anh vui lòng đi cho”.

Phi nhìn tôi một lúc như thể không tin được vào mắt mình. Hắn ta như thế, tôi càng cảm thấy buồn cười. Hắn cho rằng hắn là ai, một kẻ đã đánh mất lòng tin với tôi liệu có thể so sánh với hai người kia không chứ? Nhưng không để tôi cười cợt lâu, hắn đã nắm lấy tay tôi, mặc sức tôi vùng vẫy mà kéo đi.

“Tôi đưa cô ra khỏi đây. Nơi này không còn là chỗ an toàn của cô nữa”.

Thật sự tôi không nhớ rõ lắm những tình huống xảy ra sau đó. Một phần do thần trí không tỉnh táo, phần khác có lẽ do tác dụng của thuốc. Tôi chỉ nhớ dường như tôi và Phi tranh chấp một lúc, sau đó tôi rút cây bút nhọn trên bàn sách ra đâm anh ta. Lúc tôi bấm chuông gọi bảo vệ, anh ta toàn thân đầy máu, nhìn tôi như không thể tin được.

Phi, anh thất vọng về tôi sao? Vậy anh có biết lúc anh bán đứng lòng tin của tôi, tôi đã đau khổ thế nào không? Cái kết này, là tôi trả lại cho anh.

Cảnh vệ không bắt được Phi. Không biết bằng cách nào tin tức về việc nhà tôi bị đột nhập hôm sau đã lan tràn trên các báo.

Sau đó Hi Văn trở về cũng không nói lời nào. Anh ấy lặng lẽ ôm tôi vào lòng rất lâu, sau đó mới thông báo một tin khác: “Dĩnh Ngôn, bình tĩnh nghe anh nói. Hân không chết trong vụ nổ, nhưng hôm qua cảnh sát đã tìm được xác chiếc xe của Khải Nam mắc kẹt ngoài vực biển. Có nhân chứng nói chiếc xe bị kẻ khác truy sát. Lúc rơi xuống vực có một nam một nữ ngồi trên đó. Nhân chứng đó cũng xác định, hai người đó là Khải Nam và Hân”.

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh ấy, thoáng chốc trạng thái kích động trở thành trầm mặc. Hân chết thật rồi, tôi là chị thế mà lại không bảo vệ được em gái mình. Tôi ôm chặt lấy Hi Văn, chỉ biết rằng anh chính là chiếc phao cứu sinh cuối cùng mà tôi có. Cho dù trả cái giá thế nào, tôi cũng không muốn buông tay người đàn ông này ra.

Những ngày sau đó, lượng thuốc an thần tôi dùng ngày càng nhiều hơn. Thi thoảng, vợ chú Tần sẽ dẫn tôi ra ngoài mua sắm, nhưng lại trông nom rất cẩn thận. Có lần, vô tình trông thấy một sạp báo đăng tin về vụ tai nạn của Hân, bác ấy lại nhanh chóng kéo tôi đi nơi khác. Thật ra bác không biết, cho dù không kéo tôi đi, tôi cũng chẳng có can đảm nán lại đó lâu. Mọi người tuy không nói gì, nhưng tôi biết, Hân căn bản là đã chết. Có tìm được xác nó hay không, có khi họ cũng chẳng muốn cho tôi biết, song tôi mặc. Cuộc đời này của tôi, tôi sẽ trao trọn cho Hi Văn. Tôi mệt mỏi rồi, chẳng muốn quản gì nữa.

Gần đây Hi Văn thường đi sớm về trễ. Trong cuộc họp cổ đông thường niên của công ty, ba tôi cũng không có mặt, chú Tần bảo tôi đứng ra chủ trì buổi họp. Tôi cứ đứng đực mặt ra đó, thần trí mơ mơ màng màng như thể chẳng biết gì nữa. May mà cuối cùng Hi Văn cũng giải quyết mọi thứ cũng đâu vào đó. Trong phút chốc đó tôi chợt nghĩ, ít ra ông trời vẫn còn thương xót tôi, cho tôi có được sự chăm sóc của người đàn ông này.

Tôi giao mọi việc ở công ty cho Hi Văn, còn mình thì nhàn nhã bắt đầu thử tìm cách liên hệ với ba. Tôi biết ba có hai căn nhà ở Anh, một chuỗi khách sạn ở Phuket, Thái Lan, nhưng sau khi liên hệ đều không tìm được. Bao nhiêu năm nay, dường như tôi chỉ trách ba không quan tâm đến chúng tôi, nhưng đến giờ phút này, tôi mới nhận ra, tôi cũng chưa bao giờ làm tròn bốn phận chăm sóc ông cả.

Ngồi không cũng chán, những lúc đầu óc tỉnh táo một chút, tôi bắt đầu nghĩ đến lí do vì sao hai chúng tôi bị truy sát. Nhớ đến Phi vì sao không giết ngay chúng tôi. Anh ta đã ở cùng chúng tôi sáu tháng, nếu tìm một cơ hội, chẳng phải dễ như trở bàn tay ư? Vậy rồi cuộc, trong những đoạn băng ghi hình ấy, là anh ta đang tìm kiếm thứ gì?

Tôi lục tung mọi thứ có thể, rốt cục cũng nhớ ra, ba có lần trao cho tôi hộp trang sức hồi môn của mẹ, bảo

tôi giữ lấy. Lúc đó tôi còn giận ông nên cũng chẳng mấy quan tâm đến việc này, nhưng giờ nghĩ kỹ lại, hình như ba cũng từng tặng Dĩnh Hân một món gì đó vào năm nó xảy ra chuyện. Vậy vấn đề có phải nằm ở món trang sức này không? Tôi nghĩ mãi, mới lôi hộp trang sức ra tìm thử. Chỉ có vài món vòng vàng linh tinh không cần thiết, nhưng có một thứ khiến tôi chú ý, đó là mặt dây chuyền hình bông hoa hé nụ, nhưng điều đặc biệt là bông hoa này chỉ có một nửa, phía sau khắc hai chữ cái viết tắt của tên họ tôi. Tôi cầm nửa bông hoa, nhìn mãi mà không ra manh mối gì, đành thất vọng mà quẳng lại vào hộp.

Tối đó, tôi có nhắc sơ việc này với Hi Văn, hi vọng anh ấy giúp tôi suy nghĩ. Hi Văn cũng tìm vật dụng cạy mặt dây một lúc nhưng không được. Hi hục mãi, anh bảo hôm sau sẽ mời một thợ kim hoàn đến xem thử, may ra có chút phát hiện gì đó. Tôi hài lòng ôm lấy anh, từ từ chìm vào giấc ngủ, không hề biết cơ thể người đàn ông bên cạnh đang vui sướng đến phát run.

Quả nhiên, dưới sự trợ giúp của thợ kim hoàn và chú Tần, hôm sau chúng tôi được biết thì ra mặt dây đó được đúc ruột rỗng, bên trong là một con chip máy tính cực tinh vi. Thế nhưng lúc đưa con chip này vào máy tính thì được báo phải có con chip thứ hai mới mở được. Chúng tôi nhìn nhau thất vọng. Rốt cuộc có gì giấu trong con chip này? Và tại sao ba tôi phải kín đáo trao nó cho chị em chúng tôi đến thế? Mọi suy đoán dần dần đi vào ngõ cụt.

Công việc ở công ty càng lúc càng nhiều. Hi Văn cũng rất ít khi về nhà. Thời gian này tâm tình tôi tốt hơn một chút. Hi Văn và chú Tần vẫn không cho tôi tự do ra khỏi nhà, vì thế tôi thường dùng thời gian rỗi rãi để chăm sóc cây cảnh trong vườn và trò chuyện với Thiên Vỹ, một thành viên trong đội cảnh vệ.

Thiên Vỹ khá vui tính và hiểu biết nhiều về cây cảnh. Sự có mặt của anh ấy khiến tôi bớt cô quạnh hơn một chút. Thi thoảng nhờ anh ấy kể những câu chuyện về thế giới bên ngoài, tôi mới biết thì ra gần đây Hi Văn làm việc ở công ty rất tốt, tất cả mọi người đều khen ngợi anh ấy. Nghe thế, tôi cũng hơi vững tâm. Ít ra sau này nếu ba tôi về thì tôi cũng có chút mặt mũi để ăn nói với ông. Thế nhưng, ba tôi đã biến mất bao lâu rồi nhỉ? Tôi cũng thật sự chẳng rõ nữa. Gần đây tôi hầu như mất hẳn cảm nhận về thời gian. Có đôi khi chợp mắt cái đã tối, hoặc ngủ li bì từ ngày này qua ngày khác. Thế nhưng tôi cũng chẳng cảm thấy phiền phức gì. Chỉ cần Hi Văn ở bên cạnh tôi, tôi đã rất thỏa mãn rồi.

Một hôm, tôi mang canh sang cho Hi Văn ở phòng làm việc, thấy anh ấy vò đầu bứt trán rất mệt mỏi. Ánh mắt anh nhìn tôi, chán nản nói: “Có phải anh thất bại lắm không? Em nhờ anh quản công ty, anh lại làm chẳng đâu ra đâu cả, lại còn bị người khác coi thường”.

Hỏi ra mới biết, thì ra ở công ty, anh không được các chú bác nể phục, vì thực chất anh chẳng có cổ phần, cũng không có trách nhiệm rõ ràng trong công ty. Sắp tới sẽ có một dự án mới, nhưng lời anh nói bọn họ chẳng ai muốn nghe, ngược lại còn làm anh cảm thấy tự ti thế này. Tôi ôm người đàn ông của mình vào lòng, cảm nhận sự bất lực của anh cũng làm tim tôi đau nhói.

Hôm sau, tôi bảo chú Tần mời luật sư đến chuyển giao quyền quản lý của tôi cho Hi Văn. Thực tế, trước khi ba mất tích, ông đã để lại giấy ủy quyền cho tôi và Hân, phần lớn cổ phần của công ty, hai chúng tôi đều nắm giữ. Nay tôi chuyển hết phần của mình cho Hi Văn, ngụ ý là muốn anh biết, trong tâm trí tôi, anh chẳng bao giờ là người ngoài. Có anh quản lý công ty mà ba tôi dùng cả tuổi trẻ để đánh đổi, tôi cũng yên tâm hơn.

Thái độ của Hi Văn sau việc này càng khiến tôi cảm thấy mình đã quyết định đúng đắn. Bởi vì ngay sau hôm nhận được cái tin chấn động đó, anh đã xin nghỉ phép ngay lập tức để đưa tôi đến Paris, thành phố mà tôi luôn muốn kết hôn ở đó. Dưới chân tháp Eiffel, anh quỳ gối xuống cầu hôn tôi. Giây phút đó, tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

Trong cơn phấn khích, chúng tôi lại đến Los Angeles kết hôn. Hi Văn bảo anh không thể chờ nữa, và đến LA là lựa chọn nhanh nhất để chúng tôi có thể chóng vánh kết làm vợ chồng. Tình yêu của anh ấy làm tôi thật sự cảm thấy cuộc đời này, chỉ cần có Hi Văn là tôi đã thật sự mãn nguyện rồi.

Dù qua quýt thế nào, lễ cưới của chúng tôi cũng phải được tiến hành. Không có ba, tôi phải một tay lo hết mọi thứ. Hi Văn vẫn bận rộn ở công ty, cũng may mà có vợ chồng chú Tần và Thiên Vỹ giúp đỡ, tôi mới có thể thu xếp mọi thứ đâu vào đó.

Tôi vẫn uống thuốc đều đặn. Gần đến ngày kết hôn, tâm lý của tôi càng lúc càng phức tạp hơn. Có đêm

tôi nằm mơ thấy ba, toàn thân ông đầy máu, vừa điên cuồng mắng tôi bất hiếu. Có lúc lại nhìn thấy Hân. Đôi mắt nó trong suốt, vận trên người bộ váy cưới lấp lánh, nhưng nụ cười của nó lại khiến tôi lạnh buốt.

Họ là hai người thân nhất của tôi trên thế giới này, sao lại không thể chúc mừng tôi?

Những giấc mơ ngày càng ám ảnh, dần dần ngay cả thuốc cũng không giúp tôi thoát khỏi ảo giác. Có hôm vô tình đề cập với Thiên Vỹ vấn đề này, anh ta cười cười bảo tôi: “Nếu không thoát được thì uống thuốc mãi cũng không phải là cách. Đi, tôi có cái này chỉ cô”.

Anh ta dẫn tôi vào hầm rượu. Ba tôi vốn thích sưu tầm rượu, ông có cả một gian chuyên cất các loại rượu lâu năm dưới nhà. Thiên Vỹ khui một chai rồi chìa ra trước mặt tôi. Tôi lướt sơ dòng chữ 1992, bất giác mỉm cười đón lấy. Nếu ba biết ông sẽ giết tôi mất.

Không biết có phải do phần chấn hay rượu kích thích, tôi và Thiên Vỹ uống càng lúc càng nhiều. Tôi chưa từng uống nhiều rượu đến vậy, nhưng có một điều Thiên Vỹ đã đúng, tối đó tôi không hề nằm mơ thấy ba hay Hân.

Chỉ tiếc là, ác mộng thật sự lại nằm ở sáng hôm sau.

Buổi sáng tôi tỉnh dậy, thấy mình nằm trần trụi trên giường, bên cạnh là một dáng người chắc khỏe đã chìm vào giấc ngủ say. Đầu vẫn còn hơi choáng, nghĩ là Hi Văn, tôi mỉm cười, vừa định lay anh dậy thì đúng lúc này cánh cửa phòng lại mở ra.

Tôi mãi mãi không bao giờ quên được tình cảnh khi đó. Hi Văn đứng trước cửa phòng, gương mặt mệt mỏi của anh thoáng chốc sững lại khi nhìn thấy tôi. Tôi hét nhìn anh rồi lại ú ớ nhìn người trên giường. Thiên Ngôn vụn vỡ đều không thể thốt ra được.

Thiên Vỹ ngồi dậy. Vâng, lúc này tôi mới xác định được người nằm cạnh mình là Thiên Vỹ chứ chẳng phải ai khác. Mắt Hi Văn hầu như nổi tơ máu, anh gào lên một tiếng rồi lao ra ngoài. Tôi quỳnh quáng định đuổi theo thì Thiên Vỹ đã kéo tay tôi lại. Ánh mắt anh ta tế nhị đặt trên làn da trần không mảnh vải che thân của tôi, bất giác cúi gầm xuống.

Ba đêm liền sau đó, Hi Văn đều không về nhà. Có lần, tôi và chú Tần đến một quán bar tìm anh về, suýt nữa đụng phải kẻ xấu. Từ đó, chú Tần cũng nghiêm chỉnh chấp hành lệnh giới nghiêm, không cho ra ngoài nữa. Tôi vừa lo lắng vừa buồn cười, chẳng biết ai mới là chủ của bác ấy nữa.

Khuya một hôm nọ, Hi Văn trở về nhà, trên người nồng nặc mùi rượu. Tôi vừa lau người cho anh vừa khóc. Cũng không rõ, tình yêu của chúng tôi tại sao lại trở nên thế vậy.

Lúc tôi tưởng như đã tuyệt vọng nhất, Hi Văn lại đột nhiên thay đổi. Hôm sau tỉnh dậy là lần đầu tiên sau nhiều ngày tôi mới có thể nhìn thấy gương mặt mới tỉnh ngủ của anh. Ánh mắt Hi Văn rất đẹp, nhìn vào giấy lát là lại có cảm giác như bị hút vào đó.

Hai mắt chúng tôi giao nhau thật lâu, anh mới ôm ghì tôi vào lòng, nhỏ nhẹ hỏi: “Dĩnh Ngôn, em còn yêu anh không?”.

Sống mũi tôi chợt cay nồng. Người con trai này, chẳng lẽ tâm tình của tôi anh còn chưa hiểu? Nhưng tôi không vội nói ra, chỉ cố im lặng để giọng mình không bị vỡ òa. Sau đó, tôi nhỏ nhẹ nói: “Hi Văn, mặc kệ anh có tin hay không, em yêu anh. Với em, anh quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này. Nếu có một ngày anh muốn em chết, em cũng tuyệt không từ chối. Tình yêu như thế, anh có hiểu không?”.

Cơ thể Hi Văn hơi rung động. Áp mình vào lồng ngực anh, tôi cảm nhận được nhịp tim anh cũng đập nhanh hơn một chút.

“Bỏ qua hết được không Dĩnh Ngôn. Coi như không có gì xảy ra, chúng ta trở lại như ngày trước nhé?”.

Ánh mắt anh thâm quầng mệt mỏi, tôi ôm chặt lấy anh hơn, sống mũi cay cay không đáp thành lời, chỉ còn cách gật gật đầu.

Đám cưới chúng tôi mời rất nhiều quan chức trong thành phố lẫn ông chủ của nhiều công ty máu mặt. Ba tôi không ở cạnh, nhưng hầu như tất cả trăm anh thế phệt trong thành phố này đều biết đến tôi, đám cưới tôi dĩ nhiên không thể thiếu phần họ.

Lúc chú Tần thay ba nắm tay tôi đi vào lễ đường, tôi nhắm mắt hít thở mạnh. Sáu năm, trải qua bao biến cố, li biệt, cuối cùng thì người đàn ông này cũng trở thành chồng tôi. Liệu anh có háo hức, có hạnh phúc như tôi hiện nay không? Những ngày tiếp theo này, tôi biết, chỉ cần có anh bên cạnh sẽ chẳng có gì khiến tôi lo sợ nữa.

Hi Văn đứng ở cuối đại sảnh trong bộ vest trắng tươm tất. Đã lâu lắm rồi tôi mới được trông thấy vẻ khí phách như thế toát ra từ anh. Chúng tôi đứng đối diện nhau, trao cho nhau ánh mắt tình tứ hết mức có thể. Anh cười nhẹ, nâng tay tôi lên.

Thế nhưng, đúng lúc đó, đâu đó dưới sảnh, lại có tiếng người thét lên thắng thốt. Mắt tôi mơ màng nhìn theo ánh nhìn của bọn họ. Trên màn hình lớn lúc này, thay vì hình ảnh tôi và Hi Văn trong bộ lễ phục trắng toát thì lại là cảnh tượng tranh tôi tranh sáng, bên cạnh âm thanh tà mị khó cưỡng lại là bóng hình một nam một nữ đang quấn lấy nhau, làm những chuyện khiến ai nghe thấy cũng phải mặt đỏ tai hồng.

Mắt tôi biến sắc nhìn sang Hi Văn, với một hi vọng điên rồ là anh sẽ không nhận ra người đó là ai, nhưng ánh nhìn của anh chỉ tái đi. Thoáng chốc, cả sảnh đường nhốn nháo hẳn lên. Hi Văn quàng cho tôi cái nhìn đã hết hi vọng, sau đó anh giằng khỏi tay tôi, bước một mạch ra cửa.

Tôi không nhớ chuyện sau đó diễn tiến như thế nào. Hình như tôi đuổi theo anh, hình như tôi vấp phải váy té lăn lóc ngoài sảnh đường, nhưng tuyệt không có đôi tay nào đỡ tôi dậy. Tất cả mọi người chỉ trở mặt nhìn tôi, như thể tôi là loại phụ nữ nhơ nhớp nhất thế giới này.

Trong cái khoảnh khắc tôi đứng bên ngoài sảnh đường, mưa rơi xuống thấm ướt bờ vai, tôi đột nhiên lại nhớ đến những lời Hi Văn nói hôm đó.

Cuối cùng cũng hiểu ra, tôi đã thật sự mất anh rồi.

Chuyện sau đó, không cần ai nói tôi cũng hiểu, tôi trở thành tiêu đề của tất cả các bài báo trong thành phố, có lẽ là một dạng dâm phụ đáng xấu hổ nhất không chừng. Phóng viên vây kín nhà tôi, thế nhưng lúc này, tôi cũng chẳng còn tâm sức nào mà đối phó với họ nữa.

Tôi từng nghĩ rằng, chỉ cần có Hi Văn ở bên cạnh, cho dù cả thế giới này quay lưng lại với tôi cũng không sao. Nhưng giờ phút này, tôi mới chợt hiểu ra, Hi Văn không phản bội tôi, thế giới này cũng không phản bội tôi, kẻ phản bội tôi thật sự lại là thượng đế.

Thì ra, trong lòng của Người, tôi là một kẻ tội đồ không đáng sống như thế.

Không biết tại sao, khoảnh khắc mảnh dao bén ngọt rạch vào cổ tay, tôi không thấy đau. Có lẽ quả tim đã chết rồi thì tất cả mọi giác quan khác đều sẽ trở thành tạm bợ. Máu ứa ra từ cổ tay, nhuộm đỏ cả bồn tắm. Một khắc đó, tôi lại nghĩ đến ba, đến mẹ, đến Hán. Tôi tựa người vào thành bồn, nước mắt ứa cả ra.

Có lẽ, cho dù tôi phạm lỗi nghiêm trọng đến thế nào, người tha thứ cho tôi cũng chỉ có bọn họ mà thôi.

Tôi nhắm mắt lại, mong chờ thời khắc đó đến nhanh hơn, bởi vì chỉ có ở đó tôi mới có thể gặp lại họ, gặp lại những người cuối cùng còn yêu thương tôi...

23. Chương 23: Ngửa Bài

Hình phạt tàn khốc nhất thượng đế dành cho tôi không phải là gây ra những đau thương kia, Mà là khiến tôi gặp lắm người, yêu lắm người.

DĨNH NGÔN

Có người từng nói rằng, bạn sẽ không bao giờ biết được số phận đưa bạn đến đâu nếu bạn vẫn chưa đủ tuyệt vọng. Vào khoảnh khắc tôi tự cửa dao vào tay mình, nhắm chặt mắt lại, cứ tưởng rằng đó đã là nỗi tuyệt vọng lớn nhất của tôi với thế giới này. Nhưng khi mở mắt ra sau đó, tôi mới phát hiện thì ra bấy nhiêu đó vẫn chẳng là gì cả.

Bởi vì, tôi còn chứng kiến một sự thật kinh hoàng hơn thế rất nhiều lần.

Hi Văn ngồi trước mặt tôi. Trong lúc tôi chưa kịp vui mừng vì anh đã trở lại, chưa kịp đón nhận việc anh cứu tôi, lại sai người băng bó cho tôi, thì người con trai mà tôi đã yêu bằng cả mạng sống đó chỉ lẳng lặng cười lạnh.

“Cô tưởng mới chỉ như thế đã có thể chết được sao?”.

Có phải tôi nghe lầm không? Hi Văn của tôi, sao anh lại có thể nói như thế? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi chịu trừng phạt còn chưa đủ sao?

Lúc tôi mơ màng còn chưa hiểu, anh đã cúi người xuống cạnh tôi, giọng thì thảo không chút hơi ấm: “Cô muốn chết, ít ra cũng phải biết ai giết mình chứ?”.

Cho đến tận lúc đó, tôi vẫn chưa thể tưởng tượng được, hình phạt tàn khốc nhất thượng đế dành cho tôi không phải là gây ra những đau thương kia, mà là khiến tôi gặp lầm người, yêu lầm người.

Sau câu nói đó, Hi Văn, chàng trai vẫn dịu dàng chiều chuộng tôi từng li từng tí một biến mất. Anh thô bạo nắm lấy cánh tay vẫn đang thấm máu đỏ của tôi, kéo lê tôi trên sàn. Tôi đau đến chảy nước mắt nhưng lại chẳng thể thốt lên được lời nào. Người cuối cùng tôi nghĩ sẽ đau lòng về tôi đã biến mất rồi.

Tôi vừa bò lồm cồm vừa gắng sức đuổi theo anh, kìm nén cơn đau buốt mà anh gây ra. Trong lúc tôi còn mơ màng chưa hiểu anh dẫn mình đi đâu thì chúng tôi đã dừng ngay trước hầm rượu. Anh dùng chìa khóa mở hầm, trong lúc quay lại nhìn về chạt vật của tôi, nở một nụ cười như ác quỷ.

“Có bao giờ cô thắc mắc năm năm trước ai đã bắt cóc Đinh Hân không? Hay cô có tưởng tượng ra được ba mươi ngày đó, cô ta bị nhốt ở đâu không? Hôm nay tôi sẽ dẫn cô đi”.

Ánh mắt tôi lúc này chỉ còn lại nỗi kinh hoàng. Những lời Phi nói ngày hôm đó dường như lại vang vọng trong tai. Phi đã nói gì nhỉ? Hi Văn là chủ mưu vụ bắt cóc năm năm trước, Bân là đồng phạm. Những lời không tưởng này hóa ra lại là sự thật? Tôi cứ mơ màng như thế, để Hi Văn kéo lê hết từ gian phòng này qua gian phòng khác. Trong ấn tượng của mình, tôi biết rõ hầm rượu không đủ lớn thế này. Anh ta đã dẫn tôi qua một căn mật thất cực dài, nằm ngay dưới căn nhà tôi đang sống. Chúng tôi đi mãi trong hành lang hẹp, cuối cùng đến được một căn phòng lớn, Hi Văn mở cửa, bắt ngờ quăng tôi xuống sàn.

“Năm đó, cha cô cho người tìm kiếm khắp cả thành phố này đến tận biên giới, nhưng có chết ông ta cũng không ngờ được, con gái cưng của ông ta là bị nhốt ở đây, bên dưới căn nhà ông ta sống”.

Giọng nói Hi Văn như thể vang lên từ địa ngục. Chưa bao giờ tôi trong thấy mắt anh ấy hằn học đáng sợ đến thế. Là Hi Văn đã thay đổi, hay trước đến giờ anh ta vốn đã là như thế, về ngoài thiên sứ chỉ vờ lộ ra trước mặt chúng tôi thôi?

“Tại... tại sao?”.

Đầu óc tôi đình trệ, tất cả những gì thốt ra chỉ có vậy. Tôi muốn hỏi anh nhiều nhiều lắm, nhưng rốt cuộc chỉ có thể cô đọng ở hai từ đó. Tại sao lại tiếp cận chị em chúng tôi, tại sao lại bắt cóc Hân, tại sao lại phải làm cho tôi yêu anh?

Hi Văn bước đến giữa phòng, nơi có một chiếc ghế bành cổ nằm ngay đó. Anh ta bình thản ngồi vát chân lên ghế, châm thuốc như thể đang hưởng thụ một buổi sáng bình thường. Lúc này tôi mới nhận ra sau lưng anh là một chiếc lồng cực lớn lấp lánh ánh bạc. Chiếc lồng này khiến tôi có phần hoảng sợ. Phải là một kẻ biến thái đến mức nào mới có thể xây dựng căn phòng thế này? Mà còn là bên dưới căn nhà tôi đã sống bao năm nay?

“Ngạc nhiên lắm phải không?”. –Hi Văn phá vỡ im lặng, giọng anh trầm thấp mà đầy giấu cợt. “Chắc cô không biết, căn biệt thự này vốn là tài sản của nhà họ Lạc chúng tôi. Vốn từ thời chiến tranh, tổ tiên chúng tôi đã cho xây hầm trú ẩn này. Trải qua mấy mươi năm, có một đời chủ rất thích nuôi gấu trắng. Nhưng luật pháp lúc bấy giờ cấm tư nhân nuôi gấu, thế nên ông ta đã bí mật chuyển một chiếc lồng khổng lồ đến đây, âm thầm nuôi chú gấu đó trưởng thành. Chiếc lồng được đúc bằng bạc nguyên chất. Đừng nói là người, cho dù hai con gấu cũng không cách nào bẻ gãy được”.

Cánh tay Hi Văn vuốt ve trên chân song, không biết sao lại có cảm giác khiến tôi rùng mình. Thấy vẻ mặt tôi, anh ta cười, nhưng cái cười cũng chẳng bình thường như mọi khi nữa.

“Có biết tại sao tôi biết những chuyện này không?”. Hi Văn tiếp, ánh mắt bất giác trở nên sắc lạnh. “Bởi vì tôi không phải họ Diệp, tôi vốn là họ Lạc. Cha tôi là chủ cũ của căn nhà này. Ông ấy bị cha cô bức chết, nhảy từ lầu hai mươi xuống đất, thê thảm đến mức tôi không cách nào nhận ra ông ấy”.

Dù đã lường trước, nhưng đáp án này khiến tôi thật sự quá sợ hãi. Tôi co rúm người lại, song Hi Văn chẳng có vẻ gì là quan tâm đến vẻ mặt của tôi, lạnh lùng tiếp tục câu chuyện của mình.

“Sau khi ba tôi chết, mẹ tôi cũng tự sát. Cô có biết một đứa trẻ sáu tuổi, tận mắt nhìn thấy mẹ nó chết, còn phải đi nhận xác ba nó, rốt cuộc đáng thương đến thế nào không?”.

“Trong lòng một đứa trẻ sáu tuổi, thực tế nó không biết hận là thế nào, nó chỉ tự giam mình trong một nỗi ám ảnh, là nó cứ không được mẹ nó. Vốn dĩ nó có thể sinh trưởng trong một gia đình thượng lưu, nhưng cuối cùng lại bị đẩy vào cô nhi viện sống kiếp chầu chực xin bữa ăn như những đứa trẻ khác. Thế nhưng nó chưa bao giờ bỏ cuộc, nó vẫn tin rằng dựa vào bản thân mình, một ngày nào đó nó sẽ đứng lại cơ nghiệp của ba nó, khiến ba mẹ nó có thể ngậm cười nơi chín suối”.

Đến đây, đột nhiên anh ta quay sang nhìn tôi, cười khó hiểu.

“Có lúc tôi nghĩ, nếu không có chuyện đó xảy ra, tôi vẫn an phận trong cái cô nhi viện đó, làm một kẻ tạm bợ sống bình thường, có khi bây giờ tôi chỉ là một gã vệ sĩ quen của cô thật”.

“Tiếc là ông trời không cho tôi cơ hội đó, hay có lẽ là không cho họ Dương các người cơ hội. Bởi vì năm tôi chín tuổi, cô nhi viện đó được một nhà hảo tâm mua lại, độc quyền nuôi dưỡng, bề ngoài ra vẻ đạo đức giả cho chúng tôi một mái ấm, thực chất lại là tổ chức chuyên đào tạo sát thủ”.

“Họ đánh đập, tra tấn, hành hạ chúng tôi. Cô hiểu không, nếu có đứa trẻ nào không chịu được huấn luyện, lập tức sẽ bị họ đem ra làm bia tập bắn. Về phần những đứa có ý định trốn chạy như tôi, sẽ bị bỏ đói, bị lấy lửa nóng châm vào người, roi quất thảm khốc”.

Anh ta giờ bấp tay ra trước mặt tôi, thoáng trong ánh đèn, khiến tôi nhìn rõ vết sẹo chẳng chịt.

“Nhớ có lần cô hỏi tôi tại sao tay lại có sẹo không? Cô đúng là ngốc, chẳng có chuyện đùa giỡn đánh nhau nào lại có thể để lại vết sẹo thế này. To thế này, chỉ có thể là do kim loại đúc nóng châm vào. Mấy năm trước khi thực hiện kế hoạch này, có người đã bảo tôi nên xóa hết sẹo đi, nhưng tôi vẫn giữ lại phần nơi cánh tay này. Biết tại sao không? Bởi vì tôi muốn nhớ lại tội ác mà các người đã gây cho tôi rốt cuộc là thế nào”.

Tôi thực sự sợ cái nhìn của anh ta, bất giác chỉ có thể cúi gầm mặt xuống. Thật ra, tôi từng nghĩ, Hi Văn của tôi là một chàng trai rất đáng thương. Thi thoảng ôm lấy tôi, anh vẫn gặp ác mộng. Đôi khi tôi nghe anh kêu gào bỏ trốn gì đó, nhưng lại cho rằng đó chỉ giấc mơ thế thôi. Không ngờ... Tới đây, tôi bỗng cảm thấy quả tim mình nhói đau từng chập. Bản chất anh ấy vốn không phải thế này. Anh trở thành như vậy, một phần do ba tôi gây ra sao?

“Sau này nhìn lại, có lúc tôi thật sự cảm ơn các người. Vì nếu không có các người, cũng sẽ không có Hi Văn ngày hôm nay. Vào ngày kết thúc khóa huấn luyện đó, tám mươi đứa trẻ ở cô nhi viện ban đầu chỉ còn hai mươi lăm người sống sót. Trước khi được thả trở lại xâm nhập vào cuộc sống đời thường, chúng tôi đã được gặp ông chủ bí mật đó, mà bất ngờ thế nào, ông ấy lại là người chú tưởng như đã qua đời của tôi”.

“Sau đó, chú Quân biết được họ thật của tôi, cho người điều tra mới biết tôi là cháu chú ấy. Nhờ thế, tôi được trả về cuộc sống bình thường trước thời hạn. Bởi vì chú ấy cũng như tôi, đều nóng lòng báo thù”.

“Vì vậy mà anh tiếp cận Hân?”. Tôi mờ mịt hỏi.

“Đúng vậy. Chú Quân nói với tôi, trong thỏa thuận mua bán giữa ba cô và ba tôi, một phần tài sản của tập đoàn hiện giờ vẫn thuộc về họ Lạc. Mật mã giấy tờ đều được ba tôi mã hóa thành bảng mã khắc chữ của họ tộc, mà cách giải bảng mã này chỉ được truyền dạy cho con trai trưởng của mỗi dòng. Vì thế, cho dù ba cô chiếm được sản nghiệp và giấy tờ ngân hàng cũng không cách nào tìm ra mật mã để giải. Sau đó, vì tránh giữ lại bảng mã phiền phức, ba cô đã tích hợp bảng mã này vào hai con chip điện tử. Lúc đầu, vì cô rất khó tiếp cận, nên tôi đành phải từ Đinh Hân để dò hỏi tin tức con chip đó. Chẳng ngờ lại bị cô làm hỏng mất”.

Hi Văn hạ giọng, có vẻ khinh miệt nhìn tôi: “Cô tưởng cô không nói, Dĩnh Hân không nói thì không ai biết sao? Kì thực tôi đã sớm biết cô thích tôi, nhưng lại không thể lập tức chuyển đổi tượng. Hân từ chối tôi, tôi đành phải im lặng đợi thời cơ. Chẳng ngờ sau đó lại xảy ra một tình huống ngoài dự kiến khác”.

“Khi Dĩnh Hân tốt nghiệp, ba cô trao tặng cô ta món trang sức gia truyền. Chỉ có chúng tôi mới biết, họ Dương làm gì có bảo vật gì chứ, đó thực chất là hai mảnh chip mà ông ta cướp đoạt từ họ Lạc chúng tôi. Bất đắc dĩ, chúng tôi đành phải đẩy nhanh kế hoạch”.

“Chí Bàn... cũng là đồng mưu của anh?”. Nhớ đến lời Phi từng nói, tôi bất giác thốt lên.

“Đúng vậy. Bàn cũng là một trong số những đứa trẻ trong cô nhi viện. Sau khi tôi thất bại, đành phải để cậu ấy thay tôi từng bước tiếp cận Hân. Phần cô khi đó đang ở Mỹ, chú Quân cũng thu xếp cho tôi sớm sang đây”.

Chính tôi cũng không biết bản thân mình đang kinh ngạc vì điều gì hơn, con người thật sự của Hi Văn, hay cái bấy tinh vi mà bọn họ bài trí bấy lâu nay để dụ bọn tôi nhảy vào. Đầu óc mờ mịt trống rỗng, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta hút hết điếu thuốc, đắm chìm trong kí ức xa xăm nào đó.

Sau đó như bừng tỉnh khỏi cơn mê, anh ta đột ngột lên tiếng: “Cô biết năm đó, rốt cuộc Dĩnh Hân đã xảy ra chuyện gì không? Đến đây rồi thì chẳng còn bí mật gì nữa. Để tôi nói cô biết nhé!”.

Tôi rụt người né tránh, không muốn nghe những lời anh ta sắp nói. Hi Văn lao tới, giằng cánh tay đang cố bịt tai lại của tôi, giọng gầm gừ như ác quỷ địa ngục: “Tôi xích cô ta trong lồng ba ngày ba đêm để cô ta hối hận vì đã phản bội tôi. Sau đó, lúc cô ta không chịu nổi nữa, tôi cho cô ta ăn, rồi cưỡng bức cô ta”.

Tôi sững sờ nhìn Hi Văn, đột nhiên có một khát vọng mãnh liệt muốn lao đến kéo lớp mặt nạ người kia xuống, để con ác quỷ hiện hình, nhưng đôi tay đã bị giữ chặt, chỉ có thể run rẩy bị anh ta khống chế. Hi Văn đè tôi nằm ngửa dưới sàn, hướng mặt tôi đến nhìn rõ chiếc lồng bạc, thỏa mãn hưởng thụ nỗi sợ hãi đang dâng lên trong tôi.

“Em gái cô rất quật cường, cô ta không giống cô, chỉ chịu cứng chứ không chịu mềm. Vậy nên tôi đành phải xuống tay với cô ta. Tôi bắt cô ta khai ra nơi giấu món trang sức đó, nếu không sẽ bắt trói cô ta, bịt mắt cô ta lại, để mỗi ngày đều có thể làm đồ chơi trên giường của tôi, Chí Bàn và các anh em khác. Nhưng cô ta vẫn không nói. Tôi lại hạ thuốc, để cô ta quỳ xuống cầu xin chúng tôi...”.

“Đừng... đừng nói nữa”. Tôi run run thét lên, cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đó, nhưng anh ta không tha cho tôi, ép tôi mở mắt, giương cái nhìn lạnh căm xuyên thấu da thịt tôi.

“Chắc cô chưa từng tưởng tượng được, đứa em gái của cô khi đó tuyệt vọng đến thế nào. Khi mơ hồ thì quỳ xuống cầu xin tôi, lúc tỉnh táo lại chỉ một mực muốn tự sát. Nơi này không có vật gì hữu dụng, thế là cô ta tự dùng răng cắn cổ tay chính mình, muốn bản thân mình từ từ mất máu mà chết”.

“Anh thật bỉ ổi!”.

Cuối cùng, tôi cũng không chịu được nữa mà hét lên. Thật sự tôi từng đoán về những gì Dĩnh Hân đã trải qua trong ba mươi ngày đó, nhưng nay nghe Hi Văn tường tận kể lại từng chi tiết, tôi lại cảm thấy không chấp nhận nổi. Tôi yêu thương người đàn ông này, trao cho anh ta tất cả lòng tin của tôi, nhưng anh ta lại tùy tiện giẫm đạp lên tình cảm đó. Rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao Dĩnh Hân lại bị mất trí. Một đứa con gái cao ngạo như nó lúc đó làm sao có thể chịu đựng loại hình sỉ nhục như vậy?

Hi Văn cười cười, thỏa mãn khi tôi đã nổi nóng, anh ta hạ giọng thấp hơn, vẻ bồn chồn: “Bỉ ổi bằng ba cô sao? Lúc biết ông ta hại ba tôi phải nhảy lầu tự sát, cô có cảm thấy ông ta bỉ ổi không?”.

“Nhưng đó là chuyện của bọn họ, không liên quan gì đến Dĩnh Hân, và cả... tôi...”.

Mấy tiếng cuối tôi thốt lên thật khiên cưỡng. Đúng vậy, cho dù ba tôi hại chết ba anh ta thì đã sao chứ? Tôi và Dĩnh Hân có tội gì mà phải chịu bị anh ta hành hạ? Chẳng lẽ anh ta điên rồ tới mức không nhớ ra rằng lúc sự việc xảy ra chúng tôi chỉ mới hai, ba tuổi sao?

“Không liên quan tới các người!”. Hi Văn cười lạnh. “Thế cô biết mỗi ngày cô nằm trên chiếc giường cũ của ai không? Biết các người đã trưởng thành, ăn sung mặc sướng bằng tiền mồ hôi nước mắt của ai không?”

Biết tôi đã trải qua những gì không? Thế nhưng tôi vẫn phải cảm ơn các người. Nếu không vì các người, nếu không khắc sâu trong lòng ý định phải trả thù, chắc chắn tôi không thể sống được đến ngày hôm nay”.

Đoạn, Hi Văn loạng choạng đứng thẳng dậy, nhờ thế mà tôi đã có chút hơi để thở. Anh ta đứng trên cao, cứ ngạo nghễ nhìn xuống tôi đang thở hồng hộc, cười lạnh như băng.

“Còn nữa. Cô có biết mẹ cô chết như thế nào không?”.

Tôi lập tức ngây ngốc nhìn anh ta, không nói được lời nào.

“Lúc tôi cùng vài người cứu hộ đến tìm kiếm người bị nạn. Người đầu tiên tôi nhìn thấy là bà ta, cả người ngã ra khỏi xe, đầu đập vào thành kính. Nhưng tôi quyết định không cứu bà ta, ngược lại, tôi chọc thủng đáy thùng xăng, sau đó vờ như tận tâm tận sức cứu người tài xế đáng thương kia”.

“Anh...”. Tôi lắp bắp, hoàn toàn bất lực. “Ngay cả cái chết của mẹ tôi cũng là tác phẩm của anh ta sao?”.

“Năm đó tôi tạm thời rời khỏi cô, chẳng vì áy náy hay cần rút lương tâm gì cả. Chẳng qua là cảnh sát đã có điểm hiềm nghi, vì thế chú Quân đành phải rút tôi ra khỏi khu vực nguy hiểm ngay lúc đó. Chỉ có vậy thôi. Hiểu chưa cô ngốc?”.

Không từ nào diễn tả được nỗi tuyệt vọng của tôi lúc này. Hóa ra, bấy lâu nay kẻ mù lòa vốn chỉ có mình tôi. Yêu thương một kẻ đã giết chết mẹ mình, hại em gái mình, sau đó còn dẫn hẩn về, trao cho hẩn tâm huyết mà ba đã tốn bao tâm sức mới dựng nên được. Cái kết này là xứng đáng cho tôi có phải không?

Tôi dờ dẫm nhìn anh ta, cười lạnh nói: “Chẳng phải anh ghét nhà họ Dương đến vậy sao? Thế sao còn cứu tôi, không để tôi chết đi?”.

Hi Văn nhếch môi, không vội trả lời câu hỏi của tôi: “Tôi không chỉ phá hủy các người, tôi còn muốn nhấn chìm các người xuống tận cùng địa ngục. Bây giờ nhìn cô tôi đã rất thỏa mãn rồi, nếu cô chết đi, tôi sẽ không cần”.

Trong giọng nói của Hi Văn không có một tia hối hận. Tôi cười cợt bản thân mình. Rốt cuộc tôi cũng hiểu, bao nhiêu năm qua chỉ mỗi mình tôi ôm tình yêu đơn phương. Nghĩ đến kết cục của Hẩn, của mẹ, tôi lại càng trách bản thân mình. Ván cờ này Hi Văn đã thắng, mà còn thắng rất đẹp. Cơ thể tôi, tâm hồn tôi, tất cả đều bị hủy hoại dưới tay anh ta, ngay cả một chút tự tôn cũng không còn.

Tôi cười như điên dại, tiếng cười vang lên lạnh lạnh là thế, nhưng tâm hồn chỉ còn một khoảng âm u mịt mờ. Vốn khi đến đây còn có một câu hỏi canh cánh trong lòng ‘anh ta có thật lòng yêu tôi không?’, nhưng đến giờ phút này thì chuyện đó cũng chẳng còn cần thiết nữa.

Trông thấy thái độ của tôi, Hi Văn cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Có lẽ cảm thấy đã đủ, anh ta kéo tôi vào lồng, đóng cửa chốt lại, sau đó hài lòng nhìn tôi dờ dẫm dờ dại. Tôi muốn nhào đến giết tên đàn ông này ngay lập tức, nhưng sức tôi không bằng hẩn, chỉ có thể để hẩn tự do sắp xếp.

“Cô muốn chết tôi càng không để cô chết”. Hẩn nói, vỗ tay trêu đùa lên má tôi. “Cô còn sống, ít ra còn có chỗ cho tôi lợi dụng. Vì vậy phải càng yêu quý bản thân mình một chút”.

Hẩn đi rồi, tôi vẫn ngồi ngây dại trong chiếc lồng đó. Thế giới tươi đẹp bao nhiêu năm bỗng chốc vỡ vụn ra thành từng mảnh.

24. Chương 24: Cá Lọt Lưới

Bạn cho rằng, mình chẳng bao giờ học được cách tàn nhẫn với người khác sao? Đó chỉ là vì bản thân bạn chưa đủ tuyệt vọng mà thôi.

HI VĂN

Rời khỏi hầm ngầm, tôi không vội trở về văn phòng của mình mà quay lại cổng chính. Tôi cứ đứng đó, từ xa xa nhìn ngắm căn nhà tôi đã sinh ra và trải qua mấy năm đầu đời. Hai mươi năm, cuộc đời cướp đi của tôi quá nhiều thứ, đến mức có một số thời điểm tôi không nhớ mình đã trải qua thế nào, làm sao có thể đi đến hiện tại lúc này. Có lúc nhìn ngắm đôi bàn tay đầy máu tanh của mình, tôi cũng cảm thấy tự khinh

bỉ. Thế nhưng, giống như anh Kiện - gã sát thủ năm đó huấn luyện tôi - đã nói: Thế giới này vốn là chiến trường, cá lớn nuốt cá bé, nếu tôi thương xót cho người khác, liệu có ai thương xót cho tôi đây?

Tôi ngồi trên xích đu trắng, thuận tay rút gói thuốc ra rít một hơi. Mỗi khi trong lòng có chút lay động nào đó, tôi thường sẽ hút thuốc. Anh Kiện dạy cho tôi biết, sát thủ không thể có tim, bởi vì một ngày nào đó, phần người trong trái tim này sẽ giết chết chúng tôi. Muốn sinh tồn, điều quan trọng nhất không chỉ có tàn nhẫn, mà còn phải biết vô tình với mọi thứ trên đời này.

Ví dụ điển hình nhất mà nói, nếu như năm đó ông Dương Thái đuổi cùng giết tuyệt giọt máu cuối cùng là tôi đây, vậy thì ông ta đã không có kết cuộc như ngày hôm nay. Nếu cho ông ta lựa chọn lại một lần nữa, tôi nghĩ tôi cũng không có cơ hội để được báo thù.

Khói nhẹ lan ra thành từng cuộn tròn mỏng. Tôi nhắm mắt. Căn nhà này, khu vườn trước sân, từng gốc cây mảnh cỏ đều thuộc về nhà chúng tôi. Trước đây ba tôi rất thích trồng mai, mỗi khi xuân đến, hương mai sẽ lan tỏa khắp vườn, dâng lên một mùi hương nhàn nhạt. Nhưng giờ chỉ còn lại lác đác con đường sỏi cho xe vào. Cả hòn non bộ mà mẹ tôi thích nhất cũng không còn nữa.

Đứng nơi này, kí ức một lần nữa như tái hiện.

Năm nào đó, ba tôi đứng trên tầng thượng công ty ông, gieo mình xuống trong ánh mắt kinh hoàng của mẹ con tôi.

Năm nào đó, tôi gõ cửa phòng mẹ, trơ mắt nhìn thấy bà nằm trên mặt đất, đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ, nhưng tôi biết đôi mắt đó không bao giờ có thể nhìn tôi một lần nữa.

Năm nào đó, tôi nhìn người ta niêm phong căn nhà mình, ngơ ngác để họ đưa mình vào cô nhi viện. Bắt đầu từ thời khắc đó, tôi biết mình đã không còn nhà.

Giờ đây nghĩ lại, tất cả trôi qua thoáng như một giấc mơ, đến lúc tôi hầu như cũng chẳng còn nhớ mấy đến hình ảnh ba mẹ, đến thời gian hạnh phúc mà họ đã dành cho tôi. Cái tôi nhớ đến phần nhiều vẫn chỉ là máu tanh và nước mắt.

Giống như năm đó, tôi nằm co ro trong bãi mìn tập huấn ở Campuchia, trơ mắt nhìn các bạn cùng trang lứa với mình ngã xuống từng người, từng người một. Người đội trưởng khi đó đã hi sinh thân mình để cứu tôi. Tôi dẫn theo em gái anh ấy mở đường máu xông ra ngoài. Lúc sắp thoát được thì lại bị phục kích bắn trúng. Sau đó tôi nằm lì bì trên giường cả tháng trời với một viên đạn ghim trong đầu. Bác sĩ của tổ chức nói tôi còn sống đã là một điều rất thần kì, đừng nói đến việc trở thành một sát thủ.

Sống trong tổ chức này, tôi dần hiểu rằng, kẻ không hữu dụng lập tức sẽ bị đem ra làm bia tập bắn. Tôi không thể để mặc số phận bản thân mình cho người khác. Để có thể được vật lí trị liệu, tôi sử dụng hết phương thức có thể để chứng minh cho họ thấy rằng mình hữu dụng. Những đợt tập huấn sau khi lành hẳn, tôi thẳng tay tàn sát bất cứ ai cản đường mình. Bởi vì đó cũng là lựa chọn duy nhất mà tôi có thể.

Về phần viên đạn, nó vĩnh viễn sẽ nằm lại trong đầu tôi. Tôi không có đủ dũng cảm để leo lên bàn mổ với chỉ với mười phần trăm cơ hội, cho dù một ngày tôi chết đi, tôi cũng muốn kéo cả nhà họ Dương theo cùng.

Khi đó tôi đã nói với lòng, mối thù của cha mẹ, ba năm tuổi hờn trong cô nhi viện, sinh mệnh của chính bản thân mình, tôi sẽ trả cho họ cả vốn lẫn lãi.

...

Tôi hút đến điều thuốc thứ ba, theo quán tính, lại ngẩng lên nhìn lên căn phòng lớn trên lầu. Đó là phòng của người đó trước đây.

Có lẽ, không ai nghĩ bảy năm trước, khi vừa bước chân trở lại thế giới này, tôi đã thật sự dao động. Có trời mới biết, khi nhìn thấy cô ấy, tôi đã thật sự khao khát về một tương lai tươi sáng cho cả hai chúng tôi đến thế nào. Nhưng một lần nữa, đáp lại tình cảm của tôi vẫn là phản bội và phản bội. Khi đó, tôi mới hiểu ra lời anh Kiện nói đúng bao nhiêu phần. Bạn cho rằng, mình chẳng bao giờ học được cách tàn nhẫn với người khác sao? Đó chỉ là vì bản thân bạn chưa đủ tuyệt vọng mà thôi.

Bắt đầu từ khoảnh khắc cô ấy quay lưng lại với tôi, bắt đầu từ lúc cô dùng cách tàn nhẫn nhất để giẫm lên toàn bộ tự tôn mà tôi có, từ chối tình cảm của tôi ngay trước tất cả mọi người, cô ấy cũng đã giết chết Lạc

Bàn của trước đây rồi. Một con người kiêu ngạo và có cuộc sống sung túc như cô lúc đó làm sao có thể hiểu được, tôi sống đến chừng này tuổi đầu, hai tay vẫn là bàn tay trắng, cái chết lại treo lơ lửng trên đầu. Trừ tự tôn ra, tôi chẳng có gì cả.

Thế nhưng, cô ấy đã nhẫn tâm đạp lên nó. Cô ấy đi rồi, trái tim tôi cũng không cách nào vá lại được.

Tôi vẫn nhớ lần đó, khi chú Quân bảo chúng tôi bắt cóc cô ấy. Thời điểm ấy, Dĩnh Ngôn có nhận được con chip hay không, không ai biết, nhưng tin tức về món trang sức gia truyền ấy đã lan truyền trên hầu hết các trang báo lá cải. Hân là cô gái chịu cứng không chịu mềm, nửa tháng sau đó nếu cô sang nước ngoài du học như Dĩnh Ngôn, có thể coi là đã ngoài tầm với của chúng tôi. Thế nên trước yêu cầu bắt cóc của chú Quân, tôi hoàn toàn tán đồng.

Chí Bàn hỏi tôi có thể xuống tay không? Tôi bảo cậu ấy: có gì là không thể?

Trong hai chúng ta, người quay lưng phản bội là em trước. Vì vậy tôi cũng không ở nơi này đợi em nữa.

Mãi nghĩ, tôi không nhận ra lão quản gia đã đến gần từ lúc nào. Lúc tôi quay lại, ánh mắt lão hơi phức tạp nhìn tôi.

Tôi cắn môi, khó khăn bật thành tiếng: “Chú Tần”.

Chú Tần, lão quản gia của nhà họ Dương thực chất cũng là quản gia cũ của Lạc gia chúng tôi. Cha lão là người chăm sóc cây cảnh trong nhà, ông nội tôi đã bỏ tiền ra cho lão ăn học trường thành. Lão và cha gần như học cùng lớp, cùng nhau lớn lên. Cha tôi là con một, thậm chí ông xem lão như em trai của mình.

Năm đó sau vụ việc của cha, lão đã định nhận nuôi tôi, nhưng vì không có quan hệ thân thích cũng như không có điều kiện nên đơn nhận nuôi của lão đã bị tòa án gạt sang một bên. Sau đó tổ chức sát thủ kia mua lại cô nhi viện, tôi cùng cả đám trẻ bị mang đi tập kết ở Trung Đông nên cũng không còn cơ hội gặp lại lão nữa.

Cho đến tận sáu năm trước đây, lão nhìn thấy tôi đưa Hân về nhà, chỉ cái liếc mắt là có thể nhận ra. Lão nói tôi có gương mặt giống cha như đúc, nhưng lại có đôi mắt hút hồn của mẹ, không lẫn đi đâu được. Sáu năm nay lão và tôi luôn liên lạc qua lại. Kế hoạch lần này lão cũng góp công sức không nhỏ. Thử hỏi không có lão mật báo, tôi làm sao biết cô gái kia đã phục hồi trí nhớ rồi chứ?

“Cậu chủ”. Lão cung kính gọi, ánh mắt phức tạp nhìn về phía hầm rượu. “Cô Dĩnh Ngôn...”.

“Có phải cả chú cũng cảm thấy tôi làm như vậy rất tàn nhẫn không?”. Tôi nhếch môi đùa.

Chỉ hành động này thôi cũng khiến lão phải lo lắng xua tay.

“Không phải, không phải. Họ Dương đối với ông chủ và bà chủ như vậy, cậu trả thù là đúng. Thế nhưng... cho dù là gì đi nữa, người có lỗi cũng không phải cô ấy. Cậu đối với cô ấy như vậy...”.

“Chú Tần!”. Tôi cắt lời lão, giọng cũng chẳng mấy kiên nhẫn. Thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt áy náy của lão tôi mới chợt nhớ ra, lão cũng đã ở bên cạnh Dĩnh Ngôn và Dĩnh Hân hai mươi năm, thời gian đó cũng chẳng phải là ngắn, nếu nói không có cảm tình thì hoàn toàn là giả dối. Đối với tôi chỉ gần gũi vài năm, có lẽ trong lòng lão vẫn thiên về hai cô gái kia hơn. Lão giúp tôi, đơn giản chỉ vì chính lão cũng coi mình là người họ Lạc mà thôi.

Nghĩ thế, tôi đặt tay lên vai lão, hạ giọng hết mức có thể: “Cho dù là hình phạt thế nào đi nữa, cô ta vẫn sống, không phải sao? Nhưng cháu thì không có nhiều thời gian như vậy nữa”.

Chú Tần biết tình trạng sức khỏe của tôi, đây cũng là một trong những lí do chính lão nhận lời giúp đỡ chúng tôi thực hiện kế hoạch. Lợi dụng lòng thương xót của người khác vốn không phải là phong cách của tôi trong quá khứ, nhưng tôi không thể mất sự ủng hộ của người này. Để đạt được mục đích, đôi khi bạn phải chấp nhận bỏ một số thứ.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc ánh mắt chú Tần trở nên kiên định hơn. Tôi mỉm cười nhìn lão, nhẹ nhàng tiếp: “Chú tìm cháu có việc?”.

“Tôi đã theo lời cậu điện tín cho Chí Bàn, nhưng cậu ấy nói tạm thời chưa thể về được”.

Tôi cau mày. Chí Bản đã trễ lộ trình ba tháng so với kế hoạch, cho dù là thu dọn tàn cuộc từ vụ đánh nổ ở biệt thự hay sắp xếp công việc riêng gì đó thì cũng phải xong rồi chứ? Chí Bản là bạn thân nhất của tôi, cậu ấy biết kế hoạch lần này quan trọng đến thế nào, vậy vì sao lại có sự chậm trễ này?

“Còn Vi Vi? Chú có tin gì của cô ấy không?”

“Cô Vi gần đây cũng không liên lạc được. Tháng trước cô ấy bảo có một số việc cần thu xếp, nếu cần cậu chủ cứ gọi”.

Vi Vi là em gái của người đội trưởng năm đó cứu tôi. Anh ấy hơn tôi một tuổi. Năm đó sau khi đưa Vi Vi ra khỏi bãi phục kích, tôi đổi theo họ anh ấy, phần để tưởng nhớ, cũng là tránh để lộ thân phận sau này. Mấy năm nay, Vi Vi cùng Chí Bản vẫn theo tôi đồng sinh cộng tử. Sau này, tôi nhận lại chú Quân, chú đồng ý để Vi Vi có thể có một cuộc sống bình thường. Tôi đã hứa với đội trưởng sẽ bảo vệ em gái anh ấy an toàn, những gì tôi có thể làm được cũng chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

Ánh nắng chiếu qua kẽ lá mỗi lúc một gay gắt hơn. Tôi đưa tay che mắt, lại tiếp tục nghĩ đến kế hoạch của mình. Chỉ một thời gian nữa thôi, tôi có thể hoàn toàn trả thù cho cha rồi.

“Tin tức của Đinh Ngôn, chú đã làm như cháu nói chưa? Cháu muốn ở nơi xa nhất, lão già đó cũng biết tin mà mò về đây”. Tôi hỏi.

“Đã làm theo ý cậu chủ, sự việc này không chỉ kinh động cả thành phố mà sẽ lan truyền ra cả nước, cái chết của cô Hân cũng vậy”.

Mấy từ cuối cùng chú Tần thốt ra làm tôi hơi mấp máy. Muốn nói lại thôi, tôi ra hiệu bảo lão lui ra ngoài, nhưng lão vẫn ngập ngừng đứng đó, khỏe mắt hơi đỏ.

“Cậu chủ, tôi muốn hỏi... cô Đinh Hân... cô ấy thật sự chết rồi sao?”.

Tôi cau mày, cũng không muốn nói nhiều: “Cảnh sát nói vậy, chú bảo cháu phải làm sao?”.

“Nhưng... cô Đinh Hân... cô ấy rất tốt. Tôi đã trông coi cô ấy ngay từ khi còn nhỏ...”.

“Chú Tần!”. Tôi hạ giọng, nhẹ nhàng thở hơi ra. “Trước đến giờ, cháu chưa từng muốn cô ấy chết. Tai nạn của cô ấy thế nào, cháu cũng không biết”.

Tôi không đợi chú Tần nói tiếp mà vội vã rẽ sang một hướng khác, bước đi như chạy.

Hai tháng trước đây, trong khi tôi vẫn còn loay hoay với việc đưa Đinh Ngôn vào bẫy, việc liên lạc với Chí Bản bị gián đoạn thì lại được cảnh sát báo tin tìm thấy chiếc xe của Khải Nam dưới vực. Trước đây, tôi vốn sắp xếp để Khải Nam đưa Hân đi, qua đó có thể theo dõi họ hòng tìm ra con chip còn lại, song không ngờ họ chưa rời đảo thì lại xảy ra chuyện. Mà điều lạ là số người tôi cử đi theo dõi cũng không có chút tin tức gì.

Tôi lao đến tử lạnh, tự rót ịch một cốc nước để bình tâm lại. Trước giờ đều bận suy tính chuyện của Đinh Ngôn nên tôi đã không tra xét kỹ chuyện này, giờ nghĩ lại đúng là có nhiều điểm khả nghi. Thiên Luân và Đường Phi đều đang ở thành phố H. Khải Nam và Hân sau khi tạm trú ở chỗ Khả Vi thì mất tích, cảnh sát tìm được xác chiếc xe dưới vực, trong khi đó Chí Bản lại lần nữa ý định quay về. Xâu chuỗi tất cả các sự kiện này làm một, phải chăng...

Tôi ngập ngừng nghĩ tới một kết luận không ai ngờ tới. Có lẽ, bản thân tôi cũng phải trở về đảo một chuyến.

Trong lòng tôi không hề để tâm đến sống chết của người đó, chẳng qua chỉ không muốn con cá quan trọng nhất bị lọt lưới mà thôi.

Tôi tự trấn an bản thân mình, song chẳng hiểu sao trong lòng vẫn dâng lên một nỗi chua xót.

25. Chương 25

26. Chương 26: Mang Tôi Đi

Ánh mắt anh làm khoe môi tôi run run, nhưng lại không thể thốt lên lời nào. Chỉ tôi biết, anh đã chạm đúng vào vết thương lòng của tôi. Trong tích tắc đó, tất cả bí mật đều bị anh vạch trần, lớp bảo vệ kiên cố mà tôi đã xây dựng bao lâu nay bỗng chốc lại bị khai quật ra dưới ánh sáng. Tôi cứ đứng ngây ngốc đó, tuy nhiên lời muốn nói cứ kẹt lại trong cổ họng.

Khải Nam nhìn thấy dáng vẻ cứng nhắc của tôi, cũng không làm khó tôi nữa mà lại ấn tôi vào lòng mình. Thú thật, tôi từng luyến tiếc vòng tay của anh. Thưở thiếu thời, mọi người đều theo đuổi một tình yêu oanh oanh liệt liệt, lớn lên rồi mới nhận ra tình cảm giữa người và người thật ra rất đơn giản. Không cần phải kinh thiên động địa, không cần sông cạn đá mòn, chỉ cần khi bạn yếu đuối và lạnh lẽo nhất, vẫn có một bàn tay ôm bạn vào lòng, cho bạn sự ấm áp, như thế cũng đủ rồi.

Chỉ cần Khải Nam không phá tan lớp vỏ mỏng manh đó, có lúc tôi thật sự đã nghĩ, anh sẽ là chỗ cho tôi nương tựa cả đời.

Nhưng cái gì xảy ra cũng đã xảy ra. Vào khoảnh khắc anh ôm lấy tôi, thở dài, tôi cũng biết chúng tôi mãi mãi không trở lại như xưa được nữa.

Vết thương của Khải Nam không nặng đến mức không đi nổi, nhưng vì lí do an toàn, chúng tôi đành phải nán lại nhà Khả Vi thêm ít ngày. Nam có vẻ ngại vì chuyện trước đây giữa anh và Khả Vi nên cũng ít khi thân mật trước mặt tôi. Thi thoảng tôi sẽ nhìn về lúng túng của anh, bất giác cảm thấy gương mặt anh khi đó cũng rất đáng yêu.

Đến lúc vết thương của Nam lành lặn đủ để Khả Vi miễn cưỡng cho chúng tôi lên đường đã là vài ngày sau đó.

Chúng tôi tạm biệt Khả Vi ở đường cái, sau đó chạy thẳng một đường ra sân bay. Tâm tình rất tốt, vừa đi vừa tranh nhau hát nghêu ngao. Lúc vượt qua một ngọn đồi chúng tôi mới nhận ra mình đang bị theo dõi.

Nam muốn cắt đuôi bọn người theo dõi đó, vì vậy đã nhấn ga hơi nhanh. Anh lao thẳng vào rừng rậm lại chạy như bay khiến bọn người kia chẳng mấy chốc đã mất hút hẳn. Thế nhưng chúng tôi chẳng vui về được bao lâu. Đến một đoạn cua dốc, chúng tôi nghe được âm thanh nghe như tiếng đồng hồ đang tích tắc kêu ngay trong xe.

Gương mặt Khải Nam biến sắc, anh chẳng nói chẳng rằng, chỉ quay người lại nhìn bọn người vẫn đang đuổi theo tí phía xa kia, lại nhìn đến tôi đang ngồi bên cạnh, cắn môi nói: “Hân, em lấy áo khoác dày phía sau mặc vào, anh sẽ mở cửa sau. Em nhân lúc anh giảm tốc độ thì lập tức lăn người nhảy xuống đất nhé”.

Tôi lập tức hiểu điều gì đang xảy ra, bướng bỉnh không đồng ý: “Không được, vậy còn anh thì sao?”.

“Em nhảy xuống rồi anh cũng nhảy sau, từng người nhảy thì an toàn hơn”.

“Không được, nhảy thì cùng nhảy”.

“Đừng làm anh khó xử”. Anh bỗng lớn giọng nói: “Nhảy đi, nghe lời anh lần này thôi. Nếu không sẽ không kịp”.

Tôi vốn không muốn bỏ chạy một mình, nhưng nghĩ đến nhảy trước nhảy sau gì cũng không khác biệt là mấy, huống chi tôi càng làm mất thời gian thì càng nguy hiểm hơn. Thế nên mới cắn môi khoác áo choàng mùa đông cuộn quanh mình mà nhảy xuống. Cú nhảy khá nguy hiểm, nhưng áo choàng dày hầu như đã che chắn cho tôi. Lúc tôi lấy được thăng bằng, lom còm đứng lên thì lại trông thấy một cảnh tượng kinh hoàng khác. Chiếc xe trước mặt tôi trượt khỏi đường chính, lao thẳng xuống vực biển bên dưới.

Tôi điên cuồng gào thét, nhưng quãng đường này hầu như chẳng có ai qua lại. Nước mắt tôi ứa đầy ra, khàn cả cổ họng. Sau đó là một tiếng nổ lớn vang lên từ vùng biển trước mặt. Mắt tôi mờ hẳn đi.

Lần tiếp theo tỉnh lại đã thấy mình trong một căn nhà kho, tay chân không hề bị trói, song không hiểu sao dù cố hết sức vẫn không thể nào cử động được, chỉ có thể giương cái nhìn không thể tin nổi vào người đang ngồi đối diện trước mặt.

Thì ra vẫn chỉ có tôi ngu ngốc, một lần rồi lại một lần bị phản bội, vậy mà lại chẳng rút ra được chút kinh nghiệm nào.

Khả Vi không chỉ lẳng lặng nhìn tôi, gương mặt lạnh nhạt mọi khi của cô ấy ánh lên một tia tức giận. Việc này khiến tôi buồn cười. Cô ta bán đứng cả tôi và Nam, thế mà giờ đây lại tỏ vẻ như thể tôi mới là người bán đứng cô ta vậy.

“Tại sao?”. Tôi cắn răng hỏi.

“Tôi làm nhiều chuyện như vậy, không lẽ cô vẫn không nhận ra tôi?”.

Giọng cô ấy làm tôi có chút ngập ngừng. Trong căn nhà kho tối, gió phát ra từ chiếc quạt cổ lỗ làm tóc cô ấy tung bay, trong một thoáng lại có chút cảm giác như nữ thần hạ phàm. Thế nhưng lúc ánh mắt ấy giương lên nhìn tôi, chỉ có cái cười lạnh lùng.

“Kẹo Chanh, chẳng lẽ cô thật sự đã quên trên đời này từng có một người tên Vi Vi rồi sao?”.

“Vi Vi?”. Tôi lắp bắp lắp lại, cố bắt mình phải nhớ ra cái tên này, nhưng tất cả chỉ là một màn trắng xóa. “Tôi có quen cô sao?”.

“Nói vậy, chắc cô không quên vết cắn ở đây chứ?”.

Khả Vi vén bắp tay cô ấy lên, chìa ra trước mặt tôi một cái bớt nhạt, có vẻ đã tồn tại rất lâu rồi. Tôi nhìn chăm chăm nơi đó một lúc. Vị trí cũng vừa trùng hợp như vậy, không lẽ đây là cô bạn năm đó cùng phòng với tôi trong cô nhi viện sao?

Ánh mắt tôi dường như đã tiết lộ tất cả, Khả Vi kéo tay lại, cười đắc ý tiếp: “Sao hả? Nhớ ra rồi?”.

Cái tên Vi Vi từ lâu đã bị chôn vùi vào dĩ vãng, chỉ tiếc là có những vết tích muốn quên cũng không thể. Vết sẹo trên tay cô ta thật ra là vết cắn của chính tôi. Lần đó, không rõ vì lý do gì, tôi và Vi Vi đã sống mái một trận ra trò trước khi người quản lý cô nhi viện đến. Chúng tôi bị phạt cấm túc một tháng, sau đó cũng không còn ở chung phòng nữa. Tôi vốn không giao tiếp rộng với nhiều người, trừ Chí Bán và Hi Văn ra, tôi cũng không giữ lại liên lạc với cô ấy nữa.

“Nói vậy... cô cũng là người của Hi Văn?”. Tôi cau mày hỏi. Có một số điều đến giờ tôi vẫn chưa hoàn toàn được giải đáp. Ví như tại sao Chí Bán và Hi Văn lại trở thành tội phạm, tại sao Hi Văn lại thay đổi đến như vậy? Và đến giờ, bất ngờ, ngay cả Khả Vi thì ra cũng là người của tổ chức đó. Bằng cách nào tất cả người quen của tôi đều dính dáng đến chuyện này như vậy?

“Hân Hân, cô đi bao năm chưa từng trở về cô nhi viện, có bao giờ cô tự hỏi những bạn đồng lứa ngày trước giờ thế nào không?”. Khả Vi sải bước quanh tôi, cũng không đợi tôi trả lời đã tiếp tục: “Nếu cô không biết vậy thì để tôi nói à rõ. Tất cả tám mươi ba đứa trẻ trong cô nhi viện năm đó, à không, tám mươi hai mới đúng chứ, trừ cô ra, đều bị tổ chức sát thủ mua lại. Hiện giờ số người còn sống chưa đến mười người, số còn lại, đều đã chôn vùi dưới ba tấc đất rồi”.

Thì ra, mười mấy năm trước, sau khi tôi được ba đón về nhà, toàn bộ cô nhi viện đã bị tổ chức mua bán trẻ em của Lạc Quân tiếp quản. Bề ngoài là chăm sóc trẻ em cơ nhỡ, thực tế là biến tất cả cô nhi thành lực lượng sát thủ kế nhiệm cho tổ chức của lão ta. Tất cả bọn trẻ này sẽ được bí mật mang sang biên giới, sau đó thả vào các trại tập huấn cùng bọn trẻ ở Trung Đông, từ đó lọc ra thành phần tinh anh nhất. Mấy năm đầu khi trở về nhà họ Dương, tôi bị mẹ của Đinh Ngôn quản thúc chặt chẽ nên hầu như không có cơ hội ra khỏi cửa. Rất lâu sau đó, tôi có trở về vài lần, đều được tin cô nhi viện đã dời đi nơi khác. Thật sự không ngờ...

Bắt gặp ánh mắt kinh hãi của tôi khi biết mọi chuyện, Khả Vi cũng chỉ cười lạnh, cô ấy dùng tay nâng cằm tôi lên. Lúc ngẩng đầu lên, tôi thấy trong mắt cô ấy ngập tràn thù hận.

“Cô nói tôi nghe xem, Hân Hân? Dựa vào cái gì cô luôn là người may mắn như vậy? Lúc cô vào cô nhi viện, tất cả mọi người đều yêu thương cô, cả anh trai tôi cũng bảo vệ cô, cho rằng tôi bắt nạt cô. Hai mươi năm

qua, số bạn bè cùng lứa với chúng ta chết nhiều như vậy, sao không thấy cô chết? Cô được đón về nhà, ăn sung mặc sướng, đêm đêm đều có thể ngủ an giấc. Cuối cùng cô có hiểu cảm giác của chúng tôi là thế nào không? Hai mươi năm, tôi chưa bao giờ có một giấc ngủ an lành. Mỗi khi nhắm mắt lại, tôi luôn nghĩ đến cảnh tượng tra tấn thời gian đó, đến hơn trăm người đã lần lượt chết trước mặt tôi. Tại sao tất cả chúng tôi đều phải trả giá như thế, chỉ có mình cô là không?”.

Tôi nhìn cô ấy, bất giác không nói được lời nào. Trong đôi mắt cô, tôi nhận ra chỉ có một nỗi hận đến tận xương tủy.

Tôi cố cử động tay lần nữa. Vô ích. Tay chân giống như không còn chút sức lực nào.

“Vô dụng thôi”. Khả Vi cười cợt nói. “Quên cho cô biết, tôi không chỉ là bác sĩ tâm lý, tôi còn nghiên cứu được. Loại thuốc tôi thích điều chế nhất cũng là những loại liên quan đến thần kinh và thị giác”.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?”. Tôi hỏi, mặt khác vẫn cố cử động tay một lần nữa. Khả Vi không vội đáp, cô ta bước đến ngạo nghễ nhìn tôi từ trên cao, ánh mắt này làm tôi có cảm giác cô ta trông giống Hi Văn đến kì lạ.

“Cô biết tại sao năm năm trước cô có thể sống sót được không?”. Cô ta rút ra một con dao, ánh sáng phản chiếu trên đó làm tôi bất giác thấy lạnh sau gáy. Cô ta hươ lưỡi dao trước mặt tôi, lạnh lạnh tiếp: “Thứ nhất, bởi vì Hi Văn không muốn cô chết. Và thứ hai là... vì tôi không có ở đó”.

“Á...!”. Tôi thét lên một tiếng, cảm nhận được lưỡi dao bén ngót vừa lướt qua cổ, song nó chỉ để lại trên da một vết máu nhỏ. Nhìn thấy vẻ hãi hùng trong mắt tôi, giọng Khả Vi bất chợt chùng xuống, mang theo vài tia giễu cợt: “Đừng sợ, thể này không chết được đâu”.

Lưỡi dao vẫn kéo lê trên làn da tôi. Cổ, ngực, bụng, cánh tay... đi đến đâu nó để lại những vết máu chạy dài đến đó. Tôi run rẩy đến mức không dám hít hơi. Ngược lại, Khả Vi rất thông thạo, lúc mũi dao rạch một vết đến ổ bụng tôi, cô nhẹ nhàng dùng lực ấn xuống.

“Nhưng chỗ này thì có thể...”.

Máu bắt đầu ứa ra từ vị trí cô ta rút dao. Tôi cắn môi chịu đựng, cố gắng không phát ra tiếng. Khả Vi lại như thể trở thành một người khác, đôi lúc chăm chú đến kinh ngạc, lúc lại cười như điên dại.

Trong cơn đau mơ hồ, tôi chỉ nghe cô ta nói loáng thoáng: “Thời cổ đại có một hình phạt rất khủng khiếp gọi là lăng trì. Cô có từng nghe nói đến chưa? Loại hình phạt này nghĩa là, người bị xử tử sẽ bị người khác dùng dao cắt từng miếng từng miếng thịt, cho đến khi người kia mất máu đến chết mới thôi”.

Tôi “á” lên một tiếng, cùng với vết đâm sâu vào hông, cô ta từ từ xoay cán dao. Tôi đau đến mức không thở được, chỉ có thể run rẩy nhìn cô ta, không ngừng hỏi tại sao.

Giống như cực hạn cuối cùng, khi trải qua đau đớn đỉnh điểm nhất, con người ta sẽ không còn cảm giác với nỗi đau nữa. Có lẽ đây đích xác là cảm giác mà tôi đang có. Tôi chỉ lẳng lặng nằm đó, giương mắt nhìn lên trần nhà, cũng chẳng buồn quan tâm đến vẻ mặt điên dại lúc này của Khả Vi. Không cần phải nhìn xuống tôi cũng biết toàn thân mình lúc này nhất định đầy máu, cả thân thể không nơi nào không có vết thương. Đến khi máu đã lan ra thành vũng, thấm ướt một mảng quần áo Khả Vi, cô ta mới hài lòng nhìn vẻ mặt buồn xuôi của tôi.

Lưỡi dao lơ lửng, tôi cũng chẳng buồn nhắm mắt.

Loáng thoáng tiếng Khả Vi nói: “Lăng trì là hình phạt dành cho những cô nhi muốn trốn chạy khỏi tổ chức. Chỉ khác là... họ không muốn chúng tôi chết hẳn. Tôi thì không như vậy”.

Khoảnh khắc dao đâm vào lồng ngực trái, tôi tựa như có thể nghe được tiếng ai đó đang gọi mình: “Kẹo Chanh...”.

Ánh sáng trong trẻo như một đám mây. Tôi đứng dưới tầng phong đổ như máu, nước mắt ngắn dài lôi kéo người con trai trước mặt. Nhưng anh chỉ vỗ nhẹ mái đầu tôi, giọng nói nhẹ nhàng mà ấm áp đến lạ.

“Kẹo Chanh ngoan, đừng khóc. Sau này về nhà người ta cũng không được khóc nè như vậy đâu”.

“Không chịu. Em sẽ bảo cha mẹ nuôi nhận nuôi cả anh Bân được không?”. Tôi ôm cứng lấy anh, nũng nịu nói.

“Khờ quá, cho dù bất kì điều gì xảy ra, em phải nhớ rằng có một mái ấm thì vẫn tốt hơn nhiều so với cảnh sống ở đây. Phải luôn luôn nghe theo lời cha mẹ nuôi có biết không?”.

Tôi gật gật đầu, nước mắt lại bắn ra tung tóe.

“Phải nhớ rằng, chỉ cần chúng ta cùng sống dưới một bầu trời, sẽ có ngày gặp lại nhau”.

“Ngó tay nhé!”.

Cánh tay nhỏ xíu của chúng tôi chạm vào nhau. Dưới tàng cây đó, tôi tháo chiếc đồng hồ cha nuôi mới tặng trao lại cho anh.

Tôi nói: “Anh Lạc Bân. Nếu em không về đây được, anh hãy cầm cái này đến tìm em nhé. Em chờ anh!”.

Thằng nhóc chưa đầy mười tuổi, nghe đến đây hàng mi dày bắt giác cau lại, nụ cười cũng trở nên sáo rỗng.

“Anh Lạc Bân. Em chờ anh!”.

Tàng cây vẫn sáng rõ như vậy, dưới ánh chiều len lén lan tỏa, thằng bé lại đưa tay ra, nở nụ cười tươi hơn cả ánh mặt trời.

“Hân Hân. Đến đây với anh đi”.

Tôi không ngần ngại bước về phía trước, đi như chạy về phía anh. Thế giới này quá đáng sợ, có lẽ nó vốn không có chỗ dành cho tôi. Nếu trong vòng tay anh, tôi mới thật sự cảm thấy ấm áp thì còn gì để luyện tiếc nữa cơ chứ?

Chạy đi Dĩnh Hân, chạy về phía mặt trời.

—oo0oo—

Lúc Chí Bân xông vào, đá tung cửa ra, cảnh tượng trước mặt khiến anh phút chốc muốn phát rồ.

Dĩnh Hân nằm trên một vũng máu, khắp người không nơi đâu là không có vết thương. Khả Vi ngồi xổm bên cạnh cười thỏa mãn. Nhận thấy ánh mắt lạnh băng của Chí Bân, cô ta lơ đãng nói: “Cậu tới muộn một bước. Cô ta chết rồi”.

Chí Bân không tin, anh lao tới nâng cơ thể Hân dậy. Máu thấm ướt qua lớp vải áo anh, nhưng bấy nhiêu đó cũng không đáng sợ bằng việc cô gái trong tay đã nhắm nghiền mắt, hầu như không còn hơi thở. Vết thương đỏ chói vẫn lan ra trên ngực trái cô, nhấn chìm chút hi vọng cuối cùng.

“Cô điên rồi à? Sao lại giết cô ấy?”. Chí Bân gào lên, trong mắt anh không còn là tức giận mà là tuyệt vọng.

Khả Vi nhún vai: “Không phải các anh đều hận nhà họ Dương sao? Tôi giết cô ta cũng xem như giúp các anh một tay rồi còn gì”.

Chí Bân nắm chặt tay, nhưng lại không thể làm gì khác. Anh đau lòng hạ tầm mắt xuống cô gái trong vũng ngực mình. Có trời mới biết, anh tính toán nhiều như thế, giăng thiên la địa võng trùng trùng đến thế, nhưng lại chưa bao giờ muốn cô chết. Càng không ngờ, khi cô thực sự chết đi, bản thân mình lại đau đớn đến vậy.

Khả Vi bước đến trước mặt anh, lẳng lặng lau cánh tay đầy máu vào khăn, nhẹ giọng: “Chí Bân, trong ba chúng ta, cậu luôn là người mềm yếu nhất. Không nhớ trước đây cô ta lợi dụng tình cảm của cậu thế nào sao? Lần đó, nếu cô ta không lừa cậu dẫn cô ta đi thì cô ta còn sống đến giờ sao. Nhìn cho kĩ lại đi. Cô ta không phải là Kẹo Chanh của cậu nữa. Đây là con gái thứ hai của nhà họ Dương, là kẻ thù mà chúng ta cần phải tiêu diệt. Tôi chỉ làm đúng trách nhiệm của mình thôi”.

Chí Bân vẫn không đáp lời, anh lẳng lặng siết chặt cơ thể người con gái trong lòng mình lại, tay nhẹ nhàng đặt lên gò má bẻ bết máu của cô. Lẳng trì là hình phạt đau đớn nhất. Trước đây mỗi lần anh tiêm thuốc cho cô, cô đều sợ đau đến khóc thét, nỗi đau như vậy làm sao cô có thể chịu đựng được?

Cánh tay anh vuốt lên sống mũi cong cong của cô. Đúng vào lúc đó, mọi giác quan trong anh như ngừng hẳn lại.

Cô còn thở.

Sao lại có thể như vậy được? Máu nhiều thế này, hơn nữa vết thương chí mạng lại nằm ở tim.

Anh cố đánh lạc hướng Khả Vi, vẫn giữ vẻ mặt đau thương chậm rãi vuốt ve cơ thể cô, suýt chút đã mừng đến thét lên. Cơ thể còn rất ấm, máu từ miệng vết thương vẫn chậm chậm chảy ra. Cô quả thật còn sống.

Lí trí trở lại gần như khiến anh phát điên. Anh đã chăm sóc cô bao lâu như vậy, sao lại có thể quên đi điểm máu chốt thể này chứ?

Thế nên, anh chẳng ngại ngần gì nữa, vội đánh lạc hướng Khả Vi rồi đưa Hân ra ngoài, sau đó cầm máu qua loa cho cô rồi lao như bay đến bệnh viện.

—oo0oo—

Trời sinh luôn có một số người có cơ địa khác với người bình thường. Có lẽ, Khả Vi không tài nào đoán được, tôi lại là người có quả tim nằm bên phải.

Vì sai lệch ít nhiều kết cấu nội tạng khiến tôi ngay từ nhỏ đã thường xuyên bệnh tật, thế nhưng không ngờ trong lúc nguy cấp nhất, dị dạng bẩm sinh này lại cứu sống tôi.

Chí Bàn cứu tôi, sau đó lại bí mật đưa tôi rời khỏi thị trấn, đến một vùng quê ít người lui tới để ở chữa trị vết thương. Anh nói, ở nơi này hầu như không có ai chú ý đến chúng tôi. Về phần Khả Vi, Hi Văn tự sẽ có cách đối phó với cô ấy.

Tôi không hỏi Chí Bàn tại sao Hi Văn phải đối phó Khả Vi, cũng chẳng hỏi cậu ta dùng cách gì, tôi chỉ đơn giản là mệt mỏi, không muốn xen vào chuyện của thế giới này nữa.

Có lẽ, tôi vẫn bình bình an an sống những ngày như thế, đợi cho vết sẹo lành lại, tìm một công việc đơn giản nào đó mà sống, nếu không xảy ra chuyện của Dĩnh Ngôn. Cho tới lúc đó, tôi mới nhận ra mình vô tâm đến mức nào, tôi thậm chí đã quên bồng đi mất mình còn có một người chị ở thành phố H.

Chiều hôm đó, Chí Bàn đến chào từ biệt tôi ít ngày. Cậu ấy nói sẽ cố gắng trở về sớm, song tôi hiểu rất rõ, nhiệm vụ cậu ấy phải làm chính là làm tổn thương những người thân duy nhất của tôi trên đời này. Tôi tiễn cậu ấy ra cửa, đến khi xác định đã không còn ai theo dõi mới mở máy điện thoại, thực hiện một cuộc điện tín gấp cho Thiên Luân.

Đừng hỏi tại sao tôi lại đặt niềm tin vào Thiên Luân. Ngay cả trong thời khắc tuyệt vọng nhất, tôi cũng chưa bao giờ mất lòng tin với thế giới này. Hơn nữa, tôi còn tự tin rằng mình đã quyết định đúng.

Mất vài ngày sau đó, Thiên Luân mới có thể đến gặp tôi, trông anh ấy có vẻ mệt mỏi, nhưng vừa nhìn thấy vết sẹo trên mặt tôi, anh đã vội vã ôm tôi vào lòng. Anh siết chặt tôi đến nỗi đau không thở nổi, lúc lấy lại tinh thần để hít không khí, tôi mơ hồ nghe anh nói gì đó như: “Không sao, còn sống là tốt rồi”.

Tôi cười cười nhìn anh ấy, bỗng nhiên lại nhớ đến những tháng ngày vui vẻ trước đây. Sống mũi cay cay, tôi nói với anh ấy: “Thiên Luân, cũng may mà còn có anh”.

Sau khi tất cả kết thúc, đến lượt anh đợi em đến mang anh đi có được không?

HI VĂN

Lúc Đường Phi theo chân lão quản gia đến nơi Dĩnh Ngôn bị giam giữ, suýt chút anh đã há hốc vì kinh ngạc.

Cô ngồi chờ đợi trong chiếc lồng bạc, ánh mắt vô thần giương lên nhìn anh nhưng lại không có chút dấu hiệu nào là nhận ra anh. Cánh tay anh run run đưa ra, muốn chạm vào gò má một thời rất bầu bĩnh của cô, nhưng cuối cùng cũng chỉ chạm được một dòng nước nóng hổi.

Anh bắn đạn vào chấn song lồng, lúc cửa bật mở, giọng cô như thể vang vọng lại từ đâu đó xa xăm lắm: “Phi, mang tôi đi. Làm ơn!”.

Lòng anh đau như cắt ôm lấy cô. Lúc đưa cô ra ngoài, anh còn tưởng đâu đã gặp phải trở ngại từ lão quản gia, nào ngờ lão ta chỉ nhìn cô gái trong lòng anh, nhẹ nhàng tránh đi.

“Giúp tôi chăm sóc cô ấy”.

Ông ta dẫn anh men theo con đường tắt, cuối cùng đi ra tới một nơi hoang vắng ở ngoại thành. Đinh Ngôn nhắm mắt lại, cười như khóc. Phi không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô nhưng về mặt này khiến anh đau hơn cả cái chết. Anh siết chặt lấy cô hơn, tự hứa với lòng sẽ dành trọn cuộc đời này để bảo vệ cô.

Bầu trời phía trước bọn họ vẫn trong xanh là thế. Từ đây, anh hi vọng một cuộc đời mới sẽ lại bắt đầu.

—oo0oo—

Chí Bân mở cửa phòng khách, trông thấy tôi cũng chẳng có vẻ ngạc nhiên gì, chỉ cười cợt hỏi: “Cậu đến lúc nào? Sao không báo tôi một tiếng?”.

Tôi chẳng có nhiều thời gian trêu đùa với cậu ấy. Thằng nhóc này ý được tôi tín nhiệm, càng lúc càng vượt quá bốn phận của mình. Tôi không đợi cậu ta ngồi xuống đã hần học vào ngay đề tài chính: “Đừng vờ vịt nữa, cậu làm gì mấy tháng nay? Tôi bảo cậu theo dõi cô ta cơ mà. Vụ tai nạn xe là thế nào? Rốt cuộc cậu giấu cô ta đâu rồi?”.

Ánh nhìn của Chí Bân có hơi sững lại, thoáng chút khó hiểu. Cậu ta thả chiếc giỏ rơi tự do xuống, nụ cười trở nên giễu cợt.

“Cô ta? Anh hỏi ai? Khả Vi hay Đinh Hân?”.

“Cậu đùa quái gì thế? Dĩ nhiên là Đinh Hân”. Tôi hơi mất kiên nhẫn. Thằng nhóc này lúc nào cũng khiến tôi dễ dàng nổi điên như thế. “Tôi bảo cậu theo dõi cô ấy mà. Cô ấy đâu?”.

Chí Bân nhìn thấy vẻ hần học của tôi, cũng không vội đáp lời. Tôi đến đảo đã vài ngày, vốn còn nghĩ rằng Chí Bân giam Đinh Hân ở nơi nào đó, vụ tai nạn kia chẳng qua chỉ là đòn tung hỏa mù của cậu ta mà thôi. Còn vì lý do gì Chí Bân làm vậy ư? Tôi không đoán ra được, với năng lực của cậu ta, chỉ cần cậu ta muốn, chuyện Đinh Hân xảy ra bất trắc là hoàn toàn không thể. Thế mà tất cả các lực lượng truy lùng trong mấy ngày mà vẫn không có kết quả. Thâm tâm tôi bắt đầu dấy lên một nỗi hoài nghi mơ hồ, nhưng lại không dám thừa nhận. Tôi bỏ hết công việc để tìm kiếm Chí Bân, rốt cuộc cũng lời được cậu ta trở về, thì đáp lại là thái độ như thế này sao?

“Chết rồi”. Chí Bân nhìn thẳng vào mắt tôi, nói đơn giản.

“Chết? Là vụ tai nạn đó sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Không không, vụ tai nạn đó chỉ có mình Khải Nam rơi xuống núi thôi, tới giờ cả chúng ta lẫn cảnh sát đều chưa tìm được xác cậu ta. Còn Hân, cô ta chết nửa ngày sau đó. Là Khả Vi giết”.

“Vi Vi?”

“Đừng gọi thân mật như vậy, làm tôi nổi da gà đó”. Chí Bân khinh miệt tiếp: “Cậu thích thì đi tìm cô ta mà hỏi xem cô ta đã làm gì với Đinh Hân. Nếu cô ta biết khôn thì cũng nhanh chân chạy trốn rồi. Còn nếu không thì có thể đến phòng xét xử của tổ chức để lấy bằng ghi hình. Tôi nghĩ trong đó có lưu lại hết”.

Mất một lúc, tôi mới hiểu Chí Bân hoàn toàn không nói đùa. Thái độ này của cậu ấy dường như cũng chẳng muốn nói rõ ràng với tôi. Vì thế tôi xoay người, lập tức bảo bọn cảnh vệ đem bằng ghi hình trong phòng xét xử đến.

Phòng xét xử, chỉ nghĩ đến cái tên này thôi cũng đủ khiến tôi đổ mồ hôi lạnh. Gọi là xét xử, song thực chất đó chính là phòng tra tấn những thành viên phản nghịch của tổ chức. Trong phòng đó có đầy đủ hình cụ, nào là sắt nung nóng, bàn kẹp, roi quất. Sau khi tôi rời khỏi trại tập huấn thì không quay lại đây nữa, nhưng nơi này chính là cơn ác mộng suốt thuở thiếu niên của tôi.

Chẳng mấy chốc, cảnh vệ đã cầm đĩa đến. Tôi cho đĩa vào máy, bên cạnh đó Chí Bân cũng chẳng thèm nói tiếng nào, ánh mắt cậu ta ánh lên thần sắc phức tạp.

Thế rồi, tôi hiểu tại sao cậu ta lại có thái độ chống đối đến thế.

Cảnh tượng thắm đỏ trong màn hình bất giác khiến tay tôi nắm chặt lại. Bao nhiêu năm, tôi những tưởng không có điều gì có thể khiến mình thật sự tức giận như vậy, nhưng lúc nhìn thấy từng dòng máu đỏ ứa ra từ cơ thể người con gái đó, sống lưng tôi không thể ngừng run rẩy.

Vi Vi, cô ta dám dùng hình phạt lăng trì.

Tôi quay lại đối diện Chí Bân, không tự phát hiện ra giọng mình lạc đi: “Cô ấy còn sống, đúng không? Cậu đã cứu cô ấy...”.

“Mất máu nhiều như vậy, nhất chí mạng đâm vào tim, huống chi Khả Vi còn là sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp, chỉ một nhát dao của cô ấy thôi, cậu nghĩ còn có cơ hội sống sao?”. Chí Bân cười cười nói. “Mà tôi nghĩ, cậu phải đang vui mừng mới đúng chứ. Cô ta chẳng phải là con mồi cuối cùng của cậu còn gì, cô ta chết rồi, còn chẳng tới phiên chúng ta động tay”.

“Cậu đang nói gì vậy. Cả hai chúng ta đều biết, chỉ mình cô ta biết vị trí con chip đó”. Tôi đập tay xuống bàn, không cần nhìn vào gương cũng biết toàn bộ gân xanh đều nổi lên hết cả. “Tôi giao cô ta cho cậu, sao cậu lại để Vi Vi xuống tay chứ?”.

“Khả Vi đánh lạc hướng tôi. Lúc sự việc xảy ra, tôi bị cô ấy lừa đến một nơi khác, sau đó quay lại thì chỉ nhìn thấy dấu vết bom nổ, cũng không chắc là Hân còn ở đó không. Lúc phát hiện thì đã quá muộn...”. Giọng Chí Bân cũng trầm xuống.

Chúng tôi cứ im lặng nhìn nhau thế hồi lâu, cuối cùng tôi cũng thả mình xuống ghế, tay ôm lấy đầu. Cũng không biết trong khoảnh khắc đó, tôi đau lòng vì mất mát thứ gì hơn, là con chip, hay là cô gái đó.

“Xác cô ta... chôn ở đâu?”. Tôi nuốt khan nước bọt hỏi.

“Hỏa táng, rải xuống biển”.

“Báo với anh em, gặp được Vi Vi thì lập tức hộ tống cô ta sang Mỹ. Tôi không muốn có người vô kỉ luật như vậy hoành hành trong tổ chức nữa”.

Không đợi Chí Bân đáp lời, tôi đã đứng dậy, chân bước chậm rãi qua hành lang. Chí Bân cũng chẳng ngăn tôi lại, có lẽ nếu có một người hiểu tôi hơn bản thân mình, thế giới này cũng chỉ có mỗi cậu ta.

Tôi ngồi trên ban công, tay mân mê chiếc đồng hồ mạ vàng đã bạc màu, lại nhớ đến ngày nào đó, có một cô bé xinh xắn mỉm cười nói: “Anh Lạc Bân. Nếu em không về đây được, anh hãy cầm cái này đến tìm em nhé. Em chờ anh!”.

Vẫn nhớ, lần đầu tiên tôi gặp cô bé con đó là một buổi sáng mùa đông trời chưa hừng nắng, tôi cùng Chí Bân và đám trẻ khác vừa chân ướt chân ráo đến cô nhi viện. Khi đó, tôi vẫn chưa vượt qua được cú sốc đầu đời, vẫn nhìn thế giới qua một tấm màn đen u ám. Lúc nào tôi cũng lầm lũi giam mình trong thế giới riêng đến mức ai thấy cũng muốn xa lánh. Chỉ có cô bé con ấy tươi cười hớn hở đứng trước mặt tôi, rạng rỡ lên tiếng: “Sau này chúng ta là một người nhà rồi”.

Người một nhà - nghe mấy tiếng này, khóe môi tôi lại khê cong cong. Nhưng nhìn nụ cười như hoa nở đó lại không cách nào phản bác được.

Lúc đó, Đinh Hân đã ở cô nhi viện được hai năm, cũng có thể xem là ma cũ, lại rất nhanh nhẩu hoạt bát.

Sau thăm cảnh gia đình, vẫn chỉ có mình cô ấy ở bên cạnh tôi. Cho dù tôi thường mắng cô phiền phức, dù tôi chán ghét gương mặt ai nhìn thấy cũng yêu đó, nhưng lại chẳng thể nào chán ghét cô ấy nổi.

“Anh Lạc Bân, đây là bánh sinh nhật Hân Hân tặng cho anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

Tôi nhìn đồng cát được nặn thành hình chiếc bánh, không còn cách nào khác hơn là mỉm cười xoa đầu con bé. Có trời mới biết tôi cảm kích đến thế nào. Trừ ba mẹ ra, cũng chỉ có em nhớ ngày sinh của tôi.

Đôi mắt em lúc nào cũng mở to xoe tròn nhìn mọi người, ai cũng yêu em quý em, nhưng em lại lẻo đẻo theo dõi mình tôi. Mọi người đều thắc mắc, một cô bé như em sao lại bám dính lấy thằng bé cau có khó chịu như vậy.

Nhưng em nói: “Mọi người không biết. Anh Lạc Bân cười rất đẹp đó. Lớn lên em sẽ làm cô dâu của anh Lạc Bân”.

Mọi người nghe nói đến đó lại cười ồ, còn tôi xấu hổ đến mức dùng dùng bỏ về phòng ngủ, bắt em phải leo đèo theo sau năn nỉ hết mấy ngày trời.

Năm đó, em chỉ mới bốn tuổi.

Không biết từ lúc nào, một giọt nước ấm nóng lại rơi xuống chiếc đồng hồ cũ. Tôi luyến tiếc dùng tay lau lên nó, nhưng càng lau thì nước lại càng rơi xuống nhiều hơn. Ngẩng đầu lên nhìn trời. Không có mưa, vậy thì nước từ đâu ra nhỉ?

Bầu trời vẫn trong xanh như ngày nắng hai mươi năm trước, em ngồi cạnh tôi trên sân thượng, nhỏ giọng nói: “Anh Lạc Bân, đừng khóc. Hân Hân sẽ mãi ở cạnh anh mà”.

“Nếu em nói cho bất cứ ai biết việc này, anh sẽ nghỉ chơi với em”. Tôi lau nước mắt, lườm lườm em.

“Được rồi, được rồi. Anh Lạc Bân, hôm nay là sinh nhật mẹ anh, chúng ta cùng hát bài chúc mừng sinh nhật nhé”.

Kí ức tưởng như bị quên lãng ào ạt đổ về. Bất giác, tôi tưởng như em lại một lần nữa ngồi trước mặt tôi, giống như ngày nào đó của năm nào đó.

Tôi cắn môi, đưa tay lên lồng ngực mình.

Đau quá.

Tôi tưởng đâu mình thật sự quên rồi, tưởng đâu con người có thể mãi mãi giấu mình trong thù hận. Nhưng vào cái khoảnh khắc khi xác minh em thật sự đã chết, tôi mới chợt phát hiện ra con tim mình chưa bao giờ ngừng đập vì em.

Hân, anh hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh em. Nhưng em chết rồi, bầu trời của anh không có em nữa, em bảo anh phải làm sao đây?

Bầu trời trong xanh nhàn nhạt. Ánh dương ẩn mình trong những đám mây, tỏa ra vài tia sáng le lói kì diệu. Tôi đặt chiếc đồng hồ lên tay mình, mỉm cười.

Dĩnh Hân, em đã đợi anh hai mươi năm. Sau khi tất cả kết thúc, đến lượt anh đợi em đến mang anh đi, có được không?

...

Vốn tôi nghĩ, Vi Vi là em của người đàn anh năm đó cứu tôi, chỉ cần cô ta không xuất hiện trước mặt tôi nữa thì tôi sẽ chữa lại cho cô ta một con đường sống. Thế nhưng, ngay cả cơ hội cuối cùng đó, cô ta cũng không muốn giữ lấy.

Vừa bước vào phòng ngủ, một đôi cánh tay đã nhào đến ôm lấy eo tôi. Tôi hơi sững lại, qua mùi hương lavender nhạt trên tóc, cũng chẳng mấy khó khăn khi nhận ra Vi Vi. Tôi nắm lấy tay cô ta, giằng ra.

“Vi Vi, đừng đùa nữa!”.

“Anh Lạc Bân, mấy tháng rồi không gặp, chẳng lẽ anh không nhớ em chút nào?”.

Tôi cau mày, khó chịu gằng giọng: “Gọi tôi là Hi Văn”.

“Trước giờ đều gọi như vậy, sao lại phải thay đổi?”. Vi Vi chặn trước mặt tôi, cười cười tiếp: “Thôi không đùa nữa. Lần này em lập công lớn cho anh, chẳng lẽ anh không có gì thưởng cho em sao?”.

“Công? Cô không an phận ngồi yên một chỗ, còn chạy đến đây làm vỡ kế hoạch của tôi và Chí Bân, chuyện đó tôi vẫn chưa tính”.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của tôi, Vi Vi lúc này mới hơi hòa hoãn lại, cô ta ngã người nằm trên giường, nửa đùa nửa thật nói: “Không phải nhờ em, làm sao Khải Nam trúng kế dễ dàng thế. Em đặt bom trong xe anh ta, để anh ta không thể đến thành phố H. làm phiền anh được. Hơn nữa còn là đặt ngay dưới bàn đạp

xe. Chỉ cần anh ta đập thẳng thì sẽ nổ ngay lập tức, anh ta không đập, thì sớm muộn gì cũng lao xuống vực mà nổ. Anh thấy kế hoạch này của em thế nào?”.

“Khải Nam từng là bạn trai cô. Giết anh ta như vậy cô không thấy đau lòng tí nào sao?”. Tôi khoanh tay hỏi. Thắc mắc này là thật lòng.

“Thật ra em cũng không nữa...”. Vi Vi cười nhạt. “Dù sao Nam cũng từng rất tốt với em. Nhưng anh ta không yêu em nữa, em cũng không có lí do gì mà buông tay. Nhiệm vụ vẫn là ưu tiên hàng đầu. Huống chi, mục đích năm đó em tiếp cận anh ta không phải vì anh sao?”.

“Tôi bảo cô giết Đinh Hân sao? Hơn nữa, chỉ có mình cô ta biết con chip đó nằm ở đâu. Cô làm vậy không phải là giúp tôi, mà là phá hủy kế hoạch”.

Vi Vi đang nằm ngả gối trên giường bỗng nhiên bật dậy, nở nụ cười khó hiểu: “Nếu như em nói, em biết con chip đó ở đâu thì thế nào?”.

“Cô biết?”.

“Lúc em đưa cô ta về đây, tâm trí cô ta rất hỗn loạn. Anh cũng từng học thôi miên, nên biết lúc tâm trí con người hoảng loạn là điều kiện thuận lợi nhất để tiến hành thôi miên mà. Vì thế, bây giờ người duy nhất biết nơi cất giấu con chip đó chỉ có một mình em mà thôi”.

Tin tức này khiến tôi có chút bất ngờ. Có điều, Vi Vi là sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp, không có gì có thể làm khó cô ta. Nghĩ kĩ lại, nếu Đinh Hân bị điều khiển mà nói với cô ta thì cũng không phải là điều gì đáng ngạc nhiên.

“Cô muốn thế nào mới nói ra?”. Tôi khoanh tay ra điều kiện.

Vi Vi bước đến gần tôi hơn, cánh tay cô ta men theo lồng ngực, chạm vào quả tim đang đập phồng của tôi. Tay tôi cố không nắm chặt, tránh chạm phải người phụ nữ này.

“Anh biết là chỉ cần anh muốn, dù là chuyện gì em cũng sẽ không giấu anh mà”. Giọng cô ta nhỏ nhẹ thổi vào tai tôi, men theo đó là cánh tay không yên phận động chạm vào làn da sau lớp áo T-shirt.

Tôi cố nén cảm giác chán ghét trong lòng, bế xốc cô ta quăng lên giường, nhân lúc cô ta chưa kịp ngồi dậy đã lấy thân đè xuống. Tôi dùng mọi cách thức có thể trêu chọc Vi Vi, để cô ta nức nở dưới thân mình, nhưng đến lúc cô ta gần như khóc lóc van xin, tôi vẫn không để cô được thỏa mãn, chỉ tiếp tục lạnh giọng tra khảo.

“Con chip đó nằm ở đâu?”.

Vi Vi cuối cùng cũng không chịu đựng nổi nữa, vừa khóc vừa nói ngắt quãng: “Em... em không biết...”.

“Đinh Hân không phải nói với cô rồi sao?”. Tôi gằn giọng, đôi bàn tay vẫn không yên phận, tiếp tục không để cô ta được thoải mái.

“Cô ấy... cô ấy không nói rõ ràng. Em không hiểu... Chỉ nói là món đồ ấy, hai mươi năm trước đã đưa anh rồi”.

Cơ thể tôi bất chợt chấn động, động tác cũng ngừng hẳn.

Vi Vi dường như cũng nhận ra sự khác lạ đó. Cô ta lấy lại giọng tỉnh táo nói: “Hi Văn, có phải lúc còn nhỏ, cô ta đã đưa cho anh thứ gì không? Không phải vật đó là lúc mười tám tuổi cô ta mới được nhận sao?”.

Tôi ngồi dậy, không biết làm thế nào để trả lời cô ta. Bởi vì... ngay bản thân tôi cũng không hiểu.

Ánh mắt của người đối diện khiến tôi chợt nhớ đến ý định của mình, nhẹ nhàng cúi mình xuống người cô ta, nhân lúc cô ta không cẩn thận nhất mà nắm lấy ống thuốc ở gần bên giường, tiêm thẳng vào tĩnh mạch cô ta.

Giữa cơn khoái cảm, Vi Vi chỉ có thể ngây ngốc nhìn tôi. Tôi loạng choạng đứng dậy, nhìn cô ta đã mất đi sức lực, sau đó thần nhiên đi về phía cuối phòng, rút ra con dao bấm.

Vi Vi vẫn tròn tròn mắt như muốn hỏi tại sao, những tiếng ú ớ cứ vang lên từ trong cổ họng. Tôi đặt con dao bén nhọn lướt qua mặt cô ta, nhẹ nhàng nói: “Vi Vi, cô là em gái của đội trưởng. Tôi luôn tự nói với lòng, chỉ cần cô không làm ra điều gì quá đáng, tôi đều có thể tha thứ cho cô. Cô giết người cũng được, phóng hỏa cướp ngân hàng, tôi đều có thể bảo vệ cô, dung túng cô. Chỉ là... cô không nên đụng đến Đinh Hân”.

Vẻ dờ dẩn của Vi Vi dần được thay thế bằng nụ cười nhạt.

“Hi Văn, rốt cuộc bao nhiêu năm qua, em làm nhiều thứ vì anh như vậy, vẫn không thể sánh bằng cô ta sao? Cô ta là kẻ thù của anh, chẳng lẽ anh đã quên?”.

“Tôi không quên. Cô ấy đúng thật là kẻ thù của tôi. Nhưng trên đời này, nếu có một người có quyền giết cô ấy, chỉ có thể là tôi chứ không ai khác”. Tôi đáp, kéo lưỡi dao từ mặt xuống vị trí lồng ngực phải của cô ta. “Nể tình đội trưởng, tôi sẽ để cô ra đi để chịu một chút. Nhát dao chí mạng cô giết cô ấy là ở chỗ nào? Là ở đây? Hay ở đây?”.

Mỗi câu hỏi, tôi lại vung dao đâm thẳng vào lồng ngực cô ta. Động tác rất nhanh, bén ngọt, chuẩn xác đến cực điểm. Thoáng chốc, trên người Vi Vi đã đầy máu. Tôi cứ đứng đó nhìn cô ta, ngạo nghễ như thần chết đến đòi mạng.

Cô ta ho gần từng tiếng, lại gào lên: “Hi Văn, anh là kẻ không có lương tâm. Anh trai tôi hi sinh tính mạng để cứu anh. Anh giết tôi, còn có tư cách ăn nói với anh ấy sao?”.

“Mạng của cô cũng là do tôi cứu, đừng quên viên đạn lần đó làm sao lại nằm trong đầu tôi. Cô vốn nợ tôi một mạng, đòi lại cũng là hợp lý thôi”. Tôi cau mày, thản nhiên tiếp: “Huống chi, cô không biết sao, từ sau chuyện năm đó, lương tâm tôi đã bị bán đi rồi”.

Trái với dự tính của tôi, Vi Vi đến lúc sắp chết vẫn kiên cường đến thế. Cô ta cười như ngây dại, cũng chẳng thềm để tâm đến máu vẫn liên tục chảy ra từ tim mình.

“Diệp Hi Văn, anh có từng nghĩ đến tại sao năm đó Đinh Hân lại từ chối anh không?”.

Câu nói này tựa như khiến bầu không khí đang trầm lắng bỗng nhiên nổi sóng. Cánh tay tôi siết chặt, u ám quan sát vẻ mặt Khả Vi. Cô ta nói thể có ý gì?

“Thật ra, anh mới là kẻ đáng thương nhất. Anh luôn trách Đinh Hân bỏ rơi anh, luôn cho rằng cô ta không yêu anh. Nhưng anh có bao giờ nghĩ đến chưa? Anh tỏ tình trước mặt chị cô ta, làm sao cô ta có thể đồng ý được? Sau đó, còn tự cho rằng mình thông minh, cắt đứt liên lạc, hại cô ta vì đuổi theo anh mà bị tai nạn phải nằm viện cả tháng trời”.

Đến lúc này thì tôi đã không sao kiểm soát được mình nữa. Tôi lao đến đè chặt Khả Vi, ngón tay run rẩy siết lên chiếc cổ bị dây dây máu của cô ta: “Cô nói gì?”.

Khả Vi vẫn cười, nhịp thở ngắt quãng từng hồi khiến giọng nói trở nên khò khè. Ánh mắt mơ màng của cô ta lúc này lại thấp thoáng ý giễu cợt: “Hi Văn, sai lầm lớn nhất của anh chính là không hiểu Đinh Hân. Anh cho rằng cô ta là ai chứ? Cô ta nhấn nhin ở nhà họ Dương mười mấy năm, cuối cùng mới có thể gặp lại anh. Người như vậy có thể vì Đinh Ngôn mà từ bỏ anh sao?”.

“Uổng cho anh và Chí Bân bày bố, còn cho rằng có thể xem cô ta như con rối mà giật giây. Người cô ta thích là anh. Thói quen của anh làm sao cô ta có thể không nhận ra được?”.

Cơn đau nhói lên từ tim khiến tôi không sao thở được. Từng lời Khả Vi nói cứ như những mũi dao bén nhọn đâm sâu vào tim tôi, nhát này chẳng chặt lên nhát khác, khiến tôi chỉ có thể kêu gào vùng vẫy trong tuyệt vọng.

Thì ra, Đinh Hân thật sự yêu tôi.

Tôi ngã từ thành giường xuống sàn, cũng chẳng thềm để tâm đáng về thảm hại của mình lúc này. Trong đầu, đầu đầu cùng đều là hình bóng cô gái đó.

Đinh Hân, anh sai rồi, thật sự sai rồi. Anh không nên nghi ngờ em. Phải làm thế nào mới có thể khiến em trở về với anh đây?

Khả Vi nhìn tôi, tiếng cười nghẹn lại trong những cơn ho nức nở: “Hi Văn, tôi hi sinh tuổi trẻ của mình, bán mạng vì anh, anh lại chẳng hề để tâm. Nhưng cho dù anh giết tôi thì trận đấu này anh vĩnh viễn cũng không thể thắng tôi được. Dĩnh Hân yêu anh thì sao chứ? Cô ta chết rồi. Anh sẽ đau khổ... cả đời...”.

Nói xong mấy tiếng cuối, cô ta gục đầu xuống, ngay cả mắt cũng chưa kịp nhắm lại.

Hai sinh mệnh trong căn phòng trống chóp mắt chỉ còn mỗi mình tôi. Trước tấm kính lớn nhìn thẳng xuống ngọn đồi, bức màn trắng khê lay, phẳng phất hơi thở của chết chóc và nỗi thống khổ tột cùng.

Rất lâu sau, tôi mới lấy lại tinh thần, loạng choạng đứng dậy nhìn Khả Vi lần cuối, đoạn nhẹ nhàng vuốt mắt cô.

Cô ta nói đúng. Kẹo Chanh của tôi chết rồi, cho dù tôi giết cô ta mười lần, rốt cuộc tôi vẫn là kẻ thua cuộc. Tôi sẽ phải sống trong đau khổ cả đời.

Cũng may là... cả đời của tôi, có lẽ cũng không quá dài như thế.

27. Chương 27: Hãy Để Anh Yêu Em

Anh biết em không yêu anh, nhưng cũng chẳng sao. Chỉ cần để anh yêu em là đủ rồi.

THIÊN LUÂN

Tôi và Hân ngồi tàu mấy ngày mới đến được Phuket. Suốt thời gian này, cô hầu như rất ít nói, thi thoảng sẽ lại nhìn ra vùng biển xa xa như hồi tưởng lại điều gì đó. Tôi thật sự không quen với dáng vẻ này của cô, vì thể thỉnh thoảng tôi lại kể chuyện của mình cho cô nghe, cũng xem như một cách tiêu khiển trong những ngày nhàm chán này.

Dĩnh Hân đặc biệt có vẻ hứng thú với câu chuyện về em trai tôi. Cô nói, cô thích có một người anh trai, như vậy sẽ bảo vệ được cô lúc cần thiết. Tôi nghĩ đến Dĩnh Ngôn, thoáng chốc lại tán đồng với ý nghĩ này. Cho dù là Dĩnh Hân hay Dĩnh Ngôn, hai người con gái dường như không đủ sức bảo vệ nhau.

Có đôi khi, Hân sẽ hỏi chuyện của Phi. Đã lâu rồi tôi cũng không liên lạc được với cậu ấy, kể từ sau lần tôi nhận được lệnh của tổ chức phải giết cho bằng được cậu ấy, tôi bảo cậu ấy tránh đi nơi khác. Phi hơi nóng nảy nhưng làm việc lại có chừng mực, tôi nghĩ cậu ấy tự biết cách để bảo vệ mình.

Về phần em trai tôi, vào cái khoảnh khắc lão già của tổ chức giao cho tôi tấm ảnh ngón tay nó, tôi cũng rõ ràng một điều: em trai tôi có lẽ đã chết lâu lắm rồi. Bởi vì, đứa em này của tôi bẩm sinh đã bị khuyết tật, vừa sinh ra đời, nó đã thiếu đi một đốt ngón út bên trái.

Khi nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy rất buồn cười. Hóa ra tôi liều mạng lâu như vậy, tất cả đều trông ngóng ngày được đoàn tụ với em trai, chỉ là không ngờ, hẳn nó đã lìa đời trước tôi từ lâu lắm rồi. Bọn họ hứa hoàn thành nhiệm vụ sẽ để chúng tôi đi. Thực tế không có cái gọi là hoàn thành nhiệm vụ đó.

Cho dù tôi chọn con đường nào, kết quả cuối cùng cũng là đường chết.

Ngày cập bến Phuket, tôi đột ngột nhận được tin từ Phi, cậu ấy đã cứu được Dĩnh Ngôn rồi.

Thời điểm này, cả thành phố H. lẫn hòn đảo kia đều không còn là địa phận an toàn. Hân và Phi bàn với nhau một lúc, cuối cùng quyết định để Phi đưa Dĩnh Ngôn đến Phuket với chúng tôi. Ít ra, nhà họ Dương vẫn còn sản nghiệp ở nơi này, điều quan trọng hơn nữa là phần lớn cổ phần ở đây thuộc về Dĩnh Hân và Dĩnh Ngôn, điều hành chuỗi khách sạn lại là người chú ruột của Dĩnh Ngôn. Đến nơi này, chúng tôi có thể xem như an toàn một thời gian.

Thế nhưng, đó cũng chưa phải là lí do chính chúng tôi đến đây. Hân dẫn tôi đến một khách sạn nguy nga nằm ven bờ biển. Người quản lí vừa nhìn thấy cô ấy liền vội vã đi vào trong, sau đó ấn vào tay chúng tôi một mẫu giấy. Dựa theo địa chỉ trên đó, tôi đưa cô ấy đến một ngôi nhà nằm trong khu vực hẻo lánh ở ngoại ô thành phố.

Hân chẳng nói rõ ràng với tôi, thế nên tôi cũng không mấy hiểu ý cô ấy là gì, chỉ cảm cúi làm theo hướng dẫn. Cho đến khi đến được căn nhà nọ, người quản gia mở cửa cho chúng tôi, vừa nhìn thấy cô ấy đã sực

sùi khóc. Tôi và Hân cứ đứng ngây như phỗng mà nhìn ông ta. Vốn còn tưởng rằng lặn lội đến nơi này có thể gặp được ông Dương Thái, nào ngờ cái chúng tôi thấy chỉ là vòng hoa trắng còn mới, đặt ngay cạnh quan tài.

Người quản gia kể lại rằng, ông Dương Thái mắc bệnh ung thư thời kì cuối đã một năm nay, nhưng ông ấy vẫn cố chống cự. Ông kiên ngạo đến mức không muốn để người khác nhìn thấy sự xuống dốc của mình, thế nên khi có cơ hội mới đẩy hai đứa con gái đi xa, phần để chúng không quá thương tâm khi nhìn thấy ông mất, phần khác để tập đoàn được an toàn trước sự tấn công của các ông chủ lớn khác.

Được mấy tháng thì tình hình sức khỏe của ông ngày càng yếu đi. Biết không thể trụ được lâu nữa, ông bí mật chuyển đến Phuket, chỉ theo dõi công ty từ xa. Sau khi ông mất, công ty sẽ để lại cho chị em họ quản lí. Khi đó sự đã rồi, Dĩnh Ngôn cũng không có cơ để từ chối nữa.

Tưởng mọi việc đã sắp xếp đầu vào đó, nào ngờ Hi Văn lại xuất hiện làm mọi thứ trong chốc lát đảo lộn. Từ Phuket, ông Dương Thái nhận được tin Hân bị tai nạn qua đời, Dĩnh Ngôn lại xảy ra tai tiếng. Thanh danh cả đời của họ Dương bị hủy hoại, ông cũng không còn sức chống đỡ mà qua đời.

Tôi giúp Hân hoàn tất phần tang sự cuối cùng cho ông Dương Thái. Trái ngược với dự đoán của tôi, cô ấy không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ lẳng lặng ngồi ngây ngốc một chỗ. Lúc mọi việc xong xuôi đã là mấy ngày sau đó.

Phi và Dĩnh Ngôn cũng đã đến Phuket, lúc ra mở cửa cho họ, tôi suýt chút không nhận ra Dĩnh Ngôn, cô ấy gầy đến phát sợ, hai mắt hầu như chẳng còn chút sức sống nào. Tôi đưa mắt sang nhìn Phi, nhưng cậu ấy chỉ lắc đầu nhẹ. Phải đến chiều hôm đó, tôi mới biết được toàn bộ sự tình từ Phi, thâm tâm có chút run rẩy. Có nằm mơ cũng chẳng ngờ được Hi Văn thường ngày đạo mạo là thế, song khi xuống tay lại có thể tàn độc đến vậy.

Tình thế lúc này lại trở nên buồn cười. Vốn tôi và Phi là những người được cử đến giết chị em họ Dương, đến cuối cùng lại trở thành chỗ dựa duy nhất cho bọn họ.

Cả đêm, Dĩnh Ngôn vẫn không thôi gào khóc, tôi nhìn vào đôi mắt không chút sức sống của cô ấy, tự hỏi con người liệu phải trải qua sự tình thế nào mới có thể tuyệt vọng đến mức thế này. Hân thì vẫn lãnh đạm như trước giờ, bình thản dỗ cho Dĩnh Ngôn ngủ. Tôi lắng nghe tiếng thì thào giữa đêm của cô ấy, lại nhớ đến trước đây, mỗi lần cô khó ngủ, Dĩnh Ngôn cũng dỗ dành cô suốt đêm như vậy. Thế sự xoay vần, chúng tôi cứ nghĩ Hân là kẻ vô tư lự nhất trong cả bọn, cuối cùng tất cả gánh nặng lại trút lên vai cô ấy.

Trời hửng sáng, Hân đi từ phòng Dĩnh Ngôn ra, đôi tay ôm lấy chính mình. Tôi nhìn thấy mà đau cả lòng, vội bước đến ôm lấy cô ấy. Sương sớm lành lạnh phủ lên mái tóc chúng tôi, rõ là đang ôm người kia trong lòng, có sao trong tim vẫn lạnh đến thế?

Tôi pha cho Hân một tách trà sữa nóng. Cô ấy vẫn ngồi bần thần trên ban công, ánh sáng trong mắt tựa như ngọn nến tàn úa trong gió, vùng vẫy thế nào cũng không thể tránh khỏi số kiếp bị vụt tắt.

Vốn tôi còn định để cô ấy một mình, chẳng ngờ vừa quay bước, Hân đã chạm tay vào thành ban công, chậm rãi lên tiếng: “Anh biết không, trước đây em đã từng rất hận ông ấy”.

Bước chân tôi dừng lại, nhẹ nhàng chờ cô ấy tiếp tục.

“Hai tuổi em đã nghĩ rằng mình là trẻ mồ côi. Khi đó em còn rất nhỏ, ngay cả gương mặt mẹ thế nào cũng hoàn toàn không nhớ rõ. Em không có người thân chăm sóc, lớn lên trong cô nhi viện, nhưng anh biết không, đó là những tháng ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời em”.

“Thế rồi ông ấy xuất hiện. Ban đầu, em cứ nghĩ chỉ là một người nhận nuôi thôi. Em đến sống với ông ấy, gia đình ông ấy cũng là gia đình em, có lẽ ông ấy sẽ cho em một tổ ấm mới. Nhưng em sai rồi. Em vừa bước vào nhà, dì đã cầm chổi đến mắng em là con hoang. Lúc đó, em mới biết thì ra mình cũng có ba, nhưng ông ấy chỉ đứng phía sau che chắn Dĩnh Ngôn. Ông nói, những điều này không nên để Dĩnh Ngôn thấy. Bỗng nhiên em nhận ra, giấc mơ về người ba của em hoang đường đến mức nào”.

“Ông ấy nói, mẹ em mới là người ông ấy yêu thương nhất. Thế nhưng em không hiểu được, tại sao yêu mẹ em đến thế mà lại đi lấy người phụ nữ khác. Mà đã bỏ rơi bà ấy rồi, có sao còn phải quay lại cho bà ấy một

đưa con, khiến bà ấy hi vọng, rồi cuối cùng chết trong khu phố ổ chuột đó. Chẳng lẽ tình yêu của người đàn ông lại rẻ mạt đến mức ấy hay sao?”.

Phát hiện bà vai Hân run run, tôi không kìm được mà siết chặt lấy em. Em để mặc tôi, bờ môi run rẩy lại tiếp tục trách móc: “Ông ấy một năm hai tháng mới về nhà một lần, để mặc em bơ vơ trong căn nhà đó. Dĩnh Ngôn không thích em, em biết. Dĩ không thích em, em càng cố gắng lấy lòng dì. Đôi lúc em cũng rất ngưỡng mộ Dĩnh Ngôn, trong khi chị ấy trưởng thành rực rỡ như một đóa hoa dưới ánh mặt trời thì em chỉ có thể âm thầm mà lớn lên. Em không dám nổi bật, không dám tỏa sáng. Bởi như thế em sẽ che mất ánh hào quang của Dĩnh Ngôn, nhưng cũng không dám để mình lu mờ, chẳng qua cũng vì không muốn ông ấy phải thất vọng”.

“Ngôi nhà đó thật sự rất đáng sợ, thế nhưng em không trách ai cả, người duy nhất em trách chỉ có ông ấy mà thôi? Tại sao vậy hả Thiên Luân? Nếu không yêu em tại sao phải sinh em ra, nếu đã bỏ rơi em thì sao lại phải mang em trở về? Hai mươi ba năm, rốt cuộc em tự hỏi ông ấy đã làm cha được bao nhiêu ngày? Có sao lại phải bỏ rơi em hết lần này đến lần khác như vậy? Em thật sự rất hận ông ấy...”.

Cuối cùng, Hân cũng không kìm nén được mình nữa, em ôm chặt lấy tôi khóc nức nở. Cánh tay tôi đặt nhẹ lên lưng em bỗng khựng lại.

Tôi thở dài: “Đồ ngốc. Rõ ràng là đang trách ông ấy bị bệnh mà không nói cho em biết, có sao lại còn cố tỏ ra kiên cường làm gì? Một câu ‘em đau lòng lắm’ khó nói ra đến thế sao?”.

“Anh biết không, lúc nhỏ em rất sợ sấm sét. Chỉ cần ông ấy có nhà, ông sẽ đến ôm em, dỗ em đi vào giấc ngủ. Có một lần bão rất lớn. Ông ấy tăng ca ở công ty không về kịp, thế nhưng tối hôm đó em co ro trong phòng ngủ, vừa mở mắt ra lại nhìn thấy ông ấy. Thì ra ông ấy đội mưa về vì sợ em ngủ không được ngon”.

“Lúc mười tuổi, em bỏ nhà trốn về cô nhi viện. Dĩ đến tận nơi tìm em. Em giằng co với dì, ngã từ ban công tầng hai xuống đất. Khi đó ông ấy đang đứng gần đó, bất chấp tất cả mà lao đến đỡ lấy em. Đến bây giờ chân ông ấy vẫn bị tật, lúc trái gió trở trời sẽ rất đau. Những chuyện ấy em đều biết cả”.

“Năm em thi đại học, rõ ràng ông ấy muốn có một người thừa kế công ty là thế, vậy mà lúc cầm tờ nguyện vọng của em trong tay, ông vẫn cười nói em có khiếu nghệ thuật. Nếu em học vẽ, ông sẽ giúp em trở thành họa sĩ nổi tiếng. Bao nhiêu thứ em nợ ông ấy vẫn chưa trả được, sao ông ấy có thể nói đi là đi chứ?! Ông ấy có xem em là con gái nữa không?”.

Có người nói, trong tim mỗi người con gái, người cha luôn là bầu trời. Có thể là cao và xa đến không chạm đến thật đấy, nhưng chỉ cần ngẩng đầu lên là sẽ thấy an tâm hơn, bởi bầu trời sẽ chẳng khi nào sụp xuống, luôn luôn có một người chống đỡ cho họ. Thế nên tâm trạng của Dĩnh Hân lúc này tôi hoàn toàn có thể hiểu được.

Dĩnh Hân vừa khóc vừa kể rất nhiều chuyện, sau đó ôm tôi thiếp đi. Trong mơ cô vẫn khóc thút thít. Nước mắt thấm qua bờ má ẩm ướt, qua những kẽ ngón tay run rẩy, một đường rớt thẳng vào trái tim đang loạn nhịp của tôi.

Tôi vân vê làn mi cong cong của cô ấy, lại nhớ đến một ngày xa xưa nào đó, bên ghế đá công viên cũng có một người con gái ôm tôi hết như vậy. Khi hình ảnh Dĩnh Hân của ngày ấy và bây giờ hòa nhập làm một, tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Tình yêu rốt cuộc là gì? Là cái quay đầu trong biển người mênh mông, hay thói quen mỗi ngày nhìn thấy nhau mà không thể tách rời?

Trong cuộc đời này, thì ra có rất nhiều thứ bản thân chúng ta không cách nào giải thích được.

Có lẽ không phải thật sự quá thích cô ấy, nhưng bắt đầu từ lúc cô ấy xuất hiện, trong thế giới của bạn thì ra chỉ có mỗi mình cô ấy, trừ cô ấy ra thì không thể để mắt đến ai khác. Cũng có lẽ, vì không phải cô ấy thì không được, bởi thế nên mới lần lữa, không dám đến gần, không dám thử dù chỉ vài phần trăm cơ hội, chỉ muốn được yên lặng dõi theo sau cô ấy.

Những người quá giống nhau thật ra rất mệt mỏi. Vì quá hiểu nhau nên mới không dám bước đến, cũng vì đã biết trước kết quả mà để duyên phận vụt khỏi tầm tay. Có lẽ tôi và em chính là một dạng như vậy.

Quyển đạo cuộc sống mỗi người vốn không giống nhau, có người tình nguyện làm thiêu thân lao vào lửa, cũng có người chỉ đơn giản là biết cách để bản thân mình ít phải tổn thương nhất. Năm dài tháng rộng, những người có thể cùng nhau đi hết con đường cũng không nhất thiết phải là những người yêu nhau nhất.

Tiếng khóc của cô gái trong lòng tôi nhẹ dần rồi trở nên im ắng. Tôi nhích chân, để em thoải mái tựa lên ngực mình.

Bên dưới tầng trời này, ai yêu ai, ai mới là của ai? Liệu cuối cùng có bao nhiêu phần quan trọng?

...

Di chúc ông Dương Thái để lại toàn bộ tài sản cho chị em Dĩnh Hân. Song điều đáng ngạc nhiên là ông để Dĩnh Ngôn tiếp quản chuỗi khách sạn ở Phuket, căn hộ riêng ở Anh, nhưng cả Star Sky lại để lại cho Dĩnh Hân.

Lúc tôi và Phi vẫn ngẩng ngốc nhìn nhau, lão quản gia lại nhả vào tay Hân một bức thư, trong đó chỉ có một dòng chữ ngắn ngủi: “Vụ án của nhà họ Lạc năm đó, Lạc Quân mới là chủ mưu thật sự”.

Chúng tôi vì cái tin này mà sưng sờ mắt một lúc lâu.

Hân cau mày, tựa hồ như đang phỏng đoán: “Đây chẳng phải là tên người chú của Hi Văn sao?”.

Theo lời người quản gia kể lại, Lạc Quân là con riêng của nhà họ Lạc. Sau khi cha của Hi Văn tiếp quản cơ nghiệp, ông ta không nhận được tài sản nào giá trị nên đã bỏ đi, sau này trở thành một đại ca xã hội đen có tiếng. Năm đó, ông ta dùng các thế lực của mình, ép anh trai đến con đường phá sản phải tự sát. Không ngờ, lại nhảy vào một Dương Thái có tài lực hùng hậu, dùng số vốn nhất định để mua lại cơ nghiệp họ Lạc. Thực tế, ông Dương Thái chỉ là người làm ăn kinh doanh. Khi đó ông ta thấy một thương vụ quá hời trước mắt nên đã mua lại tập đoàn, không ngờ việc này lại trở thành cơn ác mộng sau này của ông ta.

Lạc Quân không đạt được mục đích, đành phải bôn ba đến các nước Trung Đông tìm thời cơ. Tất cả mọi người đều cho rằng ông ta đã biến mất, không ngờ mấy năm sau lại xuất hiện, hơn nữa còn là một tay thầu tóm tắt cả.

Nhưng nếu nói như vậy, hai con chip mà tổ chức muốn phải giải thích thế nào đây?

Lúc đó, chúng tôi hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của bằng khắc mã gì gì đó của họ Lạc. Người duy nhất được nghe đến vấn đề này là Dĩnh Ngôn lại không tỉnh táo. Vì thế cả bọn cứ như đi trong sương mù, sợ rằng bước thêm một bước thì sẽ ngã xuống vực thẳm. Song, cơ nghiệp bao năm của ông Dương Thái cũng không thể bị hủy hoại trong tay chú cháu Hi Văn như thế được.

Bàn bạc hồi lâu, chúng tôi quyết định để Phi ở lại chăm sóc Dĩnh Ngôn. Phần mình, tôi đưa Dĩnh Hân quay trở về, chuẩn bị đón chờ một cuộc chiến mới.

Thế nhưng, chúng tôi hoàn toàn không ngờ, nhất cử nhất động của mình đều bị theo dõi gắt gao. Cái chết của ông Dương Thái chẳng mấy chốc đã lan truyền đến mọi ngõ ngách trong cả nước. Trên tàu trở về, chúng tôi bị phục kích mấy lần. Nhờ có tâm lý chuẩn bị tốt mới có thể vượt qua được. Vì phải liên tục đi đường vòng để tránh người theo dõi, lúc chúng tôi cập bến cảng thành phố H. đã là mười ngày sau đó.

Hân chưa thể về nhà, chúng tôi thuê phòng khách sạn, tìm cách liên lạc với người trong Star Sky để tổ chức cuộc họp cổ đông lớn của năm, thông báo việc Hân tiếp quản công ty. Ban đầu, mấy ông lão này cũng có vẻ không an tâm về cô ấy lắm. Trong mắt họ, Hân vốn chỉ là con bé bị mất trí của vài năm gần đây, đến mức họ hầu như quên bống mất là cô từng đoạt học bổng ở Mĩ. Phải qua mấy lần tiếp xúc, rốt cuộc thái độ của cô cũng thuyết phục được họ đồng ý tham gia cuộc họp cổ đông.

Một tuần sau khi trở về, tin tức về việc Hân còn sống đã lan ra khắp nơi. Việc này chúng tôi vốn đã liệu trước, muốn ra mặt tranh giành thì không còn cách nào khác. Song, điều chẳng ngờ là lại mau chóng thu hút được những người không nên tới như vậy.

Hôm ấy, tôi ngồi ngoài ban công khách sạn, đang chậm rãi nghe một bản nhạc pop mới thì cảnh vệ đến báo, có người tên Chí Bân muốn gặp chúng tôi. Tôi liếc sang Dĩnh Hân, song cô ấy chỉ gật đầu nhẹ. Tôi biết Chí Bân không chỉ cứu mạng Hân một lần, nhưng cậu ta lại là người của đối phương. Cuộc gặp này là phúc hay họa cũng chẳng ai biết được.

Vừa thấy chúng tôi, Chí Bân đã lao ngay vào Dĩnh Hân. Tôi vừa định đẩy cậu ta ra thì chẳng kịp nữa, cậu ta đã nhanh chóng tiếp cận rồi dùng hết sức mình mà... véo má Dĩnh Hân.

“Con bé này. Cậu bỏ ngoài tai lời tôi sao? Tôi bảo cậu cứ trốn ở đó, sao lại trở về hả?”. Giọng Chí Bân có vẻ giận, nhưng vẫn mang theo dáng vẻ trẻ con như trước.

Thấy ánh mắt Dĩnh Hân, tôi mới dừng hẳn lại, cũng không muốn cản trở bầu không khí của bọn họ, song Chí Bân lại nhanh hơn hẳn, nhảy đến chỗ tôi tiếp: “Cậu nhóc này, sao hả? Quên tôi là ai rồi sao? Chỉ đến chào hỏi bạn bè thôi, cậu có cần gương vẽ mặt như muốn giết người thế không hả?”.

Tôi cười cười, cũng chẳng biết đối đáp thế nào. May nhờ có Dĩnh Hân lay lay tay cậu ta, cậu ta mới hài lòng bỏ qua cho tôi.

“Ba tôi mất rồi. Cậu biết chứ?”. Hân nói đơn giản.

“Ừ, mấy ngày trước báo chí có đăng. Mình cũng không ngờ ông ấy lại để lại Star Sky cho cậu. Xong rồi, vì thế mà cậu chạy ba chân bốn cẳng về đây ư?”. Chí Bân nheo mắt tiếp: “Nếu cậu muốn giành lại Star Sky thì mình khuyên cậu bỏ cuộc đi. Việc này... rất nguy hiểm”.

Hân hết nhìn tôi, rồi lại nhìn Chí Bân. Cậu ta vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, còn ngồi chồm hổm xuống ghế, tự tay rót ỉnh một tách trà, vừa thổi vừa cười hì hì quan sát chúng tôi.

“Không phải là Hi Văn bảo cậu tới đây thăm dò đó chứ?”. Hân hạ giọng hỏi.

“Cậu ta? Cậu ta thích thì có thể tự đến, còn phải bảo mình đến sao?”. Chí Bân cười, ánh mắt mở to vô tội tiếp: “A, mình quên kể cho cậu nghe một tin vui, chắc cậu sẽ hả dạ lắm. Khả Vi chết rồi. Chết vì một dao chí mạng đâm vào tim, hết như cách cô ta đối với cậu vậy”.

Không thấy Hân nói gì, tôi cũng có thể tưởng tượng được gương mặt cô lúc này. Với những sát thủ như chúng tôi, sinh mạng con người đều có thể dễ dàng kết thúc, song Hân thì khác. Cô ấy trân trọng mạng sống của mỗi người, cho dù là người đã từng muốn dẫn cô vào chỗ chết.

Trầm mặc hồi lâu mới thấy cô lên tiếng: “Chẳng lẽ Khả Vi giết tôi thì không còn ai nói bí mật con chip cho các người, thế nên các người mới muốn trừng phạt cô ấy?”.

Chí Bân ngoáy ngoáy tai: “Cậu nghĩ vậy cũng được. Ít ra đó là lí do bọn mình báo lên tổ chức về cái chết của cô ta. Nhưng Kẹo Chanh à, chẳng phải mình chưa từng nói với cậu sao, để giết một người, đôi khi vài ba lí do cũng chỉ là cái cớ thôi”.

Dĩnh Hân cau mày, không nói không rằng, bước một mạch ra đến cửa, mở rộng nó ra: “Về đi. Ở đây bọn mình không chào đón cậu”.

Chí Bân cười với tôi, đoạn bước một cách thư thái ra ngoài. Lúc bước ngang qua Dĩnh Hân, vẻ mặt đùa cợt của cậu ấy biến mất.

“Kẹo Chanh, là mình đã nhắc nhở cậu phải ở lại căn nhà đó, mình không thể ra mặt bảo vệ cậu cả đời, nhưng ít ra đủ để khiến người khác không tìm được cậu. Thế nhưng, cậu đã chọn con đường này. Là cậu dùng hình thức ngu ngốc nhất để đối mặt với bọn mình. Mình tuy là bạn cậu, song nói cho cùng, mạng sống của cậu không đáng giá bằng mạng sống của mình. Vào lúc nguy hiểm nhất, người mình chọn bảo vệ cũng không phải cậu. Vì vậy, hôm nay mình bước ra khỏi đây, lần sau gặp lại, nếu không phải cậu giết mình thì là mình giết cậu. Việc này mình tin rằng cậu cũng hiểu”.

Quay sang tôi, Chí Bân lại trở vào cô gái bên cạnh, cười nhạt nhẽo: “Bảo vệ tốt cho cô ấy. Cậu sẽ không đoán được bây giờ mạng của con bé này được ông chủ chúng tôi treo giá bao nhiêu đâu. Mà tôi cũng chẳng có cách nào cứu cô ấy thêm vài lần nữa”.

Nói xong, cậu ấy vội vã quay đi, cánh cửa đóng sầm lại. Tôi biết cậu ta giận, nhưng bấy nhiêu đó cũng chẳng thể nói lên điều gì. Sự thật là chúng tôi giờ đã đứng ở hai chiến tuyến, nếu sơ sẩy không đề phòng cậu ta thì bất cứ lúc nào, người chết cũng sẽ là tôi và Dĩnh Hân.

Mãi một lúc, Hân vẫn đứng thẫn thờ ở đó.

Tôi quay lại, trấn an cô ấy: “Không sao đâu. Lực lượng cảnh vệ này đều do đích thân anh chọn, hướng chỉ khách sạn rất bảo mật. Bọn họ làm cách nào cũng không thể đột nhập vào đây được”.

Dĩnh Hân không nói gì, ánh mắt cô chỉ lảng lạng tránh đi. Thật ra tôi biết cô đang suy nghĩ đến một vấn đề khác.

Thời gian cuộc họp cổ đông càng đến gần càng kinh động các phóng viên. Không cần nói cũng biết, Star Sky là một trong những tập đoàn lớn nhất, có ảnh hưởng đến kinh tế cả nước, mà cô nhị tiểu thư này bấy lâu nay luôn được xem là bí mật gia tộc, dùng cái lại xuất hiện, công khai muốn đứng ra tranh giành gia sản, chỉ cần đưa lên báo thôi cũng biết là thu hút dư luận đến mức nào.

Thế nhưng, chẳng ai trong số đó biết được gương mặt thật sự của Dĩnh Hân.

Rồi một hôm, tôi đưa Dĩnh Hân đến căng tin dưới lầu mua thức ăn, không biết bằng cách nào, vài phóng viên cũng len vào được. Ngay lập tức, ngày hôm sau tấm ảnh tôi và Hân được đăng lên trang nhất, với những tiêu đề chẳng mấy hay ho gì. Họ tung tin tôi là người tình không lộ mặt của cô, cái khiến tôi tức giận nhất là... họ lại nhấn mạnh vết sẹo trên gương mặt cô.

Sau khi cầm bài báo đó, tay cô run run, song lại không nói lời nào. Lúc tôi giật tờ báo đi, cô chỉ cười lạnh nói: “Chỉ là một vết sẹo thôi, có xóa cũng không được. Cho dù anh có xé bỏ tờ báo đó cũng chẳng có tác dụng gì”.

Nghe thế, tôi lại ngượng ngập trở về chỗ cũ. Có lẽ Hân nói đúng, người để tâm đến vết sẹo của cô nhất vốn chẳng phải bản thân cô.

Mọi thứ dần chuẩn bị đâu vào đấy, thế nhưng một ngày trước khi họp đại hội cổ đông, tôi lại đột ngột nhận được tín hiệu của tổ chức. Lần này nhìn thấy đồ vật họ mang tới, tôi chẳng thể cười nổi nữa.

Em trai tôi còn sống.

Bên dưới tấm hình thằng bé vẫn cười rạng rỡ là một thông điệp, bọn họ muốn tôi mang Hân đến ngay trong đêm. Tôi vừa đọc xong mảnh giấy, lạnh cả người. Vừa lúc đó, cánh cửa sau lưng bật mở, tôi muốn giấu cũng chẳng kịp.

Dĩnh Hân giật lấy mẫu giấy sau lưng tôi, đọc đi đọc lại đến lần thứ ba mới mở miệng dứt khoát: “Bọn họ hẹn giao dịch ở đâu?”.

Tôi không còn cách nào khác, đành phải dẫn theo hai cảnh vệ nữa, hộ tống Dĩnh Hân đến chỗ hẹn. Lúc chạy ngang qua cánh đồng trống, nhìn gương mặt đêm chiều của cô trong gương, tôi đột nhiên có một linh cảm, có khi nào... đây là lần cuối cùng chúng tôi ngồi cạnh nhau?

Lão già truyền tin vẫn giữ thái độ như trước đây, phẩy tay ra hiệu cho bọn đàn em mang em trai tôi ra. Nó bị trói oặt tay phía sau, vừa nhìn thấy tôi, cặp mắt đã sáng lên lấp lánh. Gương mặt này, cả vóc dáng, trừ em tôi ra thì còn có thể là ai khác.

Dĩnh Hân quăng cho tôi cái nhìn, ngụ ý xác thực có đúng không, thấy tôi gật đầu, cô ấy mới bước lên hỏi: “Rốt cuộc các người muốn gì? Dùng cậu nhóc này để đổi cả tập đoàn Star Sky sao?”.

“Một thằng nhóc mà có cái giá đó quả không tồi”. Lão Al. vuốt vuốt râu. “Con bài này chúng tôi vốn không muốn tung ra quá sớm, chỉ tiếc là thanh niên các người quá lì lợm, buộc chúng tôi không thể không tung ra”.

“Bây giờ tôi sẽ gọi điện đến hủy cuộc họp cổ đông ngày mai. Các người thả cậu ta ra, như vậy là bằng lòng rồi chứ?”.

“Cũng coi như cô Hân đây mau lẹ”.

Lão mỉm cười, chần chờ nhìn Dĩnh Hân gọi điện. Đến lúc chắc chắn rằng cuộc họp cổ đông ngày mai đã bị hủy, mới đồng ý để bọn người kia thả dây trói cho em tôi. Tay thằng bé vừa được tự do, lập tức lao về phía bọn tôi.

“Anh hai, em còn tưởng không có cơ hội gặp anh nữa”. Nó thút thít nói.

“Đừng sợ, có anh ở đây rồi, không sao đâu”.

Tôi trấn an nó, trong lòng lại dâng lên nỗi hoài nghi mơ hồ. Vừa định ra hiệu cho hai người cảnh vệ hộ tống Đinh Hân trở lại xe, đã nghe ĐOÀNG một tiếng, lão già truyền tin ôm súng pháo bắn lên trời. Tôi không ngập ngừng gì, lập tức rút súng đã thủ sẵn bên hông ra, bắn về phía lão ta. Nào ngờ vừa quay người lại đã nghe Đinh Hân hét lên một tiếng, sau đó ngã nhào xuống đất.

“Gia Lạc!”. Tôi hét lên với em trai mình, đoạn dùng tốc độ nhanh nhất có thể tước lấy súng trên tay nó.

Thằng bé giằng co với tôi một lúc, gần giọng hét: “Anh Hai, anh rút cuộc là trúng bùa mê thuốc lú gì? Chỉ có cô ta chết đi, chúng ta mới được tự do”.

“Tự do một cách hèn hạ như vậy, anh không cần”.

Tôi đánh thằng bé bất tỉnh, áp nó vào trong xe. Bên kia bọn người lão già nọ cũng đã manh động, liên tục bắn tới. Tôi hỗ trợ hai cảnh vệ vừa bắn đạn phòng thủ, vừa bế xốc Đinh Hân lên xe, phát hiện cô ấy đã trúng đạn trên vai.

“Em không sao chứ?”. Tôi hỏi.

“Không sao. Không phải chỗ hiểm. Anh lái ra khỏi đây đi, bọn họ đuổi tới nữa thì khổ đấy”. Hân mấp máy môi trả lời.

“Cuộc họp cổ đông ngày mai...”.

“Anh an tâm, cuộc họp vẫn diễn ra như dự tính. Trước khi đi em đã gọi cho cảnh sát rồi”.

Gương mặt tái xanh của Hân nở ra một nụ cười thỏa mãn, tôi bất chợt cũng bật cười. Cô gái này, cả ông trùm của tổ chức cũng dám trêu chọc được sao?

Nhưng tôi không đắc ý được lâu. Đúng lúc đó, một viên đạn bắn xuyên qua cửa kính xe, nối tiếp theo đó là hàng loạt đợt bắn khác. Tôi lấy thân mình che cho Hân, vừa ra dấu cho viên cảnh vệ phóng xe đi thẳng. Bánh xe nổ tung, loạng choạng tông vào gốc cây ven đường khiến tôi đổ cả mồ hôi hột. Trận đánh này tôi suýt thua toàn diện nếu không có sự xuất hiện đúng lúc của tiếng còi cảnh sát.

Lúc tiếng súng đã yên ắng hẳn, tôi mới có thể bình tâm lại, quan sát cơ thể cô gái nằm dưới mình. Em bị thương ở vai, lẽ ra không nghiêm trọng lắm, tại sao cả người lại đầy máu như vậy?

“Hân, em bị thương ở đâu?”. Tôi khẩn trương xoay người em lại, không tìm thấy vết thương, nhưng sao trong đôi mắt em lại toàn nước mắt này?

“Hân...”.

Tôi không gọi được nữa, cảm giác như mọi năng lượng trong cơ thể mình đều tan biến đi mất, bất lực ngã xuống cạnh em. Cánh tay em run rẩy đặt lên tấm lưng ướt đẫm của tôi. Phải đến lúc đó, tôi mới có cảm giác lưng mình ran rát.

Đinh Hân ngồi dậy, ôm lấy tôi, nước mắt em rơi cả lên gương mặt tôi. Tôi giương tay, muốn nói gì đó để em thôi lo lắng, nhưng chẳng hiểu sao lời cứ nghẹn lại trong cổ họng.

Bên ngoài có tiếng mọi người réo gọi nhau, tôi nghe thoáng đâu đó như tiếng ai đó đang kêu to: “Đinh Hân, Thiên Luân, hai người không sao chứ?”.

Ôi trời. Có phải tôi sắp chết không mà lại nghe được tiếng Khải Nam thế này?

Tranh sáng tranh tối, trước mặt chập chờn bao nhiêu bóng người, tôi cũng chẳng rõ nữa. Tiếng Đinh Hân gào hét gì đó với những người xung quanh khiến tai tôi ù đi. Dùng hết sức mình, tôi đưa tay lên vuốt bờ má bầu bĩnh của em, đau xót gọi từng tiếng.

“Đinh Hân, đừng... đừng đau lòng...”.

“Sao lại ngốc như vậy? Anh có thể tự mình tránh được mà. Sao lại đỡ cho em?”.

Cuối cùng tôi cũng nghe được này giờ em đang gào hét cái gì. Có nét cười trên môi. Tay tôi chạm lên môi em, vẽ thành nụ cười.

Thật ra, tôi có rất nhiều điều muốn nói với em, nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng đó, tôi mới hiểu trước đây mình đã phí phạm thời gian đến mức nào. Lẽ ra, ngay từ lần em ôm lấy tôi trong công viên đó, tôi đã phải cho em biết. Hoặc giả, cái lần chúng tôi cùng kẻ nhau trong bóng tối chờ Dĩnh Ngôn, hay lần em ngồi lặng lẽ cạnh tôi trong ngôi nhà ở Phuket... Vốn tôi có biết bao cơ hội, nhưng đến cuối cùng, lời thật lòng muốn nói lại chẳng thể đến tai em nữa rồi.

Ý thức tôi dần rời xa, cánh tay buông thõng xuống. Tôi giống như đang lơ lửng bay lên, cả người nhẹ bẫng, chỉ có thể giương mắt nhìn người đang gào thét ôm tôi vào lòng. Đột nhiên, tôi cảm thấy kết cuộc này cũng không phải là quá tệ.

Dĩnh Hân, thật ra anh luôn muốn được ở bên cạnh em. Trước khi gặp em, cuộc đời anh luôn là bóng tối và mùi tanh của máu. Chỉ đến khi yêu em, anh mới biết thế gian này còn có nhiều màu sắc đến như vậy. Nếu có thể, anh muốn được mãi mãi yêu em.

Cuộc đời em có quá nhiều gánh nặng, hãy để anh san sẻ giúp em. Bao nhiêu kẻ muốn hại em, sẽ có anh bên cạnh bảo vệ em, che chở cho em. Anh biết người em yêu không phải là anh, không sao, anh không quan tâm. Để một mình anh yêu em là đủ rồi.

Tiếc rằng, những lời này, anh không bao giờ có cơ hội nói với em nữa.

28. Chương 28: Tình Yêu Của Chúng Ta

Em mệt mỏi rồi! Vì vậy chúng ta không yêu nhau nữa được không?

DĨNH HÂN

Nơi đường chân trời đen thẫm, chút tia sáng le lói đầu ngày cũng bị nhấn chìm trong màn mưa rả rích. Mây kéo đến đâu, màn mưa ồ ạt lướt qua đến đấy. Những giọt mưa nhẹ nhàng mà thấm ướt như tẩy trần tội ác của nhân gian.

Tôi không nhớ mình đã ngồi đó bao lâu. Cho đến khi cảnh sát bao vây cả khu vực, tôi vẫn ôm lấy Thiên Luân, run rẩy nhìn máu thấm ướt cả cơ thể mình. Có tiếng ai đó gọi tên tôi, họ cố gắng hết sức kéo tôi ra khỏi Thiên Luân, nhưng tôi mặc kệ, vẫn cố bám lấy anh như kẻ chết đuối bám vào chiếc phao cứu hộ giữa biển, không dám buông tay, mà cũng không có cách nào buông tay.

Thiên Luân, chàng trai lúc nào cũng lẳng lặng bước theo sau tôi. Anh không ồn ào sôi nổi như Chí Bân, không ngang ngược như Hi Văn, lại thiếu đi một chút ân cần của Khải Nam, thế nhưng vào những lúc quan trọng nhất, luôn là anh ở cạnh bên tôi.

Dường như, tôi đã quen với sự hiện diện của anh đến mức lúc nào cũng cho rằng, chỉ cần tôi quay đầu lại là sẽ nhìn thấy anh. Nhưng tại sao đến cuối cùng ngay cả anh cũng dùng cách này để rời khỏi tôi?

Người xung quanh dùng hết mọi cách vẫn để kéo tôi ra khỏi Thiên Luân nhưng không được. Họ đành đứng bên cạnh lắc đầu ngán ngẩm, vội vã thu dọn tàn cuộc gần đó. Bất giác tôi ngẩng mặt lên, một giọt nước rơi xuống khóe mắt tôi. Cả ông trời cũng thương xót cho anh ấy sao?

Mưa như trút nước, trên mái đầu tôi xuất hiện một chiếc ô. Khải Nam đứng đó, trên người vẫn toát ra mùi hương nhàn nhạt. Tôi không quen lắm với bộ cảnh phục trên người anh, cũng chẳng muốn ghé mắt tới. Nam cúi xuống, lau đi hàng nước trên mắt tôi, nhẹ giọng nói: “Dĩnh Hân, bỏ cậu ấy ra đi. Em cũng không muốn cậu ấy bị lạnh mà, phải không?”.

Cánh tay thô ráp của anh đặt lên tay tôi, gỡ từng ngón tay ra khỏi người Thiên Luân. Đến lúc đó tôi mới nhận ra cơ thể Thiên Luân đã lạnh đi từ lúc nào. Thì ra trước giờ tôi vẫn ngốc như vậy, cho rằng có thể làm thế này để bảo vệ anh, nhưng chỉ càng làm thương tổn anh hơn mà thôi.

Mấy viên cảnh sát - đồng nghiệp của Khải Nam - đến, họ đẩy Thiên Luân lên băng ca, phủ lên người anh một tấm vải trắng nhàu nhĩ. Tôi nhìn theo mà thất cả ruột, vừa định bước lên ngăn họ lại thì Khải Nam đã nắm chặt tay tôi, giọng anh ấy nhẹ nhàng tiếp: “Anh đưa em về nghỉ ngơi rồi lấy đạn ra, còn hai giờ nữa là đến cuộc họp cổ đông rồi. Thiên Luân hi sinh bản thân mình vì cái gì em phải biết rõ chứ? Đừng làm lãng phí tâm sức của cậu ấy”.

Mấy lời của anh khiến tôi như tỉnh khỏi cơn mê, thoáng nhìn anh một lúc, sau đó lầm lũi trở lại xe. Tôi biết Khải Nam vẫn theo sau xe tôi, nhưng lúc này tôi cũng chẳng còn tâm trí chú ý đến anh nữa.

Cuộc họp cổ đông này là lần đầu tiên tôi gặp lại Hi Văn sau khi từ già ở đảo.

Anh ta ngồi trên chiếc ghế ở giữa phòng, dáng vẻ vẫn thanh thoát như trước đây. Tôi hành động như thể không quen biết anh ta, tuyên đọc bản di chúc của ba cùng với kế hoạch phát triển Star Sky trong năm năm tới cho hội đồng nghe. Về tình về lý, ba để lại công ty này cho tôi, chưa kể kế hoạch khổng lồ lần này khiến không ít người hoài nghi về năng lực của tôi phải dần suy nghĩ lại. Đúng như dự kiến, cuối cùng họ cũng ủng hộ tôi tiếp quản Star Sky với hai mươi tư trên ba mươi lăm phiếu bầu.

Lúc mọi người lục đục ra về, tôi bắt gặp ánh nhìn của Hi Văn đang đau đáu hướng về mình, vờ như không thấy mà quay ra cửa. Kế hoạch này tôi đã chuẩn bị trong nhiều ngày liền, người đầu tiên tôi muốn chia sẻ là Thiên Luân, thế nhưng lúc bước ra khỏi phòng họp, tôi mới ý thức rõ ràng rằng, Thiên Luân đã thật sự mất rồi.

Chết. Chỉ một từ đơn giản thôi cũng đủ khiến tim tôi quặn thắt lại. Hóa ra, dù đã từng gần gũi đến thế nào, cuối cùng cũng không có ai ở bên cạnh bạn mãi mãi. Con đường phía trước bất luận là tăm tối hay tươi sáng, sẽ không còn ai yên lặng nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng an ủi: “Có anh ở đây”. Nhớ cánh tay thô ráp anh đặt lên lưng tôi đỡ dành, cũng cánh tay đó, vào lúc tôi tuyệt vọng nhất đã lau nước mắt cho tôi, nhẹ giọng trách móc: “Một câu ‘em đau lòng lắm’ khó nói như vậy sao?”.

Từ nay về sau, trên con đường này, chỉ còn mỗi mình tôi lẻ loi cô độc, sẽ không còn ai vì nước mắt của tôi mà đau lòng, vì thống khổ của tôi mà thương xót nữa.

Trong lúc hoang mang, đột nhiên tôi nhìn lại đoạn hành lang trống trải sau lưng mình. Ánh sáng, một lúc nào đó sẽ dừng lại. Còn sự tuyệt vọng của tôi, liệu ai có thể dập tắt được đây?

Trở về khách sạn, tôi nhìn thấy nhân viên cảnh vệ đang giữ lấy em trai của Thiên Luân. Cậu thanh niên này mới chỉ trên dưới mười tám tuổi, vẫn chưa thoát khỏi cái bốc đồng của tuổi trẻ. Vừa thấy tôi, cậu ta đã lao ngay đến, nhưng dùng dáng thế nào cũng bị cảnh vệ của tôi giữ lại. Tức mình, cậu cứ giữ tư thế đó mà gào vào mặt tôi.

“Là tại cô, là cô hại anh trai tôi đến chết”.

Tâm trạng tôi bây giờ không thể nói là tốt. Tôi khoanh tay, cũng chẳng ra hiệu cho cảnh vệ buông cậu ta, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Tên cậu là Gia Lạc?”.

Trước đây, tôi thường nghe Luân kể chuyện anh em họ cho tôi nghe. Trong ấn tượng của tôi, Lạc là một đứa trẻ khá hiểu chuyện, nào ngờ cậu ta chẳng những không đáp lời mà còn tức khí muốn lao vào tôi một lần nữa. Tôi bước đến bàn, rót ra một li nước, đoạn hất thẳng vào mặt cậu ta.

“Cô...”. Cậu ta lắp bắp, mắt mở to, song không nói được lời nào.

“Tôi nói cho cậu biết, đúng vậy, Thiên Luân chết là vì bảo vệ tôi. Nhưng cậu cũng nên nghĩ lại xem là ai giết anh ấy. Bao nhiêu năm qua, là ai bắt anh em các người, giữ cậu lại làm con tin, ra điều kiện ép Thiên Luân đi giết người cho bọn họ. Bọn họ hứa trả tự do cho anh em cậu? Có làm được không? Bao nhiêu đây tuổi rồi, chẳng lẽ cậu không nhận ra ai mới là kẻ thù của mình sao? Nếu thật sự như vậy, tôi cũng cảm thấy rất thương xót cho Thiên Luân, không ngờ anh ấy làm mọi thứ chỉ vì một tên nhóc đầu heo như cậu”.

“Cô...”.

“Tôi không có nhiều thời gian tranh cãi với cậu. Thiên Luân là bạn của tôi, việc anh ấy chưa hoàn thành tôi sẽ làm thay anh ấy. Cậu hiện giờ không thể ở lại thành phố được. Tôi sẽ sắp xếp đưa cậu sang Anh một thời gian, nếu được thì học hành ở đó cho tốt vào. Đừng để Thiên Luân chết mà vẫn không yên tâm vì cậu”.

Không đợi cậu ta đáp lời, tôi đã loạng choạng bước trở về phòng. Vừa ngã người xuống, tất cả sức lực trong tôi như đình trệ. Vết thương ở vai chưa được điều trị cẩn thận vẫn nhói lên khiến tôi đau âm ỉ, đành phải ngồi dậy, tự rót ینh một cốc nước để uống thuốc.

Bỗng dưng có chút hoài niệm những ngày trước đây, không cần biết đòi hỏi của tôi vô lý đến mức nào, bọn họ đều giúp tôi thực hiện, thế mà trong căn phòng lúc này chỉ còn mỗi mình tôi.

Tôi cứ nằm đó, nửa tỉnh nửa mê, có lúc dường như cảm thấy cơ thể mình phát sốt. Trong cơn mê sảng, tôi vẫn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một người con trai luôn mỉm cười dõi theo từng bước tôi đi, tựa như hoa hướng dương luôn hướng theo ánh mặt trời rạng rỡ.

Thiên Luân, nếu linh hồn con người sau khi chết vẫn tồn tại, có phải anh sẽ mãi mãi dõi theo em không?

Đám tang của Thiên Luân diễn ra trong trầm lặng. Người chết xem như hết. Cho dù lúc còn sống, anh ấy là tội phạm truy nã, đã xuống tay với không biết bao nhiêu người, thì lúc chết đi mọi thứ đều trở về với cát bụi. Tôi lo liệu mọi thứ cho anh ấy, để Gia Lạc ngồi ở vị trí thân nhân, phần mình tự mình quỳ lạy đáp lễ. Tưởng như không có ai đến, song buổi sáng ngày hôm ấy lại xuất hiện hai người mà tôi không ngờ nhất.

Gia Lạc không biết gì về bọn họ, chỉ ngơ ngác nhìn tôi đứng chắn trước linh cữu của Thiên Luân. Chí Bản gãi gãi đầu, vẻ khó xử, trong khi Hi Văn vẫn lặng lẽ quan sát hành động có vẻ kì quặc của tôi.

“Kẹo Chanh, chỉ là một nén nhang thôi mà. Dù sao chúng tôi cũng từng là bạn”. Chí Bản lên tiếng trước. Tôi quàng sang cậu ấy một cái nhìn khinh miệt, đoạn cắt lời nhìn Hi Văn.

“Ở đây không hoan nghênh anh, xin anh về cho”.

Hi Văn thở dài nhìn tôi, hạ giọng: “Em tin hay không cũng được. Cái chết của Thiên Luân anh không có phần. Thực tế, anh không hề cho người gây sự với các em”.

Tôi không nói không rằng, vẫn khoanh tay đứng nguyên đó chắn đường bọn họ. Biết không cách nào để lay chuyển tôi, Chí Bản mới đành đứng ra ôm lấy tôi hòa giải.

“Được rồi, được rồi Hân, cậu ta không thấp, mình thấp được không? Xem như mỗi người nhường một bước được chứ?”.

Cuối cùng, tôi đành nhượng bộ. Chí Bản hành lễ xong thì kéo Hi Văn vẫn còn đứng tần ngần đó ra ngoài. Tôi không nhìn anh ta, nhưng vẫn cảm giác ánh mắt ấy cứ lặng lẽ bám theo tôi.

Chiều hôm đó Khải Nam mới đến, trên người anh không còn là bộ cánh phục lạnh lẽo, thay vào đó là bộ vest tươm tất đến ngạc nhiên. Ngày trước ở cạnh nhau, tôi đã quen nhìn thấy anh trong kiểu quần thể thao, áo T-shirt, nhìn thế này quả thật có chút không quen.

Bái tế xong, anh đi một mạch đến chỗ tôi đang đứng, nở nụ cười lộ ra má lúm đồng tiền, hạ giọng: “Gặp nhau một chút được không?”.

Trải qua bao nhiêu biến cố, không biết tôi có phải đã trở nên quá nhạy cảm hay không, chỉ cảm thấy những người thân thuộc bên cạnh dần dần trở nên xa lạ. Giống như người con trai này, chỉ mới cách đây chưa lâu thôi, tôi còn có thể thoải mái để anh ôm tôi vào lòng, làm nũng bên cạnh anh. Giờ đây, dù chúng tôi vẫn đứng bên cạnh nhau như thế, song lại mơ hồ không thể nhìn rõ thâm tâm của đối phương. Cũng may, tôi đã quen với những bất ngờ bọn họ mang đến ình rồi.

“Dĩnh Hân, thật ra anh chưa bao giờ muốn lừa em”.

Lời Khải Nam khiến khóe môi tôi vô thức nhếch nhẹ. Bọn họ nghĩ tôi là gì nhỉ? Người nào cũng hết lần này đến lần khác lừa gạt tôi, sau đó chỉ tùy tiện nói một câu “anh không muốn lừa em” là xong sao?

Tôi chưa từng trách anh ấy, mỗi người đều có một nhiệm vụ phải làm. Anh ấy cũng như Thiên Luân, thậm chí là Hi Văn trước kia, tiếp cận tôi là thân bất do kỉ. Thế nhưng, nếu họ bảo tôi chỉ vì một câu như thế mà xem như không có gì xảy ra thì cũng đề cao tôi quá rồi.

“Anh không biết em có nhớ đến anh không, nhưng thật ra sáu năm trước chúng ta đã từng gặp nhau...”. Khải Nam hít sâu nói: “Lúc đó anh vừa mới ra trường, tiếp nhận theo dõi một vụ án buôn bán vũ khí. Trong lúc lái xe đuổi theo tội phạm anh đã đụng trúng em”.

“Em bị thương khá nặng, phần anh cũng bị kỉ luật, nhưng anh vẫn chưa bao giờ thôi tự trách mình. Anh vẫn luôn để tâm quan sát em. Cho đến năm năm trước, khi em bị mất tích, anh xem hồ sơ liền nhận ra em. Tiếc là lần đó cảnh sát thất bại. Dù cứu được em nhưng em chỉ còn nửa cái mạng. Vì thế, trong thâm tâm anh luôn cảm thấy có lỗi. Anh luôn nghĩ, nếu như mình cố gắng hơn một chút, biết đâu có thể cứu cô ấy”.

“Sau thất bại trong nhiệm vụ đó, tính tình anh thay đổi khá nhiều, không còn xem cảnh sát chỉ là nghề cho có việc nữa. Anh lao vào công việc một cách nghiêm túc. Không hiểu sao anh luôn có cảm giác, lí do khiến anh được sinh ra có lẽ là để bảo vệ những cô gái như em. Thế rồi, trải qua nhiều năm, đột nhiên lại nhận được tin về em trên báo, biết gia đình em xảy ra biến động. Lúc đó lực lượng cảnh sát đánh hơi thấy có lẽ tổ chức nọ sẽ tham gia hành động. Họ muốn tìm một người cài vào tổ bảo an để khi cần thiết có thể nội ứng ngoại hợp. Chẳng hiểu sao, khi nghe sếp nói đến nhiệm vụ này, nghĩ đến em, anh lại xung phong đồng ý”.

“Dĩnh Hân, có lẽ em không tin anh, nhưng cho dù mục đích anh tiếp cận em thế nào thì những tình cảm sau đó đều là thật. Được sống cùng mọi người, anh như thể trút bỏ được lớp vỏ khô cứng bấy lâu nay, anh đối với họ là thật. Cả tình cảm của anh đối với em... cũng là thật”.

Tôi cau mày không đáp. Khải Nam thấy thế lại thở ra, lấy tay vén vài sợi tóc rối trên mặt tôi ra. Thấy tôi tránh đi, anh lại hạ giọng: “Còn giận anh vì không báo cho em biết rằng anh còn sống phải không?”.

Tôi ừ hử, cũng không đáp lại.

Thật ra, từ lúc nhớ lại mọi chuyện, tôi đã biết Nam là cảnh sát, cũng biết mục đích của anh khi tiếp cận chúng tôi. Tôi không nói bởi vì tôi tin tưởng, đồng thời chờ chính miệng anh thừa nhận.

Khải Nam nói, lúc cảnh sát tìm được anh, anh bị thương rất nặng, nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để cho họ biết thân phận của mình. Sau đó, cảnh sát tình bí mật chuyển anh về thành phố H. rồi lại tung tin giả ra, mục đích cũng là để bọn Hi Văn lơ là đề phòng thôi. Nam rất muốn gặp tôi, nhưng lúc đó bị thương quá nặng, cơ bản không có cách nào khác. Đến lúc anh chữa thương lành thì lại được tin tôi đã chết.

Nam nắm lấy tay tôi, nhưng tôi lại vô thức gạt ra. Tôi cũng không hiểu rõ tại sao mình lại cư xử với anh như vậy, rõ ràng chúng tôi từng thân thiết đến thế cơ mà. Lúc ngẩng lên nhìn anh, bất giác tôi có cảm giác xa lạ, lại nghĩ đến Thiên Luân, Khả Vi, nỗi xúc động mơ hồ khiến nước mắt tôi chực tràn ra.

Im lặng hồi lâu, tôi cắn răng, hạ giọng: “Em không giận anh”.

Tôi nói thật lòng. Từ lúc biết anh là cảnh sát tới giờ, một chút giận cũng không có. Cho dù là Thiên Luân, Đường Phi, hay ngay cả Khải Nam, lừa gạt lòng tin của tôi, tôi vẫn không cảm thấy giận. Có một số thứ, nếu bạn tâm niệm quan trọng thì nó thật sự quan trọng. Giống như tôi cũng từng lừa họ. Lúc tôi nhớ lại mọi thứ, chẳng phải cũng từng vờ như vẫn mất trí đó sao. Thế giới này là một vòng quay phức tạp. Nếu họ cũng không để tâm khi bị tôi lừa, có gì tôi phải chấp nhất đến thế?

Thế nhưng, không hận, không oán trách là một chuyện, để tình cảm trở lại như xưa là một chuyện rất xa vời khác.

Tôi không biết tại sao lần này gặp lại Khải Nam, tôi luôn có một cảm giác không tự nhiên với anh, cho dù trừ trang phục trên người, anh hầu như chẳng có gì thay đổi. Có lẽ người thay đổi là bản thân tôi. Sau cái chết của Thiên Luân, tôi chợt nhận ra, có rất nhiều thứ bạn cố gắng không để tâm, không có nghĩa là nó không xảy ra. Thiên Luân bán mạng vì tôi, dĩ nhiên tôi không ngờ đến mức tin rằng anh ấy không có động cơ gì. Nếu tôi không có khả năng trao lại cho người khác trái tim mình một cách nguyên vẹn nhất, tôi cũng không nên cho họ hi vọng.

Khải Nam dẫn đo nhìn vẻ biến hóa trên mặt tôi, cuối cùng cũng không kìm được mà lên tiếng: “Mấy tháng trước, anh được tin Khả Vi bị giết trên đảo. Em biết việc này là do ai làm phải không?”.

Tôi nhếch môi, cười nhạt: “Mấy tháng trước em không có ở đây, hơn nữa em cũng không phải là cảnh sát, làm sao em biết được chứ?”.

Khải Nam thở dài: “Dĩnh Hân, em lúc nào cũng vậy. Với những gì em xem là quan trọng, luôn cố sống cố chết mà bảo vệ nó. Nhưng em có bao giờ nghĩ, người em bảo vệ có xứng đáng hay không chưa?”.

“Vì cái chết của Khả Vi, anh đã lật lại rất nhiều tình tiết có liên quan đến cô ấy, không ngờ lại biết được một việc dính dáng đến em...”.

Bả vai tôi khẽ run rẩy. Khải Nam vờ như không hề nhận ra, lãnh đạm tiếp: “Cản trở người thi hành công vụ cũng là một trọng tội. Dĩnh Hân, anh hi vọng những việc ngu ngốc thế này, em sẽ không tái diễn lần

nữa”.

Bầu không khí giữa chúng tôi vì một câu nói này mà trở nên nặng nề. Sau đó có người ở sở đến gọi cho Khải Nam. Lúc anh quay lưng đi về cuối con dốc, đột nhiên tôi có cảm giác là lạ.

Đường như lần này, anh đã thật sự buông tay.

Bước chân tôi cứ chậm rãi bước dần qua bên kia con dốc, nơi một nhóm thợ đang tắt tả đào hố. Tôi cứ thơ thẩn đó một lúc, bất chợt đưa tay拭 miệng lại, nước mắt cứ thế tràn ra.

Từ lúc đưa Thiên Luân đi đến giờ, tôi vẫn chưa rơi thêm một giọt nước mắt nào, cho dù là khi đứng trước Hi Văn hay Khải Nam, thế mà đứng một mình ở nơi này, chậm rãi nhìn khoảng đất chẳng mấy chốc nữa sẽ chôn vùi Thiên Luân của tôi, bỗng chốc tôi cảm thấy quanh mình tan vỡ.

Tôi ngồi xồm xuống, khó khăn ôm lấy gương mặt mình. Tất cả những cảm xúc dồn nén lâu nay như cứ trào ra hết cả.

Tôi khóc đã rồi, rất lâu sau đó mới lấy lại tinh thần. Đôi khi, tự bản thân mình có thể lau nước mắt ỉn cũng là một loại thành tựu. Nhưng Thiên Luân, anh biết không, lúc này em chỉ cảm thấy nước mắt là thứ vô dụng nhất trên thế gian này. Nó không cứu sống được anh, cũng chẳng níu kéo nổi trái tim rách nát của em.

Tôi hít vài cái, trấn áp cơn khó chịu trong cổ họng rồi mới quay lại khuôn viên nhà tang lễ. Trên con dốc rải đầy ánh nắng hoa lệ, một chiếc bóng vẫn lăm lũi tiến về phía trước.

Ai có thể cho tôi biết, sau tám tối rồi cuộc có thể tìm thấy ánh sáng ở nơi đâu?

Thật ra, có một số chuyện Khải Nam nói không hề sai. Những người tôi quan tâm thật sự rất ít. Vừa may Dĩnh Ngôn và Hi Văn là hai trong số đó. Trong câu chuyện sáu năm trước, khi Dĩnh Ngôn nói với tôi, chị ấy cũng thích Hi Văn, tôi đã thật sự dao động. Tôi không thể không quan tâm đến Dĩnh Ngôn, nhưng cũng không thể buông tay Hi Văn ra được. Vì thế tôi trở nên sợ hãi, tôi trốn tránh Hi Văn vài ngày để ổn định lại tâm tình mình. Chẳng ngờ, sự việc này khiến anh ấy quyết tâm hơn, lại bày ra chuyện tỏ tình với tôi ngay trước toàn trường. Quả thật, khi đó tôi đã rất xúc động, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thần thờ của Dĩnh Ngôn trong đám đông, câu ‘đồng ý’ tôi mãi không thốt ra lời được. Thế nên, lúc đó tôi từ chối khéo anh ấy, định rằng sẽ giải thích với anh ấy sau cũng được.

Thật ra, tôi luôn nghĩ hành động khi đó là vì tôi quá để tâm đến Dĩnh Ngôn, quá thương tiếc Hi Văn, thế nhưng lí do thật sự có lẽ vì tôi quá yêu quý bản thân mình, không muốn mất lòng ai trong hai người bọn họ.

Chỉ là, thế gian này có được có mất, làm gì có chuyện hoàn mĩ như vậy? Làm gì có ai có thể mãi mãi cũng không bị tổn thương? Bài học này, mãi sau khi mất Hi Văn, tôi mới hiểu ra được.

Khi đó, tôi không liên lạc được với Hi Văn, nên suốt ba ngày, vừa đi học về liền ngay lập tức chạy đến phòng trọ chờ anh. Đến ngày thứ ba, tôi gặp được một cô gái đang thu xếp đồ đạc. Cô ấy nói với tôi, người thuê trước đã trả lại phòng rồi, còn nhét vào tay tôi một số đồ dùng cũ của Hi Văn, nhờ tôi mang trả cho anh ấy.

Trở về nhà, tôi lấy đồ dùng của anh ra xem, tình cờ lại thấy được một mảnh giấy có ghi thời gian và địa điểm gì đó. Trùng hợp cũng đúng là ngày hôm đó. Suy nghĩ một lúc, tôi quyết định thử vận may, chạy đến bến cảng đó tìm Hi Văn.

Thật ra nếu trí nhớ tôi tốt hơn một chút, sau này gặp lại, tôi đã có thể nhận ra cô gái đó chính là Khả Vi.

Ngẫm lại, Khả Vi cũng có dụng ý của riêng mình. Cô ấy cố tình truyền cho tôi mẫu giấy đó, để tôi trực tiếp chứng kiến cảnh Hi Văn và bọn buôn lậu vũ khí đang giao dịch. Chỉ cần có ai đó tình cờ nhìn thấy, tôi chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Nhưng chính cô ấy cũng không ngờ được rằng, số tôi vẫn còn may mắn. Tôi đến khá sớm, lúc nhìn thấy về mặt đây sát khí của tên giang hồ đầu tiên xuất hiện, tôi lại đâm ra hoảng sợ mà tìm một góc tránh đi. Qua đó, tôi thấy toàn bộ phiên giao dịch của bọn họ.

Trong lòng tôi khi đó rất hoảng loạn. Chưa bao giờ tôi nghĩ đến việc Hi Văn của tôi, anh Lạc Bân thuở nào lại có thể trở thành một gã buôn lậu vũ khí. Thì ra, sau khi rời khỏi tôi, anh lại mang một vẻ mặt lạnh lùng, tàn nhẫn như vậy. Đây thật sự là Hi Văn mà tôi từng biết sao?

Vụ mua bán kết thúc, bọn người kia lần lượt rời đi, chỉ còn Hi Văn và vài người khác vẫn nán lại kiểm tra các thùng hàng. Chẳng biết sao tôi lại lảng lảng đi theo anh ấy, trong lòng bỗng nhiên thầm nghĩ, anh ấy là tội phạm thì đã sao chứ? Chỉ cần anh ấy tốt với tôi, tôi cũng chẳng thánh thiện đến mức quan tâm tất cả mọi thứ trên thế gian này. Trong đời tôi, tôi chỉ biết có hai loại người, hoặc tốt với tôi, hoặc không tốt với tôi. Tôi cho rằng, Hi Văn là loại đầu tiên đó. Vì thế tôi càng không thể bỏ lỡ anh ấy được.

Lúc ra đến đường cái, nhìn thấy anh định chui vào xe riêng, tôi đã định chạy theo gọi anh lại, nào ngờ vừa lúc đó một đoàn xe khác lao đến. Vẻ mặt mấy người trong xe của Hi Văn hốt hoảng hẳn lên. Hi Văn ra hiệu ấy chiếc tải nhỏ phía sau tản ra, bản thân anh ấy thì nhanh chóng lái xe riêng đi một hướng khác.

Tôi cứ đứng đờ đẫn nhìn anh ấy, cho đến lúc một chiếc xe trong đám xe vừa đến tách hướng đuổi theo. Tôi biết họ là cảnh sát, bởi vài chiếc mô tô bám đuổi đoàn xe tải đã chứng minh điều đó. Lúc chiếc xe hơi kia chạy đến gần, khoảng cách hai xe càng lúc càng thu hẹp, tôi lại nảy sinh một suy nghĩ liều mạng.

Nếu bọn họ bắt được Hi Văn, tương lai của anh ấy sẽ chấm dứt ngay lập tức. Anh ấy là một chàng trai cầu tiến, lại rất thông minh hiếu học. Nếu không có gì thay đổi, sang năm còn được cử sang nước ngoài du học. Làm sao tôi có thể trở mắt nhìn thấy cuộc đời anh ấy kết thúc ngay tại đây?

Có lẽ trong những thời khắc quyết định nhất, phụ nữ luôn nông nổi. Sau này nhìn lại, tôi cũng cảm thấy hành động của tôi khi đó là minh chứng cho điều này, bởi tôi chẳng ngần ngại gì mà lao ra đường, vờ như vô tình chắn ngang chiếc xe đang băng nhanh tới đó.

Khoảnh khắc cả người đập vào kính xe, lảo đảo như một con búp bê vải rách nát bên đường, tôi mới nhận ra đó là việc ngu ngốc đến thế nào. Nhưng kì lạ thay, sâu thẳm trong tim, hình như tôi không hối hận.

Hi Văn, tất cả mọi người đều nói rằng em sống quá lí trí. Thế nhưng anh biết không, thì ra cũng đã từng có thời điểm, em vì anh mà bất chấp tính mạng như thế.

Chỉ là những điều này, anh mãi mãi cũng không bao giờ biết được...

Những ngày sau đó, tôi lấy lại được quyền điều hành ở công ty. Trong khi Hi Văn hầu như biến mất không tung tích. Công việc quá nhiều khiến tôi không có thời gian nghĩ đến những điều này nữa. Anh ta thật sự bỏ cuộc cũng được, chỉ tạm thời rút lui để chờ cơ hội khác cũng được, tôi không quan tâm. Việc cần phải làm hiện tại là lấy lại chủ quyền Star Sky.

Thế nhưng, cho dù cố gắng vờ như không bận tâm đến thế nào, tôi vẫn có thể nhận ra, mỗi ngày mình bị đến hai nhóm người theo dõi. Một là nhóm của Khải Nam, còn lại là của Hi Văn. Có lẽ giống như trước đây, một người vẫn bắt an về tôi, người kia lại sợ tôi chết chưa đủ đau đớn.

Có lần, tôi bắt gặp Hi Văn ở siêu thị. Không hiểu sao hôm đó anh ta hành động đặc biệt chậm hơn rất nhiều, chẳng mấy chốc đã bị tôi phát hiện. Lúc quay người lại, tôi hầu như kinh ngạc khi nhận ra cánh tay anh ta bị thương, treo trên một sợi vải đeo ở cổ. Tôi quay lại quá nhanh, anh ta cũng không kịp tránh, thế là cứ bốn mắt nhìn nhau.

Có phải do tôi ảo tưởng hay không, trong mắt anh ta sao lại mang theo một tia hối hận và áy náy như vậy?

Trợ lí báo cho tôi biết, thời gian gần đây Hi Văn sống cũng không khá khẩm lắm, thường xuyên bị truy sát. Lần trước, anh ta trở mặt với người của Lạc Quân, bị truy sát đến suýt mất mạng, may mà được Chí Bân cứu.

Tôi nghe xong cũng chỉ cau mày. Lầm vào tình thế nguy hiểm như vậy, cố sao còn không trốn đi mà lại đứng nhìn tôi? Huống chi, Lạc Quân cùng anh ta như thế, trở mặt hầu như là chuyện không thể. Hay là anh ta nghĩ tôi ngốc đến mức sẽ rơi vào bẫy của anh ta như Đinh Ngôn trước đây?

Sau một tháng, việc công ty cũng dần dần đi vào quỹ đạo. Khải Nam gặp riêng tôi, anh ấy vẫn nhắc nhở tôi về Hi Văn. Dường như sở cảnh sát đánh hơi thấy được gì đó song họ lại bắt lực trong việc tìm được manh

mối để đưa Hi Văn ra ngoài ánh sáng. Mặt khác, tôi cũng nhờ thám tử điều tra việc năm đó liên quan đến Lạc Quân. Tôi không tin trải qua mấy năm, ông ta có thể chôn vùi bí mật lâu đến như vậy.

Trong lúc tôi còn chưa rõ kết quả thì đã xảy ra chuyện. Hôm đó, tôi nổi hứng muốn ra mộ thăm mẹ, chỉ dẫn theo hai viên an ninh và tài xế bên người, không ngờ lúc trở về lại bị một nhóm xạ thủ tập kích. Hai vệ sĩ để tôi ngồi yên trong xe, thân mình lao ra ngoài giải vây. Tôi cứ ngồi im đó, cúi người nghe tiếng súng nổ, cho đến khi có một bóng người nhảy vào ghế lái, cũng chẳng nói năng gì mà phóng xe, chở tôi lao thẳng.

Tôi lao tới, cố gắng dành quyền điều khiển với anh ta, bất giác súng phía sau lại bắn tới khiến tôi hoảng hốt, không biết phải làm thế nào. Hi Văn cúi gắt ấn tay tôi xuống, sẵn giọng quát: “Muốn sống thì ngồi yên đó”.

Chẳng biết sao, khi đó, nhìn vào mắt anh ta, tôi lại có chút liên tưởng đến những ngày trước đây. Chiếc xe lúc này vẫn lao như bay về thành phố. Thôi được, dù sao cũng chỉ có hai chúng tôi, để xem anh ta định làm thế nào.

Hi Văn chở tôi về đến nhà. Lúc tôi mở cửa xe bước ra ngoài, còn nhìn anh ta ý muốn đuổi người. Ánh mắt anh nhìn tôi có chút đau lòng, lại như không cam tâm, giữ tay tôi lại, vẻ hờn giận nói: “Hân, anh bị thương”.

“Vậy thì liên quan gì đến tôi?”.

“Em nhăn tâm vậy sao? Hân, anh bị thương là vì em mà”.

Tôi nhìn qua vai anh, đúng là bị thương thật, qua lớp vest vẫn còn thấy rõ hai hai vết thương sâu hoắm. Tôi cau mày, ra một quyết định mà nếu Khải Nam ở đây chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất. Tôi đưa Hi Văn lên nhà mình, chữa thương cho anh ta.

Trước giờ tôi vốn không thạo công việc này, cũng may mà đạn không nằm trong người, nếu không tôi thật sự cũng không biết phải làm thế nào để giúp Hi Văn. Trong suốt thời gian tôi băng bó, Hi Văn chỉ ngồi một chỗ, có vẻ thỏa mãn. Lúc xong xuôi mọi thứ, tôi quay người thu dọn mớ dụng cụ y tế, anh ta bất chợt ôm lấy tôi từ phía sau.

Cầm anh đặt lên vai tôi, giọng nói khàn khàn: “Hân, chúng ta bỏ qua mọi thứ, làm lại từ đầu được không?”.

Giọng nói thâm tình như vậy cứ găm thẳng vào tim tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy mình quay người lại thế này cũng có cái hay, ít ra không phải đối mặt với ánh mắt anh ta, nếu không, tôi thật sự sợ rằng mình sẽ chết chìm trong đó.

Ai cũng có một nhược điểm, cả đời này, Hi Văn chính là nhược điểm chí mạng của tôi.

“Ba tôi chết rồi, Dĩnh Ngôn thì ra như vậy, anh cho rằng còn có thể sao?”. Giọng tôi không lạnh không nhạt vang lên. Tôi cũng không rõ sao mình lại có thể điềm tĩnh đến thế. Có lẽ, con người, chỉ cần bị tổn thương, sẽ chậm rãi học được cách đứng vững.

Tôi với Hi Văn là thế, mà tình cảm hai mươi năm mà tôi dành cho anh cũng vậy.

Bất chợt, anh xoay người tôi lại, ánh mắt thống khổ nhìn tôi, hạ giọng: “Em tin cũng được, không tin cũng được. Trước đây là anh sai. Anh vốn cứ nghĩ, trả thù là mục tiêu lớn nhất của cuộc đời mình, anh phải trả thù tất cả người nhà họ Dương, anh muốn Dương Thái thân bại danh liệt. Vì trả thù, anh không tiếc lợi dụng em, lợi dụng Dĩnh Ngôn. Nhưng Hân à, trên đời này sẽ có một số thứ khiến em nhận ra tất cả những gì mình làm là một sai lầm. Sẽ có một người, ban đầu em cho rằng mình có thể lợi dụng, rồi bỏ rơi, khiến người ấy thương tâm mà chết đi, em cũng không đau khổ. Nhưng em lại không biết tình yêu dành cho người ấy mãnh liệt bao nhiêu. Đến lúc người ấy thật sự chết rồi, em mới hiểu được, báo thù, quyền lực, tất cả đều không còn là gì cả”.

Đến đây, một dòng nước rơi khỏi mắt Hi Văn, anh nhấn tôi vào lòng mình, để nước mắt ấm nóng rơi cả lên bờ vai tôi.

“Hân. Em có biết lúc nghe Chí Bàn nói em chết rồi, anh đau khổ thế nào không? Là anh sai, anh từng muốn bỏ qua em để chinh phục cả thế giới này, nhưng lại hoàn toàn không nhận ra được rằng, từng mảnh trên

thế giới này đều sinh ra vì em. Trong giây phút đó, anh đã nói với ông trời, chỉ cần ông ấy có thể cho em trở về bên anh, cái gì anh cũng không cần nữa. Anh chỉ cần em là đủ rồi”.

Chẳng biết từ lúc nào, lệ cũng rơi khỏi mắt tôi. Thú thật nếu Hi Văn nói những lời này trước đây, tôi chắc hẳn sẽ bị dao động. Thế nhưng, có một số chuyện qua rồi thì không thể quay lại. Anh hối hận là thật hay giả cũng chẳng sao, với tôi cũng chẳng còn quan trọng nữa.

“Hi Văn...”. Tôi đẩy anh ra, nhẹ giọng nói: “Thiên Luân chết rồi!”.

Gương mặt anh sững sờ nhìn tôi, lắp bắp: “Em phải tin anh, chuyện của cậu ta không phải là anh...”.

“Có phải là anh hay không, trời biết đất biết, lương tâm anh tự nhiên sẽ biết”. Tôi ngắt lời. “Dù cũng chẳng biết anh có còn cái gọi là lương tâm hay không”.

Ánh mắt Hi Văn thoáng thất vọng. Chúng tôi cứ ngồi nhìn nhau đăm đăm như thế, giống như một ngày nào đó cách đây hai mươi năm, tôi chạy theo anh lú lú gọi, anh Lạc Bân, anh Lạc Bân. Thành bé khi đó vẫn hung hăng đi về phía trước, vẻ ngoài vẻ như không quan tâm tôi, nhưng thì thoảng sẽ lén lút dừng lại quan sát tôi có bị lạc hay không, có té hay không, có bị người khác ức hiếp hay không.

Thời gian trôi qua, cái gọi là tình cảm giữa chúng tôi vẫn không đổi, thế nhưng con người sống trên đời còn rất nhiều thứ, đôi khi, chỉ tình yêu thôi thì không đủ. Tôi tin, anh vẫn yêu tôi, hơn ai hết tôi biết rõ điều này. Thế nhưng, bao nhiêu năm qua, rốt cuộc là anh yêu tôi nhất, hay yêu bản thân anh nhất, tôi càng rõ hơn.

Nước mắt bất chợt tuôn ra khỏi làn mi ướt ướt, Hi Văn đau lòng đưa tay lên lau cho tôi, khóe mắt anh cũng lấm lấm hơi sương.

Biết đây cũng là lúc, tôi chủ động ôm lấy anh, cơ thể anh sững lại, sau đó lại như run rẩy khi nghe tôi nói: “Anh Lạc Bân, Hân Hân thật sự rất mệt mỏi. Chúng ta đừng yêu nhau nữa có được không?”.

Cơ thể đột nhiên bị chấn động mạnh, Hi Văn nhấn chặt tôi vào cái hôn của anh. Khoảnh khắc môi chạm môi, toàn bộ lí trí của tôi như sụp đổ, dần dần hòa mình vào cái hôn của anh. Chúng tôi cứ như thế đẩy đưa lẫn nhau, nụ hôn kích động, cuồng nhiệt như thể nhấn chìm tôi trong mưa bão. Mãi đến lúc anh xoay người, đặt tôi xuống sofa, tôi mới như thoát khỏi cơn mộng mị này.

“Buông em ra...”. Tôi hoảng hốt cố gắng giằng ra khỏi anh.

Tiếc là Hi Văn vẫn khống chế tôi như những lần trước, gương mặt anh kề sát tai tôi, ám muội ngậm cắn vành tai vừa đe dọa: “Hân, em biết là anh không thể ngừng yêu em. Vì vậy, anh cũng không đồng ý để em ngừng yêu anh. Nếu một ngày nào đó anh biết em không yêu anh nữa, anh nhất định sẽ giết chết em”.

Cảm giác ngứa ngứa ở vành tai khiến tôi rung động nhẹ. Tưởng tôi đã thông suốt, Hi Văn mới hạ môi xuống ngậm lấy môi tôi lần nữa. Lần này anh hôn rất nhẹ nhàng nhưng vẫn không để tôi có cơ hội phản kháng. Hơi ấm từ môi lan đến toàn thân khiến tôi chỉ có thể yếu ớt đáp lại. Tôi bắt giác lại vòng tay ôm lấy cổ anh, muốn kéo chặt anh vào người mình. Hôn anh cứ như một liều thuốc phiện, càng lúc càng muốn nhiều hơn. Khi cánh tay anh không nhịn được nữa mà bắt đầu hành xử xấu trên ngực mình, tôi bắt giác lại nhớ đến vấn đề quan trọng nhất, vì vậy tôi khẽ ậm ừ, nửa tỉnh nửa mê nói: “Đau... đừng... ở đây”.

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt Hi Văn lúc này, nhưng đoán chắc rằng anh rất chấn động. Chẳng mấy chốc, anh bế xốc tôi lên, để chân tôi choàng quanh hông anh, loạng choạng bước về phòng ngủ mà vẫn không ngừng gặm cắn môi tôi.

Có cảm giác như lúc anh hạ tôi xuống giường đã là rất lâu sau đó. Cơ thể Hi Văn rất nóng, dồn dập làm từng mạch máu trong tôi như muốn vỡ ra, chỉ muốn được xiết chặt lấy anh. Cũng chẳng biết quần áo trên người đã thoát ra từ lúc nào, môi anh gặm cắn bờ môi trên người tôi, lại khiến lí trí trong tôi bị nhấn chìm. Trong giây phút đó, tôi chẳng còn muốn biết gì nữa, chỉ còn người con trai trước mặt tôi đây.

Anh yêu tôi. Tôi luôn biết điều đó, cho dù sự thật là tôi không quan trọng bằng giấc mộng báo thù của riêng anh, nhưng trong những thời khắc quan trọng nhất, bao giờ anh cũng sẽ để lại cho tôi một con đường sống. Cũng không biết là may mắn hay dẫn dắt, nhờ sự nương tay của anh, tôi trải qua tất cả mà vẫn sống. Càng đau lòng hơn là, còn sống, tôi sẽ còn yêu anh.

Trong hai chúng tôi, mỗi người đều yêu thương bản thân mình nhất, nhưng điều đó cũng chẳng có nghĩa lí gì. Bởi vì là con người, có ai dám nói mình không yêu bản thân nhất đâu? Chỉ là bên cạnh cái ‘bản thân’ đó, có lẽ vị trí của chúng tôi trong tim người kia là ngang nhau.

Yêu, là vì có yêu, nên mới hết lần này đến lần khác làm tổn thương nhau, nhưng lại không cách nào rời khỏi nhau được.

Trong cơn mơ màng, dường như chính tôi còn cầu xin anh yêu tôi.

Hi Văn hầu như rất phấn khích trước việc tôi phối hợp với anh mà hoàn toàn không dùng thuốc. Chúng tôi yêu nhau, quen thuộc cơ thể nhau, hoan ái cũng hòa hợp hơn rất nhiều.

Lúc cơ thể chúng tôi hòa quyện làm một, tôi siết chặt lấy cổ anh, bật dậy ngồi lên người anh, một giọt nước ấm nóng lẳng lẳng rơi xuống bờ vai vẫn còn ấm đỏ.

Chúng tôi chờ đợi nhau, dây dưa nhau, có lẽ cũng đã hai mươi năm. Chẳng qua là, chờ đợi đến như vậy, cuối cùng lại không giữ được nhau.

Cơ thể anh đột nhiên run rẩy. Tôi luồn tay xuống gối, rút ra một vật mình vẫn luôn đặt dưới đó, sau đó trở mặt lạnh lùng nhìn anh. Trong khoảnh khắc đó, tôi tự nói với lòng mình. Lạc Bân, nếu anh có thể sống sót mà rời khỏi đây, thì yêu hận của chúng ta cũng nên chấm dứt rồi.

Em sẽ không hận anh nữa, nhưng cũng sẽ không yêu anh nữa được không?

Tôi giơ con dao sắc nhọn lên trước mặt người đàn ông của đời mình, nhìn thấy anh không nghi kị gì mà giáng xuống.

Nhất thứ nhất, là ân tình mà anh còn thiếu với Đinh Ngôn.

Nhất thứ hai, là đáp trả cho Thiên Luân – một người bạn bị anh phản bội

Nhất thứ ba, là câu trả lời cho cái chết của ba.

Máu bắn ra theo mỗi lần tôi rút dao, nhuộm đỏ cả giường. Hi Văn run rẩy ngẩng lên nhìn tôi, gần như không tin nổi. Tôi chỉ cười nhàn nhạt, đoạn ôm lấy anh, nhấn anh vào lồng ngực của mình.

Anh Lạc Bân, em nói sẽ đợi anh đến đón em, đã đợi hai mươi năm rồi.

Thế này cũng tốt, chúng ta sống không thể ở bên nhau, vậy thì chết cùng nhau có được không?

29. Chương 29: Tha Thứ

Có một số thứ, cả đời này chỉ cần sai một lần là đủ rồi.

DĨNH HÂN

Cảnh vệ gọi cho tôi, báo có người tên Chí Bân muốn xông vào nhà. Lúc tôi thư thái khoác áo choàng ra mở cửa, Chí Bân đứng sững bên ngoài một chút, ánh mắt cậu ta dừng lại trước vết máu còn đọng lại trên cổ tôi, cổ nén giọng nói: “Hi Văn đâu?”.

Tôi không đáp lời, ánh mắt cũng chẳng thèm nhìn cậu ta. Như thể đoán được có chuyện không hay, Chí Bân lao thẳng qua tôi. Cậu ta mở cửa từng phòng, từng phòng một, cho đến khi thét lên.

“Hi Văn. Trời ơi... cậu...”.

Tôi tựa người, từ từ ngồi xuống sofa. Cảnh tượng đẫm máu ban nãy cứ quanh quẩn trong đầu khiến tôi có chút ảo đảo. Tay tôi run run, cố sức giữ bình tĩnh, song lại không cách nào làm được.

Lần đầu tiên tôi cầm dao giết người, lại là giết người tôi yêu nhất.

Ít phút sau đó, Chí Bân công Hi Văn lao ra ngoài. Tôi mang máng nhận thấy trên cổ Hi Văn là một mảnh vải trắng cầm máu, có lẽ Chí Bân đã xé được ở đâu đó.

Vài cảnh vệ đến hỏi tình hình đều bị tôi đuổi ra ngoài. Căn phòng lúc này vẫn thắm một màu đỏ loang lổ, tôi hít một hơi mạnh, cũng chẳng buồn thu dọn đi tàn cuộc đáng buồn này.

Nhẹ mím cười. Nếu Chí Bân đến chậm một chút, tôi nghĩ, có lẽ mong ước của tôi đã trở thành sự thật.

Tôi cứ ngồi đó cạnh mép giường, trong đầu bắt đầu suy nghĩ đến từng bước chạy của Chí Bân. Cậu ta đã đến đâu rồi nhỉ? Là ngã ba bên kia đường? Hay đã được một nửa chặng đến bệnh viện. Con đường đó mọi khi đông đúc là vậy, nếu chẳng may kẹt xe, liệu có cứu được Hi Văn hay không?

Những dòng hồi ức và hiện tại đan xen khiến tôi muốn phát điên. Lại nhớ đến một bài hát nào đó mỗi ngày thường phát trên Radio.

Có lẽ ngọt ngào sau cùng lại là sự trả thù

Nhớ lại những vui vẻ trước đây, đều là tội lỗi

Làm tổn thương em, không lẽ anh không bị tổn thương?

Cho đến giờ phút này, chúng ta không yêu nhau nữa có được không?

Nhân lúc vẫn còn chưa hận nhau đến mức sâu đậm

Đừng để đến khi hồi ức sụp đổ, thứ gì cũng không thể giữ lại được.

Vì vậy, chúng ta không yêu nhau nữa có được không?

Hi Văn, anh biết không, vào khoảnh khắc tự tay em đâm con dao xuống người anh, em mới hiểu được, thì ra dù có đau khổ, tuyệt vọng đến như thế, em vẫn không cách nào ngừng yêu anh được nữa.

Không biết đã bao lâu, Chí Bân xông qua đội cảnh vệ đến đứng trước mặt tôi. Tôi cũng chẳng bận tâm đến vẻ hùng hổ của cậu ấy, chỉ khẽ vẫy mọi người ra ngoài.

Lúc ngẩng mặt lên, tôi cố nén tiếng nuốt khan: “Thế nào rồi?”

“Nếu nói cậu ấy chết rồi, cậu vui chứ?”. Giọng Chí Bân có vẻ giễu cợt, nhưng ánh mắt lại mang theo sự đau đớn, mơ hồ.

Tôi vờ như không nhìn thấy, thế là cậu ấy cúi xuống, dùng tay giữ chặt gương mặt tôi, ép tôi nhìn thẳng về phía mình.

“Cậu nói ình biết đi Hân, cậu yêu cậu ấy đến như vậy, sao lại phải dùng cách này để kết thúc?”.

Tôi khẽ hé môi, nhưng lại không biết phải nói gì nữa. Chí Bân hẳn không thể nào biết được, dù là trong cái chết của Thiên Luân hay tình cảnh hiện tại của Đình Ngôn, người tôi cảm thấy hận nhất vốn không phải là Hi Văn, mà tôi hận chính bản thân mình. Có lẽ, chỉ có cách này mới có thể hóa giải tội nghiệt cho chúng tôi.

Thấy tôi không trả lời, Chí Bân mím môi một lúc, sau đó lại nhẹ nhàng thở ra.

Tôi biết, bao nhiêu năm ở bên cạnh tôi và Hi Văn, cậu ấy chỉ cần liếc nhìn là biết đã có việc gì xảy ra, mà bản thân tôi cũng không muốn giấu cậu ấy. Trước khi gặp Thiên Luân, có lẽ người tôi cảm thấy có lỗi nhiều nhất chính là Chí Bân.

Năm năm trước, cái Chí Bân có lỗi với tôi chỉ là một lời nói dối vô thưởng vô phạt. Bởi từ khi gặp mặt, tôi đã biết cậu ấy không phải Lạc Bân, nhưng thứ tôi dối cậu ấy lại là một món nợ tình cảm không bao giờ có thể trả hết.

Giống như năm đó, tôi bị bịt kín mắt mà giam trong lồng. Lúc nhận ra người đối diện mình là cậu ấy, tôi đã khóc lóc nói: “Bân, mình yêu cậu, cậu thả mình đi có được không?”.

Con người khi đối diện với cái chết thường rất hèn nhát, cho dù dùng cách ti tiện nhất, lợi dụng những người xung quanh mình cũng muốn tìm thấy con đường thoát thân. Chí Bân không cứng rắn như Hi Văn, huống chi tôi hiểu cậu ấy. Ngay từ nhỏ, cậu ấy đã mang tâm lý bị tổn thương, một con người như thế coi trọng tình cảm biết nhường nào? Thế nên tôi đã hoàn toàn lợi dụng tình yêu của cậu ấy.

Đôi khi nghĩ đến việc này, tôi vẫn cảm thấy bản thân mình rất bỉ ổi, bởi tôi không chỉ tưới máu lên trái tim cậu ấy, mà còn khiến cậu ấy ôm nỗi đau tự trách bao nhiêu năm trời. Chẳng qua là, lúc đó tôi lại không nghĩ nhiều đến như vậy.

Khi cả hai bị bắt trở lại, tôi điên cuồng vùng vẫy. Nỗi ám ảnh bị nhốt trở lại chiếc lồng đó khiến tôi điên tiết, không ngừng gào lên những lời oán trách, cũng chẳng thêm quan tâm đến về đau khổ của cậu ấy. Tôi biết bao nhiêu năm nay Chí Bân đã ôm nỗi đau đó mà sống, trong khi tôi bị mất trí, rất vui vẻ mà quên đi quãng thời gian đó.

Đáng buồn thay. Sau này nhìn lại tôi mới hiểu ra, trong vụ bắt cóc năm đó, từ kẻ chủ mưu Hi Văn, đồng phạm Chí Bân, hay những người thân như ba tôi và Dĩnh Ngôn, tất cả đều sống trong nỗi dằn vặt, chỉ có bản thân tôi lại sống rất tốt. Đây là tôi nợ bọn họ, cả đời cũng không thể trả được.

Tưởng như rất lâu khi thời gian trôi qua, tôi và Chí Bân đều chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình, đến khi cậu ấy đột nhiên cười nhẹ, lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng: “Hi Văn đã được truyền máu, bác sĩ nói may mà vết thương sâu nhưng lại không trúng bộ phận nguy hiểm. Điều trị một thời gian là có thể trở lại bình thường”.

Đợi một lúc, thấy tôi vẫn ngồi đờ đẫn không có phản ứng, Chí Bân mới lẳng lặng tiếp: “Có một chuyện Hi Văn vốn không muốn mình tiết lộ cho cậu biết, nhưng chuyện đến nước này mình cũng không thể giữ im lặng mãi được...”. Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, hạ giọng: “Kẹo Chanh, trong một lần tập huấn trước đây, Hi Văn bị trúng đạn ở đầu, viên đạn đến bây giờ vẫn còn trong đầu cậu ấy, thậm chí có thể chết bất cứ lúc nào. Các cậu chẳng còn bao nhiêu thời gian, sao lại cứ phải hành hạ nhau như vậy?”.

Đến lúc này, tôi mới ngơ ngẩn hiểu cậu ấy đang nói gì. Chí Bân cũng chẳng để tôi khó hiểu lâu, vội kể cho tôi biết toàn bộ câu chuyện sau khi tôi rời khỏi cô nhi viện, những đứa trẻ trong đó đã lần lượt chết thế nào? Tại sao Hi Văn, Khả Vi lại trở thành những con người như vậy, và cả quãng đời sau này của bọn họ.

“Trước đây, quả thật bọn mình có lỗi với cậu. Nhưng Kẹo Chanh à, ai cũng có một lần lầm lỗi, chẳng lẽ cậu mãi mãi không tha thứ cho cậu ấy sao? Cậu không biết lúc nghe mình nói cậu chết rồi, cậu ấy hóa điên đến mức nào đâu. Thậm chí bỏ qua lời cảnh cáo của ông Lạc Quân mà giết Khả Vi, sau đó lại bỏ bê việc điều hành công ty, suốt ngày lang thang trong quán bar. Lúc biết tin cậu còn sống, cậu ấy vui như người chết sống lại vậy, vội vàng lao đến hỏi mình có thật không, rồi kéo mình chạy đến trước khách sạn cậu ở, đứng đứng dưới đó mà chờ nhưng lại không dám lên gặp cậu. Biết cậu ấy sợ gì không? Sợ nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của cậu, sợ nhìn thấy không quan tâm cậu ấy nữa. Cậu nghĩ Hi Văn nhẫn tâm lắm sao? Kiên cường lắm sao? Mình chưa từng thấy ai ngốc như cậu ấy, biết cậu là một hố lửa mà vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào”.

Trong suốt thời gian Chí Bân nói, tôi vẫn giữ im lặng, không phải vì thật sự muốn dừng dừng, chẳng qua là không biết phải nói gì mà thôi.

Trong đầu Hi Văn có một viên đạn, tình tiết tưởng như chỉ có trong phim thể này mà lại là thật sao?

“Cậu trở về, ông Lạc Quân ra lệnh, dùng cách gì cũng phải thủ tiêu cậu trước. Nhưng Hi Văn không nghe theo, cậu ấy tình nguyện đứng ra bảo vệ cậu, che chở cậu từ xa. Đến mức suýt bỏ mạng trong một trận đấu súng. Lần đó cậu gặp cậu ta trong siêu thị có phải ngạc nhiên lắm không? Cậu ta bị gãy tay, sau lưng cắm bốn viên đạn chỉ vì muốn bảo vệ cậu. Nếu không có cậu ấy, cậu nghĩ tự mình có thể dễ dàng lấy lại quyền kiểm soát Star Sky vậy sao? Cái chết của Thiên Luân không liên quan đến cậu ấy, việc ba cậu chết càng không? Với một người yêu cậu như vậy, cậu vẫn không thể tha thứ sao?”.

“Kẹo Chanh, cậu tin cũng được, không tin cũng được, lời mình nói hoàn toàn là sự thật. Năm đó, Hi Văn bắt trói cậu lại, cậu ta hận nhà họ Dương như vậy, thậm chí còn muốn biến người bị bắt cóc thành loại gái điếm rẻ tiền. Nhưng đến khi nhìn thấy cậu, cậu ấy lại không nỡ. Trói cậu lại, bịt mắt cậu, chỉ để không muốn cậu nhận ra người đêm đêm vẫn nằm cạnh cậu là cậu ấy thôi. Thậm chí ngay đến mình, một sợi tóc của cậu mình cũng không chạm tới được”.

“Bác sĩ nói vết thương lần này chấn động rất lớn, chỉ sợ là ảnh hưởng đến viên đạn trong não. Bây giờ vẫn đang chờ kết quả xét nghiệm. Hai người đều là bạn của mình, vì vậy mình không mong cả hai xảy ra chuyện

gì. Thế nên, mình mong đây cũng là lần cuối cùng. Sau này, mình cam đoan cậu ấy sẽ không đến quấy rầy cậu nữa. Cậu cũng tha thứ cho cậu ấy được không?”.

Không biết Chí Bân đã bỏ đi bao lâu, tôi vẫn ngồi bó gối trên chiếc nệm dày, mùi máu nồng nặc, trong đầu lại ong ong những lời cuối cùng cậu ấy nói.

Đến lúc đó tôi mới phát hiện ra, tôi trăm mưu ngàn kế muốn Hi Văn chết đến như vậy, nhưng khi nghe tin anh ấy sắp chết, hơn nữa còn là chết dần chết mòn, sống trong nỗi đau vật không biết ngày kết thúc là ngày nào, tôi lại rất đau lòng.

Mất nửa ngày, tôi mới bình tĩnh trở lại, hít sâu, thay trang phục, dẫn theo vài cảnh vệ đến bệnh viện mà Chí Bân nói. Hiển nhiên, sau khi suy nghĩ chu đáo mọi việc, tôi cảm thấy đây cũng chưa hẳn là sự thật. Toàn bộ việc này do Chí Bân nói với tôi, mà Chí Bân lại là người của Hi Văn. Nếu họ liên kết nhau lừa gạt tôi một lần nữa cũng chẳng có gì đáng ngờ. Thế nên, tôi gọi ột tập đoàn thám tử có danh tiếng, nhờ họ điều tra mọi thứ đầu vào đó.

Nhưng, cho dù biết đây rất có thể là một cái bẫy, tôi vẫn không thể không nhảy vào. Ai bảo, tôi lại yêu người đó đến vậy.

Đến bệnh viện, tôi đứng hồi lâu trước cửa mà không dám vào, chỉ có thể từ xa xa nhìn về phía phòng anh. Chí Bân rất cẩn thận, còn cho vài người canh giữ bên ngoài, không biết có phải là để phòng người của Lạc Quân không.

Tôi cứ đứng đó, hít sâu mấy lần mà không có dũng khí để vào. Cho đến khi cảm thấy quá sức chịu đựng, tôi quay người, lùi ra vài viên thuốc uống trấn tĩnh, vội ngồi xuống cố gắng điều hòa lại nhịp thở.

Có tiếng bước chân đến gần, tôi và hai người vệ sĩ vẫn đứng nép trong góc khuất, người bên đó có lẽ cũng không nhận ra sự xuất hiện của bọn tôi.

“Bác sĩ, tình hình cậu ấy thế nào?”. Tim tôi giật thót, là giọng của Chí Bân.

“Không ổn lắm”. Một giọng khác trầm ổn vang lên. “Tình trạng căng thẳng đã khiến vài mạch máu não động, viên đạn chẳng lên nó. Tôi nghĩ tiếp tục thế này sẽ dẫn đến xuất huyết não. Anh và người nhà nên lo liệu, mau chóng cho anh ấy làm phẫu thuật, nếu không sợ là không kịp...”.

“Chết tiệt, viên đạn nằm đó bao nhiêu năm không có chuyện gì, sao giờ lại như vậy chứ?”. Chí Bân không kìm được, thốt lên vài tiếng chửi thề, thật sự trái ngược với hình ảnh thường ngày của cậu ấy. “Bác sĩ, vậy nếu phẫu thuật thì cơ hội thành công là bao nhiêu?”.

“Thú thật, người nhà cũng đừng nên kì vọng nhiều quá. Thực tế chúng tôi chưa từng tiếp nhận ca mổ như thế này, cho dù là các bệnh viện lớn trên thế giới, tỉ lệ sống sót cũng không thể hơn mười phần trăm”.

“Vậy còn không phẫu thuật?”.

“Mạch máu trên não luôn chuyển động không ngừng, khả năng sẽ càng xảy ra va chạm mạnh hơn. Cậu ấy có thể ra đi bất cứ lúc nào...”.

Không có tiếng Chí Bân trả lời, chỉ có âm thanh bước chân vang vọng ngày càng xa. Bên trong góc tường, tôi bịt môi lại cố nén tiếng nấc. Rõ ràng đây là một tin ‘tốt’, sao tim tôi lại đau thế này?

Những ngày sau đó, sức khỏe Hi Văn dần dần khá hơn. Thám tử báo lại cho tôi biết, viên đạn trong đầu Hi Văn là thật, thậm chí Chí Bân còn đang ráo riết tìm cách liên lạc với bác sĩ ở Mỹ để đưa anh sang đó điều trị. Về chuyện giữa hai người họ và Lạc Quân, họ thật sự đã trở mặt.

Tôi vẫn không đến gặp Hi Văn, phần vì có lẽ chưa biết phải đối mặt với anh ấy như thế nào. Bảo tôi xem như không có gì xảy ra, coi anh ấy như người xa lạ thì tôi quả thật không làm được. Còn nếu nói muốn bỏ qua tất cả, có thể bắt đầu lại từ đầu thì trong tim lại có vướng mắc.

Ngày qua ngày, cuộc giằng co giữa nỗi nhớ dai dẳng trong tim và lí trí kiên định, cuối cùng cũng có bên thắng thế. Hôm ấy, tôi dẫn theo vài cảnh vệ đến phòng bệnh của anh, chỉ đứng trước cửa nhìn đăm đăm vào con số vô hồn trên bảng kia, tâm phiền ý loạn.

Nếu không tha thứ thì sẽ không đến, nhưng đến rồi biết phải nói gì đây?

Bỗng nhiên, tôi nhớ đến một buổi chiều mùa đông cách đây mấy năm, anh cũng bị người ta đưa vào phòng y tế ở trường như thế này. Khi đó, mối quan hệ của chúng tôi vẫn chưa rõ ràng. Tôi cứ đứng lóng ngóng trước cửa để quan sát anh, sau cùng lại ngủ quên trên ghế chờ.

Chỉ mấy năm thôi, giờ nghĩ lại tưởng như đã qua nửa kiếp người.

Khi đó tôi vẫn còn quá trẻ, cứ nghĩ chỉ cần hai người thật lòng yêu nhau thì có thể vượt qua tất cả. Năm tháng trôi qua, đi qua bao nhiêu sóng gió nhấp nhô mới hiểu được núi cũng có thể mòn, biển còn có thể cạn, huống chi là tình yêu?

Tình yêu là gì chứ? Một đời một kiếp, thiên trường địa cửu chẳng qua cũng chỉ là những lời lừa mình dối người của người xưa. Hiện thực khốc liệt và tàn nhẫn, cho dù đã từng yêu đến chết đi sống lại cũng chẳng cách nào vượt qua được hai chữ vận mệnh.

Tôi thở dài, nghĩ cũng đã thông, đành tự nói với lòng: ân đã đền, oán đã trả, thôi thì tháng ngày sau này cứ xem như tùy duyên đi.

Thế nhưng, cuộc sống luôn có những bất ngờ dành cho ta vào lúc chúng ta không ngờ nhất. Đúng lúc tôi quay người, cánh cửa sau lưng cũng vội mở ra. Trong khi nào bộ vẫn còn ngơ ngác chưa kịp phản ứng thì cả thân mình tôi đã bị ai đó ôm chặt lấy, xiết mình trong hơi thở ấm áp và mùi hương nam tính quen thuộc.

Ngước nhìn lên, là vẻ mặt dường như rất đau đớn nhưng lại đầy phấn khởi của Hi Văn, bên cổ vẫn là những miếng băng chằng chịt.

Tôi bất ngờ đến mức không kịp tháo chạy, chỉ có thể để mặc anh ôm tôi vào lòng. Cái ôm của anh rất chặt, như thể chỉ cần buông tay ra, tôi sẽ thật sự biến mất vậy.

“Hân Hân, thật may quá. Em đến đây có phải là đã tha thứ cho anh rồi không?”

Anh cứ lằm bằm mãi những lời đó, không ngừng vuốt lên vuốt xuống dọc sống lưng tôi. Sống mũi tôi cay cay, cũng không biết nói gì khác, tôi không nhận ra cánh tay mình đã vòng qua eo anh từ lúc nào.

Tha thứ? Anh làm nhiều việc xấu như vậy mà tôi vẫn còn có thể tha thứ cho anh sao?

Vết đỏ chói mắt trên vai anh đập vào mắt khiến tôi bất giác hoảng loạn. Đây đều do một tay tôi gây ra. Lúc đó, tôi có thể nhẫn tâm đâm xuống như vậy, rõ ràng mỗi dao, mỗi dao đều muốn đâm anh vào chỗ chết. Thế mà, anh vẫn không chết, còn ở nơi này hỏi tôi có thể tha thứ cho anh hay không?

Trạng thái Hi Văn rất kích động. Sau cùng, bác sĩ và y tá phải kéo nhau đến tiêm cho anh một mũi an thần. Trong suốt quá trình đó, anh vẫn nắm chặt tay tôi, ánh mắt lưu luyến ấy khiến tôi không tài nào từ chối được.

Hi Văn, nếu anh thật sự ngốc như vậy, em cũng cam tâm tình nguyện buông xuống mọi hận của mình.

Yêu một người, tựa như thiêu thân lao vào lửa. Nhưng thiêu thân sống chẳng phải chỉ để tìm được đám lửa ấy hay sao? Cho dù chỉ phát sáng một lần duy nhất để rồi vĩnh viễn tan thành khói bụi, vì anh em cũng cam tâm tình nguyện thử.

Chỉ cần anh không gạt em thêm lần nào nữa.

—oo0oo—

Biết Hi Văn đến sống cùng tôi, việc đầu tiên Khải Nam làm là chạy ngay tới, đòi kéo tôi đi bác sĩ. Anh nói, chắc chắn là tôi bị Hi Văn thôi miên rồi, nếu không sao lại có thể có một quyết định điên rồ như vậy được?

Tôi mỉm cười giải thích tất cả với anh, từ việc Hi Văn bị tôi đâm nhưng không chết, viên đạn trong đầu anh ấy, việc anh ấy rời khỏi tập đoàn của Lạc Quân, hiện giờ rất dễ gặp nguy hiểm, tôi cần ở bên chăm sóc anh ấy... vâng vâng.

Khải Nam ngồi trên ghế bành, bình tĩnh nghe tôi kể hết.

“Dĩn Hân à, anh biết em yêu anh ta, nhưng rốt cuộc trong lòng em, anh là gì?”

Nhiều năm sau này nhớ lại, ánh mắt ưu thương của anh năm đó vẫn ghim sâu vào lòng tôi. Bên tách trà này, thì ra đã từng có một người con trai luôn quan tâm đến tôi, muốn dành tất cả những gì tốt đẹp nhất vì tôi như vậy.

Đáng tiếc thay, tôi lại không cách nào yêu anh ấy.

Có người nói, trong đời mỗi người con gái luôn xuất hiện hai người đàn ông, một người cùng họ trải qua những năm tháng tuổi trẻ như hoa như mộng, đến khi tan vỡ, chia li, bị dấn vặt và tổn thương rồi thì sẽ gặp được người thứ hai. Chỉ có người này mới có thể nắm tay họ đi hết con đường.

Trước đây tôi đã từng nghĩ, Khải Nam chính là người đàn ông thứ hai đó. Thế nhưng, tình yêu chẳng phải là một ván cờ. Cho dù thua nốt quân cuối cùng, cũng chưa hẳn mình không đảo ngược tình thế lại được lần nữa.

Tranh cãi rất lâu mà vẫn không thể lay chuyển được tôi, Khải Nam tức giận dửng dưng ra về. Trước khi đi anh ấy quăng lại một câu: “Dĩnh Hân, lần này anh đã cố hết sức để khuyên em, nhưng em vẫn ngoan cố như vậy. Sau này nếu nhận ra tất cả là trò lừa đảo của anh ta, em nhất định sẽ hối hận”.

Tôi nhìn theo bóng lưng anh âm ỉ đóng cửa, bất giác nở nụ cười. Khải Nam vốn không hiểu, tôi sẽ không hối hận. Bởi vì khi đó, tôi nhất định sẽ chết cùng anh ấy.

Vết thương của Hi Văn dần dần khá hơn, nhưng điều đáng ngạc nhiên là khi Chí Bân hỏi thúc anh làm giấy tờ sang Mỹ điều trị, anh lại từ chối.

Trong lúc Chí Bân âm ỉ tức giận, anh chỉ mỉm cười nhìn sang phía tôi, tin rằng tôi cũng hiểu. Anh không muốn chết, nhưng càng không muốn chết trên bàn mổ. Mười phần trăm hi vọng sao? Chỉ cần không phải là một trăm phần trăm thì tất cả đều vô nghĩa. Đây là lần đầu tiên trong đời mình, anh không muốn liều mạng, bởi sợ rằng sẽ mất đi khoảng thời gian cuối cùng được ở bên cạnh tôi.

Chúng tôi dần xây đắp cuộc sống của một gia đình nhỏ. Ban ngày tôi đến công ty, Hi Văn ở nhà làm nội trợ. Tôi cắt cử vài viên cảnh vệ theo anh ấy, việc này làm anh cảm thấy rất bức mình. Anh nói, điều nhục nhã nhất của một cảnh vệ xuất sắc như anh là phải để người khác bảo vệ. Nhưng nói thì nói vậy, anh cũng không dám làm trái ý tôi.

Hi Văn nấu ăn không bằng một góc của Khải Nam, có bữa anh ấy làm đồ quá mặn, có khi lại mang ra mấy con cá khét lẹt. Thế nhưng bữa nào tôi cũng ăn rất vui vẻ.

Chí Bân ban đầu thường ‘cắm trại’ ở nhà tôi, còn luôn miệng trêu chọc Hi Văn thế mà cũng chịu xắn tay vào bếp. Thế nhưng, chỉ được mấy ngày, cậu ta đã tức tốc bỏ trốn, tới giờ cơm thì không bao giờ dám xuất hiện ở nhà.

Chỉ còn một mình, dù Hi Văn có nấu bao nhiêu, tôi cũng ráng ăn hết. Chẳng trách dạo này anh chê tôi có vẻ béo lên.

Có hôm, dọn phòng cho Hi Văn, vô tình lại nhìn thấy trong tủ anh ấy một chiếc đồng hồ đặt trang trọng trong hộp, như thể chưa từng bị sút mẻ, khóe môi tôi đột nhiên lại có ý cười.

Chiếc đồng hồ này là ba tôi tặng khi mang tôi về. Sau này tôi mới biết được, nó là một trong những nhân hiệu đồng hồ quý giá nhất, trên thế giới chỉ có vài chiếc. Mà quan trọng hơn nữa là kết cấu nó rất đặc biệt, chỉ cần mở bung nó ra thì trừ người đúc ra nó, không ai có thể hàn lại như cũ được.

Hóa ra Chí Bân nói thật, Hi Văn chưa từng thử tháo nó ra.

Khả Vi luôn nghĩ cô ta là bậc thầy thôi miên, lại đối phó với một cô gái tay không tác sát như tôi thì chẳng khó khăn gì. Chỉ là, cô ta đã quên mất rằng, Hi Văn từng cố thôi miên tôi cả tháng trời, cho đến khi thôi miên không còn tác dụng với tôi nữa.

Khi đó, tôi vốn nghĩ rằng, mình không có cơ hội trốn thoát, thế nên cứ tùy tiện nói ra vật nào đó để họ mất công mất sức. Dĩ nhiên, tôi cũng thâm đánh cược tình cảm của Hi Văn. Nếu tôi thật sự chết đi mà anh ta lại biết được sự thật việc năm đó, liệu anh ta có phát điên không?

Là bản thân anh tự ti, anh vốn không tin vào tình yêu của tôi nên đã bỏ lỡ đoạn tình cảm này. Quay đầu lại thì đã trễ mất sáu năm.

Chỉ mong rằng lần này chúng tôi sẽ không để vuột mất nhau nữa.

Thời gian đầu, tôi và Hi Văn ngủ cùng nhau, nhưng anh thường chỉ ôm lấy tôi, ấm áp đi vào giấc ngủ. Tôi biết anh sợ điều gì, có lẽ bản thân tôi cũng thế.

Mãi cho đến một hôm, tôi đứng bên tủ lạnh, cau mày thử mùi vị của hộp kẹo chanh Chí Bân mới mua, chua đến chảy cả nước mắt. Lúc đó Hi Văn đang ở gần đó, vừa nhìn thấy dáng vẻ của tôi, không nhịn được mà lăn ra cười bò.

Tôi thật sự rất giận, bèn bước đến gần, kiên quyết giữ lấy gương mặt anh mà kéo xuống. Lúc môi chạm môi, tôi đẩy viên kẹo chua ấy vào miệng anh. Đến lượt anh bắt đầu nhăn mặt nhíu mày, tôi cười ha hả, chưa kịp quay người lại đã bị anh kéo vào lòng, đẩy vào vách tường. Chúng tôi điên cuồng cố gắng đẩy viên kẹo về phía đối phương, một trận chiến không biết mệt mỏi.

Chẳng biết đã qua bao lâu, viên kẹo cũng đã tan từ lúc nào, chỉ còn mùi vị chua chua đọng lại trong miệng, mà chúng tôi chẳng ai nhận ra. Cứ như thế, tôi bị anh dẫn dắt vào mê hồn trận, mãi miết rong đuổi đến mức quên cả thở.

Thế rồi, một dòng nước ấm ấm mằn mặn chảy vào môi tôi, khiến tôi bất giác thoát khỏi cơn mê muội, mở choàng hai mắt.

Mùi máu, còn rất nồng.

Máu tràn qua khoang mũi anh càng lúc càng nhiều, chúng tôi cứ cuống quýt cầm máu, sau đó lại gọi cho bác sĩ.

Ông ấy bảo: “Đó là giai đoạn đầu tiên”.

Tôi lắp bắp không thể thốt thành lời.

Hi Văn hỏi thế nào, tôi cũng chỉ ậm ừ giải thích qua loa với anh, thế nhưng trong lòng lại âm thầm suy xét thật kĩ.

Tối đó, lần đầu tiên tôi giả trò dụ dỗ anh.

Hi Văn hầu như chấn động khi nhận ra tôi đang làm gì, cả người run rẩy.

Tôi cười đến kiêu mị, vừa vỗ vỗ bả vai vừa kéo da non của anh, cất cao giọng: “Văn à, hôm nay em muốn ở trên”.

Hi Văn cau mày, chẳng mấy chốc trời long đất lở, cả người tôi đã bị ai đó vật ngã xuống.

Gió lay rèm động, nức nở thất thanh, ngâm nga kiêu mị cả một đêm không ngủ.

Sáng hôm sau đi làm, ai không biết còn tưởng tôi vừa bị thất tình, hai mắt sưng to như thể vừa khóc xong. Qua một ngày mệt nhọc, tối hôm đó lại tái diễn.

Ngày thứ hai, thứ ba, đến lúc thật sự chịu không nổi nữa, Hi Văn mới tức giận hỏi tôi có ý gì.

Người thông minh như anh lẽ ra phải hiểu sớm hơn rồi chứ nhỉ?!

Tôi vẫn ngồi trên người anh, cười cười trở vào bụng mình, giọng có phần hơi xấu hổ: “Em muốn có con của anh”.

“Em điên rồi sao?”. Hi Văn có vẻ cáu giận thật sự, gằn giọng nói: “Em biết là anh...”.

“Em biết, em biết, cái gì em cũng biết”. Tôi cười cười ngắt lời anh. “Nhưng một ngày nào đó, nếu anh thật sự xảy ra chuyện, em nghĩ rằng mình cũng sẽ không sống nổi. Anh cho em một lí do để tiếp tục sống được không?”.

Chỉ có đứa con mới có thể níu kéo em với cuộc đời này, để em không đi theo anh. Vì đó là con của anh, như thế đủ rồi. Em biết mình không hoàn thiện, vốn không thể tự chăm sóc cho bản thân, nhưng chỉ cần có con, như thế sẽ cho em thêm động lực để tiếp tục sống.

Vì vậy, tin em một lần được không anh?

Im lặng rất lâu, Hi Văn mới kéo tôi vào lòng. Nước mắt anh rơi trên gò má tôi, nhưng môi lại nở nụ cười.

“Khi mọi thứ qua đi, anh đưa em đi du lịch thế giới được không? Anh muốn mọi nơi trên thế giới này đều có dấu chân của chúng ta”.

Tôi gật gật đầu, lại ôm siết lấy anh, vui sướng đến mức chẳng hề nhớ ra rất lâu trước đây anh cũng từng nói những lời tương tự.

Năm đó, chúng tôi ngồi dưới gốc cây tự học trong sân trường, nắng nhạt xuyên qua tàn lá, tôi thiếp trên vai anh lúc nào không biết. Trong cơn mơ hồ, tôi vẫn nhớ, dường như anh nghiêng người nhìn vào vẻ mặt thiêu ngủ của tôi, hạ giọng: “Hân Hân, anh sẽ cố gắng làm mọi thứ rất nhanh, rồi sau khi kết thúc, anh đưa em đi du lịch châu Âu. Em đợi anh nhé!”.

Khi đó, tôi đã xác định anh chính là anh Lạc Bân. Tôi không biết tại sao anh không thừa nhận trước mặt tôi, nhưng tin rằng anh làm bất cứ điều gì cũng có lý do của mình. Vì vậy, tôi luôn đợi anh, luôn tin rằng cho dù chúng tôi tạm thời rời khỏi nhau, khi làm xong việc, anh nhất định sẽ đến đón tôi.

Chỉ là, ngày đó mãi mãi không đến.

Giống như tình cảnh hôm nay.

Chúng tôi dọn về nhà họ Dương, chú Tần nhìn thấy tôi và Hi Văn cùng về thì vui đến cười không ngừng, nhưng lại liên tục leo đèo theo xin lỗi tôi.

Thật ra, Hi Văn đã kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện. Chú Tần có thể xem như chú nuôi của anh, thảo nào ông lại bán rẻ hai chị em tôi vì anh. Thế nhưng nếu không có ông, Phi cũng không thể dễ dàng đưa Đinh Ngôn ra khỏi nơi này. Về điểm này, xem như, chúng tôi không ai nợ nần ai.

Điều tôi không ngờ được là lúc dọn dẹp phòng làm việc cũ của Hi Văn, tôi lại nhìn thấy con chip đó. Con chip nằm cạnh mặt dây chuyền đã vỡ nát của Đinh Ngôn. Tôi cầm lấy con chip, gần như không tin được, cho vào máy tính. Màn hình hiện ra thông báo bỏ con chip thứ hai vào.

Suýt nữa thì tôi không thở nổi nữa, bàn tay ấn phím cứ run run gọi cho Khải Nam. Tôi nhờ anh đi lấy giúp tôi một thứ. Trong điện thoại, giọng Khải Nam cũng không tin được, nhưng khi tôi hẹn giao con chip cho anh thì anh mới trút được gánh nặng.

Tôi không biết một vật quan trọng thế này tại sao lại nằm ở đây. Có lẽ trước giờ nó vốn vẫn ở đó, cũng có lẽ như lời Chí Bân nói, tin tức về cái chết của tôi đã khiến Hi Văn suy sụp bỏ qua mọi thứ rồi. Chi tiết về chiếc đồng hồ của tôi càng chứng minh nhận định này là đúng.

Những suy luận này nghe có vẻ khá logic, nhưng tôi lại quên đi một chi tiết quan trọng, đó là tôi yêu Hi Văn. Khi yêu, dù là cố công tâm đến mức nào, lý trí của chúng ta vẫn có một chút thiên lệch.

Mọi chuyện chuyển biến tốt hơn tôi tưởng. Khải Nam nhanh chóng liên lạc được với cô bạn học năm đó, sau đó tiến hành giải mã hai con chip. Dĩ nhiên, tất cả chuyện này đều được tiến hành trong im lặng.

Có một bất ngờ mà cả Hi Văn, Chí Bân hay người trong cuộc đều không biết, thật ra lúc Chí Bân bắt cóc tôi, con chip đó vốn đã không còn trên người tôi rồi. Để ăn mừng việc đoạt học bổng năm đó, tôi quả thật có mở một buổi tiệc nho nhỏ, danh sách khách mời chỉ có vài người bạn thân nhất, trong đó phải kể đến Nhã Văn.

Nhã Văn là bạn thân nhất của tôi ở trường. Nhà cô ấy là công ty kim hoàn có tiếng nhất thành phố. Trùng hợp thế nào, do sơ suất khi khiêu vũ, dây chuyền của tôi bị đứt ra. Nhã Văn nhanh mắt thấy nên đã đưa tôi một sợi khác thay thế, cũng bảo sẽ nhờ người nhà sửa lại giúp tôi. Khi đó, cả hai chúng tôi đều không biết bí mật sau lưng sợi dây đó là gì nên thoải mái trao đổi nhau. Việc này lại xảy ra vào đầu bữa tiệc, rất ít người biết.

Sau đó Chí Bân đến, trở thành bạn trai trong buổi tiệc của tôi, cuối cùng lấy lí do đưa tôi về, mang tôi đến chỗ Hi Văn.

Phần sợi dây đó, mấy năm nay nó vẫn ở chỗ Nhã Văn.

Vừa phục hồi trí nhớ, tôi đã nghĩ ngay đến việc này. Thế nhưng khi đó, xung quanh đều là hổ canh sói rình, tôi không dám có hành động khinh suất nào. Dù sao trong tay Nhã Văn thì vẫn còn an toàn hơn nếu ở trong tay tôi. Có thể Nhã Văn nhất thời nảy lòng tham với sợi dây tinh tế, lại nghĩ tôi đã mất trí nên không mang đến trả, nhờ thế mà nó vẫn còn là bí mật chưa ai biết tới.

Lúc này đây, tôi nhờ Khải Nam lấy thân phận cảnh sát đến đòi lại món đồ cũ, Nhã Văn dù thế nào cũng không thể giữ lại được.

Tôi ngồi trên xích đu, nghĩ đến những việc này, môi bất giác cong thành nụ cười. Thật không ngờ mọi thứ lại suôn sẻ như vậy. Không riêng gì Khải Nam, cả tôi cũng rất muốn biết rốt cuộc bí mật trong hai con chip đó là gì, lại có thể kéo nhiều người vào cuộc tranh giành này đến thế.

Chỉ tiếc là kết quả vẫn gây thất vọng. Khải Nam hẹn gặp giao lại bằng mã tích hợp từ hai con chip cho tôi. Anh nói, người phía cảnh sát đã huy động hết, nhưng lại không thể giải được bằng mã này. Còn phần bằng mã này chứa đựng điều gì, anh ấy cũng chịu, không đoán được.

Tôi mang USB lưu bằng mã cắm vào máy tính của mình, nhìn những con số chớp nháy liên tục trên đó, tâm trạng hưng phấn dần trở nên ảo não.

Cứ tưởng đã đến được đích rồi. Nào ngờ...

Thời gian này, thỉnh thoảng máu mũi Hi Văn lại chảy nhiều hơn, anh trở thành một con sâu ngủ chính hiệu. Có ngày, tôi thấy anh ngủ đến mười mấy, hai mươi tiếng, bèn khuyên anh đến bác sĩ, nhưng anh mãi cũng không chịu. Anh nói, cái gì đến rồi cũng đến nên không muốn nhập viện, cảm thấy như thế sẽ chịu thêm đau đớn mà không giải quyết được chuyện gì.

Thật ra, tôi hiểu, anh không muốn nhập viện chẳng qua vì không muốn xa tôi thôi.

Có hôm, tôi từ công ty trở về, nhìn thấy bóng dáng anh đang nằm trên ghế sofa, trong tay là chiếc điều khiển tivi sắp rơi xuống đất. Thế là tôi bèn nhẹ nhàng bước đến, dọn dẹp tươm tất đầu vào đấy, đoạn tựa đầu vào lồng ngực anh, yên lặng nhẩn nha vào trong nhịp thở ấm áp của người đàn ông ấy.

Sinh mệnh con người không phải là đồng hồ cát. Cho dù nhanh hay chậm, cuối cùng vẫn không thể quay lại một lần nữa.

Rốt cuộc tôi cũng hiểu ra, tôi chẳng bao giờ có thể làm ánh tích dương, làm cánh phượng hoàng. Tích dương rực sáng rồi vụt tắt, nhưng vẫn có thể trở lại vào ngày mai. Phượng hoàng táng thân trong biển lửa, song vẫn có thể hồi sinh từ đồng tro tàn. Nhưng nếu như thế gian này không còn anh nữa, thân xác tôi sẽ chỉ còn là bóng đêm cô tịch, mãi mãi chôn vùi trong bức màn đen tối vĩnh hằng kia.

Hi Văn, người ta vẫn nói sau đêm tối chính là ánh sáng, vậy còn cái chết thì sao? Sau cái chết là gì? Hi vọng ở đâu? Tại sao em mở to mắt như vậy, nhưng cuối cùng cũng không thấy một tia hi vọng nào? Ở cuối con đường đó, thì ra em không cứu được anh, cũng không cách nào cứu rồi nỗi trái tim mình.

Tôi ngủ thiếp đi trong lòng anh. Dường như thời gian trôi qua rất lâu, đến khi mở choàng mắt tỉnh lại thì anh đã ngồi bên cạnh tôi, hàng mi cong cong nhìn đáng vẻ còn ngái ngủ của tôi, khóe môi hơi nhếch lên. Ngón tay anh chạm khẽ lên bờ môi tôi, cứ vờn vờ như thế đó là lần sau cuối trong đời.

Anh nói, sau này thấy anh ngủ say thì phải gọi anh dậy, anh không muốn cứ ngủ mãi, ngủ mãi như thế, đến một lúc nào đó sẽ bỏ lỡ lần cuối cùng nhìn thấy tôi.

Anh nói, muốn ghi khắc từng nét từng nét trên gương mặt tôi. Nghe nói người khi chết đi đầu thai sẽ quên hết tất cả những việc lúc còn sống. Anh không muốn quên tôi, thôi thì cứ cố ghi nhớ, dù chỉ nhớ một chút thôi cũng rất mãn nguyện rồi.

Nhưng anh lại nói, anh làm nhiều việc xấu như vậy, có phải sẽ phải xuống địa ngục không? Nếu lúc đó tôi được lên thiên đàng, không tìm thấy anh thì biết phải làm thế nào bây giờ?

Tôi ôm lấy anh, nước mắt không ngừng chảy, thầm nghĩ thì ra cũng có lúc anh trở nên ngốc nghếch như vậy?

Thôi thì trong cuộc đời dài đằng đẵng, từng có một người đàn ông chấp nhận ngốc vì mình ầu cũng không uống kiếp này.

Sáng hôm ấy, tôi mang tâm trạng hưng phấn ra khỏi nhà. Vừa bước ra thì gặp phải chú Tần, chú nắm tay tôi, run run hỏi: “Cô chủ, gần đây chuyện của công ty ổn chứ?”.

Tôi cau mày, tuy không hiểu nhưng cũng niềm nở đáp lại. Ông lão này đã nuôi lớn tôi, cho tôi chút niềm vui nhỏ nhoi trong căn nhà này, cho dù ông phạm lỗi thế nào, tôi cũng chưa từng trách ông.

Nhưng kết lời, ông lại nói: “Hân, chú Tần già rồi, không thể ở lại bên cạnh con và cậu chủ mãi được. Vài ngày nữa, chú và vợ sẽ xin nghỉ việc, về quê hưởng tuổi già với mấy đứa cháu họ. Căn bệnh của cậu chủ cũng không còn bao nhiêu thời gian. Nếu được, con cố gắng chăm sóc tốt cho cậu ấy”.

“Thật ra, cậu chủ rất cô độc, người ngoài nhìn cũng thấy trong mắt cậu chủ, trừ con ra thì không còn ai khác. Cho nên, nếu có một ngày, tất cả mọi người đều xa lánh cậu ấy, oán giận cậu ấy, chú mong rằng con cũng không bỏ rơi cậu ấy. Đây là tâm nguyện cuối cùng của chú, con có thể đồng ý với chú được không?”.

Không còn cách nào khác, tôi đành nhận lời chú Tần, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy bất an. Tôi lục lại giỏ, phát hiện chiếc USB vẫn nằm trong túi mình mới an tâm thở ra một chút. Xem ra là mình quá đa nghi rồi.

Gần đây, sức khỏe tôi cũng không tốt lắm, tôi sắp xếp một cuộc gặp với bác sĩ riêng. Lúc nghe tin từ miệng chị ấy, tôi suýt chút cười đến không đóng hàm lại nổi.

Tôi có bé bi rồi, cuối cùng tôi cũng có bé bi của Hi Văn.

Móc điện thoại ra, vừa định gọi cho anh ấy lại thay đổi ý định. Nếu tự tôi trực tiếp nói với anh, chắc anh sẽ vui phát điên lên mất.

Vì thế tôi về nhà, bày ra một bàn tiệc rượu dưới nền mà cả chục năm rồi không thấy, bảo tất cả cảnh vệ lui ra rồi bắt đầu chờ đợi.

Song tôi chờ, chờ mãi vẫn không thấy Hi Văn về, thay vào đó lại là một cuộc gọi từ viên thư kí: “Cô Hân, ngân hàng Thụy Sĩ vừa báo, tất cả tiền trong ngân hàng vừa bị người khác rút ra, 5% cổ phần của Star Sky cũng vừa bán, khoản tiền dài kì trong ngân hàng các nước cũng không cánh mà bay. Còn nữa...”.

“Anh tổng kết lại, thất thoát là bao nhiêu?”. Tôi vò vò tóc, không mấy kiên nhẫn nghe anh ta nói tiếp.

“Năm... Năm...”.

“Năm tỉ?”.

“Không phải, là năm triệu USD. Vốn điều động của công ty đang gặp vấn đề lớn. Cô Hân à, tôi nghĩ sắp tới sẽ rất gian nan cho chúng ta... Alô, cô Hân, cô Hân à?”.

Tôi buông thông điện thoại xuống, cơn đau buốt nhói lên trong lồng ngực khiến cả người tôi như tê buốt, chỉ có thể nằm vật xuống, run rẩy kịch liệt. Tim như xé ra thành từng mảnh, nhưng nỗi đau thể xác nói cho cùng thì cũng chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau tinh thần.

Vào cái khoảnh khắc đối mặt với cái chết đó, nếu không phải đau đến không thể điều khiển nổi thân thể, tôi nhất định đã cười thật lớn rồi.

Hóa ra, cuối cùng vẫn chỉ có bản thân tôi đa tình.

Bỗng nhiên lại nhớ đến rất lâu trước đây, trong căn nhà ở Phuket, tôi đã nghe tiếng Đinh Ngôn lẩm bẩm trong mơ: “Anh có từng yêu em hay không?”. Khi đó, tôi chỉ cảm thấy chị ấy đáng thương, giờ ngẫm lại bản thân mình cũng chẳng khá hơn là bao.

Thân thể càng lúc càng lạnh toát, mồ hôi vã ra. Cơn đau như từng đợt thủy triều ào đến che phủ nỗi ưu tư của tôi, rồi lại rút đi, chẳng chừa lại gì ngoài những bọt khí mỏng manh đã từng là hi vọng.

Không biết qua bao lâu, dường như trước nhà có tiếng đẩy cửa. Giọng Hi Văn vang lên đầy hưng phấn: “Baby, em về rồi sao?”.

Thoảng im lặng, lúc này tâm trí tôi dần dần chìm vào mê man. Dường như có ai đó xốc tôi lên, cả thân mình hết nâng lên rồi hạ xuống khiến tôi khó chịu. Tôi co người, cọ sát hơn vào lồng ngực ấm áp, nghe được tiếng nhịp tim anh đang đập mãnh liệt. Là thật sự lo lắng cho tôi, hay sợ rằng tôi vẫn chưa biết sự thật thì đã chết? Câu trả lời này hẳn chỉ có mình anh là người rõ nhất.

Bỗng nhiên, tôi có một suy nghĩ, nếu cứ thế này mà chết đi cũng có cái hay. Ít ra là còn có thể chết trong vòng tay người mình yêu nhất, bé bi của tôi vẫn chưa nhìn thấy thế giới giả dối này. Cứ để tôi mang nó sang thế giới bên kia, có khi lại là thiên đường cho những linh hồn lạc lối như chúng tôi.

Không may cho tôi, trải qua nhiều giờ mê man trên giường cấp cứu, dưới sự tận tình của các bác sĩ, tôi dù muốn chết cũng chẳng chết được. Mà cuộc sống thật sự thì lại khắc nghiệt như thế đấy. Không chết được thì lại phải mở mắt ra mà sống, cho dù sự thật trước mắt đau thương thế nào, tuyệt vọng ra sao thì cũng là sống. Chỉ là trong thâm tâm có còn muốn sống nữa hay không thôi.

Lúc tôi tỉnh lại, xung quanh đã giăng đầy một màu trắng toát của bệnh viện. Tôi cau mày, chạm tay vào lồng ngực mình. Đã đỡ đau hơn nhiều, nhưng sao vẫn thấy âm ỉ như vậy.

Tôi ngó quanh quất một lúc, không có ai trong phòng. Vừa định ngồi dậy uống nước thì chiếc điện thoại ai đó để trên bàn bắt giắc lại reo lên. Tôi ngồi yên lặng một lúc, cuối cùng cũng quyết định làm một chuyện không phải phép nhất trong đời mình. Tôi mở nút thoại lên.

Bên kia thoảng cái đã nghe âm thanh liếng thoắt liên hồi. Anh ta nói rất nhanh, song tôi vẫn ước gì mình không nghe rõ từng chữ từng chữ như vậy. Mỗi một từ đó, giống như lưỡi dao khoét vào tim tôi.

“Anh Văn, chúng tôi đã hoàn tất thủ tục chuyển khoản. Hiện giờ toàn bộ tài sản trong ngân hàng Thụy Sĩ đã chuyển sang tên anh hết rồi”.

Khóe môi tôi nở nụ cười, cười tươi như vậy, chẳng biết sao nước mắt lại cứ rơi liên hồi.

30. Chương 30: Chỉ Vì Yêu Em

Vì yêu em nên anh mới cố chấp như vậy, muốn mang những gì tốt nhất cho em.

HI VĂN

Bị Chí Bân lôi ra ngoài tản ột trận xong, tôi mới gấp rút bước như chạy trở về phòng. Tôi rút cuộc cũng không hiểu Chí Bân nghĩ gì, rõ ràng kế hoạch ngay từ đầu đã là như thế, song khi nhìn thấy Hân nằm thoi thóp trong bệnh viện, cậu ấy lại trở mặt muốn phan thanh thấy tôi ra. Chẳng lẽ, cậu ta nghĩ, trong lòng tôi không đau hay sao?

Bước chân càng gần căn phòng đó thì càng trở nên chậm lại. Tôi hít một hơi sâu, cố gắng trấn định hơi thở mình. Con đường này là do tôi chọn, ai cũng có thể hối hận, chỉ có tôi là không thể.

Mở cửa, nhận ra bóng dáng mảnh mai của em đã tỉnh lại. Em ngồi bên giường, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, quả tim tôi như thắt lại. Tôi cố nở nụ cười nhẹ nhàng nhất có thể, xem như không xảy ra chuyện gì mà tiếp lời: “Baby, em tỉnh rồi. Đói bụng chưa? Anh bảo người ra ngoài mua cháo cho em nhé?!”.

Em vẫn không quay đầu lại trả lời tôi, gương mặt vẫn tựa vào gối, nghiêng đầu sang cửa sổ. Thấy cả thân người em run rẩy, tôi chậm rãi leo lên giường, ôm lấy em từ phía sau.

“Hân Hân. Đừng nghĩ, đừng nghĩ. Cái gì cũng đừng nghĩ nữa. Như vậy... không tốt cho đứa bé”.

Nửa giờ trước, lúc chúng tôi đứng bên ngoài nghe bác sĩ thông báo em đã có thai, trái tim tôi như vỡ òa sung sướng, không ngờ quay đầu lại đã lãnh ngay một quả đấm từ phía Chí Bân.

Chưa bao giờ tôi thấy Chí Bân tức giận đến như vậy, song tôi mặc kệ cậu ấy. Hân có thai, người tôi yêu có mang đứa con của tôi, trên thế gian này còn điều gì tuyệt vời hơn thế. Trong giây phút đó, tôi đã nói với lòng mình, từ này về sau, tôi sẽ ôm lấy người con gái này trong lòng, mãi mãi cũng không buông tay em ra.

Chỉ là không ngờ, cơ thể trong lòng tôi lại lảng lạng cười, giọng nói em vang lên như một loại ma chú bóp thắt quả tim tôi, không cho nó một cơ hội sống nào: “Hi Văn, anh giả vờ lâu như vậy đã thấy mệt mỗi chưa?”. Em xoay lại nhìn tôi, cái cười lạnh đến thấu cả tâm can, tiếp lời: “Bản thân tôi thì rất mệt mỗi rồi, mỗi ngày đều phải đối diện với anh, nhìn anh cười, trông thấy anh khóc, anh đau tôi cũng đau. Thế nhưng càng đau hơn nữa khi biết tất cả chỉ là một vở kịch do chính anh đạo diễn. Bây giờ cái anh muốn, anh cũng đã có rồi. Anh buông tha cho tôi được không?”.

“Hân, anh...”. Tôi vừa mở lời, lại bị em cắt ngang.

“5% cổ phần đó là của nhà anh, tôi không có lí do gì để trách anh. Tài khoản ngân hàng, khế ước là trước đây ba tôi hứa sẽ giữ lại cho ba anh. Vốn chỉ cần anh nói thật tất cả thì tôi sẽ không suy nghĩ gì mà giao cho anh. Nhưng Hi Văn à, sao anh lại dùng cách này để phá hủy chút lòng tin cuối cùng mà tôi dành cho anh?”.

“Trước đây tôi biết rằng anh yêu nhất vẫn là bản thân mình, nhưng vì yêu anh, tôi dùng sinh mạng của mình để đánh cược rằng, anh vẫn còn một chút nhân tính, dùng bản thân mình như một vật hiến tế để cứu chuộc linh hồn anh. Ai cũng bảo tôi ngu ngốc, nhưng tôi không để ý, chỉ mong một lần anh có thể quay đầu lại là tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Tôi cố hết sức mình đến như vậy, kết quả cuối cùng vẫn là hai bàn tay trắng”.

“Hi Văn, tôi rất yêu anh. Đến bây giờ tôi vẫn không thể nào phủ định điều này. Nhưng con người cho dù yêu đến thế nào, rốt cuộc rồi cũng sẽ mệt mỗi. Trái tim tôi đã chết rồi, tôi không còn hơi sức để yêu anh nữa, mà anh cũng đã có thứ anh muốn. Vậy nên, chúng ta dừng lại ở đây được không?”.

Những lời cuối cùng em nói khiến lí trí tôi như rời khỏi thể xác, chỉ có thể ngây ngốc nhìn em gỡ bỏ từng ngón tay mình ra. Em đứng dậy, xoay về phía tôi mỉm cười. Rõ ràng là cười tươi như vậy, nhưng lại khiến từng tế bào trong tim tôi đau đến không thở được.

“Căn nhà cũ đó vốn là của ba anh, tôi cũng không có hơi sức để tranh giành. Chỉ có điều, giờ đâu đã ra đó, nước sông không phạm nước giếng. Lạc Bân, dựa vào mối quan hệ cũ của chúng ta, hi vọng sau này anh không động đến Star Sky nữa, cũng mong rằng anh sẽ ẹ con chúng tôi một con đường sống”.

Em cúi người chào tôi, giống như hai người xa lạ vừa làm xong một thỏa thuận kinh tế, rồi bóng em cứ lãnh đạm như vậy mà xa dần. Tôi chỉ ngây ngốc nhìn theo, đến khi chợt nhớ ra gì đó mới vội cầm lấy chìa khóa xe đuổi theo.

“Em muốn đi đâu, anh đưa em đi?”. Tôi vịn tay em, thở hồng hộc. Bên ngoài lạnh thế này, em không muốn về nhà thì đi đâu chứ?

Ánh nhìn em như mảnh băng lướt qua tôi, lại nhìn đến cánh tay tôi đang nắm chặt vai em, cau mày hạ giọng: “Buông ra. Anh động vào tôi, tôi sẽ cảm thấy bản thân mình rất dơ bẩn”.

Cánh tay tôi hạ dần xuống, không tài nào thốt lên thành tiếng được. Nhìn theo bóng dáng em dần mất hút ngoài kia, tôi mới phát hiện ra một điều: Có lẽ lần sau cùng này, tôi đã mất em thật rồi.

Kế hoạch sắp thành công, tôi thắng được tất cả, nhưng cuối cùng lại mất đi người con gái tôi yêu nhất và đứa con chưa kịp chào đời của mình.

Lạc Bân, đây là cái mà mày muốn sao?

—oo0oo—

Lúc Chí Bân bước vào nhà đã thấy trên sàn nằm lăn lóc đầy vỏ lon bia. Cậu ấy cau mày, tĩnh lặng ngồi xuống bên sàn, hồi lâu mới lên tiếng: “Mình phái người theo bảo vệ cô ấy rồi. Cô ấy rời bệnh viện thì đến thẳng công ty, coi ra tinh thần còn tốt hơn cả cậu gấp mấy lần. Trước mắt, Star Sky sẽ gặp khó khăn lớn, mình nghĩ cô ấy cũng không có thời gian rảnh mà quan tâm đến cậu đâu”.

Tôi hợp thêm một ngụm bia, cũng chẳng buồn trả lời cậu ấy.

“Gần đây, lão già Lạc Quân yên ắng khác thường. Không hiểu sao, tôi cứ cảm giác là lão biết sắp có chuyện”.

Nhắc đến lão già này, máu trong người tôi lại sục sôi lên. Tôi chưa từng nghĩ thì ra người chú ruột của mình lại là kẻ thâm độc đến thế. Ông ta không những hại cha mẹ tôi chết, đưa tôi vào cô nhi viện. Sau khi biết tôi được gửi vào cô nhi viện đó, ông ta giả vờ vô tình đến mua lại cô nhi viện, một mặt là đào tạo sát thủ cho tổ chức, mặt khác tôi luyện tôi trở thành một con cờ sau này của ông ta.

Nói cách khác, cô nhi viện năm đó được chọn là vì sự có mặt của tôi, bởi trên đời chỉ mỗi mình tôi có thể đọc được bản mã của dòng họ Lạc, thế nên ông ta mới bày ra trò thiên la địa võng này để dẫn tôi vào bẫy, hòng lấy lại hai con chip mà ông Dương Thái đang giữ.

Thật ra, năm đó, Star Sky mua lại gia sản của nhà tôi, nhưng ba tôi vốn không đến mức ngu ngốc không chừa lại cho con mình một con đường sống. Điều kiện của cha đối với ông Dương Thái là ông ta phải giữ lại cho tôi 5% cổ phần công ty, cộng thêm 1% lợi nhuận mỗi năm được gửi vào các tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ. Bản mã và giấy tờ ngân hàng được chia thành hai bản, cất giấu cẩn thận. Một bản Ông Dương Thái giữ, bản còn lại vốn đã được trao lại ẹ tôi, để khi tôi trưởng thành thì đã có một số vốn khổng lồ để khởi nghiệp lại.

Sở dĩ phiền phức như vậy vì ba tôi vốn biết bộ mặt thật của Lạc Quân, ông lo sợ người em trai này sẽ lợi dụng chúng tôi mẹ góa con côi không biết gì nhiều mà lừa gạt. Ông Dương Thái không biết gì về bản mã, ông giữ lại một bản, lại có giấy trắng mực đen làm chứng thì mọi thứ sẽ an toàn hơn.

Chẳng ngờ mọi sự không như ý người. Mẹ tôi vì quần bách mà tự vẫn trong khi chưa kịp trao lại gì cho tôi. Sau đó, ông Dương Thái tiếp quản ngôi nhà cổ của họ Lạc, tình cờ tìm thấy được bản giấy tờ còn lại này.

Trải qua hai mươi năm, tập đoàn Star Sky ngày càng phát triển vững mạnh, 5% cổ phần chẳng mấy chốc biến thành một con số khổng lồ, trong khi đó, lợi nhuận trong ngân hàng không ngừng tăng chóng mặt.

Ông Dương Thái vốn là một thương gia, ông ta cũng chẳng tốt đến mức đích thân đi tìm tôi để trả lại. Thế nhưng, dù tìm mọi cách mà vẫn không sao giải được bản mã, ông đành giữ lại hai con chip, sau đó đợi hai cô con gái trưởng thành thì trao lại cho họ.

Câu chuyện sau đó đã bị Lạc Quân bẻ cong, biến thành ông Dương Thái chiếm đoạt gia sản của nhà tôi, rồi hướng dẫn tôi đi báo thù. Chỉ tiếc, khi tôi nhận ra được sự thật thì đã quá muộn, khi đó tôi đã ra tay với Star Sky và Đinh Ngôn rồi.

Về lo lắng của Chí Bán khiến tôi cười khẩy. Tôi đứng dậy, ngồi trên lan can cạnh cậu ấy, nhìn xuống ánh đèn rực rỡ bên dưới, bình thần nói: “Chúng ta có tiền rồi, sau này cũng không cần phải sợ lão ta nữa. Cậu có làm theo lời tôi dặn, chuẩn bị mọi thứ xong chưa?”.

“Rồi. Thiên la địa võng cũng đã giăng ra, lần này lão ta có muốn trốn chạy cũng chẳng thoát được. Cậu chờ xem tiết mục hay đi”. Chí Bán cười cười nói: “Ngày chúng ta trả thù cho đội trưởng và các anh em trong cô nhi viện cũng chẳng còn xa nữa”.

Tôi bóp mạnh lon bia, nước bắn ra cả bên ngoài khiến Chí Bán cau mày. Cái thẳng ưa sạch sẽ như cậu ấy lại bực mình lấy khăn lau lau rồi bất mãn nhìn tôi. Tôi trông thấy cũng chỉ cười giễu cợt.

Bên dưới ánh đèn thành phố vẫn vậy, luôn là những dòng chuyển động không ngừng. Rạng sáng chúng sẽ bị gián đoạn, nhưng lại không bao giờ tắt hẳn.

Cuộc sống này cũng vậy. Trong thế giới mà chúng ta sống vẫn ẩn mình một thế giới khác, thế giới bị che lấp bởi đồng tiền và dục vọng của con người, một thế giới đầy máu tanh và oán thù. Thế giới đó là nơi tôi sống. Từ lúc bước chân vào tôi đã không mong có ngày trở ra, nhưng nó lại không thích hợp với một số người, như Đinh Hân của tôi chẳng hạn.

Tôi nhắm mắt lại, bất chợt lại nghĩ đến em. Ai biết được chỉ vài giờ không gặp thôi mà tôi đã nhớ đến phát điên như thế, chẳng biết em có đang nghĩ đến tôi hay không? Mà nếu có nghĩ, hẳn cũng chỉ muốn bầm vằm tôi ra làm trăm mảnh.

Thật sự, khoảnh khắc ôm em vào lòng, tôi đã muốn kể cho em nghe hết mọi thứ, nhưng lại không thể nào mở miệng được. Em biết càng nhiều thì càng nguy hiểm, huống chi, em còn đang mang thai đứa con của chúng tôi, tôi muốn đứa bé này có thể bình bình an an mà ra đời.

Vì vậy, Hân à, em cho là anh phản bội em cũng được, oán hận anh cũng không sao, chỉ cần có thể nhìn thấy em vui vẻ sống tốt, anh đã rất mãn nguyện rồi.

—o0o0o—

Hè năm đó, cảnh sát quốc tế khai quật được một vụ án chấn động, đó là tập đoàn mua bán trẻ em xuyên biên giới, sau đó biến chúng thành những sát thủ chuyên nghiệp phục vụ cho các tổ chức khủng bố, các đội quân đánh thuê rải rác ở châu Á. Mà người cầm đầu tổ chức này, không ai khác chính là đại ca xã hội đen đã mất tích nhiều năm - Lạc Quân.

Nghe nói, cuộc bủa vây tổ chức rất quy mô, cứu thoát được năm trăm đứa trẻ vô tội ở bốn cô nhi viện lớn đặt rải rác trong cả nước và một số nước biên giới, bắt hơn hai trăm nhân viên tổ chức, dẹp tan được một tập đoàn lớn. Thế nhưng, trong trận tấn công cuối cùng đó, vẫn không ai có thể tìm được kẻ đầu sỏ thật sự.

Tôi ngồi gác chân lên bàn, tờ báo vốn đã vò nát lại bị ném xuống đất, chỉ thiếu điều muốn xé nó ra thành từng mảnh.

Chơi một canh bạc lớn như vậy, cuối cùng vẫn để sống mất lão ta.

Chí Bân bước từ bên ngoài vào, nhìn thấy vẻ tức giận của tôi cũng chỉ có thể cau mày lo lắng. Lão già này rốt cuộc cao tay hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều. Chúng tôi có anh em trong tổ chức nội ứng ngoại hợp, thế mà lão ta vẫn có thể trốn thoát được.

Mấy tháng trời rông rã chuẩn bị cuối cùng lại trở thành công cốc.

“Cảnh sát vừa liên hệ với mình...”. Chí Bân cất giọng nói. “Họ khai trừ hộ chiếu của Lạc Quân rồi, chắc chắn lão ta vẫn chưa rời khỏi nước, tạm thời vẫn đang truy hỏi những người bị bắt xem thế nào. Hi vọng rằng sẽ sớm có kết quả”.

Tôi gật đầu với cậu ấy, đoạn hướng ánh mắt về phía màn hình tivi vẫn còn đang xoay quanh sự kiện này. Phần tin kinh tế lại là một tin nhỏ thông báo Star Sky đã vượt qua được giai đoạn nguy hiểm, cổ phiếu cũng đã tăng trở lại. Khóe môi Chí Bân bắt gặp lại nhếch nhếch: “Không uống là người của cô nhi viện chúng ta nhỉ?! Kẹo Chanh khá thật, một mớ bông bong thế mà cuối cùng cũng giải quyết ổn thỏa được”.

“Gần đây có ấy thế nào rồi?”. Tôi quay sang hỏi vấn đề chính.

“Khá lắm, hôm qua mới đi khám thai định kì”. Chí Bân nhìn tôi, thoáng ấp úng. “Khải Nam dẫn cô ấy đi”.

Ngón tay tôi vô thức siết chặt lại. Nghĩ đến tình cảnh em mắc bệnh tim còn mang thai, lại phải một mình gánh chịu áp lực cứu vãn Star Sky, thế mà tôi lại chẳng thể ở cạnh em.

Mấy tháng nay, Chí Bân thường đem hình về cho tôi xem. Lúc là em ngồi làm việc suốt đêm ở trụ sở Star Sky, thỉnh thoảng lại đi siêu thị buổi khuya. Tuy bữa bộn công việc là thế, nhưng mỗi tuần em lại đến bác sĩ khám một lần. Sự cầu toàn của em khiến Chí Bân cũng phải nhần mặt, thế nhưng trong lòng cả hai chúng tôi đều hiểu, em làm thế là vì coi trọng đứa bé này. Có lẽ em mong nó ra đời hơn cả bản thân tôi.

Thi thoảng, tôi sẽ không nhịn được cảm giác nhớ em mà lén lái xe đến tìm em. Thường thì Chí Bân sẽ nổi điên lên từng chập. Bởi chúng tôi cố gắng tạo cảm giác cho người bên ngoài nhìn thấy rằng tôi không yêu Hân, rằng tôi chỉ lợi dụng em để có được thứ mà mình muốn. Chỉ có như vậy, Lạc Quân mới không mấy để tâm đến em mà tập trung sự chú ý vào tôi.

Tưởng đâu chỉ cần chưa đến ba tháng, kế hoạch sẽ thành công thuận lợi, khi đó tôi có thể danh chính ngôn thuận trở lại bên cạnh em. Nào ngờ, bước cuối cùng cảnh sát tuy diệt được đầu não tổ chức nhưng lại để sống mất con hồ li Lạc Quân.

Lão ta biết tất cả mọi chuyện đều do tôi gây ra, con đường trước mắt sẽ càng khó đi hơn bao giờ hết.

“Thời gian này tốt nhất cậu đừng nên ra ngoài”. Chí Bân nghiêm túc nói. “Chúng ta vẫn không nắm được lão có bao nhiêu tay sai ở bên ngoài, huống chi sức khỏe cậu bây giờ vốn không tốt, không giống trước kia. Phần phía Kẹo Chanh thì cứ an tâm, tôi đã cắt cử người khắp nơi quanh cô ấy, bảo đảm một cọng tóc của cô ấy cũng không ai động đến được”.

“Ừ”. Nghe cậu ấy nói vậy, tôi bèn thở phào nhẹ nhõm. Xem như cũng an tâm được chút ít. Chưa kịp tiếp lời đã thấy Chí Bàn bước về phía cửa kính, giọng mông lung thông báo một tin khác: “Phi và Dĩnh Ngôn về nước rồi, chiều nay tôi mới nhận được tin”.

Nhắc đến tên Dĩnh Ngôn, trong tôi có phần khó chịu. Rốt cuộc vẫn là tôi nợ cô ấy.

Như hiểu ý, Chí Bàn nhún vai tiếp: “Nghe nói, cô ấy ở Thái Lan điều trị rất tốt. Lần này về đã trở lại bình thường rồi. Có lẽ Kẹo Chanh nhờ cô ấy về để phụ tiếp quản Star Sky”.

Tôi cũng không nói gì thêm nữa. Trước đây, Hân từng nhắc tới việc tâm lý Dĩnh Ngôn lúc ở Phuket không được tốt, tôi cũng nói sẽ nhân thời gian sau này quan tâm đến cô ấy nhiều hơn. Nhưng với tình hình bây giờ, chỉ sợ chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa.

Hôm ấy, sau khi Chí Bàn về, tôi lại lên cơn đau đầu dữ dội, máu mũi chảy ra cũng nhiều hơn. Lần này thì chẳng cần đợi Chí Bàn nói tôi cũng biết đó đã là giai đoạn thứ hai của tiến trình, chẳng mấy chốc viên đạn sẽ lặn sâu hơn vào các mạch máu khác. Tôi giấu không muốn cậu ấy biết, một phần cũng vì không muốn trong thời điểm nước sôi lửa bỏng này mình phải bỏ cuộc. Nếu tôi đi lúc này, chẳng biết còn có cơ hội bắt được Lạc Quân hay không nữa.

Tôi nằm trên sàn nhà, chẳng biết bất tỉnh bao lâu, cho đến khi tâm trí mơ hồ nghe được tiếng gọi của ai đó. Tôi mở mắt, chợt nhìn thấy gương mặt dịu dàng của em đang cười sát mình, nụ cười trên môi hé ra, rạng rỡ như nắng mùa thu. Tôi vươn tay, muốn chạm vào em nhưng cánh tay vừa giơ ra thì hình bóng em lại biến mất hoàn toàn. Tôi cứ nằm đó, ngây ngốc mãi một lúc mới dám thừa nhận đó chỉ là một giấc mơ.

Nhất định là tôi nhớ em đến điên rồi.

Không biết là lần thứ bao nhiêu trong vài tháng qua, tôi lại không tìm chế được lòng mình. Tôi đội nón, ngụy trang hết mức có thể, sau đó bắt một chiếc taxi đến nhà em. Chỉ ngồi đó cho đến tận khi trời sáng.

Có lẽ em chẳng bao giờ biết được, an toàn của em chính là thứ tôi tình nguyện dùng mọi thứ của bản thân mình để đánh đổi. Cuộc đời này tôi đã sai lầm quá nhiều, điều đúng đắn duy nhất có lẽ là đã yêu em.

Tình yêu của em giống như cơn mưa phùn thổi vào tâm hồn khô héo của tôi. Dù ồ ồ nó đến rất nhanh, song lại khiến tôi cảm thấy mình còn lại chút gì đó đáng giá của con người. Cho dù là Hân Hân của hai mươi năm trước, cô nữ sinh ngồi dưới tán cây trong sân trường, hay Dĩnh Hân của hiện tại, yêu em và được em yêu, tôi đều cảm thấy không hối hận.

Cửa nhà em bỗng chốc hé mở, tôi thấy em và Khải Nam bước ra. Em tươi cười tiễn cậu ta lên xe, lẳng lặng dõi mắt theo đến khi bóng xe khuất hẳn. Bỗng nhiên, trong tôi dấy lên một cảm giác ghen tị khủng khiếp với Khải Nam. Ít ra cậu ta còn có thể thân nhiên đến nhà em, thoải mái nhận lấy nụ cười rực rỡ của em, còn tôi chỉ có thể đứng lẳng lặng nhìn em từ xa.

Không phải tôi yêu em không đủ, mà chính bởi tôi yêu em hơn cả sinh mạng của mình, mới không thể bước vào thế giới của em.

Hân đứng trước cổng một lúc, ánh mắt em hết nhìn lên trời rồi lại đảo sang khu vực quanh đó. Tôi biết Chí Bàn đã cài sẵn cảnh vệ xung quanh nên cũng không mấy bận tâm cho em, chỉ là... e rằng người của Lạc Quân cũng ở đâu đó quanh đây.

Mãi một lúc, em mới quay người, vừa định bước vào nhà thì lúc này chiếc điện thoại của tôi lại réo chuông inh ỏi.

Tôi xoay người, tìm mọi cách lôi chiếc điện thoại ra nhưng chẳng thể nào tắt kịp. Đến lúc đã xong xuôi thì con đường lúc này lại yên ắng đến kì lạ. Tôi đứng sau ngõ hẻm, tim như ngừng đập khi nghe được bước chân người đang tiến tới gần.

“Văn... Hi Văn? Có phải anh không?”.

Giọng em run rẩy, thanh âm như tiếng nấc nghẹn ngào. Tôi không biết tại sao em lại nhận ra tôi, chẳng lẽ tôi đã để lại dấu vết gì? Nhưng giờ cũng không có thời gian suy nghĩ đến chuyện đó. Tôi kéo mũ trùm xuống, phóng về phía chiếc taxi vẫn đợi cuối phố.

“Văn... Hi Văn. Em biết là anh mà”.

Hân vẫn ngoan cố đuổi theo. Nhưng dường như cũng nhận ra mình đang hành động không tốt tới đứa trẻ, em dừng hẳn lại, cố gắng hét theo tôi: “Hi Văn.... Hi Văn...”.

Tôi chui vào taxi, vội vàng bảo tài xế nổ máy. Thậm chí dọc trên con đường đó tôi không dám quay lại nhìn lần nào. Tôi sợ, sợ sẽ nhìn thấy dáng người em run rẩy đứng trên con phố vắng. Tôi sợ, sợ mình sẽ không tìm được mà chạy như điên về phía em.

Sáng hôm sau là một ngày âm u, mưa rơi lất phất qua cành lá. Tôi ngồi tựa trên ghế bố ngoài vườn nhìn ra hiên, có chút hoài niệm những ngày trước đây ở hòn đảo kia.

Chí Bân đến, dáng vẻ cậu ấy như thể trúng số độc đắc. Cậu ấy đứng ở ngưỡng cửa, cười ha hả nhìn tôi.

“Đoán coi tôi mang tới tin gì?”.

“Tìm được tung tích Lạc Quân ở bến tàu phải không?”. Tôi thản nhiên nói, làm nét cười trên môi cậu méo xệch đi.

“Thằng quỷ, cậu có thể làm ra vẻ bất ngờ một tí được không?”. Cậu ấy bĩu môi, hờn dỗi nói.

Thật ra hai giờ trước tôi đã nhận được tin này, chúng tôi bố trí nhiều người ở biên giới và bến tàu như vậy, lần này Lạc Quân muốn thoát cũng không thể. Bản thân tôi cũng rất muốn tận mắt đi xem kết cuộc của lão, tiếc rằng giờ chưa phải lúc.

Mãi nghĩ, tôi không nhận ra Chí Bân đang nhìn chăm chăm mình, sắc mặt cậu ấy tái nhợt, lắp bắp không thành tiếng: “Hi Văn, mũi cậu...”.

Tôi đưa tay lên mũi, máu lại ứa ra nhiều hơn. Tôi lấy khăn giấy, vừa lau vừa muốn trấn an cậu ấy, song hầu như không thể thốt lên lời nào. Đúng lúc hai chúng tôi đang giằng co như vậy, chuông điện thoại Chí Bân bỗng vang lên. Vừa bắt máy, gương mặt cậu có thể nói từ tái nhợt đã chuyển sang trắng xanh.

“Lặp... lặp lại một lần nữa...”.

Linh cảm thấy có chuyện không hay, tôi ngưng chùi mũi, cố gắng ra ám hiệu cho cậu ấy. Cả người Chí Bân run lẩy bẩy. Lúc bỏ điện thoại xuống, cậu ấy phải trấn tĩnh một lúc mới có thể rành rọt từng tiếng với tôi: “Cảnh vệ khu nhà Kẹo Chanh vừa báo... cô ấy mất tích rồi...”.

Ngay sau đó xảy ra chuyện gì, tôi cũng hoàn toàn không biết được, bởi vừa đứng dậy, trời đất quanh tôi như xoay chuyển. Trong tích tắc ngắn ngủi, mọi thứ đều chìm vào tăm tối.

...

Tỉnh lại là mùi sát trùng quen thuộc của bệnh viện. Căn phòng trống không có người. Tôi ngồi dậy, đưa tay rút kim truyền thuốc đang cắm vào tay mình, đoạn giật lấy bộ đồ ai đó để sẵn trên bàn, cấp tốc bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi khu A thì gặp ngay Chí Bân đang đi tới, cậu ấy hốt hoảng nắm lấy vai áo tôi kéo ngược lại.

“Cậu điên rồi sao? Giờ phút này còn muốn đi đâu?”.

“Là bạn thì đừng cản tôi”. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Cậu điên thật. Bác sĩ nói, với tình trạng này, cậu không di chuyển được. Tôi đã làm thủ tục rồi. Chúng tôi đưa cậu sang Mĩ”.

“Dĩnh Hân đâu?”. Tôi bắt chợt chuyển đề tài.

“Về nhà rồi. Cô ấy chỉ đi loanh quanh thôi. Còn cậu, với tình hình hiện giờ, cậu có thể chết bất cứ lúc nào. Thù cha còn chưa báo, chẳng lẽ cậu muốn chết như vậy sao?”. Chí Bân ậm ừ.

Tôi neho mắt, nhìn cậu ta một lượt từ trên xuống dưới, hạ giọng: “Đi Mĩ cũng được. Tôi tới nhà Hân kể hết với cô ấy. Tôi dẫn mẹ con cô ấy cùng đến Mĩ”.

“Không thể được”.

“Tại sao không? Cậu nói rõ ràng tôi biết đi. Cô ấy đâu rồi?”.

Không tìm được nữa, tôi túm lấy cổ áo Chí Bân quăng cậu ấy vào tường. Chí Bân có lẽ sợ tôi động tay động chân nên không chống trả. Trong lúc hai chúng tôi cứ giằng co nhau như thế, giọng nói của người phát ngôn viên chương trình thời sự trên tivi vọng đến, khiến cả người tôi hầu như cứng đờ.

“Trưa hôm nay, chủ tịch hội đồng quản trị của Star Sky, cô Dương Dĩnh Hân, đã bị bắt cóc ngay tại nhà. Ở hiện trường vụ án, bọn bắt cóc để lại một mảnh giấy, thông tin chưa được tiết lộ. Theo nguồn tin cho ngay, băng nhóm này nhiều khả năng chính là tổ chức buôn bán trẻ em của ông trùm Lạc Quân vừa bị phá tuần trước...”.

Cánh tay tôi bắt giắc buông Chí Bân ra, không tin được vào tai mình. Tôi cố gắng đến như vậy, kết quả cuối cùng vẫn là liên lụy đến em sao?

Chí Bân nhận ra nét mặt mất hồn của tôi, liền giữ lấy tôi, hạ giọng nói: “Chuyện này tôi sẽ giải quyết, cậu bình tĩnh một chút. Đừng nghĩ, đừng nghĩ...”.

Nhưng tôi không nghe được những lời cuối cùng của cậu ấy. Thanh âm như có như không lướt qua đầu tôi. Cả thân mình tôi loạng choạng ngã xuống, Chí Bân đỡ lấy tôi, trong phút chốc, mọi thứ một lần nữa lại là màn đêm u tối.

Mà trong thứ bóng đêm huyền diệu đó, dường như có một người con gái đang nhìn về phía tôi. Mọi khi em vẫn cười dịu dàng là thế, nhưng giờ ánh mắt đó lại ngăn ngán nước, giọng nói em nức nở vang lên: “Trái tim tôi đã chết rồi, tôi không còn hơi sức để yêu anh nữa, mà anh cũng đã có thứ anh muốn. Vậy nên, chúng ta dừng lại ở đây được không?”. Cả người tôi bất động. Dù rất muốn đưa tay đến lau nước mắt cho em, nhưng cuối cùng tôi lại không thể làm được gì cả, chỉ có thể đau đớn nhìn bóng dáng em dần dần tan biến đi.

Hân Hân, xin lỗi. Dù anh làm bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng không thể giữ được lời hứa của mình. Nếu biết được, dù có cố gắng đến thế nào kết quả vẫn là như thế, anh sẽ không bao giờ buông tay em ra.

Xin lỗi. Nếu có kiếp sau, anh Lạc Bân sẽ bù đắp tất cả cho em có được không?

31. Chương 31: Đợi Chờ Kết Cuộc 1

Nếu như được sinh ra một lần nữa, tôi hi vọng chúng ta vẫn có thể là bạn của nhau

DĨNH NGÔN

Tôi chưa từng nghĩ, chúng tôi đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng vẫn gặp lại nhau.

Hôm ấy, trời đầy mây như báo trước một ngày giông bão, các phương tiện truyền thông vẫn lảng vảng quanh nhà. Trên chiếc bàn trống trong hoa viên, tôi gục đầu vào vai Phi, thật sự muốn khóc, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt lại chẳng thể nào rơi.

Gần một năm rồi tôi mới có thể bỏ qua quá khứ mà trở lại nơi này, tưởng đâu có thể bình bình an an mà sống tiếp, vậy mà định mệnh một lần nữa lại không buông tha cho chị em chúng tôi.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hi Văn và Chí Bân đứng trước ngưỡng cửa, toàn thân tôi gần như run rẩy. Đứng cạnh tôi, Phi nhận ra ngay phản ứng này. Ánh nhìn của anh dịu đi đôi chút, rồi người con trai có thời tưởng như rất ngang tàng đó lại bước đến, bàn tay nắm ngón của anh nhẹ nhàng lướt qua tay tôi, xiết chặt.

Thời điểm nhìn sang, trông thấy ánh mắt trong như mùa thu của anh, khóe miệng tôi bất giác nở nụ cười, biết rằng cuối cùng mình cũng có một lựa chọn đúng. Có đôi khi, chỉ một ánh nhìn trong thoáng chốc, quay đầu lại đã là chuyện cả đời.

Lại có những người như người trước mặt tôi đây, từng ngỡ đâu có thể nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời, ngoảnh lại mới biết thì ra cũng chỉ là trò cười trong thoáng chốc mà thôi.

Hi Văn và Chí Bân đến nhờ chúng tôi làm một chuyện tưởng chừng như rất buồn cười: cứu Dĩnh Hân ra.

Trước đó, tôi và Phi cũng đã nghe Nam giải thích những gì bọn họ làm bên ngoài. Hi Văn và Chí Bân tách khỏi tập đoàn sát thủ, đồng thời còn phối hợp với cảnh sát chỉ quốc tế đưa Lạc Quân ra ánh sáng. Toàn bộ

chúng có phạm tội cảnh sát nắm giữ đều do bọn họ cung cấp. Thế nhưng, cho dù họ có làm nhiều việc đến thế nào, thâm tâm tôi vẫn không thể đặt niềm tin nơi bọn họ. Có lẽ là một lần bị răn cấm, ba năm sợ dây thừng, cũng có thể vì những lỗi lầm bọn họ gây ra quá sâu. Cho dù thời gian có thể giúp xoa dịu những vết sẹo thì mỗi đêm, nó vẫn đau đớn thét gào, nhắc chúng tôi nhớ đến tình cảnh ngày ấy, về những gì bọn họ gây ra cho chúng tôi.

Hân bị bắt vào tầm năm giờ sáng, cái giờ mọi người vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Chẳng ai biết tại sao một mình nó lại bước ra ngoài vào giờ đó, để rồi không thể trở về.

Sau đó chúng tôi nhận được một cuộc điện thoại, trong đó yêu cầu khoản tiền chuộc là một con số khổng lồ: năm triệu USD, hơn nữa phải do tận tay Hi Văn mang đến. Trong đầu tôi gần như có ngay một nhận định, có khi nào việc bắt cóc này do Hi Văn gây ra hay không?

Số tiền này bằng đúng con số lần trước anh ta làm thất thoát của Star Sky. Sau đó Dĩnh Hân đã phải làm việc quần quật trong một thời gian dài công ty mới có thể vượt qua sóng gió như ngày hôm nay, vì cớ gì Lạc Quân lại đòi đúng con số đó? Nếu đây không phải là cái bẫy của Hi Văn thì cũng chỉ có một lí do để giải thích, kể lần này Lạc Quân muốn đối phó không phải Dĩnh Hân, cũng không phải Star Sky, mà là Hi Văn.

Chúng tôi chào đón Hi Văn như có như không, không chỉ vì đang bận tâm lo lắng cho Dĩnh Hân, còn vì phần khác là... bản thân tôi không có cách nào để thoải mái đối diện với anh ta cả. Tuổi thanh xuân của tôi dành hết cho người con trai này. Tôi yêu anh ta, gần như chỉ xem anh ta là duy nhất. Vào lúc anh ta phản bội tôi, tôi cảm thấy như thế giới này đã hoàn toàn đổ sụp, gần như chẳng còn gì để níu kéo nữa.

Thế nhưng, sau đó, sự chăm sóc của Phi giúp tôi dần dần tỉnh tâm lại. Ở bên cạnh những người thân của mình giúp tôi nhận ra, thế giới này không chỉ có mỗi mình Hi Văn, cho dù không có anh ta, tôi vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình.

Thế là tôi trở lại nơi mình đã bắt đầu, giống như phượng hoàng tái sinh trong biển lửa, trải qua đau thương thì sẽ không tuyệt vọng nữa. Đối Hi Văn, tôi lúc này không phải là hận, bởi tôi biết có hận anh ta cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Có lẽ, chỉ vì hai chúng tôi đã gặp sai người, sai thời điểm, kết cục đau thương cũng là tất yếu.

Thế nhưng, không hận không có nghĩa tôi tha thứ cho anh ta. Tất cả những gì anh ta gây ra đến giờ tôi vẫn không thể quên được, và nỗi đau đó có thể sẽ theo tôi suốt cả cuộc đời sau này.

Hi Văn và Chí Bán nói, đã dùng phần lớn tiền để làm chuyện bí mật gì đó, bọn họ bảo không thể nói với chúng tôi, số còn lại đã dùng để tìm chứng cứ về Lạc Quân. Về căn bản, lúc này bọn họ không thể có năm triệu để giao tiền chuộc. Vì thế, họ đến tìm tôi.

Ngồi đối diện với bọn họ, tôi hơi run rẩy nhưng vẫn gắng gượng, trấn tĩnh nói: “Vì cái gì tôi phải giúp các anh? Tình hình Star Sky bây giờ muốn rút ra hai triệu cũng khó, đừng nói là năm?”.

Thật ra, người tỉnh táo đều hiểu, tôi không có lựa chọn nào khác. Người bị bắt cóc là em gái tôi, cho dù dẹp bỏ Star Sky tôi cũng phải cứu nó ra. Nếu là Hi Văn bình thường hẳn anh ta cũng phải nhận ra điều này, có điều, Hi Văn trước mặt tôi dường như đã không còn là chính anh ta nữa rồi.

Hi Văn cau mày, ánh mắt kiên quyết ngẩng lên nhìn tôi: “Dĩnh Ngôn à, trước đây là anh có lỗi với em. Em muốn giết, muốn đánh, muốn làm gì anh cũng được, chỉ xin em cứu Dĩnh Hân được không? Trong bụng cô ấy có cốt nhục của anh”.

Chỉ một câu nói đã khiến mặt đất dưới chân tôi và Phi dường như lay chuyển. Tôi quay sang nhìn Phi, anh ấy chỉ nhún vai. Con của Hi Văn ư? Gần đây đúng là tôi thấy Hân có trạng thái hơi lạ, cũng đã hoài nghi nó đang mang thai, thế nhưng trong lòng tôi vẫn nghĩ đó là đứa trẻ của Khải Nam.

Rốt cuộc thế này là thế nào? Hân và Hi Văn vẫn dây dưa nhau đến giờ ư?

Tâm trạng tôi không tốt lắm. Tôi lảo đảo đứng dậy, định bước vào nhà, thế nhưng Hi Văn đã níu vai tôi lại, ánh mắt trầm tĩnh, anh hạ giọng: “Dĩnh Ngôn, em phải hành động ngay bây giờ. Nếu để lâu... anh sợ rằng có cứu được cô ấy thì kết quả cũng chẳng khác hơn là bao...”.

Tôi đẩy anh ta ra, bỗng có cảm giác bờ vai mình bần bần. Cái chạm tay của anh ta cũng làm tôi thấy bản thân mình nhơ nhớp. Hoặc giả có lẽ, tôi sợ phải đối mặt với những chuyện cũ một lần nữa. Bờ môi khẽ run rẩy nặn thành một nụ cười, tôi hạ giọng giễu cợt: “Vì cái gì tôi phải tin anh? Một kẻ không có lương tâm như anh còn có tư cách ở đây cầu xin tôi sao? Làm sao tôi biết được đây là thật lòng, hay chỉ là cái bẫy của các người hồng dụ tôi vào?”.

Chí Bân đứng bên cạnh có vẻ khó chịu, song tôi không quan tâm đến cậu ta. Ánh nhìn chăm chú của tôi đều dồn cả vào Hi Văn. Anh cũng không hề né tránh, chỉ giương mắt nhìn lại.

Như thể đấu tranh nội tâm rất lâu, cuối cùng tôi mới nghe được giọng nói một thời tôi cho rằng rất ảm áp ấy lên tiếng: “Dĩnh Ngôn, em nói đúng. Anh không có lương tâm. Anh có lỗi với em, có lỗi với tất cả mọi người ở đây. Thậm chí anh có thể nói cho dù cả thế giới này có chết trước mặt anh, anh cũng sẽ không mảy mề tâm. Nhưng chỉ riêng Dĩnh Hân, nếu cô ấy chết đi, anh cũng chẳng thiết sống nữa”.

Vào phút anh ta nói lên những lời đó, thành trì cuối cùng trong tôi cũng sụp đổ. Tôi đã từng nghĩ rằng, trên con đường đời oan nghiệt này, là tôi run rủi gặp phải một tên súc sinh như Hi Văn. Trừ bản thân anh ta ra, anh ta chẳng quan tâm đến ai cả, và tất cả chúng tôi chỉ là con cờ trong ván bài đó. Nhưng tôi sai, hóa ra, cho dù là súc sinh cũng có trái tim, chỉ tiếc là trái tim đó không dành cho tôi mà thôi.

Sau đó, chúng tôi nghe Chí Bân nói Lạc Quân là bậc thầy về các thể loại tra tấn. Trước đây, bọn họ ở cô nhi viện đã tiếp thu không ít ngón nghề của lão ta. Về cơ bản, người trong tay lão ta chỉ có thể sống không bằng chết.

Bờ vai tôi run run. Biết đây không phải lúc để tranh hơn thua, ân oán cá nhân, tôi ra hiệu cho Phi quay vào nhà. Chúng tôi cần phải huy động tiền vốn ngay lập tức.

Lúc lướt qua Hi Văn, anh ta vẫn chưa đứng dậy, ánh mắt đau đáu nhìn tôi. Bất giác tôi lại có một cảm giác thỏa mãn.

Buông tay, hóa ra cũng không khó như tôi tưởng.

—oo0oo—

ĐƯỜNG PHI

Trong thời gian ngắn nhất có thể, Dĩnh Ngôn và Hi Văn chỉ có thể huy động hai triệu USD, trong khi ngày hẹn với bọn bắt cóc càng lúc càng đến gần. Tài khoản của Star Sky gần như đã cạn kiệt. Chúng tôi ngồi tập trung dưới phòng khách của nhà họ Dương, đều có chung một cảm giác gọi là bất lực.

Mấy ngày này, Hi Văn và Chí Bân cắm trại luôn ở đây, thỉnh thoảng Khải Nam vẫn đi đi về về. Việc này khiến tôi mơ hồ có cảm giác giống như những ngày trước đây. Tiếc rằng, không có buổi tụ họp nào hoàn mĩ. Chúng tôi vẫn thiếu mất hai người. Mà một trong số đó mãi mãi cũng không thể nào trở lại nữa.

Tiếp xúc một thời gian, tôi phát hiện, bệnh tình Hi Văn càng lúc càng nặng hơn. Chí Bân cũng không nói rõ cậu ấy bị bệnh gì, song có lần tôi thấy cậu ta nằm co quắp trong bếp, đau đớn đến không thể trụ nổi. Có lẽ cũng không thể trụ lâu được nữa.

Tôi không nói chuyện này với Dĩnh Ngôn. Gần đây, cô ấy hơi lạ, tuy thỉnh thoảng vẫn cãi nhau với tôi, song có lúc lại ngơ ngẩn đầu đầu. Sau khi trị dứt bệnh trầm cảm, cô ấy cũng không còn tình trạng này. Tôi nghĩ, có lẽ vụ bắt cóc của Dĩnh Hân đã ảnh hưởng đến tâm tình mọi người.

Ngày ước định gần cận kề, chúng tôi vẫn không sao gom đủ số tiền đó. Không còn cách nào khác, Chí Bân và Khải Nam lại nảy ra một quyết định mạo hiểm. Chúng tôi chẵn một nửa số tiền ở phía trên mỗi chiếc vali, bên dưới lại nhét tiền âm phủ vào.

Cách này rất nguy hiểm, song Hi Văn cũng không muốn chần chờ mất thời gian lâu, cậu ấy sợ thêm vài ngày, có khi chúng tôi chỉ có thể mang xác của Dĩnh Hân về thôi. Huống chi, lão Lạc Quân lại không dám nhận tiền chuyển khoản qua ngân hàng.

Dĩnh Ngôn nghe xong lời này thì cũng có vẻ dao động, cuối cùng đành phải thống nhất quyết định. Do kế hoạch mạo hiểm, người của Lạc Quân lại rất nhạy, chúng tôi không thể trực tiếp nhờ sự viện trợ của cảnh sát được.

Cũng may, trong đám chúng tôi, trừ Khải Nam ra thì có ai không phải sát thủ đầu.

Sức khỏe Hi Văn không tốt lắm, lẽ ra tôi kiên quyết không cho cậu ta đi theo, song người Lạc Quân chỉ đích danh lại là cậu ta. Không còn cách nào khác, chỉ có thể đến đâu tính đến đó thôi.

Đêm trước khi cả bọn khởi hành, Dĩnh Ngôn và tôi lại cãi nhau một trận nho nhỏ. Cô gái đáng ghét này thậm chí không thèm quan tâm mọi việc nguy hiểm đến mức nào, khăng khăng đòi theo. Tôi dĩ nhiên không đồng ý. Thế là từ gây gổ nhỏ, chúng tôi dần làm thành một trận đại chiến thật sự.

Nên nhớ, từ khi ở cạnh nhau bên Phuket, tôi luôn học cách nhẫn nhịn tính khí thất thường của cô ấy. Dĩnh Ngôn đã quen thói, chỉ cần cô ấy làm ầm lên thì tôi sẽ nhân nhượng. Nhưng lần này, cả tôi cũng không thể dễ dãi với cô ấy được.

Nhìn thấy một Hi Văn từng tàn nhẫn thâm độc đến như thế, mất đi Dĩnh Hân còn trở thành đáng vẻ như ngày hôm nay, chẳng lẽ cô ấy không hiểu tâm tình của tôi sao?

Nếu em có mệnh hệ gì, làm sao tôi sống nổi cơ chứ?

Rốt cuộc Dĩnh Ngôn cũng không thắng được quyết định của cả đám chúng tôi. Sáng hôm tôi cùng mọi người ra bến cảng, em cũng không xuất hiện. Tôi ngồi sau xe, nhìn về cánh cổng im ắng phía sau mà thần thò lúc lâu, tay bất giác lại chạm vào lá bùa bình an trên cổ.

Lá bùa này là sau khi bệnh trầm cảm của em chữa được đôi chút, tôi và chú em đã dẫn em đến một ngôi chùa rất nổi tiếng ở Thái Lan. Khi đó, đứng dưới ánh trời quang mây tạnh, em bỗng cười rạn rở rồi đeo nó vào cổ tôi. “Ước nguyện của em là có thể nhìn thấy anh trọn đời bình an”.

Tôi không rõ lúc ấy Dĩnh Ngôn đã tỉnh táo được bao nhiêu, trong lòng em liệu có còn hình bóng của Hi Văn hay không, nhưng chỉ cần mỗi việc em nghĩ đến tôi trong tim tôi đã rất thỏa mãn. Đời này, chỉ cần được ở bên cạnh em, chăm sóc cho em, tôi cũng chẳng cần gì phải hối tiếc nữa.

Bệnh của em dần dần hồi phục. Bên bờ cát trắng, biển xanh như tranh vẽ, chúng tôi cùng ngồi bên nhau, che chở cho nhau qua mùa hè nắng ấm, mùa đông giá lạnh. Thời gian đó, dường như không chỉ em quên đi những đau khổ trước kia, ngay cả bản thân tôi cũng quên đoạn đời đầm máu của mình. Cứ như tôi được sinh ra một lần nữa, tái sinh trong tình yêu ấm áp của em.

Có lần rượu vào lời ra, chú em hỏi tôi yêu em từ lúc nào. Với cặp mắt lão luyện như ông, dĩ nhiên cũng hiểu chẳng có người bạn bình thường nào lại có thể bỏ công bỏ sức như vậy để chữa trị cho người bị trầm cảm như em. Khi đó, tôi cũng ngạc nhiên tự hỏi lại chính mình.

Yêu em từ lúc nào? Là khi chúng tôi mỗi ngày sớm tối bên nhau, cùng em đến trường, nghe em thốt ra những lời cay cú, nhưng lại khó chịu khi nhìn thấy ánh mắt em chỉ hướng về phía Hi Văn?

Hay khoảnh khắc tôi nằm trong phòng cấp cứu bệnh viện, mơ hồ nhìn thấy em gào khóc sụt sướt bên cạnh mình? Lúc đó tôi đã trộm nghĩ, có gì đâu, chỉ là lấy thân mình bảo vệ em thôi mà.

Nhưng nếu đã không là gì của nhau, có gì lại phải hi sinh bản thân mình vì em?

Em bị Hi Văn lừa gạt, bị bán đứng và phản bội, suy nghĩ đầu tiên là phải đến gặp em. Bị em ghẻ lạnh cũng được, chửi mắng cũng không sao, chỉ cần có thể nhìn thấy em bình an là ổn rồi. Kết quả cuối cùng lại bị em dùng bút đâm vào người.

Khoảnh khắc đó, trái tim tôi như chết lặng một lần nữa.

Song tôi lại không thể nào rời bỏ em.

Tôi cứu em, đưa em thoát khỏi tay Hi Văn, để rồi một thời gian dài sau đó là những tháng ngày vui vẻ ở Phuket. Tôi chưa từng nói rằng tôi yêu em, có lẽ là vì không đủ can đảm để thốt ra lời đó.

Hoặc giả, tôi thật sự sợ hãi, nếu em mở miệng nói ra một lời từ chối.

Vì vậy, không cần danh phận, không cần một tuyên thệ trước trời trước đất, chỉ cần được ở bên nhau, nắm tay nhau đi qua đường đời giông bão này.

Tay tôi nắm chặt lấy lá bùa trên ngực, tự nói với bản thân mình, mình phải an toàn để trở về bên cạnh em.

—oo0oo—

DĨNH HÂN

Bên ngoài hành lang, tiếng bước chân vang đến càng gần, trái tim tôi càng lạnh đi.

Mấy ngày nay, tôi hầu như không dám ngủ, sức khỏe càng lúc càng suy sụp. Mỗi khi thiếp đi, chỉ cần nghe tiếng lanh canh khóa bên ngoài cửa là gai ốc trong tôi cũng nổi lên hết. Tôi vớ lấy mảnh sứ vỡ từ chiếc chén ăn cơm đưa lên cổ mình, chậm rãi chờ người đang đi đến.

Mở cửa đầu tiên là một gã thanh niên cao lớn, người này tôi đã từng gặp trong quán bar trên đảo, còn lại chính là chú của Hi Văn - Lạc Quân.

Nhớ lần đầu tôi gặp lão ta là hôm mới bị đưa đến đây. Khi đó, lão điên tiết như muốn nhai sống tôi, may nhờ Tử Kiệt ngăn lại. Tôi không rõ vì sao người thanh niên này lại giúp tôi, nhưng ấn tượng lần gặp trước tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Hiển nhiên anh ta cũng không đơn giản như vậy.

Hi Văn từng kể với tôi, Lạc Quân là bậc thầy về tra tấn. Những hình phạt khủng khiếp ông ta dành cho đám trẻ trong cô nhi viện rất nhiều, hầu hết đều khiến người ta sống không bằng chết, cách mà trước đây Khả Vi dùng với tôi là một ví dụ điển hình. Thế nên sự yên ắng mấy ngày qua càng khiến tôi ngạc nhiên. Lão hận Hi Văn như vậy, không lí do gì để tôi có thể yên ổn được.

Huống chi, tôi còn mang đứa con của Hi Văn.

Không, tin tức về cái thai này đến nay vẫn được giấu kĩ. Trừ Khải Nam và bác sĩ ra, ngay cả Đinh Ngôn cũng không biết được, về lí mà nói, chỉ cần tôi không nói, lão sẽ không tài nào biết được.

Tôi cần môi, cố gắng không quá tập trung sự chú ý vào phần bụng.

Đã có lúc, tôi thật lòng muốn bỏ đi đứa trẻ này. Nhưng giờ thì nó còn quan trọng hơn toàn bộ sinh mạng của tôi.

Ba tháng sau khi chia tay Hi Văn, cùng với tin tức về việc tổ chức của Lạc Quân bị bắt, tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao anh lại rời khỏi tôi. Người con trai này vẫn ngốc như vậy, lại muốn dùng cách khờ khạo thế này để bảo vệ tôi, chẳng phải cuối cùng cũng vẫn bị người ta phát hiện ra đó sao?

Tôi biết, thi thoảng anh vẫn đến chỗ tôi, nhưng lại không dám để người khác nhìn thấy nên chỉ đành dùng cách này để làm tổn thương bản thân mình. Tôi có thể oán anh, có thể hận anh, nhưng lại không thể trách anh được.

Bởi vì nếu là bản thân tôi, tôi cũng sẽ chọn lựa như thế.

Tôi cắn răng, mảnh sứ trong tay càng đưa lên dứt khoát hơn. Mấy ngày nay đều im ắng, lần này lão tới không phải là đã đến kì hẹn giao tiền chứ?

“Cháu dâu, không cần phải khẩn trương như vậy, chú giữ đúng giao ước đến đưa cháu đi thôi”.

Giọng lão cứ đều đều vang lên song cánh tay tôi vẫn không bỏ xuống. Lão sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy?

Trong lúc dồn sự chú ý vào lão ta, tôi không nhận ra Tử Kiệt đã bước đến bên cạnh từ lúc nào, anh ta nắm lấy cánh tay cầm sứ của tôi, dùng lực nhẹ nhàng đè tay tôi xuống. Giọng anh ta thì thầm: “Cô bé, yên tâm đi. Chúng tôi sẽ không để em chết ở đây đâu”.

Dứt lời, một tốp người khác đã cùng nhau giữ chặt lấy tôi. Vùng vẫy mãi không được, tôi chỉ có thể giương mắt nhìn bọn họ. Khi mũi kim ghim vào mạch máu tôi, toàn bộ lí trí cũng dần dần bị nhấn chìm.

—oo0oo—

CHÍ BÂN

Tôi, Hi Văn và Đường Phi dừng xe lại ở một công trường bỏ hoang bên ngoài thành phố. Thật ra, cũng khó mà nói là tình cờ, đây cũng là nơi chúng tôi từng bỏ Đinh Hân lại mấy năm trước.

Như đã thỏa thuận, tôi và Hi Văn vác hai chiếc va li kền càng vào bên trong, Phi sẽ theo sau yểm trợ cho chúng tôi. Hiển nhiên chúng tôi đều biết tính Lạc Quân, chờ chúng tôi bên trong sẽ không đơn giản chỉ có vài người. Tôi giữ chắc va li trong tay, tay còn lại kiểm tra mấy khẩu súng. Hình như cũng lâu rồi không có một trận ra trò như vậy. Nhắc đến, tay chân tôi vẫn còn ngứa ngáy đây.

Tinh thần Hi Văn ổn định hơn mấy ngày trước khá nhiều. Tôi vỗ vỗ vai trấn an cậu ấy. Trên đường đi, chúng tôi lướt qua khá nhiều trạm gác bỏ trống, cứ tình hình này bị tập kích giữa chừng cũng không thoát được.

Chỗ hẹn với lão Lạc là giữa bên cảng. Lúc chúng tôi đến, Tử Kiệt đã dẫn theo một nhóm người đứng đây từ lúc nào. Nhìn thấy cậu ta, tôi cũng chỉ cười cười gượng gạo.

Tử Kiệt cũng là một thành viên trong cô nhi viện của chúng tôi. Khi tôi và Hi Văn được đặc cách rời khỏi trại tập huấn thì cậu ta vẫn còn nán lại đó một quãng thời gian nữa. Sau đó cậu ta ‘tốt nghiệp’, được Lạc Quân đưa ra tỉnh thành rồi nắm một băng nhóm bên đó. Trong vòng vài năm ngắn ngủi, cậu ta trở thành trùm xã hội đen đứng đầu tỉnh đó. Nhưng chẳng mấy ai biết, thực tế cậu ta cũng chỉ là tay sai nghe quyền sai bảo của Lạc Quân.

Lần này Tử Kiệt đến thành phố H. có lẽ vì người trong tổ chức đã bị chúng tôi thanh trừng gần hết. Còn nghe lệnh lão cũng chỉ có vài phe phái nhỏ ở tỉnh thành mà thôi.

“Tiền ở đây. Người đâu?”. Tôi lên giọng hỏi. Không phải lão muốn gỡ quẻ, không mang con tin ra nữa chứ?

Bên cạnh, Hi Văn cũng trao cho tôi cái nhìn với ý tương tự. Chúng tôi đứng giữa vòng vây, về cơ bản hầu như không có cơ hội thoát thân.

Nghe thấy mùi sắt rỉ trong không khí, tôi khịt khịt mũi, có dự cảm không tốt lắm.

Tử Kiệt không vội đáp lời chúng tôi, chỉ hất mặt về hướng một chiếc trục cẩu gần đó. Tôi ngẩng người lên, suýt giật thót cả người. Lão Lạc ngồi trên vô lăng điều khiển, phía móc cần cẩu là một sợi dây thừng dài, buộc chặt hai tay Hân, thể treo lơ lửng cô ấy trên cao.

Hi Văn là người đầu tiên phản ứng: “Thả cô ấy ra!”. Cậu ta gần từng tiếng.

Trong khi đó, tôi hết nhìn chiếc cần cẩu trên cao, lại vừa nhăm tính. Không ổn, lão ta sắp xếp như vậy, cho dù người của Khải Nam có hạ hết đám người này thì chúng tôi cũng không thể nào cứu Hân ra được.

“Đưa tiền trước đi”. Từ trên cao, thanh âm lão Lạc chậm rãi hạ xuống.

Hi Văn đặt va li dưới đất, không kiên nhẫn lên tiếng: “Một tay thả người, một tay giao tiền”.

“Cháu trai à, con nghĩ con có thể ra điều kiện với chú sao?”.

Không nói không rằng, lão rút súng ra. Trong giây phút đó, quả tim tôi như thót lại. Hi Văn thét lên một tiếng. Cùng với tiếng súng nổ, sợi dây thừng trói Hân dường như bị chấn động, cả người cô lung lay, khe đóng đưa thêm một chút.

Chúng tôi nhìn nhau đầy bất ngờ. Từ khoảng cách đó mà lão vẫn có thể bắn trúng sợi dây sao?

“Giao tiền!”. Lão ngang ngạnh nói.

Lần này, tôi và Hi Văn đều không phản kháng. Chúng tôi mở va li ra trước mắt lão, để lão thấy phần tiền bên trên, sau đó đặt dưới đất. Cảm thấy tình hình không ổn. Tôi đưa mắt cho Hi Văn, cậu ấy ngay lập tức hiểu ý.

“Chú à, chú đưa cô ấy xuống đây được không? Con cũng đã giao tiền rồi, chú cũng nên thả cô ấy ra. Dù sao cũng là người một nhà mà”.

Tôi liếc Hi Văn, có phần hơi khinh bỉ cậu ấy. Phải không đó? Lời lẽ nổi da gà như vậy mà cũng nói được.

Lạc Quân cười gằn. Chẳng mấy chốc chiếc cần cẩu đã từ từ hạ xuống. Lúc nhìn thấy lão bước tới kéo Đinh Hân ra khỏi trục cẩu, tôi suýt chút thở không ra hơi. Thiếu gì cách không làm, sao lại chọn cái kiểu đau dây thần kinh thế chứ?

Đến lúc này, tôi mới nhìn rõ Dĩnh Hân. Thần sắc cô ấy tuyệt đối không tốt, trên môi dán một miếng băng dính, ánh mắt lộ vẻ hoảng loạn. Thế nhưng, nhìn toàn diện có vẻ không sao cả. Tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Em không sao chứ?”. –Hi Văn hạ giọng nói.

Dĩnh Hân gật đầu, xong lại lắc đầu.

Tôi cũng chẳng hiểu ánh mắt kịch liệt của cô ấy muốn nói gì. Dầu sao mục đích của chúng tôi cũng đã đạt được. Chỉ cần Dĩnh Hân có thể đứng dưới này, toàn bộ đều nằm trong tầm khống chế của chúng tôi.

“Chú thả cô ấy ra đi”. –Hi Văn cau mày nói.

Trái với dự tính của chúng tôi, Lạc Quân lúc này không vội vã đếm số tiền có được, chỉ thấy khoảng cách của lão và Hân càng lúc càng dịch chuyển xa chỗ Tử Kiệt hơn.

Rồi lão đột ngột lên tiếng: “Hi Văn, chắc chú chưa kể với con năm đó tại sao chú thắng được cha con, nhưng vẫn phải mai danh ẩn tích nhỉ?”.

Không biết tại sao lão lại nhắc đến vấn đề này, Hi Văn cũng không biết nói gì, ánh mắt cậu ta lại dán chặt về phía Dĩnh Hân.

“Người tình của ta phản bội ta, mang toàn bộ số tiền ta có được đi theo người khác. Từ đó, ta hận nhất là những kẻ phản bội ta. Con biết kết cục của cô ta thế nào không?”.

“Ta giết người tình của cô ta, sau đó bắt hai đứa con của cô ta, dưỡng chúng trở thành sát thủ, để khi trưởng thành thì chúng chém giết lẫn nhau. Còn bản thân cô ta thì trở nên điên loạn”.

Vừa nói, súng trên tay lão đã tiến sát gần hơn đến thái dương của Dĩnh Hân. Hi Văn đứng cạnh tôi cũng run lên từng hồi. Tôi gắng kìm chế được bản thân mình, nhưng chẳng thể nào ngăn được cậu ấy.

“Người phản bội chú là tôi, chú muốn chém muốn giết gì cũng được. Nhưng tha cho cô ấy được không?”. Giọng Hi Văn gần như nghẹn ngào.

Tôi biết cậu ấy đã đến giới hạn không thể chịu nổi, nhưng đồng thời cũng hiểu, chúng tôi đã mắc bẫy của Lạc Quân.

Chúng tôi giương một cái bẫy thật lớn để chờ lão, nhưng lại không ngờ cuối cùng lại để lộ tử huyệt của mình.

Nếu trước giờ lão chưa có ý định giết Dĩnh Hân, thì bây giờ, chắc chắn lão đã nghĩ đến điều đó rồi.

Đúng như tôi nghĩ, khóe môi lão, một nụ cười ẩn hiện lướt qua. Ánh mắt lão điên cuồng nhìn theo đám chúng tôi, âm thanh huyền ảo, cảnh vật xoay vòng, cuối cùng chỉ có một tiếng súng lạnh lẽo vang lên.

Trong cơn chấn động, dường như tôi nghe tiếng lão nói: “Hi Văn, chú đã từng dạy con, sự trả thù lớn nhất trên thế gian này không phải là giết một người, mà là khiến người đó sống không bằng chết. Con đã quên rồi sao?”.

—oo0oo—

ĐƯỜNG PHI

Cùng lúc với tiếng súng vang lên, tôi đang áp sát mục tiêu, đi kèm với tiếng súng có cả một tiếng hét.

Lần này là ai bị thương? Chí Bân, Hi Văn, hay Dĩnh Hân?

Tôi gần như không dám nghĩ đến những gì diễn ra sau đó, chỉ có thể đảo người, tiếp cận bọn họ từ phía ngược lại.

Phía sau cảnh này hầu như bỏ trống. Trên đường đi, tôi không gặp bất cứ trạm gác nào. Có lẽ tất cả bọn người trong tổ chức đã tập kết bên trong rồi.

Không phải, nói vậy cũng không đúng. Lão già này vốn tinh khôn là thế, sao lại có thể không cử vài người gác xung quanh chứ?

Phía trước mặt tôi bỗng có dấu vết bị xô xát. Tôi cẩn trọng lần theo dấu vết, mới nhìn thấy một người đã bị đánh bất tỉnh nằm khuất trong góc. Nhìn vào vóc dáng, hẳn đây là người của Lạc Quân.

Hi Văn và Chí Bân đều ở bên trong. Nói vậy không lẽ còn có người đứng về phía chúng tôi sao?

Chưa kịp kết thúc dòng suy nghĩ, từ phía trên container trống bên trên đã có một bóng người nhảy xuống. Tôi theo phản xạ quay lại định tấn công, nào ngờ lại nghe được một giọng nói quen thuộc: “Đừng đánh, là tôi”.

Khải Nam? Tôi ngạc nhiên buông súng xuống. Không phải cậu ta có nhiệm vụ đưa lực lượng đặc nhiệm đến sau sao? Sao bây giờ lại ở đây?

32. Chương 32: Đợi Chờ Kết Cuộc 2

DÍNH HÂN

Một khắc đó, tôi nghĩ, đã là lần cuối cùng mình nhìn thấy Hi Văn.

Thế nhưng, lần mở mắt sau đó, tôi vẫn thấy mình còn sống, với một khẩu súng kề ngay thái dương, trong khi đó Hi Văn lại ngã khụy xuống.

Thì ra, phát đạn đó là nhằm vào anh ấy.

Tôi muốn hét lên, thế nhưng thanh âm thoát ra khỏi miệng chỉ là những tiếng ưm ưm vô nghĩa. Thấy phản ứng của tôi, Lạc Quân cười gằn, đoạn giơ tay tháo miêng băng ngay miệng tôi ra. Tôi chỉ hận không thể cắn chết lão ngay lập tức.

Hi Văn dần dần đứng dậy, hóa ra viên đạn chỉ bắn vào chân anh, nhìn thấy tôi, anh cười nhạt, cho tôi thấy rằng mình vẫn lành lặn.

Tên ngốc này, đến nước nào rồi mà vẫn còn cố chấp đến thế.

“Cháu trai, con muốn cứu cô bé này thì lại đây, tự tay mà cứu”. Lạc Quân cười phá lên, khẩu súng trong tay lại ngoe nguẩy trước mắt tôi.

Tôi vùng vẫy, vừa định cắn vào cánh tay còn lại của lão thì báng súng kia đã ngay lập tức đập vào đầu. Tôi suýt ngất đi, choáng váng như thể bầu trời vừa sụp xuống, lại nghe bên kia có tiếng Hi Văn và Chí Bân thét gọi.

“Bước lại đây!”. Lão không kiên nhẫn nói tiếp.

Hi Văn nhìn tôi không ngừng lắc đầu, khóe miệng hơi hé để lộ lúm đồng tiền nhỏ. Anh vừa bước lên bước đầu tiên, tiếng súng đã lại vang lên.

Tôi thét lên một tiếng, máu tràn qua bả vai anh, thế mà Hi Văn vẫn không dừng lại. Anh bước nhanh hơn, mỗi bước chân là một tiếng súng, chẳng mấy chốc cả người anh đã đầy máu, ấy vậy mà khoảng cách của chúng tôi vẫn còn rất xa.

“Dừng lại. Lạc Quân, rõ ràng là ông muốn giết người”. Chí Bân tức giận nói.

“Đúng, tao muốn giết người đó, thì đã sao? Cháu trai à. Mạng của mày quan trọng hơn, hay mạng con bé này quan trọng hơn? Mày chọn đi!”.

Cơ thể Hi Văn không ngừng run rẩy. Anh ngẩng mặt, cố gắng bước thêm được vài bước thì gần như khụy xuống.

Dưới sự vùng vẫy của tôi, cuối cùng mảnh băng keo cũng dần lỏng lẻo. Mồi vừa mấp máy được, tôi đã quay sang Chí Bân, gần như hét vào mặt cậu ta: “Cậu còn đứng đó làm gì, chẳng lẽ muốn anh ấy chết sao? Mau đưa anh ấy ra khỏi đây đi”.

Chí Bân chần chừ, hết nhìn tôi vẫn còn đang bị khống chế đến nhìn Hi Văn người đầy máu nằm dưới đất. Cậu ta còn chưa biết phải làm thế nào thì đột ngột tiếng súng lại vang lên.

Trong lúc chúng tôi còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy một thành viên trong nhóm của Tử Kiệt quay lại, súng trên tay anh ta còn chưa kịp rút ra thì toàn thân đã run rẩy ngã xuống. Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Người tứ phía đã nã đạn vào nhau. Lạc Quân kéo tôi xuống thấp phía dưới một ụ gỗ nhỏ, vừa tránh đạn vừa lo đối phó với người bên ngoài. Tử Kiệt này giờ vẫn đứng bên cạnh lão ta cũng chẳng thấy đâu nữa.

Trận đấu súng diễn ra càng lúc càng quyết liệt. Bên kia làn đạn, Chí Bân đang cố lôi Hi Văn dậy. Máu thấm đẫm trên người anh làm tim tôi như thắt lại.

“Dĩnh Hân...”.

Từ container phía trên, Khải Nam nhảy xuống cạnh chúng tôi. Anh giáng một quyền vào Lạc Quân, đoạn kéo được tôi ra khỏi người lão ta. Thấy súng trên tay lão run rẩy chĩa về phía tôi, Nam vội buông tôi ra, trực tiếp lao đến vật lão xuống đất.

Thêm vài người nữa ngã xuống. Trận chiến dường như đã đi đến hồi kết. Tôi cúi xuống, nhặt lấy viên đá dưới đất, run rẩy đứng bên cạnh Nam và lão Lạc mà không biết phải làm thế nào. Cứ mỗi lần giơ tay lên là lại sợ sẽ đập phải Nam, tôi đành phải kiên nhẫn một lúc, mãi mới nhìn thấy lão giằng được lên người Nam. Lúc tôi xuống tay, lão thậm chí không kịp thét lên tiếng nào.

Lúc này, không gian đã dần im ắng lại. Những thành viên trong tổ chức đứng về phía chúng tôi giành được thế chủ động. Tôi thấy Phi đứng ở một góc, đang cố sức không chế một tên khác đang vùng vẫy, bên kia Chí Bân cũng kéo được Hi Văn dậy. Vừa nhìn thấy máu trên người anh, tôi đã chẳng suy nghĩ được gì nữa, vội lao đến xem anh thế nào.

Hi Văn bám lên người Chí Bân mà đứng dậy. Vừa thấy tôi lao tới, khoe môi đầy máu của anh nhoén ra, để lộ nụ cười đẹp như thiên sứ.

Nếu như mọi thứ có thể chấm dứt như thế thì hay quá.

Trong niềm phấn khích vô hạn, cả tôi và Hi Văn đều không nhận ra họng súng đen ngòm đang hướng về phía mình. Khi nghe được âm thanh Chí Bân và Khải Nam thét lên đã là rất lâu sau đó.

Tôi đứng yên lặng giữa khoảng không, cánh tay chạm nhẹ vào sau đầu mình, nơi máu đang chảy ra đỏ thẫm. Từng giọt, từng giọt như thế, có sao lại chẳng thấy đau một chút nào cả?

Cả người Hi Văn cũng đầy máu, anh bước từng bước một về phía tôi. Cánh tay giơ ra muốn chạm vào người tôi, cuối cùng chỉ chạm được vào khoảng không vô tận.

Tôi ngã xuống, cả người trải trên mặt đất đầy đá, đôi mắt như có như không nhìn lên khoảng không trước mặt mình.

Trời xanh.

Lác đác mây trải dài.

Rõ ràng đã gần như thế, có sao vẫn chẳng thể chạm được vào tay nhau?

—oo0oo—

KHẢI NAM

Cuối cùng, tôi cũng giành được quyền khống chế. Tôi đẩy Lạc Quân lên một chiếc bục ở gần đó, dùng còng xích tay hắn ta lại. Lúc này hắn cũng chẳng vùng vẫy nữa, chỉ liên tục cười như dở điên dở dại.

Phía bên kia, Hi Văn đang ôm Dĩnh Hân vào lòng, máu thấm ướt đẫm hai người họ, cũng chẳng biết rằng máu của ai đang chảy lên ai.

Thật không ngờ, chỉ một phút sơ sẩy để lão thoát ra được lại dẫn đến tình hình thế này.

Dĩnh Hân vẫn nhắm mắt như đang ngủ, chiếc váy trắng thấm đẫm máu đỏ. Hi Văn không ngừng vuốt lên gương mặt cô ấy nhưng rốt cuộc chỉ làm máu tươi thấm ra nhiều hơn. Tôi nhìn cảnh ấy mà đau thắt cả ruột, chưa kịp mở miệng nói gì thì Hi Văn đã đặt Dĩnh Hân xuống. Thấy cậu ta lao đến chụp lấy khẩu súng của Chí Bân rơi vãi dưới đất, tôi vội nhảy đến giằng lấy cậu ta.

“Đừng cản tôi!”. Cậu ta gào lên.

“Tôi là cảnh sát, tôi không thể để cậu làm bậy được”.

Tôi hét lên. Chúng tôi đều vừa trải qua một cuộc đấu sức căng thẳng, cũng chẳng còn bao nhiêu lực, chẳng mấy chốc đã mệt lả. Thế mà Lạc Quân nhìn thấy cũng chỉ cười ngặt nghẽo.

“Các cậu có thôi đi không, chưa gì đã nhảy vào đánh nhau thế này?”.

Chí Bàn vừa đi đâu đó trở về, nhìn thấy cảnh chúng tôi lao vào nhau cũng không vội tới ngăn cản. Cậu ấy ngồi xuống chỗ Dĩnh Hân ngã xuống, cẩn trọng dùng tay thăm dò mạch máu và nhịp thở cho cô. Lúc cậu ta ngẩng lên, cả tôi và Hi Văn đều đứng đực ra như hai thằng ngốc.

“Điên cả rồi, Kẹo Chanh vẫn còn thở. Các cậu còn đứng đó làm gì? Trước tiên phải đưa cô ấy đến bệnh viện đã”.

Tôi và Hi Văn bắt giắc buông tay nhau ra, tôi thấy máu tươi ướt cả người cậu ấy, nhẹ cau mày, vừa định bảo cậu ta cầm máu trước thì cậu đã lướt qua tôi mà chạy đến chỗ Dĩnh Hân. Về mặt lo lắng của cậu ta làm tôi muốn trách cũng không thể.

Sau khi cảnh sát đến, tôi và Phi giao Lạc Quân cho các đồng nghiệp rồi mới đến bệnh viện. Trên đường đi, lòng tôi nóng như lửa đốt, nhưng chẳng hiểu sao về mặt thể hiện ra ngoài lại bình tĩnh đến lạ. Có lẽ Dĩnh Hân nói đúng, một kẻ như tôi thật ra đã bị chai lì cảm xúc lâu lắm rồi.

Lúc chúng tôi đến, Dĩnh Hân vẫn nằm trong phòng cấp cứu, Chí Bàn thì đang cố lôi Hi Văn đi cầm máu. Chúng tôi giằng co hỗn độn mãi một lúc, cuối cùng dưới sự giúp sức của tôi và Phi, Chí Bàn mới kéo được Hi Văn ra ngoài. Để cậu ta không chạy trốn lần nữa, Phi và Chí Bàn đành đứng chắn ngay ngưỡng cửa. Tôi nhìn bọn họ vật nhau như thế, bất giác thở dài.

Tình trạng của Văn khiến tôi nhớ đến lần cuối cùng tôi gặp Hân trước khi cô ấy bị bắt cóc. Khi đó, tôi ngỏ lời với Hân một lần nữa, nhưng ánh mắt cô chỉ lơ đãng nhìn tôi, cuối cùng thần thờ thốt lên: “Nam, anh hiểu thế nào là yêu một người, đến chết cũng không thay đổi không?”.

“Hân là anh không tin, trước đây em cũng không tin, cho đến khi gặp lại anh ấy, em mới hiểu được, cho dù anh ấy phản bội, bán đứng em hết lần này đến lần khác, nhưng em lại không thể nào ngừng yêu anh ấy được”.

“Nam, em có thể lựa chọn không ở bên anh ấy, nhưng nếu không phải Văn, em cũng không muốn phải bắt đầu lại từ đầu với bất kì ai khác nữa”.

Những lời nói cuối cùng của Hân vẫn vang vọng trong tâm trí tôi. Bước chân tôi khẽ dừng lại, nhìn thấy một lọ hoa tử đinh hương ai đó vừa đặt tạm trên ghế. Cành hoa tím có thời rạng rỡ là thế, bây giờ chỉ còn lại những nhánh héo rũ tro trụi.

Ai đó từng nói, hoa tử đinh hương biểu trưng cho tình yêu đã biết trước là vô vọng. Có phải cũng giống như tình yêu mà tôi dành cho Hân không? Biết trước là không có kết quả, nhưng tôi vẫn cố công thử hết lần này đến lần khác, để rồi đáp án cuối cùng vẫn chỉ là tuyệt vọng.

Có lẽ Hân không biết, tôi chưa bao giờ yêu cầu em phải toàn tâm toàn ý yêu tôi, nhưng tôi hi vọng, trong tim em cũng không còn hình bóng của ai khác. Mà giờ tôi đã biết, điều này thì mãi mãi em cũng chẳng bao giờ làm được.

Phòng cấp cứu vẫn sáng đèn. Tôi rảo bước trên hành lang một lúc, bắt gặp một chiếc giường trắng được đẩy ra từ phòng cấp cứu bên cạnh. Dĩ nhiên, tôi cũng hiểu tấm vải trắng khoác lên đó có nghĩa là gì.

Tôi thở dài, nhìn đăm đăm chiếc giường một lúc. Người y tá lúc này mới dừng lại, sửa sang gì đó phía dưới giường, giọng hơi thương xót nói với tôi: “Anh là thân nhân của người trong phòng cấp cứu phải không? Đừng lo, cô ấy xinh xắn như vậy, thế nào cũng không sao đâu”.

Khóe môi tôi hơi mỉm cười. Xinh xắn và sống chết thì có liên quan gì đến nhau nhỉ? Nhưng hình như bánh xe bị kẹt, người y tá đẩy không được nữa nên cũng không tiếp chuyện với tôi, vội chào từ biệt rồi đi về cuối dãy để tìm một chiếc giường đẩy khác.

Đúng lúc này, cửa hành lang bỗng nhiên bật mở, Dĩnh Ngôn dẫn theo vài viên cảnh vệ của cô ấy, nước mắt rơi ròng ròng chạy đến nhìn tôi.

“Hân, Hân thế nào rồi?”.

“Vẫn còn trong phòng cấp cứu. Trúng hai viên đạn, một ở lưng một ở đầu, cũng chưa biết thế nào”. Nghĩ tới chắc Dĩnh Ngôn cũng lo lắng cho Hi Văn, tôi không nề hà thêm một câu: “Hi Văn trúng đạn khá nặng, nhưng không ở vị trí nguy hiểm. Chỉ cần đang ở cạnh cầm máu cho cậu ấy”.

Trái với suy nghĩ của tôi, Dĩnh Ngôn lại run run hỏi tiếp: “Vậy còn... còn Phi?”.

Tôi neho mảy, hơi khó hiểu. Từ bao giờ Dĩnh Ngôn lại quan tâm Đường Phi đến thế nhỉ? Nhưng dường như ánh mắt tôi khiến Dĩnh Ngôn hiểu lầm, cô hạ tầm nhìn xuống chiếc giường phủ khăn trắng kế bên cạnh tôi, nước mắt lại rơi như thác đổ.

“Phi... Đường Phi... Anh làm vậy là có ý gì? Anh đã hứa với tôi sẽ trở về mà”.

Dĩnh Ngôn như thể bị quá khích, lao tới chiếc giường bệnh nhân đã mất kia mà không ngừng gào thét, giọt ngấn giọt dài. Tôi kéo cô ấy lại, định giải thích đây là hiểu lầm, song giọng cô quá mức kịch liệt, hầu như không nghe nổi lời tôi nói.

“Đồ ngốc này. Tôi dành tâm huyết cho anh nhiều như vậy, anh vẫn còn chưa hiểu tâm tình của tôi, làm sao anh cứ như vậy mà đi được chứ?”.

“Đồ ngốc, tôi nói chờ anh về, thật ra có một bất ngờ dành cho anh. Sao anh lại hứa không giữ lời...”.

“Đồ ngốc, tôi vẫn chưa kịp nói với anh là tôi thích anh. Anh đi như vậy làm sao cam lòng...”.

Dĩnh Ngôn cứ thét lên liên tục như thế, lời lẽ trong đó không chỉ khiến tôi gần như đứng sững tại chỗ mà mọi người trong bán kính mười thước quanh đó cũng lâm vào tình trạng tương tự, dĩ nhiên không thể bỏ sót Đường Phi, lúc này chỉ đứng cách đó vài bước.

“Dĩnh Ngôn, Dĩnh Ngôn. Cô bình tĩnh lại đi”. Tôi kéo cô ấy dậy, ngượng ngùng hạ giọng: “Tôi đã nói Phi chết bao giờ đâu”.

“Anh đừng gạt tôi, nếu anh ấy không chết, vậy đây là cái gì?”.

Bất chấp tôi ngăn cản, Dĩnh Ngôn vẫn nhào tới mà giật tấm khăn trắng trải trên người bệnh nhân ra. Vào cái khoảnh khắc đó, cả không gian dường như đứng khựng lại.

Tôi ôm lấy mặt mình, không biết phải giải thích thế nào với cô y tá đang bước đến, trong khi đó Dĩnh Ngôn vẫn nhìn đắm đắm vào gương mặt lạ lẫm bên dưới, sững sờ đến mức không thốt ra lời.

Tôi giương mắt liếc cô ấy, ý bảo ‘tôi đã nói rồi mà’. Tiếc là cô chẳng còn lòng dạ nào để ý nữa.

Cô hết nhìn tôi lại nhìn đến Đường Phi đang gần như ôm bụng cười bò cách đó mấy bước, gương mặt đỏ ửng vì khóc chuyển sang tái xanh. Hơi lạnh toát ra từ cô làm tôi rùng mình, trong lòng thầm nghĩ phen này thì Phi chết chắc rồi.

Cậu ta cuối cùng cũng nhịn được cười. Dĩnh Ngôn hằm hằm đi tới, vung chân định đạp cậu ta, song Phi đã nhanh hơn một bước, cậu ôm lấy Dĩnh Ngôn, thì thầm điều gì đó vào tai cô.

Hai người họ vẫn dứng dằng một lúc, song tôi cũng không dám để ý nữa. Chỉ sợ lâu thêm vài phút thì người lãnh đạn sẽ là tôi mất.

Ít phút sau, có vẻ bọn họ đã hòa hoãn lại, mới chịu dằng hoàng bước đến ngồi cạnh tôi, Dĩnh Ngôn có vẻ vẫn còn giận lắm, song cái điệu cười hề hề của Phi làm tôi thấy vui lây cho cậu ấy. Ai mà ngờ được, gã lạnh lùng nhất đám bọn tôi cuối cùng lại bị Dĩnh Ngôn uốn nắn thành đáng vẻ như bây giờ cơ chứ.

Cuộc sống đôi khi thần kì như vậy, có những người tôi chưa từng nghĩ có thể hòa hợp như Đường Phi và Dĩnh Ngôn, lại có những người tôi từng nghĩ sẽ gắn bó với nhau đời này kiếp này, như tôi và Dĩnh Hân, như Hi Văn và Dĩnh Ngôn, rốt cuộc lại hóa thành hư ảo.

Thế mới nói, trong chúng ta, liệu có mấy ai có thể đoán trước được số mệnh đây?

DĨNH NGÔN

Từ phòng cấp cứu trở ra, tôi cũng không nói được tâm trạng của mình lúc này là gì. Em gái tôi còn sống, ngay cả sinh mệnh bé nhỏ trong bụng nó cũng an toàn một cách kì diệu, thế nhưng trong lúc chúng tôi còn chưa kịp vui mừng trước cái tin này, bác sĩ lại thông báo một sự thật chấn động khác.

Có thể Hân sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Dĩnh Hân rơi vào trạng thái sống thực vật, ngoại trừ việc truyền nước để duy trì mạng sống cho nó, chúng tôi cũng không còn cách nào khác. Nhưng tình thế này cũng không thể duy trì được lâu. Bác sĩ nói, nếu quá lâu không ăn uống, hệ tiêu hóa của nó có khả năng sẽ hoại tử dần dần, cuối cùng kết cuộc đó chỉ là tắt yếu mà thôi.

Nước mắt không rơi được ra khỏi mi tôi, nhưng quả tim tôi lại đau đến kì lạ.

Nhớ đến Dĩnh Hân ngây ngô ngồi bên bảng vẽ, hay bức tranh cửa sổ lúc nào cũng thiếu một người, rồi cả tiếng đàn dương cầm vang lên giữa đêm thanh vắng... Tất cả những điều có, có lẽ chẳng bao giờ tôi có thể chứng kiến được nữa.

Không ai có thể an ủi tôi, bởi mọi người đều chấn động trước sự thật này đến mức hầu như bất động. Tôi ngồi xuống ghế, thơ thẩn thế nào lại bất gặp ánh nhìn đờ đẫn của Hi Văn, lúc này đang ngồi trên xe lăn.

Chí Bàn bảo anh ta bị bệnh rất nặng, thân thể suy kiệt, lại bị thương trầm trọng như thế, cũng chẳng biết sức lực đâu để anh đưa Dĩnh Hân từ cảng bỏ hoang đó về đến đây nữa.

Trước đây, tôi yêu Hi Văn vì sự cao ngạo, luôn điềm tĩnh trước mọi chuyện, giống như cả thế giới này đều không thể tác động đến anh, thế nhưng lúc này đây tôi mới thật sự hiểu, không phải anh lúc nào cũng điềm tĩnh, chỉ là khi đó anh chưa gặp lại người có thể khiến anh trở nên hoảng loạn mà thôi.

Những ngày sau đó, chúng tôi vẫn luân phiên chăm sóc Hi Văn và Dĩnh Hân. Con bé trở nên thế này, tôi đành phải đứng ra tiếp quản Star Sky, cũng không còn nhiều thời gian có thể qua lại trông nom hai phía nữa. Khải Nam cũng bận rộn với việc đưa Lạc Quân ra trước vành móng ngựa, thời gian chúng tôi gặp nhau cũng không còn bao nhiêu. Mỗi lần đến, tôi đều đứng tần ngần ở ngưỡng cửa rất lâu. Nhìn thấy Hi Văn tiêu tụy đi ít nhiều, thậm chí cả y tá gặp tôi cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ Dĩnh Hân, cho rằng con bé thật có phúc lắm mới gặp được người bạn trai như Hi Văn.

Khi đó, tôi chỉ có thể cười nhạt. Con người thường chỉ tin vào những gì họ thấy, liệu có mấy ai hiểu được kết cuộc hôm nay của Dĩnh Hân, Hi Văn cũng là người có phần lỗi lớn nhất không?

Thời gian chậm rãi trôi qua. Điều chẳng ai ngờ đến là cái thai trong bụng Dĩnh Hân lại phát triển một cách bình thường. Bệnh tình của Hi Văn vẫn không khá hơn là mấy, nhưng anh mỗi ngày đều kiên trì chăm sóc Hân, thậm chí còn tự mình mớm thức ăn cho nó. Chí Bàn nói như thế sẽ hơi cực, nhưng chí ít có thể kích thích hệ tiêu hóa của Hân hoạt động. Duy trì một thời gian may ra tránh được hoại tử.

Có rất nhiều việc tôi không hiểu, và cũng không muốn hỏi. Vào tháng thứ ba sau khi mọi việc xảy ra, rốt cuộc tôi cũng có thể mặt đối mặt với Hi Văn. Cũng không hẳn là đã hoàn toàn gạt bỏ thù hận, nhưng tôi thật lòng tin, chỉ người con trai này mới có thể mang lại hạnh phúc cho Dĩnh Hân. Còn chúng tôi từng yêu nhau như thế nào, anh từng lợi dụng tôi ra sao, chỉ cần không phải đối diện với anh nữa, tôi nghĩ bản thân mình cũng đủ dũng khí mà buông bỏ.

Vì vậy, tôi ngồi phía ngoài phòng bệnh Dĩnh Hân, vừa thấy Hi Văn kéo xe lăn ra ngoài, tôi đứng trước mặt anh nói đồng giọng: “Hi Văn, tôi sẽ tha thứ cho anh, chỉ cần anh đối xử với Dĩnh Hân thật tốt”

Nói xong, tôi cố quay mặt đi, nước mắt rơi thành hàng. Thực ra, tôi biết, vết thương trong lòng mình cũng còn rất sâu, nhưng so với thù hận của tôi, hạnh phúc tương lai của Dĩnh Hân mới là thứ quan trọng nhất.

Tôi nợ đứa em gái này quá nhiều, cứ xem như tôi dùng sự tha thứ đối với Hi Văn để trả cho nó đi.

Hi Văn nhìn tôi, trong mắt anh thoáng một tia ưu tư khó hiểu. Nếu là trước đây, tôi còn tự cho rằng, anh có chút tình cảm với mình, nhưng giờ đây đã nhìn rõ nhiều thứ, tôi biết đó chỉ là sự thương hại, là cảm giác

tội lỗi.

Anh mím môi, phải rất lâu mới lên tiếng: “Xin lỗi”.

Câu xin lỗi này, tôi hiểu là xuất phát từ trái tim anh. Nó chẳng thay đổi được gì cả, chỉ thêm lần nữa xác minh chúng tôi đã thật sự trở thành kẻ xa lạ.

Xin lỗi, chúng ta đã không còn có thể liên quan gì đến nhau nữa. Chuyện tình cảm, không thể nói ai yêu nhiều hơn, ai trả giá nhiều hơn, chỉ có yêu và không yêu. Tiếc là tôi đã nhận ra điều này quá trễ.

Lúc chuẩn bị quay lưng, tôi đột nhiên lại hỏi: “Loại kẹo đó là hương gì?”.

Anh ngẩn người, dường như vẫn chưa kịp hiểu.

“Loại kẹo anh thường mang theo mình, loại anh đã tặng tôi khi chúng ta gặp lần đầu tiên, lúc nào cũng thiếu một hương. Đó là hương gì?”.

Trước đây, tôi cứ luôn nghĩ bên người anh có bốn màu kẹo vì vốn dĩ nó chỉ có bốn hương. Thế nhưng khi nhìn lại nhiều chuyện, tôi mới lờ mờ hiểu ra được.

Quả thật, khoe môi anh khê mấp máy, chỉ để lại hai chữ: “Hương chanh”.

Con người luôn kì lạ như vậy, biết rõ là sẽ đau lòng, nhưng vẫn cứ khư khư đi tìm đáp án.

Sự ám áp thuở ban đầu của chúng tôi hóa ra chỉ là thứ dư thừa trong tình yêu của người khác. Những viên kẹo ngọt ngào ấy tôi từng xem như bảo bối, đến khi gặp lại, nhìn thấy lại một lần nữa, tôi vẫn cứ nghĩ là anh lưu luyến tình yêu của chúng tôi, thì ra chẳng phải vậy.

Tâm tư đàn ông khó đoán, thứ được coi như bảo vật thật sự sẽ được giam kín trong tủ sắt, cũng chẳng tùy tiện tặng cho người khác.

Tôi cất bước đi, biết rằng lần này sẽ không ngoảnh đầu lại nữa.

Ở nơi ngã rẽ hành lang, Phi đứng vắt chân vào nhau, hai tay cho vào túi quần, lúc nhận ra tôi đi đến, ánh mắt anh nhìn tôi như có như không. Tôi mỉm cười, nắm lấy cánh tay ấy, nhẹ nhàng đan vào lòng bàn tay mình. Anh vùng vằng rút ra, tôi lại siết chặt hơn lần nữa.

Đã từng đánh mất, nên càng hiểu thế nào là quý trọng.

Trước đây, tôi từng đọc tác phẩm của một nhà văn nước ngoài. Cô ấy nói: Đến một lúc nào đó, chúng ta sẽ nhận ra, một thời trẻ tuổi nồng nức, yêu đương cuồng nhiệt cũng cũng là thoáng qua, cũng sẽ trở thành ‘đã từng’.

Chỉ có những thứ không phải là ‘đã từng’ mới có thể theo chúng ta đi hết quãng đời còn lại.

Mà cuộc đời này, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Thời gian để chúng ta yêu nhau còn không đủ, lấy đâu ra thời gian để giận hờn?

Chúng tôi cứ đứng thế nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Phi cũng thả lỏng người, bàn tay áp chặt lấy tôi hơn. Tôi tựa người vào lồng ngực anh, thanh thản thở dài.

Trên hành lang người đi kẻ lại, chúng tôi cứ mặc nhiên ôm lấy nhau như thế, tựa như cánh chim phiêu lãng nửa đời mới tìm ra được tổ ấm. Tôi nghĩ, đời này chỉ cần có thể nắm tay người đàn ông này đi đến già cũng là một đoạn kết tốt đẹp. Còn đoạn quá khứ trước kia, có lẽ nên để nó tan thành tro bụi, sau đó hòa cùng cơn gió bay đi.

Có lẽ, sau này nhìn lại, sẽ có một chút đau nhói ở tim, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Nói cho cùng, trên thế gian này, mấy ai có thể vĩnh viễn yêu duy nhất một người?

Thế nhưng, cuộc đời luôn có nhiều chuyện chẳng ai lường trước được. Vào lúc tôi thật sự đã buông tay, có thể đường đường chính chính tha thứ cho hai con người kia, thì cũng là lúc Khải Nam đến, kéo theo một nhóm cảnh sát khác.

Tôi không hiểu Khải Nam có ý gì, cho đến khi anh ấy cau mày, cổ hết sức mới có thể thốt thành lời: “Vụ án Lạc Quân đã được đưa ra xét xử, song lời khai của ông ta có tiến triển mới. Lão khai Hi Văn chính là người giết Khả Vi”.

Tôi và Phi đứng nhìn bọn họ còng tay Hi Văn, kéo anh ấy ra khỏi bệnh viện. Trong giây phút đó, bất chợt tôi lại quay về căn phòng bệnh đang dần chìm vào tĩnh lặng phía sau mình.

Không có Hi Văn, Dĩnh Hân của tôi phải làm sao bây giờ?

—oo0oo—

HI VĂN

Lẽ ra, tôi sớm phải nghĩ tới lão già này có chết cũng thôi tôi xuống nước mới phải.

Cảnh sát giam tôi hai ngày trong phòng thẩm vấn. Chí Bản mời luật sư tốt nhất cho tôi song vô dụng, cả hai chúng tôi đều biết lần đó tôi giết Khả Vi vốn không có dự tính trước, quá nhiều dấu vết để lại, hơn nữa đầu đầu cũng là tai mắt của Lạc Quân.

Cảnh sát dùng mọi cách ép cung, cuối cùng tôi cũng không thừa nhận, chẳng còn cách nào khác họ đành chấp nhận để tôi được bảo lãnh. Phiên tòa xét xử sẽ được thẩm định vào vài ngày tới.

Vừa được thả ra ngoài, tôi bảo Chí Bản đưa mình đến ngay bệnh viện. Có trời mới biết hai ngày không gặp tôi đã nhớ em đến mức nào. Chí Bản đỡ tôi vào đến viện, tôi liền cúi người xuống, không kiềm được xúc động mà áp mặt vào bụng em, nơi một sinh mệnh nhỏ bé đang lớn lên từng ngày.

Gương mặt em vẫn thản nhiên như đang ngủ. Tôi vuốt hàng lông mày mảnh mai ấy, tìm quặn thắt.

Nếu vụ kiện này tôi không thoát được, mẹ con em sẽ ra sao?

Tôi ở lại với Dĩnh Hân thêm vài ngày trước phiên tòa. Thời gian này tất cả mọi người đều trở nên bận rộn. Việc của anh em trong cô nhi viện vẫn chưa được giải quyết dứt điểm khiến Chí Bản phải chạy vạy khắp nơi. Lạc Quân bắt cóc Dĩnh Hân, nhưng lão nằm mơ cũng không nghĩ tới một nửa số thuộc hạ trung thành của lão lại là anh em cùng chúng tôi lớn lên vào sinh ra tử, cùng nhìn thấy bộ mặt giả nhân giả nghĩa của lão. Chúng tôi bày ra cái bẫy lớn để dụ lão xuất đầu lộ diện, sau đó có thể đường đường chính chính tổng lão vào ngục, chỉ không ngờ cái giá phải trả lại quá lớn như thế.

Vuốt mái tóc mỏng manh của Hân đang nằm trên giường, hơi thở em vẫn nhẹ nhàng như không khiến tôi bất giác thở dài. Nắm lấy tay em, áp từng ngón tay mềm mại mỏng manh ấy vào gò má mình, tôi ước gì khoảnh khắc này là mãi mãi.

Cánh cửa phòng phía sau bỗng bừng bật mở. Nghĩ là y tá đến xem bệnh án, tôi cũng không quay người lại, cho đến khi nghe một giọng nói tà mị vang lên: “Cháu ngoan, nhìn con có vẻ rất hạnh phúc nhỉ?”.

Tôi giật phắt người. Lạc Quân? Sao lại có thể là lão?

Trước sự kinh ngạc của tôi, lão ta đi đến chiếc bàn đối diện mà chễm chệ ngồi xuống. Mấy tháng không gặp, lão có vẻ ốm hơn trước đây, song cái dáng vẻ hư tình giả ý thì vẫn không thay đổi chút nào. Khóe môi tôi nhếch lên. Sao tôi lại có thời ngu ngốc đi tin lời một con người như thế này?

“Ngạc nhiên sao?”. Lão cười cười tiếp: “Thằng nhóc này vẫn khỏe như vậy, con nghĩ chỉ có con mới có quyền bảo lãnh sao? Chắc chắn, lâu rồi không gặp cháu dâu của ta, nhìn con bé có vẻ tươi tỉnh ra hẳn nhỉ”.

Nhìn thấy cánh tay lão sắp chạm vào mặt Hân, tôi chồm người tới định ngăn lại, song tôi lại quên mất rằng lúc này chân mình không thể cử động bèn mắt đà ngả lên người em. Lạc Quân thấy thế cũng không vội nói gì, giọng cười của lão lại càng khó nghe hơn.

“Xem con đi, mới hai mấy tuổi đầu mà đã như thế rồi, xem ra cũng chẳng sống được bao nhiêu ngày nữa”.

“Cút ngay!”. Tôi gầm gừ trong họng, dù thực tế cũng chẳng còn sức để chống chọi với lão. Thừa thế tôi nhìn ra ngoài, hét gọi y tá vào, song cánh cửa vẫn đứng im lìm đó. Chẳng lẽ lão đã cho người canh giữ bên ngoài?

“Chắc chắc, một con bé xinh thế này mà lại phải sống cuộc sống thực vật, kể cũng đáng thương nhỉ!”. Lão cười gần tiếp: “Cháu trai à, con cũng sống không được bao lâu nữa. Thế này nhé, đừng bảo chú không nề tình máu mủ. Vợ và con của con cứ để đấy, sau này chú chăm sóc, con thấy thế nào?”.

Vừa nói, cánh tay lão vừa giơ ra chạm vào ống truyền thuốc trên cao. Tôi muốn nhón người lên để gạt lại nhưng không thể, chỉ có thể trở mắt nhìn lão diễn trò trước mặt mình.

“Rốt cuộc ông muốn gì?”.

“Được, nói vào vấn đề chính”. Lão hắng giọng, nụ cười trên môi cũng biến mất hẳn. “Vài ngày nữa là phiên tòa diễn ra. Con biết phải ăn nói thế nào rồi chứ hả?”.

“Sao tôi lại phải nghe theo lời ông?”.

“Tại sao à? Đừng quên, cháu trai, con sống được bao nhiêu lâu nữa, không phải con còn rõ hơn chú sao? Cho dù con đưa được chú vào tù thì thế nào? Phe cánh của chú còn đầy rẫy đó, muốn ra khó lắm sao? Huống hồ, còn có một đạo luật, gọi là, bệnh nhân tâm thần thì có chế độ giam giữ đặc biệt, chẳng lẽ con chưa từng nghe sao?”.

“An ổn nghe lời chú, chú sẽ để con bé này an toàn nằm ở đây qua ngày. Còn nếu không, chú cũng không chắc mình sẽ làm thế nào? Cử một thủ hạ trung thành đến đây chăm sóc nó chẳng hạn, hay đợi đứa trẻ sinh ra rồi nuôi dưỡng nó như chú nuôi dưỡng con vậy”.

“Ông uy hiếp tôi?”. Tôi gằn giọng, có thể cảm nhận giằng mắt mình là một màn sương mờ.

“Không phải uy hiếp mà là thương lượng. Hôm nay chú đến đây chỉ nói với con bấy nhiêu thôi. Cháu trai à, con vẫn nên chăm sóc ình thật tốt đi. Phiên tòa vài ngày nữa chú sợ con ra không được. Haha...”.

Dứt lời, lão tông cửa đi ra ngoài.

Tôi thở hồng hộc nhìn theo dáng lão, sau đó lại nhìn xuống Hân vẫn đang thản nhiên như đang ngủ.

Một nụ cười bất giác lại hiện trên khóe môi.

—oo0oo—

CHÍ BÂN

Từ chỗ Tử Kiệt về, tôi đi thẳng đến phòng bệnh của Đinh Hân. Hi Văn vẫn ngồi đó như bao ngày, sắc mặt càng lúc càng kiệt quệ, có lẽ cũng chẳng còn gắng sức được lâu nữa.

Tôi quàng xấp hồ sơ lên bàn, cau mày hỏi cậu ấy: “Lão ta được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Không chỉ cảnh vệ mà có cả người của cảnh sát nữa. Cậu vẫn quyết định như vậy sao?”.

“Ừ”. Cậu ta vươn ngón tay, lau lau trên gương mặt hồng hào của Hân, cũng không thèm quay sang nhìn tôi.

“Vậy cậu có nghĩ... nếu như cô ấy tỉnh lại...”.

Cử động trên tay cậu ta có vẻ chậm lại đôi chút, đoạn, cậu ta giương mắt sang tôi, cười cười nhưng lại có một chất lỏng nào đó rơi trên gò má: “Khi đó, giúp tôi nói với cô ấy, tôi rất hi vọng cô ấy có thể nuôi dạy con tôi trưởng thành khỏe mạnh, được không?”.

Tôi cúi mặt, cổ giấu đi đôi mắt đang bán đứng mình. Rõ ràng là cậu ấy khóc cơ mà. Sao sống mũi tôi lại cay cay thế này?

Bên ngoài cửa sổ, mây đen gió bão vẫn cứ vần vũ không ngừng.

Chẳng ai ngờ được, ngày hôm sau, thành phố lại đón nhận một tin chấn động mới.

Vài ngày trước phiên tòa xét xử vụ án buôn lậu trẻ em lớn nhất thành phố, Lạc Quân đột nhiên bị tấn công. Theo lời một nhân chứng kể lại, chiếc xe ông ta đang chạy bon bon trên đường bỗng nhiên phát nổ. Tài xế chết ngay tại chỗ, bản thân Lạc Quân bị một người thanh niên kéo ra khỏi xe. Trong lúc mọi người vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì vụ tai nạn thì người này đã rút súng chia ngay thái dương lão.

Người ta kể lại, lão liên tục quỳ xuống xin tha, nào là không ngờ gã thanh niên này có thể đứng dậy khỏe mạnh gì gì đó, rồi lão sẽ để hết tài sản lại cho anh ta, thế nhưng anh ta vẫn không chấp nhận.

Cảnh sát bao vây khắp nơi, làm thành một vụ chấn động lớn lúc đó, thậm chí có rất nhiều phóng viên cũng đánh hơi thấy mà tìm tới. Giữa vòng vây, trong lúc cảnh sát không ngừng kêu gọi bỏ súng xuống và nhân viên đàm phán hết lời can ngăn, thì người thanh niên đó chỉ cười gằn một tiếng, sau đó tuần tự kể ra những người anh ta đã giết, những tội ác mà anh ta đã làm bao nhiêu năm nay.

Giống như một lời tự thú.

Cuối cùng vào khoảnh khắc đó, anh ta bóp cò súng.

Thấp thoáng trong nhóm cảnh sát có người hét lên, song tất cả đã quá muộn. Vài viên cảnh sát xuất phát từ tâm lý bảo vệ con tin đã nổ súng. Người thanh niên cả người đầy máu, gục ngã xuống bên cạnh Lạc Quân. Khóe môi anh ta nở một nụ cười mãn nguyện.

Phiên tòa xét xử vài ngày sau đó vẫn diễn ra, nhưng hai đầu sỏ quan trọng nhất đã chết trong sự kiện kinh thiên động địa đó. Giới truyền thông đưa tin liên tục trong mấy tháng trời, một vụ án mà những tình tiết trong đó đã trở thành sự kiện li kì nhất, oanh oanh liệt liệt, cuối cùng cũng bị thời gian làm vùi lấp.

Thì ra tất cả chúng ta, dù đã từng có thời huy hoàng rực rỡ đến thế nào, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ là một hạt bụi nhỏ giữa dòng đời mênh mông.

Trong vụ kì án này, tôi và Đường Phi đều bị sờ gáy. Tôi trực tiếp tham gia chỉ điểm giúp cảnh sát, sau đó lại có công lớn trong việc cung cấp thông tin phá vụ án, chưa kể việc Khải Nam và Dĩnh Ngôn hết lòng giúp đỡ cho tôi nữa. Thế nên, cuối cùng, tòa phúc thẩm xem xét rất lâu liền kết án năm năm tù.

Dĩ nhiên, tôi chẳng ngồi bóc lịch lâu đến thế. Bởi là thanh niên gương mẫu thời đại mới, đẹp trai sáng láng, cải tạo tốt, giữa năm thứ ba tôi đã có thể vác ba lô ra khỏi trại giam rồi.

Cùng số phận với tôi là Đường Phi. Cậu ta vướng vào nhiều vụ án hơn tôi, dù Dĩnh Ngôn lo lắng thế nào, án của cậu ta cũng tròn trĩnh ở con số mười năm. Thằng nhóc này bình thường lạnh lùng là thế, nhưng có tình yêu vào thì như hoa mọc sau mưa xuân. Cải tạo tốt, hiền lành hòa nhã thì không nói làm gì, đáng kể là chỉ bốn năm, cậu ta đã gom luôn tám bằng thạc sĩ chương trình đào tạo từ xa, nghiêng nhiên ôm lệnh đặc xá từ chính phủ, còn trở thành tấm gương trẻ lên tạp chí nữa. Lúc tôi cầm tờ báo có in hình cậu ta, lại nhìn về mặt đặc ý dạt dào của hai vợ chồng trẻ kia, tự dưng có một cảm giác ganh tị không nói thành lời.

Ngày ra khỏi trại giam, đón tôi không chỉ có Dĩnh Ngôn và Khải Nam mà còn có Tử Kiệt. Vì nhiều lí do, lúc Hi Văn ra đi, cả hai chúng tôi đều không thể đưa tiễn người bạn cùng uống máu ăn thề với mình. Có lẽ đến lúc chết, Lạc Quân vẫn không thể ngờ người ông ta coi là quân cờ bí mật cuối cùng, lại chính là lá bài tẩy của chúng tôi.

Tự lão ta chui vào xe Tử Kiệt, tin vào sự tận tâm của cậu ta mà không ngờ cậu ta cũng như chúng tôi, đều muốn dồn lão vào chỗ chết.

Nghe nói, tháng mười năm đó, bác sĩ thực hiện phẫu thuật lấy đứa bé trong bụng Kẹo Chanh ra rất thành công. Theo như lời dặn Hi Văn để lại, chúng tôi đặt tên nó là Thái Dương, hi vọng đứa trẻ sẽ giống như cái tên của thần mặt trời, sẽ soi sáng cho nửa đời còn lại của mẹ nó.

Kẹo Chanh vẫn ngủ, một giấc ngủ rất sâu, tưởng như không bao giờ tỉnh lại nữa. Tôi nghĩ như thế cũng có cái hay. Ít ra thì chỉ trong giấc mộng triền miên đó, cô ấy mới có cơ hội gặp được Hi Văn. Không biết chừng giờ này họ đã xây được một căn nhà trong mộng rồi cũng nên.

Số tiền năm triệu USD trước đây được hoàn trả lại cho Dĩnh Ngôn. Cô ấy nhận lấy mà dường như vẫn không tin nổi.

Nói gì cô ấy, đến tôi còn không tin được nữa là. Chúng tôi dùng trăm phương ngàn kế, tổn hại tất cả người xung quanh mình để đoạt được số tiền này, cuối cùng lại trả nó về chỗ cũ. Nghĩ ra cũng có hơi tiếc nhỉ?! Haiz, nói cho cùng thì ít ra tôi cũng nên chừa lại một chút ính mới phải.

Đường Phi vẫn ở bên cạnh Dĩnh Ngôn. Bọn họ như chó với mèo mỗi ngày đều cãi nhau, có lúc tưởng như cắt đứt hẳn, song cuối cùng lại đầu vào đấy. Có lần, tôi cũng thử hỏi Dĩnh Ngôn, rốt cuộc, bọn họ có kế

hoạch kết hôn không? Dĩnh Ngôn đỏ mặt đỏ mũi một hồi mới vô tình khai ra là, ngay cả lời tỏ tình Đường Phi vẫn chưa nói, thế nên tới giờ cô nàng vẫn chưa chấp nhận được mối tình càn rỡ này.

Sau đó, dĩ nhiên phải nhờ tôi ra tay rồi. Trải qua đợt huấn luyện của tôi, cậu chàng Đường Phi cũng nhận ra sai sót của mình, rốt cuộc cũng rinh được Dĩnh Ngôn về làm vợ. Hôm đám cưới, cậu ấy đúng là hoành tráng hơn hẳn trí tưởng tượng của tôi. Ca hát, nhảy múa, náo nhiệt đến gần sáng. Trong khi ai nấy vẫn còn đang chìm trong men rượu thì tôi xách một lon bia ra cạnh bể bơi, lại ngóng về phía xa xa, nơi các vì sao không ngừng lấp lánh.

Lại nhớ đến một buổi tối nào đó, chúng tôi cũng ngồi cạnh nhau như thế này. Tất cả bảy người, ca hát nhảy múa, cùng thả người ra dưới đất mà ngắm sao trời.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Bầu trời vẫn yên vị nơi chốn đó, chỉ có chúng tôi là từng người, từng người một ra đi.

Thế gian này vốn dĩ là như thế, hợp hợp tan tan, rốt cuộc cũng chẳng biết ai mới là bến đỗ cuối cùng của ai nữa.

Khải Nam xách một lon bia ra ngồi cạnh tôi. Nhờ chuyên án phá được, gần đây cậu ấy đã lên đến chức phó rồi. Tôi vỗ vai cậu ấy, thật không hổ danh là Khải Nam, kẻ có tiền đồ sán lạn nhất trong đám mà.

Chúng tôi cụng li với nhau, thỉnh thoảng lại nghe tiếng Dĩnh Ngôn đang hát gì đó bên trong, giọng điệu say sưa mơn mọt. Trên bầu trời, các vì sao vẫn thi nhau tỏa sáng. Chẳng biết thời gian trôi đi bao lâu, Khải Nam lại đột ngột lên tiếng.

“Trước lúc Hi Văn mất, cậu ấy có nói một câu...”.

“Hả?”.

Tôi nghiêng người, song cũng không hỏi thêm. Tôi biết việc này ám ảnh Khải Nam lâu lắm rồi. Bởi vì trong chúng tôi, chỉ có mình cậu ấy là có mặt ở hiện trường ngày hôm đó. Tận mắt nhìn một người bạn của mình chết đi, chuyện đó cũng chẳng dễ dàng gì.

“Lúc đó, cậu ấy bị thương rất nặng, cả người đầy máu, thế nhưng mình cũng không hiểu được tại sao cậu ấy cứ nhìn đăm đăm vào mình, môi lắp bắp liên hồi điều gì đó. Mình nghe một câu, rồi lại một câu, đến khi cậu ấy trút hơi thở cuối cùng mình mới hiểu được.

Cậu nói ấy là: “Nếu như có thể được sinh ra một lần nữa, tôi hi vọng chúng ta vẫn có thể là bạn của nhau”. Khải Nam nốc một hơi bia, ánh mắt mơ hồ nhìn xa xăm ra khoảng không mịt mờ. “Lúc đó mình cũng ngạc nhiên lắm. Đã từng nhìn thấy thủ đoạn cậu ấy đối phó Dĩnh Ngôn, thế nên mình nghĩ đối với cậu ấy, trên đời này ngoài Dĩnh Hân ra chắc chẳng còn gì quan trọng...”.

Khải Nam không nói nữa. Sống mũi tôi có hơi cay, thế nên tôi vội cúi xuống, cười cười với chính mình. Thật ra, nếu hôm đó Hi Văn không đánh thuốc tôi trước khi hành động, sợ rằng hôm nay ngồi đây, chỉ có một mình Khải Nam mà thôi.

Vì thế nếu để một người nói câu này, người đó phải là tôi mới đúng.

“Nam à, cậu biết không, thế giới này thật sự rất giả dối”. Tôi cười cười nhìn cậu ấy, ánh mắt có hơi ngược nhìn phía trong đại sảnh. “Thế nhưng cuộc sống luôn có những điều phức tạp như vậy. Ai có thể cam đoan rằng mình mãi mãi không nói dối? Anh dối gạt tôi, tôi lừa lọc anh. Chúng ta luôn đề phòng lẫn nhau, vô hình chung lại đóng kín cánh cửa tình cảm của bản thân mình”.

Ánh mắt Nam có vẻ hơi ngạc nhiên. Tôi bật cười, lấy lon bia cạ cạ vào má cậu ấy.

“Cậu tin hay không cũng được. Mình với Văn chưa bao giờ muốn làm hại các cậu cả”.

Nam bật cười: “Cái đó thì mình tin. Các cậu chỉ muốn mình gãy chân què tay gì thôi là đã hả dạ rồi”.

“Thằng nhóc này, tôi nói thật sao cậu lại không tin hả?”.

Tôi bật dậy, đá đá vào chân cậu ấy, thế nhưng Nam tránh đi được, cậu ta bốc một nắm cát quăng vào tôi. Phút chốc, từ trên xuống dưới người tôi toàn cát là cát cả. Cẩn bệnh sạch sẽ thái quá một lần nữa xộc

thăng vào não tôi, tôi điên tiết túm lấy cậu ấy. Cả hai đánh đấm một trận ra trò đến khi mệt lả rồi lại lăn kềnh ra đất.

Đã thật! Hình như đã lâu rồi chúng tôi không đùa nhau như tử như vậy.

Trong tiếng thở hồng hộc, đột nhiên Khải Nam nói: “Bên này, càng lúc nhìn cậu càng giống người đấy”.

Tôi hơi ngẩn ra, chồm tay khui một lon bia lạnh khác xối thẳng vào mặt mình.

“Sao thế? Tới kì kinh của cậu rồi sao?”. Nam tròn mắt hỏi.

“Kì cái đầu cậu ấy”. Tôi bĩu môi, bàn tay hơi úp lên mặt, chỉ chừa lại một khe hở giữa hai ngón tay để nhìn ngôi sao gần nhất. “Chỉ là tự nhiên nhớ tới trước đây Kẹo Chanh cũng từng nói vậy thôi”.

Không gian thoáng chốc lặng như tờ.

Mãi mới nghe thấy Khải Nam lên tiếng: “Nếu Kẹo Chanh ở đây, cô ấy sẽ nói gì nhỉ?”.

“Bắn chết đi được!”. Tôi đáp, không nén được bật cười.

“Còn Thiên Luân?”.

“...”. Tôi vờ nghiêm mặt, lại nhớ đến dáng vẻ của Thiên Luân trước đây.

“Hi Văn thì sao?”.

“Cút!”.

“Haha, Bên à, mình phát hiện ra cậu tương đối hiểu bọn họ đấy”.

Có tiếng hò hét ầm ĩ bên trong. Tôi loạng choạng đứng dậy, nhìn xuyên qua đám người, thấy Phi vừa bế Đình Ngôn lên, nụ cười trên môi cậu ấy mới rạng rỡ là thế.

Khó khăn lắm mới có thể đi đến ngày hôm nay. Vì vậy tôi tự nói với lòng mình: Đình Ngôn, Đường Phi, các cậu phải thật hạnh phúc nhé. Hạnh phúc thay cho cả phần chúng tôi nữa.

Trên bầu trời cao, ngàn vì sao vẫn sáng tỏ. Nhớ đến Hi Văn, đến Thiên Luân, Đình Hân, khoe môi tôi lại nở thành một nụ cười hoàn mỹ.

Nếu như có thể được sinh ra một lần nữa, tôi cũng hi vọng có thể tiếp tục làm bạn với các cậu.

33. Chương 33: Ngoại Truyện 1: Qua Giông Bão

Tôi chôn mọi thứ vào một vùng kí ức cũ.

Đau thương, vui vẻ, tuyệt vọng, tất cả rồi cũng sẽ qua...

—oo0oo—

DĨNH NGÔN

Đang mê man trong mộng đẹp, tôi bỗng bị đánh thức bởi bàn tay ai đó cọ cọ vào mặt mình. Hé mắt nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tường mới chỉ bảy giờ, tôi kéo chặt chăn che kín lấy đầu, ngái ngủ lèm bèm nói: “Phi, đừng đùa nữa, chưa tới giờ đi làm mà”.

Thế nhưng, chẳng những không dừng lại, người nào đó còn chẳng chút e dè nào mà nhảy lên giường, lấy mái đầu cọ cọ vào lồng ngực tôi nữa. Tôi găm giữ, dùng dằng đến lúc chịu hết nổi mới mở chăn ra, song chưa kịp quát thét tiếng nào đã nhìn thấy ánh mắt rưng rưng kia đang uất ức nhìn mình.

“Mẹ... mẹ Đình Ngôn không thương Dương Dương nữa”.

Tôi cau mày bối rối. Con tức giận vì bị phá giấc ngủ bay biến đâu mất, chẳng còn cách nào khác đành phải ôm thẳng bé vào lòng.

“Ngoan ngoan. Mẹ Đình Ngôn không biết là con. Mẹ tưởng là ba Phi mà”. Tôi líu ríu nói. “Sao Dương Dương lại ở đây? Giờ này không đi học sao?”.

Chẳng ngờ Dương Dương còn khóc to hơn. Tôi nhìn nó gãi đầu gãi tai một lúc mới nghe ra mấy thứ âm thanh lèm bèm này chính là: “Mẹ lại quên rồi, con đang nghĩ hè mà”.

Biết chẳng ngủ nghe gì được nữa, tôi đành kéo thằng bé xuống giường. Dương Dương vòng tay ôm bụng tôi có vẻ rất thỏa mãn. Tôi bế nó lên, cười cười chọc: “Sao hả? Lại muốn nịnh mẹ cái gì sao?”.

“Không phải đâu. Mẹ Dĩnh Ngôn, gần đây mẹ rất có da có thịt. Ôm vào rất thích”.

Ánh mắt biết cười của thằng bé khiến tôi hơi sững lại. Haiz. Chỉ trách Dĩnh Hân sinh khéo thế. Thằng bé vừa khéo hòa hợp tất cả nét đẹp của cha mẹ, nửa phần ngây thơ của Dĩnh Hân, tám phần đẹp đẽ của Hi Văn, thành ra một tên quý nhỏ đáng yêu thế này cơ chứ.

Nhớ tới lời Dương Dương vừa nói, tôi nhìn mình trong gương, cau mày: “Dương Dương, gần đây mẹ Dĩnh Ngôn mập lên sao?”.

“Vâng, Dương Dương thích bụng mẹ tròn tròn. Ôm rất thích!”.

Lại cọ cọ vào bụng tôi rồi. Tôi để mặc thằng bé làm nũng, tự nhìn mình trong gương. Mặt vẫn thế cơ mà, chỉ có vòng hai dường như hơi phát triển thì phải. Trước giờ tôi vốn thuộc dạng ăn bao nhiêu cũng không mập, sao lại thế này?

Không được rồi. Trông chẳng có tí cân bằng nào cả.

“Mẹ Dĩnh Ngôn, chiều mai con được nghỉ. Chúng ta cùng đi thăm mẹ nhé”.

Dương Dương cọ cọ vào người tôi, ra vẻ nũng nịu. Nhắc tới Dĩnh Hân tôi chỉ còn cách xoa đầu thằng bé, cố nén để cay nồng trong mũi không tuôn trào ra.

Bốn năm rồi. Dương Dương cũng đã lớn thế này, nắm mồ của Hi Văn cũng xanh um cỏ, thế nhưng em gái tôi thì vẫn mãi nằm im lìm thế kia, dường như chẳng bao giờ muốn tỉnh dậy nữa.

Lúc rảnh rỗi, tôi thường dẫn Dương Dương đi thăm mẹ nó. Có lẽ do máu thịt tương lân, dù chỉ được ngắm nhìn Dĩnh Hân, song thằng bé vẫn dành nhiều tình cảm cho người mẹ này. Tôi kể với nó về Dĩnh Hân của trước đây, về chuyện tình như tiểu thuyết của cha mẹ nó, dĩ nhiên đã được lọc đi khá nhiều tình tiết. Những lúc ấy Dương Dương lại ôm lấy chân tôi, nài nỉ tôi kể nhiều thêm nữa. Có lẽ trong tâm trí nó, Dĩnh Hân chính là công chúa ngủ trong rừng, còn Hi Văn là một hoàng tử mãi mãi cũng không bao giờ có thể chạm tới được.

Lo ngại vì thân hình càng lúc càng phì nhiêu của mình, lại nhớ tới Phi đang công tác ở nước ngoài chưa về, chiều hôm đó tôi lôi Dương Dương đi đánh cầu. Thằng bé rất hiếu động, thỉnh thoảng lại vây lấy người tôi, nài nỉ thế này thế kia. Tôi từ chối mãi cũng không được, đành phải biểu diễn một màn lộn mèo cho nó. Ôi dào, phụ nữ cũng sắp ba mươi rồi, lộn mèo cũng khó khăn thế đấy. Tôi lộn mấy vòng, đoạn đứng cười cười nhìn thằng bé, bỗng chốc thấy bụng còn cào khó chịu. Không lẽ càng lớn tuổi sức khỏe càng kém thế thật sao?

Có tiếng mở cửa, tôi thấp thoáng thấy tài xế của Phi dừng lại bên ngoài. Người đàn ông của tôi bước xuống xe, dáng vẻ vẫn bệ vệ như ngày nào. Trừ vài cọng râu có lẽ do bận rộn chưa kịp cạo, gương mặt anh khiến tôi có chút suýt xoa, tự sờ sờ lại mặt mình.

Khỉ thật, bao nhiêu năm rồi, sao tôi tăng cân thấy rõ, còn anh ấy vẫn phong độ thế cơ chứ?!

Vừa nhìn thấy tôi, Phi đã chạy đến nhấc tôi vào lòng mình. Mùi nước hoa thoang thoang khiến sống mũi tôi ngứa ngứa. Tôi cười cười, giật giật cà vạt của anh, ra dấu cặp mắt ngây ngô của Dương Dương vẫn đang nhìn.

“Ba! Ba, con cũng muốn ôm”.

Dương Dương vừa cười vừa vỗ tay. Phi cúi xuống, bế xốc thằng bé lên, sau đó lại dịu dàng đặt vào má nó một cái hôn rõ tiếng. Giọng anh ấm áp đến lạ.

“Dương Dương của ba, ở nhà mẹ Dĩnh Ngôn có bắt nạt con không?”.

Tôi đứng sau lưng anh, không ngừng đưa tay ra dẫu với thằng bé. Nó cười khúc khích, sau đó mới dụi đầu vào lòng anh, liếng thoắt nói: “Không ạ. Nhưng mẹ không nghe lời ba, còn thức rất khuya để xem phim nữa”.

Được rồi, tôi nghiêng rằng treo treo. Thằng nhóc này lại dám bán đứng đồng minh. Hãy đợi đấy.

...

Nghe nói hôm nay ngoài trời giông bão cấp tám.

Trong phòng, ánh đèn mờ ảo soi rọi lên hai bóng người đang hòa quyện vào nhau. Hơi thở gấp gáp, thanh âm cuồng nhiệt. Cuối cùng, khi hoan ái đã qua đi, Phi mới thở dốc thả người xuống bên cạnh tôi. Ánh mắt anh trầm ổn, nụ cười nửa môi nhếch lên đầy thỏa mãn.

Anh thì thỏa mãn rồi, chỉ tội cho tôi mệt chết đây. Tên gốc biển thái này có bao nhiêu trò hay không lường phạt, mỗi lần tôi không nghe lời lại chỉ biết dùng cách này để răn đe tôi. Tôi cả ngày bẽ bộn, đến tối còn bị anh ta tra tấn thì thể lực cách nào cũng bị bào mòn chết mất thôi.

Nghĩ thế, tôi đưa tay lên bờ ngực săn chắc của người đàn ông bên cạnh, véo nhẹ.

“Á!”. Anh rên lên một tiếng thảm thiết, đoạn ngồi bật dậy xoa xoa ngực vẻ đáng thương. “Em muốn ám sát chồng sao?”.

Tôi bĩu môi, cũng không thêm nói gì, chỉ lẳng lặng xoay người lại, quay lưng về phía anh. Đột nhiên lại nhớ tới Phi của trước đây không giống thế này. Thời gian sống chung nhà, thời gian ở Phuket, anh đều thể hiện một bộ mặt rất khác. Không phải có ai đó bắt cóc chồng tôi rồi phẫu thuật thẩm mỹ để thay thế anh ấy đấy chứ?

Nghĩ thế, tôi đột nhiên xoay người lại, sờ sờ tay lên mặt Phi. Anh có vẻ cũng khó hiểu trước hành động của tôi, cau mày hỏi: “Sao vậy?”.

Tôi không nói không rằng, đưa tay véo mạnh. Anh lại hét lên một tiếng. Tôi cau mày, đa nghi với đi quá nữa.

“Em mà không nói rõ lý do thì đừng hòng ngủ”. Phi gầm lên, đôi mắt ánh lửa tức giận. Chẳng hiểu sao tôi lại thích véo mặt anh lúc này đến lạ. Đấy, anh chồng đích thực của tôi là đây rồi.

“Em đang nghĩ anh có phải Đường Phi mà em gặp lần đầu không”. Tôi thú thật.

“Sao tự nhiên lại nghĩ vậy?”.

“Vì anh... biến thái hơn hẳn anh ấy”.

Tôi bật người, cũng không nói gì nữa mà lại xây lưng về phía anh, cảm nhận người bên cạnh thơ thẩn mất một lúc, sau đó mới nằm xuống, nhẹ nhàng sấn đến gần tôi hơn.

Vòng tay của anh rất ấm, lúc anh đặt cằm lên vai tôi, cảm giác ấm áp khiến tôi an tâm đến lạ.

“Đồ gốc, anh chỉ thể hiện thế này trước mặt vợ yêu của anh mà thôi”.

Tôi vờ như đã ngủ, nhưng trên môi lại nở một nụ cười không sao ẩn giấu được.

Hạnh phúc, chỉ thế này thôi đã đủ.

Nửa đời trước, chúng tôi đã từng đau khổ, từng tuyệt vọng, từng vì sinh tồn mà trả giá. Bao nhiêu năm ngoảnh lại, cuối cùng vẫn chỉ có người đàn ông này tình nguyện nắm lấy tay tôi, che chở tôi đi qua nửa cuộc đời còn lại.

Đau thương, vui vẻ, và tuyệt vọng của trước đây, tôi chôn tất cả vào một vùng kí ức cũ.

Để rồi thật lâu, thật lâu sau nhìn lại, tôi mới nhận ra rằng toàn bộ rồi cũng đã qua. Cuộc đời luôn rất công bằng. Trước đây tôi yêu một người, sống hết mình vì tình yêu đó, song đáp lại chỉ là sự phản bội. Tôi tưởng như thế giới đã sụp đổ. Thế nhưng tôi sai rồi. Thế giới không vì sự vấp ngã của tôi mà sụp xuống, nó vẫn vận hành như nó phải thế. Rồi thì tôi gặp một người khác, anh ấy dùng thời gian của mình, dùng lòng chân thành và tình yêu nhân nại của mình, từng chút, từng chút một vá lành vết thương cho tôi.

Vậy nên vì anh, vì sự che chở và khoan dung của anh, vì cả chặng đường thật dài của chúng tôi sau này, tôi chắc chắn phải sống thật hạnh phúc.

Vòng ôm của anh dần siết chặt lại, Chúng tôi cứ nằm đó một lúc lâu, nhưng có lẽ vì mấy ngày không gặp, cảm giác nhung nhớ khiến không ai có thể ngủ được. Biết tôi còn thức, anh mới hạ giọng đùa.

“Gần đây em béo lên à? Có da có thịt ôm thật thích”.

“...”.

Nghe đến đó như đúng ổ kiến, tôi bật dậy, sững cò nhìn anh.

“Cả anh cũng thấy em béo lên?”.

“Ừ, có chuyện gì sao?”. Anh cau mày, vẫn chưa hiểu.

Tôi cũng mặc kệ ánh mắt lúng túng của anh, tay lại tùy tiện xoa bụng mình, nghèn nghẹn như muốn khóc: “Rõ ràng trước đây em ăn bao nhiêu cũng không mập, sao lại thế này? Cả anh lẫn Dương Dương đều thấy em béo lên. Huhu, có phải có thai đâu chứ”.

Vừa dứt lời, đột nhiên tôi như bị á khẩu, ánh mắt sững sốt chạm phải Phi. Đến lúc này thì cả anh cũng ngồi bật dậy, lật chăn ra để nhìn chăm chăm vào bụng tôi.

“Em nói gì, nói lại anh xem?!”.

Tôi cắn môi, không nói được gì, có gì đó đông đưa như sắp đổ.

Lúc mới cưới, vì lí do giữ vững Star Sky nên cả hai chúng tôi đều dụng biện pháp an toàn. Sau đó, còn phải chăm sóc Dương Dương. Đợi đến khi Dương Dương lớn một chút, Phi nói rất muốn có con, chúng tôi mới bỏ việc phòng tránh đi. Thế nhưng cày cấy mãi cả năm trời cũng không có kết quả gì. Chẳng lẽ...

Không đợi tôi lúng túng quá lâu, Phi đã ngồi bật dậy, với tay lấy điện thoại. Tôi nghe lời anh dặn dò với tài xế mà mặt đỏ tía tai.

Kết quả tôi thật sự có thai, hơn nữa đã hơn một tháng rồi.

Chu kì của tôi thường không đều cho lắm, thế nên tôi cũng không mấy chú ý đến việc này, cứ nghĩ là do bản thân tăng cân bình thường thôi. Chẳng ngờ...

Phi đứng bên cạnh tôi trong bệnh viện, cứ nghe được vài lời dặn dò của bác sĩ, ánh mắt sắc lẹm của anh lại liếc nhìn tôi như ăn tươi nuốt sống.

Cuối cùng, khi vị bác sĩ cứu tinh đi khỏi, anh mới quay lại nghiêng răng trèo trẹo.

“Dĩnh Ngôn, may mà con anh không sao. Nếu không em đừng hòng sống mà ra khỏi đây”.

Tôi gần như đổ mồ hôi hột. Thật ra cũng như anh, lúc bác sĩ nói, tôi gần như có cảm giác mình vừa qua được ải môn quan. Ôi chao, tôi có thai, thế mà còn đi lộn nhào cho Dương Dương xem nữa chứ. May mà đứa bé không sao.

Không được, không được. Đà này phải dặn dò Dương Dương trước mới được, không thì nó lại liếng thoảng với Phi thì tôi không bị thương cũng tàn phế mất.

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Tôi và Phi sải chân qua ngã rẽ, suýt chút đâm sầm vào Dương Dương. Phi kéo tôi lại ngay, anh bảo vệ bụng tôi như thể cả kho tàng trong đó, rất thận trọng mà nhìn Dương Dương đang đâm đầu mồ hôi.

“Dương Dương, con không trò chuyện với mẹ con mà lại ra đây làm gì?”.

Anh vẫn giữ được sự điềm tĩnh vốn có. Nên nhớ khoa thần kinh và khoa sản cách nhau những hai tầng lận.

“Ba, mẹ Dĩnh Ngôn, hai người không tin được đâu...”. Dương Dương vẫn mặc kệ mồ hôi nhễ nhại, gương mặt sáng bừng nhìn chúng tôi. “Mẹ, mẹ con tỉnh rồi”.

Tôi và Phi sững sốt nhìn nhau. Bao nhiêu niềm vui đồng loạt ập đến trong lòng tôi, tôi gần như không thở nổi. Rồi oánh một phát, tôi lăn ra ngất xỉu.

Sau đó, Phi mới nói cho tôi biết, lần đó tôi phấn khích đến mức suýt bị sẩy thai, may mà đứa bé không sao.

Đúng vậy, cũng với bầu trời quang đãng sau cơn bão cấp tám năm đó, bên kia khoa não của bệnh viện, tất cả y tá và bác sĩ đang tụ lại trước phòng bệnh của em tôi, đón nhận một kì tích không ai ngờ tới.

Sau bốn năm, Dĩnh Hân của tôi, em gái của tôi, rốt cuộc cũng đã trở lại rồi.

Ngoại truyện 2: Khắc cốt ghi tâm

Có người nói, thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương.

Thế nhưng, nếu trái tim đã chết, còn phải hao tổn tâm sức để vá lành nó sao?

—oo0oo—

DĨNH HÂN

Rất nhiều năm sau này nhìn lại, tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên không biết mình đã vượt qua quãng đường đó thế nào.

Dường như tôi đã ngủ một giấc rất dài. Trong mơ, tôi nhìn thấy Hi Văn, thấy Chí Bàn và những đứa trẻ trong cô nhi viện năm nào, thấy gương mặt hiền hòa của mẹ tôi xoa xoa mái tóc mềm, hình ảnh bà rõ ràng đến lạ, dù tôi cam đoan hai mươi năm qua tôi thậm chí chẳng nhớ nổi mặt bà ra sao nữa.

Đó là thế giới đáng mơ ước của tôi, bên những người tôi thương yêu. Lúc đó tôi thậm chí đã nghĩ, cứ ở bên họ thế này cả đời cũng là chuyện tốt lắm rồi.

Thế nhưng, mộng thì phải tỉnh. Tiếc thay tất cả cảnh tượng đó đều không phải sự thật. Lúc tôi mở mắt ra đã là một quãng thời gian dài, bốn năm sau đó.

Tôi vẫn chưa thích ứng được với việc đi lại, ăn uống. Một số cơ quan ngừng hoạt động quá lâu dẫn đến đình trệ, nhưng tôi cũng chẳng mấy quan tâm. Tôi trở mắt nhìn vị bác sĩ đang tắt bật khám inh, đôi môi nhẹ nhàng mấp máy.

“Hi Văn...”.

Tôi cứ gọi như thế, nhưng thanh âm cứ nghẹn lại trong cổ họng không cách nào thoát ra được. Cảm giác uất ức khiến tôi gần như nghẹn ngào, nước mắt tuôn ra ướt đầm, toàn bộ kí ức đều là một màn mây trắng rỗng. Tôi chỉ nhớ duy nhất được cái tên đó.

Làm ồn ào một lúc, cuối cùng bác sĩ mới để người thân vào gặp tôi. Đó là một cặp vợ chồng trẻ, dẫn theo một đứa bé chừng bốn tuổi. Vừa nhìn thấy đứa bé, có chút gì đó trong tim tôi như vỡ vụn. Từng nét, từng nét trên gương mặt này đều rất thân thuộc, nhưng tôi lại không tài nào nhớ được.

Đứa bé đứng trước mặt tôi, mắt rưng rưng nhưng môi lại nở ra nụ cười như ánh mặt trời. Lúc nó gọi một tiếng ‘mẹ’, nước mắt tôi lại rơi ra nhiều hơn.

Bác sĩ nói tôi mất trí nhớ tạm thời do đình trệ hoạt động quá lâu, dần dần sẽ hồi phục. Người phụ nữ đứng cạnh đó liền rơi nước mắt. Tôi nhìn vẻ đau khổ của cô ấy, bỗng nhiên có cảm giác quả tim mình réo lên từng hồi. Đường như cô ấy từng liên quan đến cả sinh mạng tôi.

Nhưng trong lúc ấy, tôi cũng chẳng mấy may có chút cảm giác nào với những người còn lại. Môi tôi mấp máy, mãi mà chỉ lẩm bẩm được một cái tên: Hi Văn.

Tôi không nhớ ra ai cả, nhưng cảm giác trong lòng nói cho tôi biết, người đàn ông này là cả bầu trời của tôi.

Phải một thời gian dài sau đó, cùng với tiến trình trị liệu và trí nhớ dần dần khôi phục, bọn họ mới dám nói cho tôi biết, Hi Văn đã chết cách đó bốn năm rồi.

Khi đó, Dĩnh Ngôn ôm chặt lấy tôi, không ngừng bảo tôi đừng quá xúc động, còn có chị ấy, còn có Dương Dương ở bên, nhưng bên tai tôi thực ra không nghe được gì cả.

Tôi nghĩ đến cậu bé ở cô nhi viện năm đó, chàng trai với nụ cười tỏa nắng rạng rỡ dưới vòm cây, người con trai đã bảo đợi mọi thứ qua đi sẽ dẫn tôi cùng đi du lịch vòng quanh thế giới.

Suốt cuộc đời này, mọi người đều nghĩ tôi sống vì gia đình, vì ba, vì chị gái mà phải chịu nhún nhường. Chẳng qua họ không thể nào biết được, tôi thu mình lại bao nhiêu năm là vì một lời hứa, đợi người đó đến đón tôi.

Tôi đã đợi hai mươi năm, nhưng kết cuộc cuối cùng cũng là bỏ lỡ.

Trước đây, cho dù yêu anh hay là hận anh, tôi vẫn có thể nhân nhả sống. Đó là bởi vì tôi biết anh đang ở đâu đó ngoài kia, chỉ cần là chúng tôi cùng sống dưới một bầu trời, cùng nhau hít thở, trái tim của chúng tôi cũng cùng một nhịp đập.

Thế nhưng anh chết rồi, thế giới bao nhiêu năm qua tôi xây dựng quanh mình cũng vỡ ra thành từng mảnh. Người tôi yêu nhất, người yêu tôi nhất trên thế gian này, rốt cuộc cũng bỏ tôi mà đi.

Tôi đứng trước mộ anh, nét môi khẽ mỉm cười. Ánh mắt người con trai trên bia mộ vẫn ấm áp như thế, cứ như ánh mắt ấy sinh ra là vì tôi.

Ráng chiều vẽ một nét chấm phá trên bầu trời quang đãng. Khoảnh khắc ngã xuống, tôi mơ hồ cảm nhận được nét cười của anh thoáng nở trên môi. Cánh tay tôi vươn ra, tưởng như đã chạm được tới bầu trời.

Trong cơn mơ, tôi thấy anh đưa tay về phía tôi. Kết cuộc thế này có lẽ cũng là điều cả hai chúng tôi mong muốn.

Lần mở mắt ra sau đó, Chí Bản đứng trước mặt tôi, vẻ mặt như thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Tôi cũng chẳng có sức lực nào đáp lại cậu ấy, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc thật dài. Bởi chỉ trong mơ tôi mới có thể gặp lại Hi Văn.

Chí Bản không cho tôi ngủ, cậu ấy kéo cả người tôi dậy ép buộc mắt tôi nhìn vào mắt cậu. Bốn năm không gặp, ở Chí Bản đã mang thêm một nét phong trần mà trước đây chưa từng có, tóc cậu ấy dài hơn, đôi môi run rẩy.

“Cậu nói mình nghe Dĩnh Hân, rốt cuộc cậu có trái tim hay không?”

Tôi liếc mắt, cũng không thèm nhìn cậu ấy. Trong mắt tôi, trong tim tôi lúc này chỉ tràn ngập nụ cười và ánh mắt của người con trai kia. Mọi người nghĩ tôi điên cũng chẳng sao, bởi thực tế bao nhiêu năm qua, có bao giờ họ hiểu được tôi?

Hi Văn mất đi, với bọn họ mà nói chỉ là mất một người bạn. Cái chết của anh ấy không khiến trái đất này quay chậm lại một chút nào, mỗi người đều tự bước tiếp con đường của chính mình. Có lẽ mỗi lần quay lại, họ sẽ có chút hoài niệm, chút tiếc nuối, thế nhưng tình cảm nếu có cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

Tôi không giống họ, Hi Văn là toàn bộ thế giới của tôi. Tôi có thể cầm dao giết anh ấy, sau đó tự sát theo. Song lại không thể sống mà không có anh ấy.

Yêu một người, giống như không khí. Dù không nhìn thấy nhau, nhưng chỉ cần cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy vẫn có thể khiến bạn sống tốt. Nhưng anh ấy đi rồi, mất không khí thì làm sao có thể sống đây?

Mắt Chí Bản đỏ ngầu nhìn về bất cần của tôi, sau đó cậu ta đột ngột buông tôi ra, phóng như bay ra ngoài. Vài mươi giây sau lại xách cổ một đứa bé lôi vào.

Là Dương Dương, tôi thấy mắt nó ươn ướt đỏ, lại thấy Chí Bản thô bạo nắm tay nó hằn một đường bầm tím. Tôi đau lòng, vội dùng chút sức lực kéo thằng bé về phía mình.

“Cậu làm gì vậy? Đây là chuyện của người lớn, không liên quan đến thằng bé”.

“Cậu đau lòng sao?”. Chí Bản cười giễu cợt. “Đây là con của cậu và Hi Văn. Sao cậu không nghĩ tới, bốn năm qua cậu đã chăm sóc cho thằng bé được chút nào chưa? Dương Dương đã không có cha, vừa tỉnh lại, suy nghĩ đầu tiên của cậu là rời xa thằng bé. Có bao giờ cậu nghĩ tới Dương Dương không hả? Cậu chết rồi, Dương Dương sẽ sống ra sao? Phi và Dĩnh Ngôn dù thương nó như con ruột, nhưng sau này lớn lên, nó sẽ nghĩ sao khi biết mẹ nó thà chết cũng không muốn ở bên cạnh nó? Dĩnh Hân, ai cũng bảo cậu lí trí, sao cậu lại có thể làm ra những chuyện điên rồ như thế hả?”.

Dương Dương không hiểu Chí Bản nói gì, nhưng thái độ của cậu ta làm thằng bé run rẩy ôm chặt lấy tôi. Tôi dỗ nó một lúc, lại đau lòng nhìn Chí Bản, không nói được lời nào.

Cậu ta thở hắt, mãi một lúc mới lên tiếng: “Hân, mình biết hiện tại cậu rất đau khổ, nỗi đau này bản thân mình cũng từng trải qua. Hi Văn đi đã bốn năm rồi, với cậu chỉ là một giấc ngủ dài. Cậu cứ nằm đó, an an tĩnh tĩnh mà để thời gian trôi đi, song cậu có bao giờ tự hỏi bốn năm qua mình, Khải Nam, hay thậm chí là Đinh Ngôn sống thế nào không?”.

“Sự kiện năm đó, bọn mình chẳng ai thanh thản cả. Không chỉ phải chấp nhận thực tế, bọn mình còn phải thu dọn tàn cuộc để lại. Chí Bản bây giờ ở trước mặt cậu không bao giờ có thể là Chí Bản của trước đây nữa. Cả Phi, Ngôn cũng thế. Tất cả bọn mình đều có một vết thương, bọn mình không nói ra không có nghĩa là nó đã mất đi. Nhưng bốn năm rồi, thứ gì đã qua hãy để nó qua đi được không? Bọn mình chẳng có gì cả, nhưng cậu thì khác, ít ra cậu còn Dương Dương. Chẳng lẽ cậu không nhớ lúc đó tại sao lại có Dương Dương hay sao? Là chính cậu nói, cậu muốn có con của Hi Văn để nuôi hi vọng tiếp tục sống. Tại sao cậu nói được mà không làm được?”.

Từng lời cậu ta nói, tôi lại ôm lấy thân mình nhỏ bé trong lòng chặt hơn, nướ mắt chẳng biết sao lại tuôn ra như mưa. Dương Dương không hiểu chuyện, chỉ im thin thít nhìn chúng tôi.

“Cái này Hi Văn để lại cho cậu...”. Chí Bản lôi từ trong túi ra một cuốn sổ nhỏ, đặt vào tay tôi. “Mình từ Pháp nghe tin cậu tỉnh lại bèn lập tức bay về đây. Vốn là còn muốn gây bất ngờ cho cậu, nào ngờ lại chứng kiến cảnh cậu uống thuốc tự sát. Đinh Ngôn nghe tin thì ngất lên ngất xuống, giờ vẫn còn nằm ở phòng tỉnh dưỡng kìa. Đinh Ngôn đang có thai, cậu có thể khiến người khác an tâm một chút được không?”.

Nói xong, cũng không đợi tôi phản ứng, cậu ta đã hần học bước ra cửa, trước khi đi còn không quên kéo Dương Dương ra khỏi vòng tay tôi. Tôi nhìn cậu ta ôm Dương Dương càng đi càng xa, bất giác bàn tay lại chạm phải cuốn sổ trong lòng.

Đây là thứ Hi Văn để lại cho tôi sao?

Vừa gỡ trang đầu tiên, nước mắt chưa kịp khô lại rơi ra lần nữa. Tôi ôm lấy mặt, run rẩy nhìn bức ảnh vuông vức được kẹp ở góc sổ. Trong ảnh, tôi vẫn đang ngủ say, vùi mặt vào lồng ngực Hi Văn. Anh cầm máy ảnh, vừa tự chụp vừa nhẹ nhàng đặt một chiếc hôn lên tóc tôi, khung cảnh nhẹ nhàng mà thanh tĩnh.

Bên ngoài vẫn im ắng là thế, cuối cùng chỉ còn nghe được tiếng khóc của tôi nức nở như mưa.

...

Baby của anh!

Hắn em cũng không tin được chuyện anh đang làm đâu. Anh đang ngồi cạnh em, một tay nắm lấy tay em, còn tay còn lại, là viết thư cho em.

Nghe có vẻ rất buồn cười nhỉ? Bác sĩ nói với anh, nếu như muốn nói gì đó với em thì có thể nói trực tiếp, có thể em sẽ nghe. Nhưng anh không có lòng tin vào chữ ‘có thể’ đó. Nói cách khác, anh biết rằng mình không có cơ hội thứ hai. Cho dù em có nghe được anh nói hay không, anh cũng không có cách nào cho em biết tâm tình của anh được nữa.

Vì thế, lúc đứng cùng Chí Bản dưới quây tạp phẩm, anh quyết định mua cuốn sổ này. Chí Bản huyết vai chọc anh một lúc, cứ như là cả đời cậu ấy cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ nhìn thấy anh viết thư vậy đó.

Chỉ là, cậu ấy lần em đều không thể biết được, đây không phải lần đầu tiên anh viết thư. Bắt đầu từ năm anh chín tuổi, nhìn thấy em từ từ rời khỏi anh mà đi, anh đã quyết định mỗi ngày đều phải viết một bức thư cho em.

Ở cô nhi viện, trừ tên Trà Sữa Chí Bản ra, anh chẳng có người bạn nào khác cả. Vì vậy trừ việc đi học và làm tạp vụ trong viện, việc anh thường bỏ thời gian nhiều nhất chính là viết thư cho em.

Thế nhưng đến cả anh cũng không hiểu, tại sao nửa năm trời, sáu tháng, tám mươi mấy lá thư của anh đều chưa từng được hồi âm.

Anh bắt đầu hoang mang tự hỏi, có phải cô bé ngốc nghếch như em đã đưa sai địa chỉ hay không. Anh đến tìm viện trưởng hỏi thăm, đến lúc biết đó đúng là địa chỉ của em, anh mới thở phào nhẹ nhõm được một nửa, song nửa còn lại trong anh lại có cảm giác lo sợ.

Vấn đề không phải địa chỉ, vậy có phải là... do em?

Em chưa từng trả lời anh, không phải gia đình mới làm khó em chứ? Hay bản thân em đã quên bém mắt anh rồi?

Thời gian trôi đi, nỗi hoài nghi trong anh dần trở thành tuyệt vọng. Rồi Lạc Quân đến thăm tóm cô nhi viện. Sống trong sự hành hạ đến dã man của tập đoàn sát thủ đó, mỗi đêm anh đều không ngủ được. Những lúc ấy, anh nghĩ đến sinh mạng của mình và các bạn, đến tương lai mù mịt không nhìn thấy được, và nhớ đến em.

Anh thừa nhận, anh đã rất oán hận em, hận em bỏ rơi anh, hận em không cho anh ngay cả một chút hi vọng để bám víu.

Suốt một quãng thời gian dài, anh không biết mình sống vì điều gì. Nếu không có mối thù với cha các em, không phải vẫn còn một lí do để sống và tồn tại, anh nghĩ bản thân mình đã sớm chôn vùi dưới ba tấc đất rồi.

Nhiều năm sau đó, chiếc chảo nhuộm khổng lồ đầy mùi máu đó đã nhuộm hết thấy lòng chân thành của anh, lương tâm của anh. Anh trở thành sát thủ, vốn còn nghĩ rằng mình không còn trái tim, vô ái vô tri, có thể thủ thả mà thực hiện mục tiêu của cuộc đời mình. Rồi Lạc Quân nhận lại anh. Nhiệm vụ đầu tiên ông ta muốn anh thực hiện chính là tiếp cận em.

Khi đó, hình bóng Hân Hân trong lòng anh đã nhạt đi rất nhiều rồi. Thậm chí anh không nhớ nụ cười của em như thế nào nữa, chỉ nhớ dường như em có một đồng tiền rất nhỏ bên trái. Mỗi khi em cười, anh lại thấy bầu trời của anh rạng rỡ là thế.

Tiếc là, thời gian hạnh phúc đó chỉ kéo dài đến năm chín tuổi oan nghiệt...

Rồi thì anh tiếp cận em, con gái Dương Thái. Mỗi ngày anh đều theo dõi em đến trường, nhìn em tách mình ra khỏi các bạn cùng lứa. Khi đó anh đã nghĩ, thì ra em là một cô gái có cá tính lạ lùng đến vậy.

Em của lúc đó và Hân Hân hoàn toàn khác xa nhau. Nếu như Hân Hân lúc nào cũng thật rạng rỡ như hoa hướng dương, em lại trầm tĩnh như dòng nước bên suối. Hân Hân cười hồn nhiên đến lóa mắt, còn em không khóc, nhưng khóe mi lúc nào cũng như ẩn chứa một hàng sương.

Anh không rõ mình yêu em từ lúc nào. Có lẽ là vì để ý, nên dần dần đã để tâm, vì để tâm nên càng lúc càng không thể rời bỏ được.

Dần dần, vì gánh nặng của nhiệm vụ, cũng là vì chính bản thân mình, sau chuyện nhặt cầu trên cây hôm đó, anh công khai theo đuổi em.

Cả trường gần như ồn ào về việc này. Em vốn kín tiếng, cũng chẳng hay xuất hiện nơi công cộng, đến mức nhắc đến em người ta chỉ nhớ đến một cô gái không được công chúa Đinh Ngôn để vào mắt.

Em lặng lẽ một mình, chẳng sao. Dù sao anh cũng chỉ có một mình. Dùng cơm ở căn tin anh sẽ gọi thêm một phần cho em. Trời bất chợt đổ cơn mưa, anh sẽ mang theo ô cùng em đứng chờ tài xế. Mọi người bận việc, không ai rước em về nhà, anh sẽ lặng lẽ bảo em cùng ngồi sau yên xe anh.

Vẫn nhớ dáng vẻ em thẹn thùng là thế lần đầu ngồi sau anh. Thú thật anh thích cặp mắt của em lúc cụp xuống lắm, môi mím lại như thế rất ủy khuất. Trời ạ, anh chỉ muốn đưa em về nhà thôi mà.

Sau đó, anh mới biết em chính là Hân Hân. Lúc báo tin này cho anh, Chí Bàn còn khen ngợi anh không ngớt, cậu ta không ngờ anh đóng kịch đến mức xuất thần như thế. Chỉ có anh biết được, anh không hề diễn kịch. Có lẽ là vì kinh nghiệm non nớt ở nhiệm vụ đầu tiên, anh thật sự đã yêu em, yêu em của hiện tại, chứ không phải là Hân Hân mười năm trước.

Dần dà, chúng ta chỉ thiếu điều danh chính ngôn thuận trở thành một đôi. Đến mức anh đã quen ăn sáng thì mua hai phần, đến căn tin cũng kêu trước một phần cho em, sẽ mặt dạn mày dày đến trước chỗ tự học của em trong thư viện, ra về thì chỉ như châu chực mong chờ tài xế em sẽ không đến đón.

Thế nhưng, trước tất cả nhiệt tình đó của anh, em chỉ đáp lại bằng bộ mặt lãnh đạm, khiến anh thật sự suy nghĩ về sức hút của mình. Không lẽ anh làm bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng không thu hút được sự chú

ý của em?

Lạc Quân không hề hối thúc anh. Ông ta chỉ lẳng lặng bảo anh tiếp tục, chậm rãi, nhưng hoàn toàn có lòng tin rằng anh sẽ chinh phục được em. Chỉ anh mới biết, lúc đó anh đã nản chí như thế nào rồi.

Cho đến buổi tập bóng rổ hôm đó. Em nhớ không? Anh va vào cậu bạn lớp trên trong lúc đang tung người lên rổ. Lúc ngã xuống, khớp gối gần như vỡ vụn. Trong lúc đau đớn nhất ấy, anh vẫn giương mắt cố tìm kiếm bóng dáng em trên khán đài. Trước đó anh đã đưa em về rồi, còn dặn đi dặn lại là trận đấu rất quan trọng, em nhất định phải đến đó. Giờ ra thế này, anh tuyệt đối không muốn em nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của anh.

Thế nhưng cho đến khi được đưa ra cáng, khiêng đến trạm y tế, anh cũng không nhìn thấy em. Lúc đó một nửa trong anh thở phào nhẹ nhõm, nửa kia lại thất vọng không thôi.

Rốt cuộc thì, anh cũng chẳng là gì trong cuộc đời em cả.

Anh nằm viện một tuần chẵn, lần lượt có rất nhiều nữ sinh lui tới tặng hoa thăm hỏi, nhưng trong số đó không hề có bóng dáng em.

Lúc này anh đã hoàn toàn buồng xuôi rồi. Nào ngờ ngày xuất viện, giáo viên y tế lại đột ngột đến thăm, hỏi anh có sao không. Còn nhờ anh trả cho em một cuốn sách đánh rơi mà theo lời cô ấy là của ‘bạn gái anh’.

Đến lúc ấy anh mới biết, mỗi ngày em đều đến ngồi trong hành lang phòng bệnh, cả cháo mọi hôm y tá đem vào cũng là do em mang đến. Anh gọi y tá vào hỏi, cô ta còn bảo em thường ngồi đó từ lúc tan học đến tối mịt mới về, lúc anh ngủ thì sẽ tận dụng thời gian đọc sách bên ngoài. Anh nghe đến đó mà không kìm được run rẩy.

Anh biết, trong lòng em có anh, vậy là đủ rồi.

Ra viện, anh vẫn tiếp tục hành trình như cũ, mặc kệ em ngạc nhiên vì anh thế nào, anh cũng chỉ muốn làm một bờ vai bên cạnh em mà thôi. Em một mặt thì ngạc nhiên, song mặt khác lại dần xuôi theo anh. Cuối cùng, nhìn em đã có thể thoải mái tựa vai anh mà ngủ ngon lành, anh thật sự có cảm giác thỏa mãn.

Lúc đó anh đã nghĩ, nếu em chấp nhận theo anh thì cơ nghiệp của ba trước đây, mối thù với gia đình em, anh chấp nhận bỏ qua tất cả.

Có thể chúng ta sẽ trải qua những ngày thật sự khó khăn, có thể anh không cho em được cuộc sống như em mong muốn, nhưng chắc chắn, ở cạnh anh em sẽ hạnh phúc.

Hè đến, mưa rả rích suốt mấy ngày. Một mình anh nằm co quắp trong phòng trọ, sốt nhẹ, chẳng muốn đoái hoài tới điều gì nữa.

Trong lúc mơ màng đột nhiên lại nghĩ đến em, không biết nếu lúc này em có vì anh mà đội mưa đến không. Nghĩ đến đó anh lại làm một trò đáng buồn cười nhất trong cuộc đời là gọi cho em, sau đó vờ như nói hết nỗi, cả điện thoại cũng ngắt.

Không ngờ em lại đến thật.

Nhìn thấy em cả người ứa sững đứng trước cửa, anh như không tin vào mắt mình. Chân em lấm tấm bùn đất, vừa nhìn đã biết chạy bộ mà đến. Đột nhiên anh lại có cảm giác rất đau lòng.

Em nấu cháo cho anh ăn, sau đó mượn đỡ áo anh thay tạm. Có trời mới biết, anh chẳng còn hơi sức nào để ăn nữa, khi nhìn thấy em trong bộ quần áo đó.

Nếu cho đến giờ em vẫn còn trách anh về ngày hôm đó, anh thật sự rất xin lỗi. Nhưng em biết không, nếu anh có thể lựa chọn một lần nữa, anh sẽ không thể bỏ qua cơ hội đó, anh sẽ biến em thành người phụ nữ của anh.

Em không vùng vẫy cũng không thuận theo, chỉ đơn giản để anh mặc ý làm bừa. Song em biết không, chỉ cái nhíu mày của em khi đó thôi cũng đủ để trái tim anh sa lầy hết lần này đến lần khác rồi. Ôm em vào lòng, anh đã tự nói với mình, anh muốn cao chạy xa bay, dẫn em rời xa khỏi nơi tàn khốc này, để em có thể cùng anh an ổn sống cuộc đời còn lại.

Và nếu khi đó em vẫn còn muốn biết, anh sẽ nói với em anh chính là Lạc Bân.

Chỉ là phản ứng sau đó của em lại rất lạ. Mấy ngày liền đều tránh né anh. Anh đến biệt thự tìm em, đứng trước nhà mấy đêm liền cũng không có kết quả.

Chú Tần nhận ra anh, anh cũng không giấu bí mật nào với chú ấy, có điều, trong tim anh thật sự có vương bận.

Anh không hiểu sao em lại phải tránh né anh. Cái anh muốn là được cùng em cao chạy xa bay. Còn cái em muốn chẳng phải là được ở bên anh sao? Vậy tại sao chúng ta lại ra nông nổi này?

Nếu em cho rằng lòng thành của anh chưa đủ tốt, anh sẽ chứng minh cho em thấy. Vì thế, anh học người ta mua chín mười chín bông hoa hồng rải khắp sân trường, đứng ở nơi đó, nói rằng anh yêu em, tin rằng em sẽ cảm động.

Tiếc rằng đời thực mãi mãi cũng không như phim ảnh. Em chỉ lạnh lùng bước đến, cúi xuống, bẻ từng bông, từng bông hoa hồng một. Thế nhưng tất cả những hành động đó cũng không khiến anh đau xót bằng một câu nói: Hi Văn à, chúng ta như trước đây cũng rất tốt rồi.

Khoảnh khắc đó, anh thật sự thấy thế giới này đảo chiều. Đúng vậy, vô ích. Anh chỉ toàn làm những việc vô ích. Anh chấp nhận gạt bỏ thù hận thì thế nào? Chấp nhận trốn tránh cả đời thì đã sao? Tất cả mọi chuyện đó chẳng có nghĩa lí gì khi em không yêu anh.

Vì vậy, anh đã nói với mình. Vô ích thôi, cho dù là nhiệm vụ hay là vì tình cảm của mình, anh cũng nên buông tay rồi.

Chiều hôm đó, anh nói với Lạc Quân anh muốn thay đổi mục tiêu, em không thể là đích đến của anh nữa. Anh muốn thu mình lại đợi chờ cơ hội. Tất cả thông tin liên lạc, địa chỉ trước đây đều được xóa sạch. Anh hài lòng nhìn khoảng trắng xóa sau lưng mình, biết rằng quãng đường về sau sẽ chẳng ai có thể cản trở con đường của anh nữa.

Chỉ là, nhiều năm về sau mới có một người nói cho anh biết, em từ chối anh chỉ vì không muốn chị gái mình bị tổn thương hơn nữa, em đứng ba ngày trước cửa nhà đợi anh, gọi di động cho anh cả trăm lần, và thậm chí sau đó vì đuổi theo anh mà bị tai nạn xe phải nằm viện cả tháng trời.

Những chuyện đó anh hoàn toàn không hay biết gì cả. Anh giữ vững định kiến của mình, cứ nghĩ rằng em chẳng hề yêu anh.

Người ta chỉ nhìn thấy anh yêu em, nhưng ngay cả anh cũng không nhìn thấy được, em đã thầm lặng yêu anh như thế nào.

Anh thật sự rất muốn mắng em ngốc. Nếu em có dũng khí hơn một chút, nếu em không quá để tâm đến cảm nhận của Đinh Ngôn, có lẽ nào, chúng ta sẽ không đi đến ngày hôm nay?

Nhưng những gì xảy ra thì không thể quay lại. Cuối cùng anh cũng nhận ra điều đó, chính xác là khi Chí Bân nói với anh cậu ta đã tiếp cận được em chỉ bằng hai chữ Lạc Bân.

Buồn cười thay, anh trăm phương ngàn kế, bỏ bao công sức tiếp cận đều bị em bài xích, trong khi đó Chí Bân chỉ tốn hơn một ngày đã có thể thuyết phục em, cậu ta mới là Lạc Bân. Nên trách em quá để ý đến anh của ngày trước, hay trách em không hiểu được anh của hiện tại đây?

Tiệc mừng em vào đại học, anh đang ở Anh Quốc, nhưng vì kế hoạch, anh nhất quyết phải trở về cho bằng được. Mọi người đều nghĩ anh nôn nóng trả mối thù này, chỉ Chí Bân thật sự biết được, anh không muốn ai khác chạm vào em.

Thật ra cậu ta cũng chẳng tài tình gì đâu. Chẳng qua là khoảnh khắc anh đẩy cửa bước vào căn hầm, nhìn thấy cậu ta chỉ còn một bước nữa là đã xâm hại được em, anh suýt nổi điên.

Sau này, Chí Bân nói cậu ta phải khâu sáu mũi trên gương mặt long lanh của mình ngày hôm đó, song anh cũng chẳng để ý. Anh nhìn em giằng co đến bất tỉnh, lương tâm đột nhiên lại không muốn em phải chịu thêm tổn thương nào nữa.

Nhưng kế hoạch thì vẫn phải diễn ra, mà anh cũng không thể ngừng hận em, vậy nên anh dùng tất cả những thủ đoạn hạ tiện nhất mà mình có thể dùng. Anh tưởng em chỉ có thể ngoan cường chịu đựng, nào ngờ em lại có một chiêu cao tay hơn cả, em quyến rũ Chí Bân.

Anh thật sự muốn xem em giở trò thế nào. Chỉ tiếc là khoảnh khắc nhìn thấy em, vì tự do bản thân mình mà không tiếc dục hoặc cậu ta, thậm chí còn tình nguyện trao cái hôn nồng nhiệt như thế, anh đã không chịu đựng được nổi.

Hân, đến giờ phút này, anh vẫn còn nợ em một lời xin lỗi. Xin lỗi đã làm em khủng hoảng đến phát điên, xin lỗi vì đã khiến em mất năm năm của cuộc đời, và xin lỗi, vì lẽ ra anh phải đứng ra bảo vệ em sớm hơn.

Ba năm ở nước Anh, anh thật sự muốn quên em, nhưng trong giấc mơ anh vẫn thường trông thấy ánh mắt em quật cường nhìn anh, trong đó không chỉ có căm hờn, mà là cả thất vọng.

Anh biết bản thân mình đã sai, nhưng lại không có cách nào quay đầu nữa rồi.

Ngày gặp lại em trên đảo, anh thật sự rất kích động. Đã bao lần anh nghĩ đến tình cảnh chúng ta gặp lại nhau, thậm chí không biết sự xuất hiện của anh có khiến em nhớ lại chút gì đó không, song đáp lại chỉ là sự vô cảm.

Em không nhận ra anh, hoàn toàn không. Cô bé trước mặt anh không phải là Dĩnh Hân của tuổi mười bảy, nhìn vào anh mắt em, không chỉ anh mà cả Chí Bân cũng thẳng thốt nhận ra em chính là Hân Hân.

Anh thừa nhận, không cần biết em thế nào, chỉ cần là em thì anh hoàn toàn bị đổ sụp. Biết rằng nhiệm vụ chính của mình là tiếp cận Dĩnh Ngôn, nhưng anh vẫn không cách nào ngăn được ước muốn gần gũi với em hơn.

Mỗi lần em phát bệnh, trái tim anh đau như dao cắt. Trước đây em không hề mắc căn bệnh đáng ghét này, có phải anh là một trong những tác nhân chính hay không?

Anh không thể quá tiếp cận em, nhưng lại nổi điên khi thấy Khải Nam đùa giỡn với em, thấy em có thể vô tư nằm cạnh Chí Bân, thấy em có thể làm gã cù lần như Thiên Luân cũng nở nụ cười.

Lần đầu tiên bày mưu tiếp cận Dĩnh Ngôn lại bị em nhìn thấy, trái tim anh như vỡ nát thành từng mảnh, song anh không thể quay ngược trở lại. Anh chỉ còn cách nhìn em càng lúc càng rời xa vòng tay anh.

Những tưởng anh thực sự đã quên, những tưởng anh có thể đặt thù hận lên trên tất cả, không ngờ nhìn thấy em và Khải Nam hôn nhau, anh lại trở nên kích động đến thế.

Anh không thể chịu được làn môi em sưng đỏ vì người khác. Thậm chí khi vắng nhà, tâm trí anh cũng sẽ nghĩ đến không biết em có cùng Khải Nam làm những gì quá phận hay không. Anh biết tính mạng mình không còn bao nhiêu thời gian, anh không sợ trời, không sợ đất, không sợ mất em. Nhưng anh sợ, một ngày nào đó trái tim em hoàn toàn không còn chỗ dành cho anh.

Vì vậy, tha thứ cho anh đã cùng Tử Kiệt giở trò. Có lẽ đây là lời xin lỗi chân thành nhất anh muốn dành cho em. Hôm chúng ta đến quán bar, chỉ có mỗi mình em bị hạ thuốc. Phần anh vốn dĩ chỉ là một li rượu bình thường.

Có phải em đang nghĩ anh rất hạ lưu không? Nhưng vì yêu em, anh không còn lựa chọn nào khác. Thậm chí giữa yêu em và hận em, anh không biết phần nào chiếm nhiều hơn trong trái tim của mình? Dưới thân anh, nhìn em đỏ đần như không có sức sống, anh thật sự rất giận, lại trộm nghĩ nếu anh là Khải Nam, có phải em sẽ nhiệt tình hơn không?

Thế nên, anh đã tàn nhẫn nhắc đến Dĩnh Ngôn. Không phải anh muốn làm tổn thương em, anh chỉ muốn em khắc sâu nỗi đau mà anh phải chịu đựng thôi.

Chẳng ai ngờ được, bức bách ngày hôm đó lại khiến trí nhớ của em trở lại. Chú Tần báo cho anh biết em đã nhớ ra tất cả, nhưng lại vờ như không biết gì. Anh thật sự rất muốn cười. Em nghĩ em thông minh, nhưng thực ra lại không vượt qua được lòng người. Em muốn diễn một vở kịch hoàn hảo, anh cùng diễn với em.

Qua Chí Bân, anh biết rõ lịch uống thuốc của em, anh lén đánh tráo một chút thành phần thuốc, rồi lại có mặt lúc em bức bách nhất, vui sướng nhìn em vì kích thích mà tình nguyện phối hợp với anh.

Em vờ là công chúa ngây thơ, không thể tố giác cũng chẳng thể phản kích, anh lại thỏa thuê như thể vô tội bị em cảm dỗ. Hai chúng ta lừa gạt lẫn nhau, cuốn nhau vào vòng xoáy của dục vọng.

Lạc Quân muốn giết bọn em. Anh bèn tương kế tựu kế bảo Chí Bân bảo bọc em trên đảo, chẳng ngờ cậu ta lại để em lọt vào tay Khả Vi, khiến em dở sống dở chết.

Làm sao em biết được vết sẹo trên mặt em khiến anh đau xót thế nào?

Em không tin anh, muốn dùng một dao để kết liễu cuộc đời anh. Anh biết, nhưng cũng không hề trách em.

Anh sống nửa đời thật sự rất mệt mỏi. Chỉ có khoảng thời gian ở bên cạnh em mới khiến anh có thể nở nụ cười thật sự. Nếu chết dưới tay em, hẳn cũng không tệ lắm.

Chỉ là, người không chết được lại phải sống tiếp, mà chẳng ngờ ông trời lại ban cho anh một món quà đặc biệt: sự tha thứ của em.

Biết chẳng thể ở bên nhau đến đầu bạc răng long, chỉ cần có thể nhìn nhau thêm một ngày, ngày đó cũng là thiên đường của hạnh phúc.

Tử Kiệt là bạn thân của anh. Cho dù em bị Lạc Quân bắt, chỉ cần có cậu ta bên cạnh thì anh có thể an tâm hơn một chút. Thế nhưng cuộc đời chẳng ai nói được chữ nếu như. Anh thật sự rất muốn yêu em, nhưng chỉ tình yêu thì chẳng thể nào là đủ.

Khoảnh khắc nhìn thấy em ngã xuống, gương mặt tràn đầy máu tươi, anh đã nghĩ đến cái chết cho bản thân mình. Cuộc đời anh chẳng có gì đáng ghi dấu, chiến công duy nhất mà anh dành được có lẽ là yêu em và được em yêu.

Trước đây là bản thân anh ấu trĩ, là anh chấp nhất một câu nói yêu từ em, chấp nhất đến sáu năm trời, vậy mà lại không nhận ra được em yêu anh đến thế nào. Có lẽ em quá mức khép kín, đến cả anh cũng chẳng biết trong cái đầu ngốc nghếch của em đang nghĩ gì, nhưng có một điều anh có thể chắc chắn được: em yêu anh.

Vì yêu anh, nên mới cam tâm tình nguyện dâng hiến lần đầu tiên cho anh, vì yêu anh mà nhẫn nại tha thứ mọi lỗi lầm anh gây ra. Thậm chí anh cuối cùng cũng hiểu được, em yêu anh đến mức nếu không có anh, có lẽ em cũng không nhẫn nhịn được nhiều năm như vậy.

Kể từ giờ chắc cũng làm em nhức đầu rồi phải không. Giờ để anh báo cho em biết một tin vui nhé. Hôm nay Lạc Quân đến tìm anh, lão ta cuối cùng cũng bị màn kịch của anh đánh lừa, thậm chí còn lấy em ra khiêu khích anh nữa. Nhưng Baby của anh, em tuyệt đối phải nhẫn nhịn, anh càng muốn khiến lão nghĩ rằng anh đã hoàn toàn là một kẻ tàn phế nữa kia. Chỉ có như thế, lão mới buông lỏng đề phòng anh, để anh có thể tự xuống tay trả thù cho cha mẹ được.

Nếu ngày mai em tỉnh dậy, có lẽ chúng ta vẫn còn cơ duyên gặp mặt nhau lần cuối. Nếu em không bao giờ tỉnh dậy nữa, cũng đừng lo nhé, sẽ luôn có anh ở bên cạnh em. Cho dù em không thể nhìn thấy anh, nhưng hãy tin rằng anh luôn ở đâu đó ngoài kia, luôn dõi theo mẹ con em.

Nhắc đến con, bác sĩ nói con trong bụng em phát triển rất tốt, còn là con trai nữa. Anh đặt tên cho nó rồi, em thấy tên Thái Dương nghe có được không? Lúc còn nhỏ anh đã rất thích cái tên này, hi vọng con của chúng ta khi trưởng thành có thể rực rỡ như thần mặt trời vậy. Sẽ bất công khi anh không thể nhìn thấy con chào đời, vì thế em phải càng bỏ thời gian ra chăm sóc con nhiều hơn đó biết không? Nếu em làm chuyện gì có lỗi với con, hoặc giả để nó chịu tội nhục, uất ức, thì nhớ đấy Hân Hân, anh nhất định sẽ không tha thứ cho em.

Chí Bân vừa gọi anh đến lần thứ ba rồi, rốt cuộc anh vẫn phải đi thôi. Sáng mai anh sẽ lại ghé thăm em lần nữa nhé, còn sau sáng mai, thật sự anh cũng không biết lần tiếp gặp em phải mất bao lâu nữa.

Nếu có thời gian, anh muốn dùng cả đời còn lại của mình, để mỗi sáng tỉnh dậy đều có thể nhìn thấy em đang ngủ trong vòng tay anh, để được nấu bữa ăn sáng cho em trước khi đi làm, tối đến lại cùng em chìm vào mộng đẹp.

Nhưng anh đã làm sai quá nhiều chuyện, anh phải trả giá. Sinh mệnh ngắn ngủi như vậy, song anh lại không hề oán giận ông trời. Bởi vì, ít ra đã để anh gặp được em.

Baby, yêu em là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời anh. Cho dù ở đâu đi nữa, anh vẫn luôn hi vọng em sống thật tốt, từ từ mà già đi. Sau khi anh đi rồi, còn có Dĩnh Ngôn, có Thái Dương, có Chí Bản ở bên cạnh em, em sẽ không phải thấy cô đơn. Chờ đến khi tóc đã bạc, răng cũng rụng hết thì hãy đến tìm anh nhé. Đời này anh đã để em chờ quá lâu rồi, thế nên bây giờ hãy để anh đợi em. Anh không vội đâu. Thật đấy, cho nên em cũng đừng sốt ruột có được không?

Baby ngốc, anh chưa từng yêu cầu em điều gì cả, nhưng chuyện này em nhất định phải đồng ý. Phải sống thật hạnh phúc. Nếu không, linh hồn anh cũng tuyệt đối không tha thứ cho em đâu.

Nhớ đấy!

Gửi Kẹo Chanh.

Anh yêu em.”

...

Tôi không nhớ mình đã ôm mặt khóc bao lâu sau khi đọc đi đọc lại bức thư đó. Cứ đến những dòng cuối cùng, khóe mi lại không nhịn được run rẩy.

Trong căn phòng tĩnh lặng, thì thoảng vẫn vang lên những tiếng nấc nghẹn ngào.

Hi Văn, xin lỗi, nếu biết anh chấp nhất một tiếng ‘yêu’ đến như vậy, em đã nói yêu anh sớm hơn.

Cả đời này, em vốn chỉ yêu mỗi mình anh.

Chẳng biết qua bao lâu, cánh cửa trước mặt chợt hé ra, Dương Dương ló đầu vào nhìn tôi, gương mặt bầu bĩnh của nó lộ suy tư một lúc, sau đó mở miệng líu ríu nói: “Mẹ, có phải mẹ giận Dương Dương không?”.

Tôi lắc đầu, nước mắt vung vãi ra đó, đoạn nhẹ nhàng ôm nó vào lòng. Dương Dương rất ngoan ngoãn trong lòng tôi, không hiểu sao lại có biến chuyển lớn như thế.

Bao lâu rồi, tôi mới được ôm thẳng bé vào lòng?

“Dương Dương, mẹ xin lỗi, sau này mẹ sẽ không bao giờ bỏ rơi con nữa”.

Dương Dương im lặng không hiểu, nhưng thấy tôi đang khóc, nó cũng vòng tay ôm chặt lấy tôi. Sinh mệnh nhỏ bé này là con trai của tôi và Hi Văn, là kết tinh tình yêu của chúng tôi. Sao tôi lại có thể vô trách nhiệm như vậy? Muốn bỏ mặc nó một mình trên cõi đời này.

Bên ngoài cửa sổ, vài áng mây hồng lấp ló che khuất tà dương, có vẻ sẽ lại là một trận mưa nặng hạt. Nhưng ôm Dương Dương trong lòng, tôi biết không còn gì có thể khiến tôi lo sợ nữa.

Hi Văn, em nhất định sẽ sống tốt, bởi em biết anh vẫn còn đâu đó ngoài kia, sẽ mãi bảo vệ mẹ con em có phải không?

34. Chương 34: Đoạn Cuối: Ngày Hôm Qua

Đoạn cuối: Ngày hôm qua

Mười năm như một giấc mộng dài.

Thì ra, ngủ một giấc tỉnh dậy, tất cả mọi thứ đều trở thành ngày hôm qua.

—oo0oo—

DĨNH HÂN

Mười năm, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ gặp lại Khải Nam trong tình cảnh như vậy.

Dương Dương có một buổi trình diễn nghệ thuật trong lễ tất niên của trường, tất cả phụ huynh đều đến dự. Tôi ngồi ở một góc gần hàng ghế đầu, dõi mắt theo từng động tác của thằng bé.

Lúc tiết mục kết thúc, Dương Dương hăng hái chạy về phía tôi, gương mặt đỏ mề hôi hí hửng hỏi: “Mẹ, con diễn có tốt không?”.

“Con mẹ dĩ nhiên là nhất rồi”. Tôi lau lau mồ hôi trên trán nó, ân cần nói: “Hôm nay mẹ không nấu cơm, Dương Dương muốn đi đâu, mẹ dẫn con đi?”.

“Con muốn ăn KFC”.

“Được”.

Tôi cười hiền hòa. Lúc đôi mắt lên sân khấu, bắt giắc lại bắt gặp một bóng người cao ráo quen thuộc.

Khải Nam mặc trên người bộ đồng phục cảnh sát, anh có vẻ chững chạc hơn trước, dáng vẻ cũng trang nghiêm hơn. Đó là một bài thuyết trình dài của cảnh sát cho thiếu niên về lí tưởng và cách làm người, lúc anh nói lại toát ra nét tự tin hiếm có.

Để xem, hình như cũng bao năm rồi không gặp.

Mấy năm nay, thỉnh thoảng tôi có nhìn thấy hình anh trên báo. Anh đã làm đến chức cảnh sát trưởng rồi, sự nghiệp tiền đồ đều rất sán lạn. Chí Bản bảo anh vẫn thỉnh thoảng gọi cho cậu ấy tán dóc, cùng nhau đi uống rượu. Chỉ là bao nhiêu năm, anh chưa từng gọi cho tôi.

Kết thúc tiết mục, tôi dẫn Dương Dương ra cửa, chẳng ngờ lại gặp anh đang đứng phía ngoài. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, vừa định gọi anh lại thì lại thấy một người phụ nữ bước nhanh về phía anh, chiếc bụng tròn lộ ra một sinh mệnh đang lớn lên nơi đó.

Người phụ nữ tỏ vẻ quan tâm anh, anh lại không mấy hài lòng vì cô có thai mà còn lui tới nơi đông người. Họ trách mắng ân cần nhau một lúc, sau đó mới xoay người mất hút.

Dương Dương kéo tay tôi mãi, tôi mới phát hiện thì ra mình đã ngây người được một lúc rồi.

Thế gian này thì ra thật sự có những chuyện như vậy. mấy năm qua, tôi luôn tự hỏi nếu có một ngày tôi gặp lại Khải Nam thì sẽ thế nào. Chúng tôi sẽ bình tĩnh bắt chuyện với nhau như những người bạn cũ, hay xem nhau như người xa lạ, giống như trong cuộc đời người này chưa từng có sự xuất hiện của người kia.

Thế nhưng, tình thế thật sự lại khiến tôi liên tưởng đến một cảnh trong tiểu thuyết Bán Sinh Duyên, khi gặp lại nhau cũng là lúc đôi bên đã yên bề gia thất, anh dẫn theo vợ anh quay đầu bước đi, trong khi tôi ôm con trai của người tôi yêu, lặng lẽ chúc phúc cho bọn họ.

Tình cảm, đến với nhau được thì tốt, không tới được cũng là một chặng đường đáng cho chúng ta hoài niệm.

Dẫu sao đó cũng là người đàn ông tôi từng muốn tựa vào suốt cả cuộc đời, nhìn thấy anh ấy công thành danh toại, lại có một cuộc sống mỹ mãn, bản thân tôi cũng rất an ủi.

Dương Dương níu tay tôi lần nữa, tôi miễn cưỡng xoa đầu nó.

Cuộc sống này vốn là như vậy, người đến người đi, chúng ta chẳng bao giờ biết được ai mới là người tay trong tay đến cuối cuộc đời. Có một người yêu tôi, tôi lại yêu một người khác. Thế giới này là một vòng lẩn quẩn như vậy. Thì ra, mỗi người trong chúng ta đều đi yêu người khác, nhưng lại không nhận ra, mình lại không yêu chính bản thân mình.

Có một lần, Đinh Ngôn hỏi tôi, nếu như Hi Văn không yêu tôi đến như thế, năm đó tôi có phải đã chọn Khải Nam không? Tôi cười mà không đáp lời chị ấy. Thực tế chỉ có một mình tôi biết được, không phải tôi không chọn Khải Nam, chẳng qua cả anh ấy cũng không chấp nhận được một người mà thậm chí chẳng thể cố tỏ ra là đang yêu anh ấy mà thôi.

Mưa tháng bảy qua đi, thu sắp đến cũng là lúc Chí Bản lại nói lời từ biệt chúng tôi. Mấy năm qua cậu ấy hầu như đã đi khắp nơi trên thế giới, có lúc là tham gia tổ chức cứu trợ trẻ em nào đó, đôi khi chỉ đơn giản là khoác ba lô lên vai, tìm kiếm một con đường dành cho riêng mình.

Lúc gặp nhau ở sân bay, tôi kể lại cuộc gặp hôm nay với Khải Nam cho cậu ấy nghe, Chí Bản chỉ cười mà không đáp lại gì, dường như cả cậu ấy cũng cảm thấy giữa tôi và Khải Nam chỉ là những người lạ có khi lại tốt hơn.

“Gần đây Đinh Ngôn rất bận”. Tôi cần môi nói. “Có lẽ lần tới cậu về sẽ nhìn thấy đứa cháu thứ ba của mình rồi đó”

Dĩnh Ngôn sinh được hai bé gái, hiện tại đang mang thai thêm một đứa nữa. Tôi thường cười chị ấy toàn đi ngược lại với với chính sách dân số của chính phủ thôi.

“Ừ, Phi có gọi điện ình, cậu ấy còn ra lệnh ình phải mua quà cho đứa bé nữa”.

“Đích đến sắp tới là ở đâu?”. Tôi hỏi bằng quơ

“Hà Lan, mình không phải đã thông báo cậu cả trăm lần rồi sao?”. Cậu ta cau mày, dứ dứ vào trán tôi. “Coi đây, chưa già đã lẫn rồi”.

“Ai ui, mình vừa phải chăm Dương Dương, lại phải trông coi cơm ăn áo mặc của cả cô nhi viện như thế, không già mới là lạ đó”.

Chí Bân nhìn tôi, cười cười khó hiểu: “Ừ, đúng là trông cậu đã muốn già hơn Dĩnh Ngôn rồi. Nhưng không sao, cậu già đến mắt mờ chân mỏi, cũng có anh đây nuôi cậu cả đời”.

“Được thì mới nói đấy”.

“Thật, nếu cậu chịu thì để mình danh chính ngôn thuận làm ba Dương Dương ...”.

Vừa dứt lời, lại thấy sắc mặt tôi méo xệch, cậu ta vội vàng vươn tay xoa đầu tôi, cười ngật nghêo: “Coi đó, mới đùa một chút đã nghiêm trọng như thế rồi. Chỉ đùa thôi cô ngốc ạ”.

Tiếng phát thanh viên bắt đầu vang khắp không trung, Chí Bân chào tạm biệt tôi rồi xoay người bước qua chốt kiểm soát. Tôi nhìn bóng dáng cô đơn của cậu ấy biến mất trong dòng người, đôi mày cau chặt cũng giãn ra ít nhiều.

Đôi khi, sự thật cũng trở thành đùa cợt. Mấy năm qua, không ít lần Chí Bân ngỏ lời tôi như thế, song sau đó lại như vô tình mà quay đi. Tôi biết, phía sau bóng lưng cậu ấy là cả một mảng trời cô độc. Bao nhiêu năm qua, cậu ấy lang bạt khắp nơi cũng chẳng phải vì thích đi đây đi đó đến mức thế, có đôi khi đơn giản là không có nơi để quay về.

Mà tôi thì hơn ai hết, hiểu rõ, cả đời này tôi cũng không thể là bến đỗ của cậu ấy.

Tôi và Dương Dương sống trong một cô nhi viện được xây lại trên nền cô nhi viện trước đây của tôi và Hi Văn. Dĩnh Ngôn và Đường Phi mỗi tháng đều cấp một ít lợi nhuận của Star Sky để duy trì sinh hoạt cho bọn trẻ, tôi cũng không phản đối. Dù sao nếu dựa vào khả năng kiếm tiền từ bán tranh của tôi thì bọn trẻ có mà chết đói mất.

Tháng Tám, sương nhỏ giọt. Tôi lại đến thăm Hi Văn và Thiên Luân. Sau khi hồi phục, tôi để bọn họ ở cùng một nơi để tiện chăm sóc. Ở khoảng đất chính giữa, tôi cũng đã đặt riêng cho chính mình.

Mảnh đất này nhỏ hẹp là thế, nhưng lại ghi dấu bao nhiêu kỉ niệm. Có một người tôi yêu và một người yêu tôi, cho dù họ không còn nữa, nhưng nghĩ đến họ, tôi vẫn cảm thấy trái tim mình trở nên ấm áp.

Bên dưới thảm cỏ xanh rì, từng nén nhang được thắp lên. Trước đây, tôi chẳng bao giờ tưởng tượng được cảnh mình còn có thể ngồi bên nấm mồ của họ cười cười nói nói. Nhưng cuộc sống luôn dạy chúng ta phải kiên cường. Thì ra mười năm qua đi như một giấc mộng dài, tỉnh lại mới phát hiện tất cả mọi thứ đều đã trở thành ngày hôm qua.

Bầu trời xanh biếc, những bông trắng được gọt tĩa cẩn thận cũng đâm chồi nảy lộc, hết bông này tàn sẽ đến bông khác nở ra. Giống như người trong thành phố này cũng thế, đến rộ r ràng, đi trong thâm lặng, cuối cùng cũng chẳng biết ai mới thật sự là số kiếp của ai.

Bỗng nhiên, tôi lại nhớ đến một câu trong bộ phim nổi tiếng. Từng có một người yêu tôi, nhưng tôi đã bỏ lỡ mất. Lại có một người tôi yêu, nhưng người đó cũng bỏ lỡ mất tôi.

Thế giới rộng lớn như vậy, người người bỏ lỡ chúng ta, chúng ta bỏ lỡ người người, nhưng chẳng phải cuối cùng chúng ta vẫn có thể tiếp tục sống tốt đó sao?

Tôi may mắn hơn nhân vật trong phim một chút, đó là người tôi yêu, anh ấy cũng rất yêu tôi. Tôi luôn cảm thấy tình cảm của chúng tôi nếu không bị số mệnh đùa cợt như thế thì có thể trở nên kinh thiên động địa, thậm chí nếu trở thành phim còn có thể rất ăn khách.

Nhưng cuộc đời không phải là phim. Anh và tôi đều không phải nhân vật chính trong phim ảnh. Vì thế, chúng tôi âm dương cách biệt, nhưng trái tim chúng tôi vẫn mãi hướng về nhau.

Sinh mệnh, nghe thì có vẻ tàn nhẫn, nhưng thực ra đều có điểm sâu xa của riêng nó. Tất cả chúng ta trốn không được, chạy cũng không khỏi, vậy thì cách duy nhất là chấp nhận nó.

Giống như anh, như tôi, như tất cả chúng ta. Sinh mệnh của chúng ta đều không tuân theo sự sắp xếp của ai cả, nhưng chúng ta đều cố gắng sống tốt hết mức có thể, để không thẹn với những người đã quan tâm mình.

Tôi hi vọng, ngày nào đó, tôi có thể đứng trước mặt anh mà mãn nguyện nói: tôi đã sống một cuộc sống như anh mong muốn. Sau đó, tôi sẽ nói với anh một ngàn lần câu “em yêu anh” để thỏa lấp sự nuối tiếc của mình.

Yêu một người là tín ngưỡng, cũng là một loại chấp niệm. Thì ra tôi sống bao năm trên cõi đời này, cuối cùng tâm nguyện lớn nhất, cũng chỉ như thế mà thôi.

Điện thoại lại réo lên lần nữa. Tôi mò mẫm trong ví, sau đó thấy một tin nhắn mới. Ráng chiều cũng dần ửng đỏ. Tôi sờ tấm ảnh trên bìa mộ lần nữa, thoáng cười.

“Em phải về rồi, con trai gọi em về ăn cơm. Mai em sẽ lại đến thăm anh nhé!”.

Thoát khỏi những hồi ức cũ, cuối cùng tôi cũng phải trở về với hiện tại, với con trai tôi, người thay thế anh trở thành điều quan trọng nhất trong cõi đời này.

Khi xe nổ máy chạy đi, cả nghĩa trang cô quạnh dần dần lùi lại phía sau, đột nhiên tôi lại có cảm giác như nhìn thấy một bóng dáng thân thuộc đứng đó mỉm cười, khoe môi anh lộ ra lúm đồng tiền đặc trưng đến lạ.

Tôi biết, anh luôn ở nơi đó chờ tôi...

Lời tác giả

Như đã nói, tôi bắt đầu có ý tưởng viết tác phẩm này từ cuối năm 2010, đáng tiếc phải trải qua ba năm mới có thể hoàn thành.

Trong thời gian đó, truyện đã dừng một khoảng thời gian, nên bút pháp có lẽ sẽ không đồng nhất, cảm xúc cũng vậy.

Tôi có nói ban đầu, những gì trước mắt chúng ta cũng chưa hẳn đã là sự thật. Đây không hẳn đơn giản là một câu chuyện tuổi trẻ về tuổi thanh xuân, không hẳn là câu chuyện hài hước về tình yêu và khát vọng. Tôi hi vọng mỗi người khi đọc đều sẽ tìm thấy được bản thân mình trong một nhân vật nào đó. Thế gian này có bao người, đâu phải ai cũng tìm được hạnh phúc ình phải không?

Khi tôi đưa bản thảo cuốn tiểu thuyết này ột số người bạn xem, lại thu được khá nhiều phản hồi khác nhau, nhất là về nhân vật Hi Văn.

Có người nói Hi Văn rất đáng thương, anh ta xứng đáng có một kết cuộc hạnh phúc, nhưng cũng có người nói, Hi Văn ác giả ác báo, kết thúc thế này cũng là hợp lý cho những gì anh đã gây ra.

Bản thân tác giả lại là người tin rằng gieo nhân nào gặt quả đó. Số phận Hi Văn thật sự đáng thương, nhưng như thế cũng không có nghĩa anh ta không cần chịu trách nhiệm cho những gì mình đã làm. Bởi anh yêu Đinh Hân, hi sinh hết mình vì cô ấy, thế nên trên phương diện tình cảm, anh nhận được sự tha thứ của Hân, của Ngôn và những người khác. Thế nhưng, trên phương diện pháp luật, anh phạm pháp thì phải đền tội. Đây cũng là cách suy nghĩ của tác giả về cái kết của những nhân vật khác như Bân, Phi...

Khi đăng tải truyện trên một forum về chòm sao, có một bạn đã cho rằng tôi thiên vị Đinh Hân hơn Đinh Ngôn. Trên thực tế, nếu không nói về những ân oán sau này, Đinh Ngôn mới là nhân vật được ưu ái nhất. Một cách vô tình, tất cả nhân vật của tôi đều trở thành diễn viên bắt buộc, họ lúc nào cũng phải diễn trên chính sân khấu cuộc đời họ. Thế nhưng, Đinh Ngôn rất khác. Nhìn vào cô ấy, tôi có thể nhìn thấy sự nhiệt huyết của tuổi trẻ, dám yêu, dám sống hết mình vì tình yêu ấy, đến lúc hận cũng tuyệt nhiên quay đầu. Cô ấy mới chính là điểm sáng hiếm hoi trong một câu chuyện có vẻ u ám thế này, thế nên hạnh phúc đến với cô ấy là điều dễ hiểu.

Với Đinh Hân, tác giả có nuôi tiếc cho số phận của cô ấy. Thật ra, diễn tiến câu chuyện này đã đi khá xa so với những gì tôi dự định ban đầu. Lẽ ra, sau đó sẽ còn rất nhiều tình tiết khác, thế nhưng sau mấy năm ‘sống’ với Đinh Hân, tôi cảm thấy lương thiện như cô ấy, thật sự không thể nhất thời thay đổi bản tính được. Nếu Đinh Hân vì mối hận mà quay lại trả thù Hi Văn thì cô ấy không còn là Đinh Hân trong suy nghĩ của tôi nữa. Vì thế, kết cuộc này chính xác là những gì tôi muốn thể hiện.

Một cô bạn khác của tôi nói rằng, cô ấy cảm thấy Đinh Hân đau thương đủ rồi, tác giả phải cho cô ấy được hạnh phúc đi chứ. Tại sao không để cô ấy yêu Khải Nam hay Chí Bân? Thế nhưng tôi đã nghĩ, yêu một người sâu sắc đến chừng ấy, không thể nói từ bỏ là từ bỏ. Suốt đầu truyện, Đinh Hân có nhiều tình tiết có thể tiến tới với Khải Nam, nhưng rõ ràng trong tim cô ấy lại ẩn chứa bóng hình của một người khác. Nếu cô ấy chỉ là một cô gái mất trí nhớ cần được bảo bọc thì không nói làm gì, nhưng khi cô ấy phục hồi trí nhớ, điều này lại trở thành bóng ma trong lòng Khải Nam. Tôi nghĩ bất cứ ai cũng khó lòng chấp nhận được người mình yêu luôn hướng về một người khác. Tôi sẽ không như vậy, Khải Nam cũng không, thế nên anh ấy chọn rút lui là sự lựa chọn hợp lí phải không?

Nhưng cho dù là bất kì lúc nào, Đinh Hân cũng rất may mắn. Suốt truyện, cô ấy luôn được Hi Văn, Khải Nam, Thiên Luân lần lượt bảo vệ. Cho đến tận cuối cùng, dù chỉ còn một mình thì chỉ cần quay đầu cũng có thể nhìn thấy Chí Bân, có thể xem như đây là cái kết mở cho hai người bọn họ vậy.

Cuối cùng, tôi biết tình yêu của Đinh Hân và Hi Văn thật sự rất khó tin trong thời đại ngày nay, thế nhưng cũng giống như những câu chuyện cổ tích, tôi nghĩ một câu chuyện tình cảm động như thế sẽ khiến chúng ta có thêm niềm tin vào tình yêu hơn. Dẫu sao cuộc sống hiện thực cũng rất tàn nhẫn rồi phải không?

Tôi biết cách viết này dàn trải trên một tuyến nhân vật khá rộng, chắc chắn có người thích nhân vật này, sẽ có người thích nhân vật kia, nhưng dù sao đi nữa cũng cảm ơn các bạn đã dõi theo đến khi kết thúc.

Hi vọng bạn sẽ thích câu chuyện này.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-phia-duoi-bau-troi>